IUBIRE
Katie Cotugno

Pentru Jackie, care citește total înaintea tutuor

1

După

Când îl găsesc pe Sawyer în faţa automatului de Slurpee al magazinului 7-Eleven de pe autostrada federală, mă copleşeşte brusc impresia că-l tot caut de-o viaţă. Stătea şi privea prin geamul dozatorului învolburarea îngheţată, fluorescentă, întreţinută de paletele mixerului, de parcă acolo s-ar afla ferecate – şi dintr-o clipă într-alta i se vor dezvălui – misterele universului.

Dacă stau să mă gândesc, poate că aşa şi e.

Mă opresc. Îl privesc. Am venit să iau gumă de mestecat şi un suc, plus o cutie de biscuiţi în formă de animale pentru Hannah, dar deja îmi dau seama c-o să plec de-aici cu mâinile goale. Trebuie să ajung la cursul ăla tâmpit de contabilitate peste un sfert de oră. Apa de la ploaia torenţială de afară îmi picură din păr, împletit într-o coadă bună în toate situaţiile, pe linoleumul soios, şi o mică băltoacă mi se formează deja la picioare.

– Bună, Reena.

Şi, uite-aşa, ca de fiecare dată, sunt prinsă.

E preocupat să-şi pună capacul pe paharul din plastic, însă nimeni n-a reuşit să-l ia prin surprindere pe Sawyer Legrande de când e el pe lume, iar când se întoarce cu faţa spre mine constat că pe ea nu se vede nici măcar un pic de mirare. E tuns aproape la zero.

– Bună, Sawyer, îi răspund tărăgănat, iar vocea îmi sună ca vuietul valurilor reverberându-mi în cap.

Îmi strecor degetul arătător prin inelul cheilor și strâng, metalul rece muşcându-mi carnea din palmă, și-mi vine în minte cât e de nedrept ca, după atât timp în care a fost Dumnezeu ştie pe unde, să-mi apară în faţă bronzat şi sclipitor şi să mă găsească arătând ca un

camion pentru gunoi pe jumătate inundat. N-am nici pic de machiaj pe faţă. Blugii îmi sunt găuriţi la ambii genunchi. M-am îngrăşat cu cel puţin cinci kilograme faţă de ultima dată când ne-am văzut, însă, înainte să mă pot simţi umilită corespunzător, el sare peste preliminarii şi mă strânge în braţe cu putere. Ca şi cum asta am face tot timpul.

Are acelaşi miros, e primul lucru pe care-l remarc: de săpun la calup şi de lucruri care cresc în pământ.

– N-am ştiut, încep, nefiind prea sigură care anume neştiinţă sunt pe cale s-o mărturisesc: posibil, pe toate, întreaga colecţie de optsprezece ani de adevăruri universale pe care toată lumea a avut suficientă minte ca să le deducă, în afară de mine.

– Abia ieri m-am întors, îmi zice. Încă n-am trecut pe la restaurant.

Schiţează unul dintre zâmbetele lui leneşe, amăgitoare, de genul celor pe care mă tot străduiesc să mi le scot din minte încă dintr-a şaptea.

– Cred că s-ar putea să le fi făcut multora o surpriză, adaugă.

– Crezi? îl întreb pe un ton răstit, fără să mă pot stăpâni.

Zâmbetul i se şterge de pe chip.

– Păi... mda, zice. Aşa cred.

– Da, sigur.

Nu-mi vine în minte altceva mai bun de spus. Nu-mi vine în minte absolut nimic de spus, ceea ce mi s-a întâmplat mereu cu Sawyer, deşi ai putea crede că m-aş mai fi maturizat cât de cât între timp. Pe vremea când lucram în aceeaşi tură la *Antonia*, mereu scăpam farfurii din mână şi uitam ce comenzi primisem sau încurcam notele de plată. Într-o seară, pe când aveam cincisprezece ani, iar el stătea la bar, o femeie de la una dintre mesele mele a comandat un Sex on the beach şi mi-a luat atât de mult timp ca să-mi adun curajul şi să pronunţ cuvintele astea în faţa lui, încât clienta i s-a plâns tatălui meu de servirea întârziată şi, drept pedeapsă, am făcut curat în bucătărie, după închidere.

– Mi-a spus mama, zice el, dar se întrerupe şi mai încearcă o dată. Despre...

Mă imaginez lăsându-l să atârne aşa la nesfârşit, ca un spânzurat, însă până la urmă tot eu sunt cea care rupe tăcerea.

– Hannah, completez, întrebându-mă în sinea mea ce altceva ar mai fi putut să-i spună mama lui. Nu mă pot împiedica să-l privesc drept în faţă. Numele ei e Hannah, adaug.

– Mda. Asta voiam să zic.

Sawyer arată stânjenit, de parcă ar aştepta să se mai întâmple şi altceva. Ca eu să mă apuc să zic, poate*: Bine te-ai întors, cum ţi-a mers cât ai fost plecat, să ştii că am făcut un copil* – însă prefer să-mi ţin gura ferm închisă. *Ia lasă-l să-şi pună întrebări, măcar o dată*, îmi zic cu răutate. *Lasă-l să transpire, măcar o dată.*

Automatul cu Slurpee e de un verde strălucitor, ca un extraterestru. Coada mea împletită mi-a lăsat o pată umedă pe bluză. Sawyer îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stânjenit.

– Mi-a zis…

Stăm pe loc. Respirăm. Aud zumzetul şi zarva specifice magazinului peste tot în jurul nostru, totul fiind îngheţat şi luminat ca într-un frigider. Peste umărul lui stâng văd un uriaş poster, de prost gust, cu reclamă pentru hotdogi. Îmi închipuisem altfel scena asta.

– Ei bine, zic după un minut de tăcere – ţintind nonșalanţa şi ratând-o cu aproximativ aceeaşi distanţă dintre locul în care mă aflu și celălalt capăt al pământului – mi-a făcut plăcere să dau peste tine. Acum ar trebui, probabil, să-mi iau lucrurile pentru care am venit sau...

Mă opresc, îmi desprind o şuviţă răzleţită, lipită pe frunte și-mi ridic privirea spre tuburile fluorescente şi bâzâitoare.

– Sawyer, chiar trebuie să plec.

Maxilarul îi zvâcneşte, aproape imperceptibil, un gest de genul celor pe care nu le-ai remarca în ruptul capului dacă nu ţi-ai fi petrecut întreaga adolescenţă ocupându-te de chestii cum ar fi studierea maxilarului lui.

– Reena...

– Te rog, lasă! îl întrerup.

Nu vreau să-i uşurez situaţia. Nici nu trebuie. Cu atât mai puţin când el e cel care a dispărut, și-a luat tălpășiţa fără să zică măcar pa, la revedere, te pup. Cu atât mai puţin când el e cel care a plecat, pur și simplu.

– Uite ce e, îi zic, indiferent ce-ai avea să-mi spui, nu-ţi mai bate capul. Până la urmă, totul a ieşit bine, nu?

– Nu, n-a ieşit, răspunde el, privindu-mă şi amintindu-mi cât se poate de clar de cum arăta el la opt ani, la unsprezece, la şaptesprezece.

Eu şi Sawyer am fost împreună timp de numai câteva luni, până să plece, însă el a fost băiatul visurilor mele cu mult înainte, aşa că oricum mi-ar fi luat totul din mine la plecarea lui, chiar şi să nu fi fost niciodată un cuplu.

Ridic din umeri şi privesc în jur, vitrina cu îngheţată, rastelele cu tutun pentru mestecat şi pungi cu chipsuri. Scutur din cap.

– Ba sigur că a ieşit.

– Fii serioasă, Reena, insistă Sawyer, balansându-se înapoi pe călcâie de parcă l-aş fi îmbrâncit. Nu fii rea.

– Să nu fiu rea cu tine, ripostez.

Se aude mai tare decât aş fi avut intenţia şi mă detest pe mine însămi pentru că i-am permis să-şi dea seama ce părere încă am despre el şi că-l port cu mine, pe sub piele.

– Toată lumea şi-a închipuit că zaci mort pe vreo alee, pe undeva, Sawyer. Eu mi-am închipuit că zaci mort pe vreo alee, pe undeva, aşa că poate nu sunt persoana cea mai nimerită căreia să i te plângi că ar fi rea cu tine.

Replica mea a fost rostită pe un ton maliţios şi calculat, aşa că, pentru o clipă, marele magician Sawyer arată atât de neajutorat, atât de cuprins de remuşcări, încât aproape că mi se rupe iar sufletul pentru el.

– Termină cu asta, îi poruncesc cu voce scăzută. Nu e corect.

– Nu, răspunde el, scuturând din cap, revenindu-şi. Nu termin.

Îmi dau ochii peste cap.

– Sawyer, vreau să...

– Arăţi foarte bine, Reena.

Şi, uite-aşa, el revine la îmblânzirea scorpiei; toată scena e atât de ireală, încât mai că-mi vine să zâmbesc.

– Taci, îi zic, străduindu-mă să şi vreau ca el să tacă.

– De ce? Chiar arăţi, repetă Sawyer şi, ca şi cum un al şaselea simţ l-ar informa că e pe cale să mă dea gata, zâmbeşte. O să te mai văd prin zonă? mă întreabă.

– O să mai fii prin zonă?

– Mda, răspunde Sawyer, clătinând afirmativ din cap. Aşa cred.

– Mă rog, zic, ridicând din umeri precum cineva căruia nu-i tremură mâinile şi căruia gâtul nu-i e strâns ca un pumn – abia reuşisem să mă obişnuiesc, în sfârşit, cu gândul că el a plecat. Eu aici locuiesc, adaug.

– Vreau s-o cunosc şi pe fetiţa aia a ta.

– Cum să-ţi spun, şi ea tot aici locuieşte.

Redevin conştientă de faptul că mai sunt şi alţi oameni în raionul acesta, clienţi normali ai magazinelor de cartier ale căror universuri n-au cunoscut în această minunată dimineaţă o bruscă şi neaşteptată cotitură. Unul dintre ei chiar mă împinge din drumul lui, ca să ajungă la pachetele cu Cheetos. Afară toarnă ca la nebuni, ca şi cum, poate, sfârşitul lumii ar bate la uşă. Încerc să respir cât pot de regulat.

– Pa, Sawyer.

– Pe curând, Reena, îmi răspunde şi dacă nu l-aş cunoaşte atât de bine, aş putea crede că e o promisiune.

2

Înainte

– Gin, a rostit triumfătoare Allie, trântindu-şi ultima carte din mână pe cuvertura mea matlasată şi înălţându-şi bărbia ascuţită, în semn de victorie. Eşti terminată!

– Uff. Pe bune?

M-am lăsat să cad cu capul pe pernă şi cu picioarele în poala ei. Ne petrecuserăm cea mai mare parte a după-amiezii încurcându-ne cu o ridicol de complicată versiune de gin-rummy, conducându-ne după un set de reguli personale rigid şi încâlcit, cu neputinţă de explicat altcuiva; ceea ce, de fapt, nici nu avea importanţă, din moment ce noi eram singurele persoane care jucau.

– Abandonez, i-am zis.

– Nu există să abandonezi, dacă deja ai pierdut, a precizat ea, întinzându-se spre măsuţa mea pentru toaletă şi începând să caute prin muzica de pe laptop.

Însoritele acorduri pop preferate de ea începură să răsune prin micile difuzoare.

– În momentul ăsta, a adăugat, înseamnă doar să... cedezi.

Am izbucnit în râs şi am lovit-o cu piciorul, dar uşor.

– Javră!

– Ba tu eşti.

– Ba maică-ta.

Pentru puţin timp, am rămas cufundate într-o tăcere confortabilă şi familiară. Allie îşi tot făcea de lucru, absentă, cu ceva aţe destrămate de la tivul blugilor mei. Pe perete aveam un poster cu Puntea suspinelor din Veneţia, un altul cu Parisul la amurg. ambele ornate cu mici pete de grăsime pe la colţuri, de la lipiciul prost pe care-l folosisem ca să le aşez şi să le reaşez, până când mi s-au părut că ar fi în poziţiile cele mai potrivite. Era în primăvara întâiului nostru an de liceu, aproape de vară; lumea părea infinită, dar şi incredibil de mică.

– Hei, fetelor!

Mama mea vitregă, Soledad, şi-a făcut apariţia în pragul camerei, cu părul ei negru împletit frumos pe creştetul capului.

– Roger şi Lyd or să fie aici dintr-o clipă în alta, m-a anunţat ea. Poţi să cobori şi să pui tu masa? Allie, scumpo, a continuat ea, fără să-mi mai aştepte răspunsul (evident, aş fi spus da, mereu spuneam da), vrei să rămâi la cină?

Allie s-a încruntat, aruncând o privire spre ceasul deşteptător de pe noptiera mea.

– Probabil că ar trebui să mă duc spre casă, a zis ea, oftând. Fusese iarăşi prinsă şterpelind dintr-un magazin în urmă cu vreo două săptămâni, o pereche de ochelari de soare din plastic şi o eşarfă din mătase, de data asta de la Gap, şi părinţii ei o ţineau cam strâns în frâu. Mersi, oricum, a adăugat ea.

– Bine, a încheiat Soledad, zâmbind şi bătând cu degetul în tocul uşii de două ori, înainte de a se întoarce să plece, făcând ca delicatul metal al verighetei să ţăcăne în contact cu lemnul vopsit. Ai grijă să pui un tacâm în plus, Serena, da? a mai strigat ea, peste umăr. O să vină şi Sawyer în seara asta. Cred.

Imediat, eu şi Allie ne-am privit una pe cealaltă, făcând ochii mari.

– Pot să rămân şi eu, a anunţat ea fără ezitare, ridicându-se brusc în capul oaselor ca un câine de prerie. O să-mi sun... ăăă... Mda. Fără discuţie că pot să rămân.

Am izbucnit într-un râs atât de puternic, încât a fost cât pe ce să cad din pat, chiar în timp ce meditam la faptul că voi fi nevoită să mă fardez cumva.

– Eşti prea bătătoare la ochi, i-am zis, aruncându-mi picioarele jos din pat, pe covor, şi îndreptându-mă spre hol, cu nonşalanţa cuiva a cărei inimă nu bubuie în piept ca un ciocan pneumatic. Haide, tocilaro! Poţi să împătureşti şi tu şervetele.

După vreo douăzeci de minute, Lydia Legrande a năvălit în bucătărie ca o furtună tropicală, numai încredere în sine și colier masiv la gât, depunându-mi o sărutare fugitivă pe obraz.

– Ce mai faci, Reena? m-a întrebat, nevrând în realitate să audă vreun răspuns, în timp ce aşeza pe bufet un platou cu brânzeturi sofisticate şi începea să-i desfacă ambalajul din celofan.

Roger a urmat-o, cu o sticlă de vin în mână, manevrându-şi impresionanta corpolenţă cu o surprinzătoare îndemânare şi punându-mi o mână pe omoplaţi în semn de salut.

– Salutare, puişor, mi-a zis.

Soţii Legrande erau cei mai apropiaţi prieteni ai tatălui meu şi-ai lui Soledad, ambii fiindu-le parteneri atât la restaurantul în care lucram cu toţii, cât şi pentru vacanţele din Keys sau concertele în aer liber din parcul de distracţii. Partidele lor de Outburst erau zgomotoase şi deveniseră legendare. Lydia fusese colegă de facultate cu mama mea. Ea şi Roger îi făcuseră cunoştinţă mamei cu tata, la început, iar după ce mama murise, din cauza complicaţiilor unei scleroze multiple, pe când aveam eu patru ani, şi tata era prea ocupat să se certe cu Dumnezeu ca să se mai gândească la lucruri precum masa de prânz sau şosetele curate, Lydia fusese cea care i-o angajase pe Soledad ca menajeră internă, fără să-şi dea seama că-i găsise o a doua soţie, exact aşa cum i-o găsise pe prima. După ceva mai mult de zece ani, ei încă veneau deseori să cineze cu noi; totuși, în majoritatea cazurilor, nu şi cu fiul lor.

În seara asta, totuşi, norocul era pe strada mea sau cine ştie ce sateliţi ai vreunui astru îndepărtat se aliniaseră, pentru că, fără doar şi poate, Sawyer a intrat tiptil în urma lor, în blugi şi-n tricou şi

cu părul lui negru, ondulat. La gât avea micul medalion înfăţişând o semilună, pe care-l purta totdeauna, ruginit şi subţiat.

– Hei, tu, l-a întâmpinat tata, în loc de salut, venind agale din curtea în care tocmai aprinsese grătarul.

Eu şi Allie încă aşezam masa, iar ea avea mâna plină de furculiţe.

– Am un disc pe care vreau să-l asculţi, i-a zis el. Un disc adevărat. Herbie Hancock. Hai cu mine.

– Fiul meu cam are toane, a bombănit Roger, în chip de avertisment, însă Sawyer doar a pupat-o pe Soledad şi i-a făcut un semn de încuviinţare tatii, urmându-l în living, unde era aparatura stereo.

Sawyer era finul tatii şi crescuse bântuind pe holurile aglomerate ale casei noastre; tata îl învăţase să cânte la pian, cu mai mult de un deceniu în urmă.

– Bună, Reena, mi-a zis absent, salutându-mă din cap în timp ce trecea pe lângă mine: îndeajuns de aproape ca să-i pot simţi mirosul dulceag de săpun şi uşoara căldură.

Îl mai văzusem acum câteva zile, la muncă. Nu mai venise la noi la cină de aproape un an.

Am înghiţit în sec, inima răpăindu-mi în coaste ca grindina în tocul ferestrei.

– Bună, i-am răspuns.

Sawyer era cu doi ani înaintea noastră la şcoală, în anul al treilea, cu toate că părea mult mai matur: mai apropiat ca vârstă de fratele meu Cade, decât de mine. Mereu a fost aşa, pentru că, de când îl ştiu, a dat impresia că deja a trăit o mie de vieţi diferite. Se ocupa de bar la restaurant şi apărea la şcoală când avea chef; pe mine, în cea mai mare parte a timpului, mă ignora: nu cu răutate, ci aşa cum ignori un anunţ dintr-o zonă a clădirii pe care o vezi în fiecare zi. Eu făceam parte din peisaj, mă contopeam cu el, o prezenţă atât de familiară, încât deveneam invizibilă cu ochiul liber.

Allie, cu toate acestea... Pe Allie era greu s-o ignori.

– Bună, Sawyer, a strigat ea din răsputeri acum, făcând ca părul creţ să-i tresalte în valuri la fiecare clătinare a capului.

Îşi schimbase hainele: împrumutase una dintre bluzele mele fără umeri, neagră, simplă, cu bretele foarte subţiri, nimic sofisticat. Umerii îi erau plini de pistrui de la soare.

– Nu ne-am mai văzut de mult, a adăugat ea.

Sawyer s-a oprit, privind-o cu un oarecare interes. Roger, între timp, ieşise după Soledad în curtea interioară, iar tata dispăruse în living. Lydia, ca de obicei, se simţea ca la ea acasă în bucătărie, scotocind prin sertarele cu argintărie după cuţite care să se potrivească la brânzeturile aduse. Iar Allie doar a zâmbit.

Am urmărit scena cu atenţie. Se cunoşteau, evident, din atâtea petreceri de familie: de la aniversările zilelor de naştere, de la balurile absolvenţilor sau de pe coridoarele şcolii. Totuşi, nu erau prieteni, oricât de departe ai fi împins imaginaţia, şi tocmai de aceea m-am mirat atât când el a zâmbit la rândul lui, leneş şi amăgitor.

– Pe bune, i-a răspuns, împingându-şi bărbia în direcţia ei. Chiar că nu ne-am mai văzut de mult.

3

După

– Sawyer Legrande s-a întors acasă?

Sunt vânătă la faţă când intru tropăind în casă, cu două ore înainte faţă de program, întorcându-mă de la 7-Eleven şi năpustindu-mă în bucătărie cu toată graţia şi nepăsarea unei grenade de mână ce explodează. M-am tot învârtit cu maşina în cercuri panicate, prin aversele încă de proporţii biblice, de parcă dacă n-aş fi fost într-o permanentă mişcare, s-ar fi putut întâmpla vreo nenorocire, ca şi cum norocul i-ar favoriza pe cei mobile, şi cărţile ar fi fost deja împărţite. Afară, palmierii se aplecau, parcă implorând. Motorul mi s-a oprit la trei stopuri diferite.

– Ce? sare brusc Soledad.

Toca morcovi pe blatul pentru lucru, iar acum cuţitul cade, clănţănind, în chiuvetă, iar ea înjură încet pe spaniolă, după care-şi repede degetul mare la gură. Hannah, care stă pe scăunelul ei înalt şi maltratează o roşie julită de pietrişul din grădina tatii, se apucă să ţipe. E mititică şi brunetă şi aprigă fetiţa mea; când îşi pune ea cu adevărat mintea, urletele ei par să provină de la o vietate de zece ori mai mare.

– Mama, se văietă ea, acesta din urmă prelungindu-se de parcă universul ar fi înșelat-o cu desăvârșire.

O iau sub braţ, lipind-o de curbura trupului meu, şi încep să patrulez ca o felină enervată, o leoaică sau o femelă de linx.

– Nu e nimic, o mint eu, şuşotindu-i aberaţii până se potoleşte, cu pulpa apoasă a roşiei curgându-i printre degetele durdulii. Te-ai speriat. Ştiu. Nu e nimic.

Îmi întorc din nou privirea spre maică-mea vitregă, care-şi suge încă sângele din deget şi se holbează neîncrezătoare la mine.

– Sawyer Legrande, îi repet, de parcă ar fi posibil ca ea să creadă că vorbesc despre vreun alt Sawyer. Ardea gazul pe lângă automatele cu Slurpee.

Soledad are nevoie de câteva clipe ca să prelucreze informaţia, după care:

– Ce aromă?

O privesc, clipind neîncrezătoare.

– Ce aromă?

– Da, asta te-am întrebat.

– Şi ce naiba de întrebare mai e şi asta?

– Ai grijă, îmi atrage ea atenţia şi-mi îndrept privirea vinovată spre Hannah.

Fetiţa mea deja începe să umble şi e dornică de sporovăială, înghiţind tot ce o înconjoară cu un soi înspăimântător de lăcomie, şi-mi dau seama că e doar o problemă de timp până ca ea să ajungă la grădiniţă şi să-şi întrebe educatoarea de ce gustarea de azi e de tot rahatul.

– Scuze, murmur, depunând o sărutare pe căpşorul ei cald, aplecat, tocmai în timp ce ea îmi striveşte de faţă o bucăţică de roşie. Mama ta are o gură spurcată.

– Ai chiulit de la ore? mă întreabă Soledad şi tocmai mă pregătesc să-i spun exact unde se situează şcoala pregătitoare pe lista mea de priorităţi în momentul acesta anume, când intră fratele meu pe uşa din spate, urmat îndeaproape de tata. A fost o întâlnire a conducerii la restaurant în după-amiaza asta, mi-amintesc deodată.

– Doamnelor, ne salută Cade, aruncându-mi o privire fugară şi apoi îndreptându-se direct spre frigider.

A fost, odată şi-odată, fundaş în echipa de fotbal american a liceului nostru şi încă se îndoapă şi acum de parcă ar trebui să se umfle pentru meciuri.

– L-am văzut pe Aaron azi-dimineaţă în sala de sport, ne informează el.

Nu-l iau în seamă – ca şi aluzia la actualul meu iubit – de parcă nici n-aş fi auzit ce-a spus.

– Ştiai că Sawyer s-a întors acasă? îl întreb în schimb.

N-aş fi vrut ca vocea să-mi sune atât de înnebunită, atât de aproape de isterie; inspir adânc, mi-o salt pe Hannah pe șold şi încerc să-mi stăpânesc preaplinul.

– Ştiai? îl mai întreb o dată.

– Nu, răspunde imediat Cade, însă dintr-odată îmi evită privirea și simt cum mă furnică pe la ceafă.

Îl văd încruntându-se spre conţinutul frigiderului, ca şi cum s-ar întâmpla ceva cu adevărat interesant acolo.

– Ai băut tot sucul de portocale? mă întreabă.

– Kincade, te mai întreb o dată...

– Ce?

De data asta, pare supărat pe mine, iritat.

– N-am ştiut, propriu-zis...

– Cade!

– Reena!

Tata se postează între noi, de parcă am fi de șapte şi de doisprezece ani, nu de optsprezece și douăzeci şi trei, de parcă ar fi posibil ca eu să fac vreo mişcare de soră mai mică şi zvăpăiată, implicând un șut în fluierul piciorului sau o scatoalcă după ceafă. De parcă n-aş mai sta în faţa lui ţinându-mi în braţe propriul copil.

– Ajunge, zice şi mă întorc spre el.

Tata e prieten cu tatăl lui Sawyer încă de când eram noi mici; sunt proprietarii restaurantului de peste un deceniu, și-au nășit reciproc copiii. Nu-i nici cea mai mică șansă pe lumea celor care cuvântă ca Sawyer Legrande să fi trecut măcar graniţa statului Florida în direcţia asta, fără ca tata să afle.

– Dar tu? îl iau la rost, străduindu-mă să-mi menţin tonul egal.

Observ că părul începe să-i încărunţească pe la tâmple. Hannah mi se foieşte, nemulţumită, în braţe.

– Tu sigur ai ştiut, îi zic.

Tata face semn afirmativ din cap.

– Da, răspunde, privindu-mă drept în ochi.

Unul dintre lucrurile pe care nu le face niciodată este să mintă.

– Şi mie nu mi-ai spus?

Timp de un minut, nu-mi răspunde, ca şi cum ar sta să se gândească. Pete întunecate de ploaie îi stau presărate pe cămaşă.

– Nu, îmi răspunde, când îşi termină meditaţia. Nu ţi-am spus.

Nimic nou în toate astea, însă oricum ideea mă loveşte cu o forţă parcă fizică, în genul unei feţe de pernă umplute cu monede sau al unui potop de patruzeci de zile trimis de Dumnezeu.

– De ce? îl întreb şi vocea îmi sună mult mai tristă decât aş fi vrut.

– Reena…

– Soledad, te rog.

– Nu ţi-am spus că s-a întors, rosteşte lent tata, ca o personificare a unei veritabile religii a calmului, deoarece speram că n-o să rămână.

I-auzi.

Tustrei stau cu ochii pe mine, aşteptând. Soledad îşi ţine o palmă lipită în dreptul inimii. Cade e şi acum lângă frigider, tot numai masivitate şi muşchi, atent.

– Sucul de portocale e în uşă, îl informez, până la urmă, şi plec sus ca s-o culc pe Hannah.

4

Înainte

– Începem să fim prea mari pentru asta, a declarat deodată Allie.

Ne pierdeam dimineaţa pe leagănele din colţul cel mai îndepărtat al imensei şi imaculatei curţi din spatele casei părinţilor ei: numai noi două, exact ca de obicei, părul ei blond ca mătasea porumbului mângâind iarba când se apleca pe spate cât putea de mult.

– Suntem deja prea mari pentru asta, am precizat eu.

Stăteam cu capul în jos pe toboganul din plastic, cu genunchii îndoiţi şi mâinile bâjbâind, fără succes, după vreo păpădie sau un meişor de rupt. Tatăl lui Allie era fanatic când venea vorba despre gazon. În vara aia, noi aveam paisprezece ani şi nu prea conduceam maşinile, cerşind în permanenţă milă, în materie de transport, unor prietene mai mari de-ale lui Allie.

– Tocmai ăsta-i şpilul, am adăugat. Taci şi leagănă-te.

– Foarte bine, a acceptat ea, râzând. Poate că aşa o să fac.

După care, venindu-i altă idee, s-a îndreptat, scuturându-şi ameţită capul.

– Vrei să mă duc după cafea?

M-am încruntat. Dintr-un minut într-altul, avea să fie prea cald ca să mai stau întinsă aşa, însă motivul pentru care voia Allie să se ducă după cafea era că prietena ei, Lauren Werner, lucra la Bump and Grind şi mai dădea câte o mocca de la gheaţă pe gratis, iar eu o uram de moarte pe Lauren Werner.

– Dar tu vrei cafea? am replicat.

Allie a stat să se gândească la asta pentru câteva clipe, mijind ochii în spatele enormilor săi ochelari de soare cu rama din baga.

– Nu, a răspuns, până la urmă, cu un oftat adânc ca de victimă. Nu vreau decât să merg undeva.

Tocmai mă pregăteam să-i propun un film la matineu sau poate o cafea, dar la librărie, însă tocmai atunci a apărut mama ei, deschizând uşa glisantă a bucătăriei, cu acelaşi păr perfect blond ca al lui Allie, numai că tuns bob, scurt şi cuviincios.

– Fetelor? ne-a strigat ea, rezemându-se de tocul uşii şi ridicându-şi un picior gol ca să-şi scarpine cu el genunchiul celălalt. Am făcut brioşe, dacă vă e foame!

– Nu te lăsa păcălită, m-a sfătuit imediat Allie. Sunt pline de seminţe de in.

– Nu-i mai spune aşa ceva! a urlat mama ei, doamna Ballard având urechi de liliac. Nu sunt cum zice. Încearcă măcar una, Reena.

– Bine, am aprobat eu după o clipă de gândire.

În general, încuviinţam ce mi se spunea şi oricum aveam nevoie să fac pipi. M-am rostogolit jos de pe tobogan şi am pornit agale în direcţia casei, peste verdele intens şi curat al ierbii, simţind căldura ca pe un zid de sirop, chiar şi la o oră atât de matinală.

– Vin acum, am anunţat-o.

– Adu şi cărţile! a urlat după mine Allie, uitând complet şi dintr-odată de toate planurile ei de a evada din curte.

În vara aia, nu alegeam decât jocuri pentru oameni bătrâni: bridge şi pinacle, euchre sau dama de pică. Era ultima găselniţă a lui Allie pentru noi, cea din urmă dintr-o lungă succesiune de veri cu teme de genul Codiţe împletite sau Regulile din filmul cu Katharine Hepburn.

– Şi-un pix şi hârtie!

– Altceva – am strigat, aruncându-i o privire peste umăr –, Maiestatea Voastră?

Allie mi-a răspuns cu cel mai larg şi mai îngâmfat zâmbet al ei, azvârlindu-şi unul dintre şlapii din picioare în direcţia mea aproximativă.

– Te rooooog!

– Mai vedem.

Am făcut pipi, am luat cărţile de joc din camera ei şi i-am deschis trusa de machiaj de pe măsuţa pentru toaletă, scotocind după luciul de buze Risky Business, pe care ştiam că şi l-a luat din mall în săptămâna aia. Am scos un fard pentru ochi şi vreo două tampoane, dar nu l-am găsit, şi tocmai mă pregăteam să renunţ, când am dat cu degetele de o semilună oxidată din argint, prinsă pe o sfoară subţire, pe care am recunoscut-o – imediat, fără ca măcar să mă gândesc la ea, aşa cum îţi recunoşti propriul chip în oglindă – ca fiind a lui Sawyer Legrande.

Am clipit mărunt. Am înghiţit în sec. Am rămas pe loc, nici nu mai ştiu cât timp, cu aerul condiţionat bâzâind încetişor pe fundal şi cu tălpile mele goale afundate în covorul de un gri-pal care acoperea în întregime podeaua, purtând urme proaspete ale aspiratorului manevrat de Valencia, femeia care făcea curăţenia în casa Ballard. În cele din urmă, m-am întors afară, trecând chiar pe lângă doamna Ballard, care ţinea în mâini o farfurie din carton cu două brioşe cu afine şi seminţe de in, numai gândul la ele făcându-mi, dintr-odată, un pic greaţă.

Allie şi-a ridicat privirea când m-a auzit apropiindu-mă. Acum stătea atârnată de inele, balansându-se întruna, aşa cum făceam când eram mici, agitându-şi picioarele bronzate prin aer.

– Unde-s brioşele otrăvite? m-a întrebat.

Apoi, zărindu-mi faţa:

– Ce e?

Am întins braţul în faţă, ţinând medalionul la distanţă ca şi cum ar fi fost radioactiv, cu semiluna legănându-se.

– L-ai furat? am întrebat-o, pe un ton imperativ, şi până şi pentru urechile mele vocea mi-a sunat stridentă.

Allie s-a lăsat să cadă de pe aparatul pentru gimnastică. Întreaga expresie i s-a schimbat într-un fel pe care nu-l mai văzusem niciodată, devenind aproape acuzatoare, ca şi cum s-ar fi coborât un grilaj de siguranţă.

– Mi-ai umblat prin lucruri? m-a luat ea la rost.

– Ce să fac? am replicat uluită.

Mereu umblam una prin lucrurile celeilalte, eu şi Allie, fără probleme. Ar fi putut să recite pe de rost lista cu inventarul obiectelor din sertarele biroului meu.

– Căutam după Risky Business, i-am explicat.

– A, a exclamat Allie, clipind; şi, imediat, şi-a recăpătat înfăţişarea normală. Uite, mi-a zis, scoţând micul tub din buzunarul de la spate al pantalonilor ei scurţi.

– Mersi, am zis.

Mi-am dat cu luciu pe buze, continuând s-o fixez cu privirea. Semiluna din argint încă mi se balansa pe articulaţiile degetelor, iar când i-am întins înapoi tubul, mi-a luat şi medalionul, pe neaşteptate, cu îndemânarea unui prestidigitator.

– Şi? am insistat. L-ai furat?

– Dacă l-am furat? a repetat ea. Dar tu ce crezi? Că sunt vreo cleptomană ciudată?

– O, de parcă n-ai mai fi furat niciodată nimic.

Allie şi-a lăsat capul într-o parte, la modul: ai dreptate.

– Luciul ăsta pentru buze l-am furat, aşa e, a mărturisit ea.

– Ce? m-am mirat eu. Din mall? Crezusem că l-ai plătit!

– Nu, doar ţi-am spus ţie că l-am plătit, a replicat ea, ridicând din umeri. A fost atunci când miroseai tu parfumurile.

Of, pentru numele lui Dumnezeu... M-am trântit drept pe mijlocul peluzei, răsturnându-mă pe spate şi privind spre cerul senin, necruţător. Simţeam aerul ca pe o pătură umedă.

– Ar fi cazul să termini cu asta, i-am zis.

– Ştiu, m-a aprobat ea, întinzându-se alături de mine.

Timp de un minut, niciuna dintre noi n-a mai zis nimic. Puteam să-i aud ghiorăitul stomacului, ca şi bâzâitul slab al viespilor din apropiere.

– Al, am zis, până la urmă, străduindu-mă să păstrez un ton egal, nevrând să-mi sune nici pe departe atât de isteric pe cât mă simţeam – doar îmi era cea mai bună prietenă încă de când aveam patru ani. De unde ai medalionul ăsta?

Allie a oftat, ca şi cum ar fi fluturat un steag alb, de parcă oricum aveam să scot adevărul de la ea prin tortură şi îi era mai uşor să mi-l spună.

– Nu l-am furat, mi-a răspuns.

Am simţit cum tot aerul îmi iese din plămâni, şuierând, dându-mi o senzaţie de ameţeală, chiar dacă deja eram întinsă pe jos.

– Nici n-am crezut, i-am zis şi, în timp ce vorbele îmi ieşeau de pe buze, mi-am şi dat seama că erau adevărate. Ţi l-a dat el?

Allie mi-a făcut semn că da. S-a rostogolit pe o parte, proptindu-se într-un cot ascuţit ca să mă privească drept în faţă.

– Aveam de gând să-ţi spun, mi-a zis, până la urmă. Dar n-am ştiut cum.

Mi-am apăsat palmele cu podul peste ochi, făcând să-mi explodeze culorile precum artificiile, ca şi cum s-ar fi detonat ceva în interiorul craniului meu.

– Sawyer Legrande ţi-a dat medalionul ăsta, am repetat şi aproape că m-am stricat de râs, de cât suna de ridicol rostit cu voce tare. De când umbli tu cu Sawyer Legrande?

Din nou aveam ţâfna aia în voce, stridenţa aia nebunească, însă Allie doar a ridicat din umeri.

– De câteva săptămâni?

– De câteva săptămâni?

– Trei?

– Trei?

M-am ridicat brusc în şezut şi acum chiar că eram ameţită. În curte era foarte, foarte cald.

– Şi vorbim despre asta abia acum?

– Hai, gata, Reena, a replicat Allie, ridicându-se la rândul ei în capul oaselor, roşie în obraji şi cu o tentă de provocare în voce. De parcă ar fi cel mai uşor să-ţi spun ţie tot felul de chestii, dintre toţi oamenii din lume. Mai ales asta.

– Nu e adevărat, am protestat eu. Nu e adevărat şi nu e corect să...

– Scuză-mă, a zis imediat, revenindu-şi la normal. Ai dreptate. Îmi pare rău. Trebuia să-ţi fi pomenit despre asta.

– Trebuia să-mi fi pomenit despre asta?

– Bun, ai putea să nu mai repeţi orice spun?

– Dar nu re…

M-am întrerupt exact la timp.

– Al, aici nu e vorba despre o persoană oarecare, ci despre Sawyer Le…

– Ce vrei să ştii?

Ce voiam să ştiu? M-am holbat la ea, cu gura căscată, prostită. N-aveam absolut deloc idee ce s-o întreb. Simţeam, în chip absurd şi oarecum panicată, că aş putea să izbucnesc în lacrimi.

– Hai, termină, mi-a zis încetişor.

Şi, după câteva clipe, m-a şi împuns cu genunchiul. Detesta să fie alţii supăraţi pe ea, Allie a mea; nu suporta asta aproape deloc.

– Nu te uita aşa la mine, mi-a cerut. Nu tu.

– Nu mă uit la tine nicicum, i-am replicat. Doar… mă uit la tine.

– Ai o mutră cam ciudată.

– Ba n-am! am răspuns, râzând, dar cu un fel de mic hohot bizar, care nu semăna deloc cu râsul meu normal, nici măcar pentru urechile mele. Aşa arăt eu şi gata, am completat.

– Ba nu aşa arăţi tu, m-a corectat Allie. Termină. Doar am stat un pic împreună. El e prieten cu Lauren. L-am văzut într-o zi la Bump and Grind şi m-a întrebat dacă vreau, ştii tu...

– Dacă vrei ce, mai precis?

– Dacă vreau să pierdem ceva timp împreună! Nu e mare scofală!

Deodată, Allie m-a privit mai îndeaproape, ca şi cum tocmai i-ar fi trecut ceva prin minte. Vârfurile urechilor i se înroşiseră de la soare.

– Doar nu eşti, cum să zic, supărată cu adevărat, nu? m-a întrebat. Adică, ştiu că noi glumim mereu despre cât e el de sexy şi aşa mai departe, dar tu de fapt nu… cum să spun… adică, dacă într-adevăr ţii…

– Nu ţin, am protestat imediat, de parcă, dacă reuşeam să-mi livrez minciuna accentuând-o suficient, aş fi putut s-o fac, cumva, să devină câtuşi de puţin adevărul.

În adâncurile minţii ştiam că Allie avea dreptate: eram celebră pentru cum îmi păstram trăirile doar pentru mine. Dacă Allie nu-şi dăduse seama cât de mari – cât de imense – erau sentimentele mele faţă de Sawyer, oricare ar fi fost ele, atunci, după toate probabilităţile, eu eram de vină pentru că nu mi le lăsam să se vadă.

Cu toate astea, era prea târziu să-i mai spun acum, când stăteam în curtea ei, la fel ca în alte sute de dimineţi de vară; mai ales dacă Sawyer o alesese deja pe ea. Mai ales dacă se aleseseră reciproc. Singurul lucru care-mi mai rămânea de făcut acum era să mă protejez cu ajutorul minciunii.

– Nu-i nimic, am continuat, ridicând din umeri nonşalantă. Faceţi ce credeţi că vă place.

Probabil că aş fi bătut câmpii mai departe – eventual, m-aş fi oferit să le aleg serviciul de porţelan pentru nuntă –, dar slavă Domnului că a apărut doamna Ballard la uşa cu plasă, iar vocea i-a răsunat ca un claxon prin curtea goală.

– Fetelor!

De data asta, avea un ton enervat, nerăbdător. Oare cât de multe o fi auzit?

– Vreţi astea sau nu? a întrebat ea.

– Nu le vrem, mami! a urlat Allie, după care s-a întors spre mine, aşteptând să-i confirm răspunsul.

Însă eu deja eram în picioare, scuturându-mi pantalonii scurţi şi modelându-mi faţa într-o mască de calm senin, artificial.

– Le vreau eu, am zis, cu toate că nu le voiam de fapt.

Am pornit de-a curmezişul peluzei, cu soarele abătându-se viguros peste perdeaua mea de păr brun.

– Vin acum, am mai strigat, lăsând-o în urmă pe Allie.

După

Mă duc jos după ce-o pun în pat pe Hannah pentru noapte, gândindu-mă că aş putea să mai citesc ceva pentru şcoală, la masa pentru picnic din curte. Afară e umezeală şi mocirlă, aerul e încărcat de ţânţari, însă, sinceră să fiu, nu e mai rău ca în oricare altă seară şi oricum mă simt prea neîncăpătoare ca să stau între pereţii ăştia.

Îmi petrec mult timp seara aici, afară, legată de casă prin urechea ciulită ca să aud copilul, cu picioarele urcate pe un fotoliu şi cu privirea îndreptată spre câte o şopârlă care se caţără, din când în când, pe trunchiul unui portocal. Umezeala din aer îmi îndoaie filele cărţilor. Îmi fac temele pentru şcoală, mai dau câte un clic pe Facebook sau sporovăiesc cu Soledad, dacă are chef de vorbă. Altădată mai şi scriam aici, uneori, înainte de a abandona, în sfârşit, încetând să mă mai torturez: ecranul gol, ca o vijelioasă acuzaţie din partea celei care fusesem altădată, în anii de liceu, a toate câte promisesem că le voi face, fără să și reușesc.

Astă-seară, însă, tatăl meu mi-a luat-o înainte, trudind deja din greu la grădina de care se ocupă încă de când eu și Cade eram în fașă, curăţând răsadurile roșiilor de afide. O ascultă pe Sarah Vaughan, prin fereastra deschisă a bucătăriei. Cutele palmelor îi sunt năclăite de ţărână.

Aproape că-mi vine să fac stânga-mprejur, să mă dau bătută şi să plec; încă sunt supărată pe el de mai devreme, fără discuţie, dar asta nu e totul, nici pe departe. Am ştiut, încă din clipa în care l-am văzut, că apariţia lui Sawyer aici va dezgropa tot felul de lucruri neplăcute în privinţa tatălui meu şi doar stând în preajma lui sunt izbită de o senzaţie ofilitoare de frustrare şi de rușine. Pentru o clipă, am din nou șaisprezece ani, însărcinată și deznădăjduită, cu toate planurile întocmite cu grijă pentru viitorul meu spulberate ca pleava de bătaia unui vânt uscat.

Și totuși: asta a fost altădată.

– Cum merge? mă hazardez să-l întreb, traversând curtea interioară ca să ajung lângă el.

Simt fierbinţeala gresiei sub tălpi.

Tata își ridică privirea spre mine, apoi și-o întoarce spre plantele lui înalte, fusiforme. Medicul i-a zis că grădinăritul îi face bine pentru inimă, dar nu de asta se ocupă el de așa ceva.

– Bine, cred, îmi răspunde, oftând și frecând cu podul palmei o frunză verde și țepoasă. Îmi fac griji din cauza putregaiului.

Îl privesc cum se duce spre dovlecei și spre bostanul de vară galben-strălucitor. Va încheia, ca de obicei, tunzând tufele de trandafiri ale lui Soledad, astfel încât ele să se cațere nestingherite pe un perete al casei și să-l acapareze ca într-un basm.

Avusesem odată aici o piscină înălțată, însă tata o desfăcuse când eram noi mici, invocând costurile de întreținere și statisticile referitoare la copii înecați. *În plus*, zisese el la vremea aia, *Roger și Lydia vă primesc bucuroși la ei. Puteți să folosiți piscina lor ori de câte ori vreți.*

Adevărul e că eu și Cade ne petrecuserăm multe ore acolo când eram mici, sărind de pe trambulină și făcând tumbe prin apa albastră și limpede. Încerc și acum să-mi imaginez cum ar fi să apar acolo cu Hannah, în costumele noastre de baie. Am venit doar ca să înotăm un pic. Ar merita, doar ca să văd ce față ar face Lydia.

– Ce e? mă întreabă tata, ducându-se să se ocupe de ardeii grași, clănțănind din foarfecele pentru tuns.

Mă trezesc brusc la realitate.

– Hmm?

– Zâmbeai într-un fel.

– A, exclam, abia acum remarcând că mă privise.

Ceva îmi spune că pe el nu l-ar amuza imaginea din mintea mea, tot atât cât pe mine.

– Nu mi-am dat seama, îi zic.

După ce l-am anunțat pe tata că sunt însărcinată, n-a mai vorbit cu mine timp de unsprezece săptămâni. Părinții lui muriseră când avea șapte ani, așa că fusese, la propriu, crescut de călugărițele parohiei Saint Tammany, din Louisiana. Fusese total hotărât să se facă preot, până când o cunoscuse pe mama; se spovedește în fiecare vineri și umblă cu un medalion înfățișându-l pe Sfântul Christopher, vârât pe sub cămașă. În inima lui, e muzician, însă sufletul îi e precum al celui mai conștiincios băiat de altar, iar faptul că nu m-a trimis la vreo mănăstire până când am născut a fost,

probabil, o ofrandă adusă milei Dumnezeului la care ne-am rugat dintotdeauna în casa noastră.

Situaţia s-a ameliorat de îndată ce s-a născut Hannah – ameliorare produsă, bănuiesc, după ce n-am mai fost atât de agresiv vizibil enormă – şi în ultimul an, cu aproximaţie, ajunseserăm la un soi de armistiţiu stingheritor. Cu toate astea, furia pe care i-o rezervă lui Sawyer e al naibii de aproape nesfârşită şi nu m-ar mira să am parte de revărsarea ei acum, când legendarul meu iubit s-a întors.

Penitenţă. Sigur că da.

– Ziceam să mai stau pe-aici, să citesc, o vreme, îi spun până la urmă, din lipsă de altceva mai bun.

Încă ţin manualul strâns într-o mână.

– E cam întuneric pentru aşa ceva, Reena, remarcă tata, încruntându-se.

Du-te de-aici, vrea să spună de fapt. Nici nu ştiu de ce mă simt ispitită să insist.

– E cam întuneric şi ca să cureţi plantele de afide, i-o întorc eu.

Oftează iar, ca şi cum ar zice că-i fac greutăţi intenţionat.

– Bine, zice după câteva clipe, iar când se întoarce, în sfârşit, cu faţa spre mine, vorbeşte atât de încet, încât pot să aud sâsâitul interminabil al aspersorului vecinilor. Cred că ai dreptate.

6

Înainte

– Sunt praf, a fost primul lucru pe care mi l-a spus Allie, după ce am ridicat receptorul, numărul ei apărându-mi pe ecranul telefonului pentru prima oară după aproape o săptămână.

Stăteam pe pat şi citeam din revistele turistice, pe care mi le cumpărase Soledad din librărie, şi mă imaginam hoinărind prin pieţele din Provence sau stând pe plajă într-un mic golf din Kauai.

– Eram de-a dreptul datoare să te sun, a adăugat ea.

– Nu eşti praf, i-am răspuns eu, deşi de fapt cam era, aşa, un pic.

Vara ajunsese la sfârşit. Anul al doilea de liceu urma să înceapă peste câteva zile. Luna august se scursese într-o bizară şi

singuratică stare de uitare de sine. Jucasem îngrozitor de multe partide de solitaire. Stătusem în cea mai mare parte a timpului singură.

– Ai fost ocupată, am scuzat-o eu. Te înţeleg.

– Ba nu, chiar sunt, m-a contrazis ea. Sunt în ultimul hal. Mi-e un dor disperat de tine. Hai încoace. Ai mei au diseară nu ştiu ce petrecere caritabilă a unei case de avocatură. Asta o să-ţi aducă aminte cât de mult ţii la mine.

Pentru o clipă de răutate, m-am gândit s-o refuz, invocând alte planuri şi preferând să-mi petrec încă o seară în faţa televizorului, urmărind reluarea episoadelor din *Law order* împreună cu Soledad, însă până la urmă perspectiva mi s-a părut mult prea anostă ca s-o mai iau măcar în calcul. Plus că şi mie îmi era un dor disperat de ea.

– Mda, i-am răspuns, după câteva momente, terminând de răsfoit exemplarul din *Travel leisure* şi azvârlind revista lucioasă pe podea. Sigur că vin.

Am străbătut cu bicicleta străzile familiare care duc spre cartierul părinţilor lui Allie, în întregime înverzite şi umede ca într-o pădure tropicală. Cauciucurile îmi derapau întruna pe asfaltul lucios. Mi-am rezemat bicicleta de un perete lateral al garajului, scărpinându-mi absentă o muşcătură de ţânţar de pe proeminenţa claviculei, în timp ce-o aşteptam pe Allie să deschidă.

Lauren Werner a fost cea care a deschis în locul ei.

– Serena! a exclamat ea, cu o voce ca o ruladă cu fructe, acrişoară şi vag lipicioasă, cu absolut nimic natural în ea. N-am ştiut că vii!

Am fixat-o cu privirea timp de aproape un minut, studiindu-i bluza mulată şi părul şaten-auriu.

– Mda, am răspuns, într-un târziu.

Eu eram îmbrăcată cu o pereche de blugi mulaţi, suflecaţi cât să semene a pantaloni trei-sferturi, un maieu Hanes alb, care poate la un moment dat i-o fi aparţinut fratelui meu, şi o pereche de saboţi Birkenstock.

– Idem, am adăugat.

– Allie e pe-aici, pe undeva, m-a informat ea, conducându-mă spre holul principal, ca şi cum n-aş mai fi fost niciodată în casa aia,

ca şi cum aș fi avut nevoie să mi se arate unde e baia şi să mi se spună unde să-mi agăţ paltonul imaginar.

Am urmat-o tăcută. În living erau vreo șase copii pe care-i recunoşteam, fiindcă-i mai văzusem pe coridoarele şcolii, unii poate cu un an sau doi mai mari ca noi: o fată cu care eram colegă la chimie, un tip care servea la tejghea la Bump and Grind. Am mai văzut vreo două persoane stând prin bucătărie; nu era o petrecere de amploare, categoric, însă oricum, mă simţeam ca atunci când visezi că te afli într-un loc pe care-l recunoşti, însă arată bizar de schimbat, totul fiind deplasat cu doar un grad sau două faţă de nordul magnetic.

– Eu mereu uit că voi două sunteţi prietene, a remarcat Lauren.

– Hm, mda, am răspuns nedesluşit, făcând tot posibilul să nu-i iau în seamă maliţia de grădină de varietăţi şi străduindu-mă în continuare să examinez împrejurimile.

Aerul condiţionat nu funcţiona şi atmosfera de pe hol era călduţă şi încărcată de umiditate ca un acvariu.

– Suntem prietene.

Tocmai atunci a apărut Allie, îmbujorată şi zâmbitoare, azvârlindu-și braţele slăbănoage pe după gâtul meu.

– Bună! a strigat și în clipa aia părea atât de fericită că mă vede, încât am uitat de mine şi i-am răspuns la zâmbet.

Asta era treaba cu Allie, unul dintre motivele pentru care ţineam atât de mult la ea: când deveneai obiectul cumplitei ei energii cinetice, te simţeai de parcă te-ai fi scăldat în soare.

– Ai venit! a exclamat ea.

– Am venit, i-am confirmat eu, lăsând-o să mă învârtească pe gresie într-un mic dans ameţitor. Ştii, i-am zis, după ce s-a oprit şi, considerând că am dansat destul pentru moment, a început să mă smucească uşurel spre celălalt capăt al holului, poate că era mai bine să-mi fi spus la telefon că o să fie jumătate de şcoală la tine, ca să fi făcut şi eu, înţelegi, o baie.

– Ce tot spui? a protestat, încruntându-se. Arăţi adorabil.

– Arăt ca una de doisprezece ani.

– Arăţi şic şi interesant.

– Ei, haide, am replicat, pufnind. Nu arăt nici şic, nici interesant...

– Bună, Reena.

Am tresărit, întorcându-mi privirea şi străduindu-mă ca icnetul să nu-mi fie prea sonor: în spatele meu apăruse Sawyer, în jeanşi şi tricou, cu o brăţară din piele la încheietura mâinii. Între degete avea un pahar din plastic, pe care-l ţinea de buză.

– Bună, i-am răspuns.

Îl vedeam destul de des pe Sawyer, la drept vorbind, pierzând vremea pe la restaurant sau stând în faţa noastră la biserică, duminica, sau acasă la mine, luând lecţii de la tata. Oricât de mult m-aş fi gândit la el – şi mă gândeam la el o grămadă – eram rezonabil de capabilă să mă abţin când se afla el prin preajmă, având grijă să nu-mi dau cărţile pe faţă şi, în consecinţă, să-mi fac întreaga viaţă totalmente insuportabilă.

Nu-l mai văzusem niciodată până acum în bucătăria lui Allie. Nu-l mai văzusem niciodată petrecându-şi ca într-o doară un braţ pe după umerii ei şi plimbându-i degetele prin părul subţiratic. Văzându-l acum, aveam o senzaţie de suferinţă lentă, ca şi cum mi s-ar fi sfâșiat un muşchi. N-aveam nici cel mai mic habar încotro să-mi îndrept privirea.

Până la urmă, nici nu mai avea importanţă, pentru că el deja începuse s-o ducă de acolo, fără cea mai mică strădanie: doar făcea un pas înapoi, iar ea îl urma, ca atrasă de un magnet sau de un sunet de înaltă frecventă.

– Ia-ţi ceva de băut şi vino jos, la subsol, mi-a mai zis ea absentă. O să începem imediat să jucăm flip cup.

După care a dispărut.

Pe moment, am rămas pe loc, încercând să par calmă, cât se putea de calmă. În cele din urmă, m-am strecurat pe lângă cele două fete de la masă, am ieşit pe uşa glisantă şi am traversat curtea interioară acoperită, ocolind peticul de lumină împrăştiată de reflectorul montat pe peretele din spate al casei. M-am dus drept spre leagăne, încă ude în urma ploii torenţiale de după-amiază, printr-o atmosferă atât de umedă, încât aveam impresia că inspir pânze de păianjen.

M-am aşezat.

Nu că aş fi fost timidă, nu tocmai. Niciodată n-am fost aşa. Doar că, pur şi simplu, nu ştiam cum să procedez, cu toată zarva şi trăncăneala asta de liceeni. Şi, mai mult decât atât, nu-mi doream în

mod special să învăţ. Toată viaţa, Cade mă tachinase în legătură cu completa mea incapacitate de a suporta mai mult de o prietenie sau două în acelaşi timp; zece minute petrecute în bucătăria ticsită din casa lui Allie mă făcuseră să mă simt cam ca un soi de animal sălbatic aruncat într-un habitat complet străin, ca un tigru în tundră sau un pinguin în pădure. Nu că aş fi fost nesociabilă la propriu. Eram doar... nepregătită.

Altceva era când o aveam pe Allie lângă mine, ajutându-mă să-mi duc luptele, m-am gândit, în timp ce stăteam acolo. Ea putea să se ocupe de toată vorbăria când eu îmi simţeam limba legată, să dea glas sentimentelor în numele amândurora: Eu şi Reena suntem de părere că filmul a fost o prostie; eu şi Reena am vrea să plecăm. În ultimul timp, totuşi, n-am simţit numai că ea n-ar mai găsi timp sau răbdare ca să-mi suplinească tăcerile, ci şi, colac peste pupăză, că mi-a răpit persoana pe care mi-o doream cel mai mult din întreaga lume.

Dar fusese numai din vina mea, mi-am zis în continuare, legănându-mă înainte şi-napoi fără să am cine ştie ce plan pe termen lung. Nu mă pricepeam să mă deschid faţă de alţii. Nu ştiam cum să fiu o astfel de persoană. Nu eram în stare să-mi dau seama cum putea Allie.

– Ce faci?

Sawyer apăruse aproape pe nesimţite, călcând uşor iarba foşnitoare şi umedă, cu mâinile vârâte în buzunare. Nu-l văzusem când venise. Şi el ocolise partea curţii inundată de lumina reflectorului.

– Hm, am mormăit, bâjbâind după o tăgăduială plauzibilă şi, negăsind vreuna, hotărându-mă să spun adevărul. Mă ascund.

Sawyer a ridicat din sprâncene, oprindu-se lângă tobogan. Era desculţ, cu o alură neglijentă, ca a cuiva care doar vieţuieşte în propria piele oarecum nepăsător, tot numai muşchi şi oase.

– Te ascunzi de ceva anume? m-a întrebat.

De toată lumea, sinceră să fiu, însă nu mi se părea un lucru pe care să i-l pot destăinui lui Sawyer Legrande.

– Asta, am răspuns, încercând să trag de timp, e o întrebare foarte bună.

– Ei bine, a replicat Sawyer, aşezându-se pe leagănul de lângă mine şi balansându-se de câteva ori, proptit în picioarele lui lungi, de parcă ar fi fost ceva extrem de obişnuit pentru noi, să ştii că eşti praf la ascuns, fiindcă te-am găsit, cum să zic, într-o secundă.

– M-ai căutat? am întrebat, luându-mă gura pe dinainte; dar, până să-mi poată răspunde, am precizat: Nu prea aveam intenţia s-o fac în joacă.

Sawyer a stat puţin să se gândească la vorbele mele.

– Nu, a răspuns, până la urmă. Cred că nu.

Timp de un minut, a continuat să se legene în tăcere. Nu mai fuseserăm niciodată singuri, aşa, ca în clipa aia.

– Ăsta nu prea e mediul tău, hm? m-a întrebat apoi.

– Cum adică? l-am întrebat, doar ca o măsură de apărare.

Mi-am simţit şira spinării încordându-se din instinct.

Nimerise puţin cam aproape de aortă. Degetele mi s-au strâns pe marginea leagănului.

– Cu lume care se distrează? am continuat.

Sawyer a râs, de parcă i s-ar fi părut o replică inteligentă, ca şi cum aş fi putut avea un secret de destăinuit.

– Nu asta am vrut să zic. Cu grămada de pierde-vară care-şi fac de cap peste tot. Nu ştiu. Cu Lauren Werner.

Cu asta mi-a atras atenţia, dacă mai era nevoie. Am mijit un pic ochii, încercând să-i evaluez expresia. Era enervant de întuneric aici, perfect pentru meditaţii, normal, dar acum nu-mi doream altceva mai mult pe lume decât să-l trag pe el în lumină şi doar să-l... privesc.

– Credeam că tu şi Lauren Werner sunteţi prieteni, i-am zis.

Sawyer a ridicat din umeri.

– Suntem, cred. Dar ea e... adică.

Deodată, s-a întrerupt. Părea că se gândeşte la asta, ca şi cum nu era întru totul hotărât cât de multe ar fi dispus să dezvăluie.

– Ştii tu, a zis, până la urmă.

– Ştiu, chiar ştiu, i-am replicat, iar felul în care am rostit cuvintele l-a făcut să hohotească din nou.

Am zâmbit, încercând să-mi amintesc când îl mai făcusem să râdă ultima oară: în mod sigur, demult de tot, pe vremea când încă eram mici şi alergam de colo-colo împreună cu fratele meu, jucând

leapşa în păduricea din spatele casei lui. Pe atunci, le lua o veşnicie ca să mă prindă. Obişnuiam să rămân încremenită și tăcută, la adăpostul copacilor.

Am mai stat aşa timp de un minut, legănându-ne. Auzeam orăcăitul broaştelor pe deasupra capului. Undeva, prin casa lui Allie, s-a auzit zgomotul a ceva trântit pe podea, urmat de un potop de râsete. Am tresărit.

– Ţi-ai dorit vreodată să mai fi avut, să zicem, opt ani? m-a întrebat deodată Sawyer.

L-am privit, clipind uimită. Mă simţeam de parcă el ar fi fost capabil să-mi deschidă craniul și să-mi citească în minte. Mi-a trebuit o secundă până să-mi revin, să-mi scot picioarele din saboţi și să le frec cu grijă de iarba rece și umedă.

– Noo, am răspuns, dar cu faţa întoarsă, fiindcă mi se părea bizar de periculos să-l privesc, ca şi cum mi-aş fi îndreptat ochii spre suprafaţa soarelui. Nu mi-am dorit vreodată decât să fi fost suficient de mare încât să pot pleca.

Sawyer nu mi-a răspuns pentru un timp care mi s-a părut o veşnicie. În cele din urmă, mi-am ridicat ochii și l-am văzut că mă priveşte. Se produsese o încărcătură personală, și bizară, și nouă, între noi, în momentul acela, prin întuneric, o privire prea lungă ca să fie accidentală. Au mai trecut câteva clipe, după care el a zâmbit.

– Dacă vrei să ştii, mi-a zis şi în punctul acesta şi-a ciocnit, cu blândeţe, fluierul piciorului de glezna mea goală, după părerea mea, arăţi șic.

– Ba nu... am început să zic, însă tocmai atunci am zărit-o pe Allie, traversând peluza, ca o brazdă întunecată prin peticul de lumină pe care îl evitaserăm cu atâta grijă, atât eu, cât şi Sawyer, ca o actriţă căutându-şi semnul pe scenă.

– Aici eraţi! a strigat ea voioasă; atât de drăguţă, chiar şi în blugi şi maieu, numai curburi şi cârlionţi – normal că el pe ea ar alege-o. Cei doi preferaţi ai mei! a exclamat ea.

– Aici eram, a încuviinţat Sawyer, zăbovind o clipă în plus cu privirea asupra mea, înainte de a o întoarce spre Allie. Reena se ascundea.

– Asta pen’ că e supărată pe mine, a răspuns Allie, subtilă ca un collie ciobănesc, apucând lanţul şi scuturându-mi uşor leagănul.

Mirosea a bere cu lămâie şi a parfumul maică-sii.

Sawyer şi-a înclinat capul într-o parte.

– Asta n-o mai ştiu, i-a răspuns, ridicându-se în picioare. Ne vedem înăuntru.

Înainte să plece, mi-a mai aruncat o privire la repezeală.

– Pe mai târziu, Reena.

– Ce tot vorbeaţi voi aici? s-a interesat Allie, după ce a plecat Sawyer, ocupându-i locul pe leagăn şi începând să se rotească în cercuri, până când s-au înfăşurat lanţurile, apoi dându-şi drumul într-un iureş ameţitor. Tu şi cu regele băieţilor?

– Nimic, i-am răspuns, ridicând din umeri.

Mi-am strecurat picioarele în saboţi cu un pic cam multă grabă, de parcă aş fi putut avea nevoie s-o rup la fugă undeva, în viitorul imediat.

– A vrut doar să ştie ce căutam eu aici.

Allie m-a privit pieziş, strâmbându-se un pic, ca şi cum n-ar prea fi avut încredere că-i spun adevărul.

– Şi ce căutai tu aici? m-a întrebat.

– Vorbeşti serios? am replicat, rămânând cu gura căscată şi cu o mică văpaie de iritare în piept. Adică… serios?

Allie a clipit nedumerită din ochii ei cenuşii, mari şi nevinovaţi: expresia ei de nu-ştiu-cum-de-o-fi-ajuns-chestia-asta-în-geanta-mea, rezervată în mod normal pentru părinţii ei şi pentru personalul de pază din mall. Nu-mi făcea plăcere s-o văd că şi-o întrebuinţează şi cu mine.

– Ce e?

– M-ai prins complet pe picior greşit, cu toată lumea aia acolo! am exclamat.

Serios, în ultima vreme nu reuşeam să ajung la un numitor comun cu ea. Mă făcea să mă simt de parcă aş sta agăţată în unghii de marginea prăpastiei.

– Am venit aici să stăm la televizor şi să mâncăm pizza sau cam aşa ceva, nu să jucăm flip cup cu o gaşcă de necunoscuţi! i-am explicat.

– Nu sunt necunoscuţi, m-a corectat pe un ton tăios, în timp ce, în depărtare, cerul era luminat cu intermitenţă de fulgere. Toţi sunt

din şcoala noastră. Şi ştiam că n-o să vii dacă ţi-aş fi spus c-o să fie şi Lauren aici, aşa că...

– Mda, am întrerupt-o, dându-mi seama că nu fusese atentă la ce-i spusesem. Ştiu. Tocmai asta şi ziceam.

– Păi şi eu ce să fac? a replicat Allie, îmbufnându-se un pic. Şi ei îmi sunt prieteni, Reena. Îmi place de ei. Nu sunt, cum să zic, oameni răi, dubioşi. Sunt drăguţi.

– N-am zis niciodată că n-ar fi drăguţi, am protestat eu. N-am zis nici măcar că ei ar fi motivul pentru care ai dispărut complet de pe faţa pământului toată vara asta, ceea ce…

– Doar ţi-am spus că-mi pare rău! a exclamat, ridicând un pic tonul, aproape văicărindu-se. Dacă ai putea măcar să nu-mi îngreunezi atât încercarea de a te include.

– Dar poate că nu vreau să fiu inclusă în chestia asta, Al! Detest chestia asta! Nu vreau decât să fac lucruri normale ca totdeauna.

– Adică jocuri de cărţi şi Cum să creştem copiii? mi-a întors-o Allie, încruntându-se.

Aerul devenise sufocant, apăsător. Nu-mi doream altceva decât să sar pe bicicletă şi să plec în goană mare.

– Asta-i ceea ce vrei tu să faci, pe bune? Încă te mai distrează chestiile alea? Haide, Reena, m-a îmboldit ea, văzând că nu-i răspund. Sunt oameni la fel ca tine. Doar că toţi au impresia că ţie nu-ţi place de ei.

– Aşa şi e, am răspuns. Nu-mi plac, în general.

– Dar nici măcar nu-i cunoşti! a izbucnit ea, după care a adăugat răutăcioasă: Ţie-ţi place Sawyer.

Iar asta. Dumnezeule! Asta chiar m-a usturat.

– Ok, am zis, dându-mă jos din leagăn şi ştergându-mi palmele năclăite de transpiraţie pe turul umed de ploaie al blugilor mei, pentru că, nţ, nţ, nu-mi trebuia o astfel de conversaţie. Nu acum: nu când deja mă simţeam ciudată şi singuratică şi mistuită de dorul de casă, jenată de tot ce-mi doream şi nu aveam.

Mi-am ridicat privirea spre şirul de palmieri care mărginea proprietatea familiei lui Allie, încercând să-mi păstrez stăpânirea. Dintr-odată, până şi curtea din spatele casei mi se părea sinistră, toate acele locuri familiare devenind ameninţătoare şi străine prin întuneric.

– Dacă tu vrei să câştigi partida asta, Al, i-am zis, poţi s-o câştigi, n-am nimic împotrivă. Ne mai vedem noi.

– Ai dreptate, a zis ea imediat, ridicându-se şi venind după mine pe peluză. Scuză-mă. N-am vrut să fiu afurisită.

– A, chiar aşa? am replicat.

M-am oprit şi am fixat-o cu privirea, proptindu-mi mâinile în şolduri. În clipa aceea, îmi doream să fi putut apăsa butonul de derulare înapoi, sărind peste seara asta şi peste vara asta, astfel încât acest bizar univers alternativ să se retragă în el însuşi şi totul să redevină aşa cum trebuia să fie. *Ţi-ai dorit vreodată să mai fi avut opt ani?*

– Nu! a exclamat ea. Eu încerc să port o discuţie cu tine. Dumnezeule! Ţi-am simţit lipsa. Vreau să discut cu tine despre tot felul de chestii.

– Chiar aşa? am repetat cu răceală în glas, iar Allie şi-a dat ochii peste cap. Cum ar fi ce, mai precis?

– Nu ştiu, a răspuns, ridicând din umeri, aproape neputincioasă, fluturându-şi braţele slăbănoage prin faţa ei, ca o libelulă. Înţelegi ce vreau să zic. El e... nu ştiu. Nu e aşa cum crezusem noi că ar fi.

– E vampir? i-am trântit-o şi asta a scos-o din sărite.

– Bine, a exclamat ea înfuriată. Vrei să câştigi tu partida asta, Reena? Poţi s-o câştigi. Poţi să-mi întorci spatele. Dar eu nu vreau decât să fiu sinceră cu tine. Ştiu că mă consideri o persoană oribilă şi ştiu că după părerea ta am făcut ceva oribil, că ţi l-aş fi furat sau cam aşa ceva.

– N-am zis niciodată că…

– Însă eu ţi-am făcut un serviciu. Dacă nu eşti în stare să vii acasă la mine şi să joci flip cup cu Lauren Werner, atunci în niciun caz n-ai fi în stare să faci sex cu Sawyer Legrande.

Pentru o clipă, m-am clătinat pe picioare. Am rămas încremenită, în timp ce prin minte îmi trecea, cât se poate de limpede, cuvântul *distrusă*.

– Uite ce e, Reena... a continuat Allie, ştiind că, dacă tot ajunsese acolo, însemna că trecuse o anumită graniţă, o oarecare linie de demarcaţie trasată atât de clar, încât de îndată ce-o încălca, vieţile aveau să ne fie delimitate pentru totdeauna între vremea când am

fost copii şi cea când nu mai suntem, precis împărţite între atunci şi acum.

Am mai privit-o pentru câteva clipe, după care m-am întors să plec. Tunetele îmi bubuiau pe deasupra capului, zgomotoase şi rău-prevestitoare, anunţând iminenta izbucnire a furtunii.

– Reena, a mai strigat Allie după mine, de data asta cu mai multă putere, însă între timp eram deja plecată.

7

După

Un lucru trebuie spus apropo de traiul în Florida de Sud: că oriunde mergi, aerul condiţionat te asaltează cu violenţă, ceea ce este valabil şi pentru biserică. Sunt optsprezece grade când intrăm, duminică, în biserica Sfânta Fecioară a Medaliei Miraculoase şi aşa a fost încă de când a lăsat Dumnezeu instalaţiile de climatizare. În veacul vecilor, amin.

Suntem familii bisericoase, alde Legrande şi noi: botezuri şi miruiri, dineuri cu spaghete şi şcoala de duminică. Tata şi Soledad s-au cununat în clădirea asta. Când eram în gimnaziu, obişnuiam să mă opresc aici ca să aprind lumânări pentru mama. Chiar şi în cele mai nefericite şi singuratice şi însărcinate momente ale mele, stăteam exact în spatele părinţilor lui Sawyer, în fiecare weekend, în cea de-a şaptea strană pe dreapta, şi deşi cred că, în momentul de faţă, familia lui şi a mea se iubesc şi se urăsc reciproc cu egală intensitate, profesiunea de credinţă înseamnă doar încă un lucru pe care l-am avut totdeauna în comun, până dincolo de sfârşitul lumii.

Astăzi, abia reuşesc să strecor braţele ca doi câmăciori ale lui Hannah în puloverul pe care l-a terminat Soledad chiar săptămâna asta, când Sawyer intră tiptil înăuntru, încadrat de Roger şi de Lydia, cu mâinile adânc înfundate în buzunarele jeanşilor negri şi cu ochelarii de soare atârnându-i în V-ul cămăşii cu guler. Toată lumea, până şi Sawyer, poartă cămăşi cu guler când vine la biserică.

– Salut, pe toată lumea, şopteşte el, în timp ce se strecoară cu toţii pe rândul din faţa noastră.

Tata nu-l ia în seamă. Fratele meu doar îl priveşte chiorâş. Soţia lui, Stefanie, a rămas cu gura puţin căscată, într-un fel care-mi trezeşte dorinţa de a-i plesni o palmă peste faţa ei rotundă şi curioasă: Da, Stef, arată bine. Da, Stef, s-a întors.

Doamne, Dumnezeule, oameni buni. Veniţi-vă în fire.

Soledad pare să fie singura din familia mea care păstrează un minimum de bunăvoinţă, nu că asta ar însemna cine ştie ce noutate.

– Bună, Sawyer, îi răspunde, pe un ton temperat, ca totdeauna, urmare a copilăriei petrecute în Cuba.

Lângă el, maică-sa străluceşte, radiază lumină, şi de ce n-ar fi aşa? Exact cum prevestise parabola, fiul ei risipitor s-a întors.

– Mă bucur că te văd, adaugă Soledad.

El o sărută pe obraz, apoi se întoarce cu faţa spre Hannah şi, timp de aproape un minut întreg, se privesc unul pe celălalt în tăcere. Acesta este momentul în care eu nu respir. Sawyer a fost mereu plin de ticuri nervoase, în permanenţă bătând darabana cu degetele sau frecându-şi energic un muşchi de la ceafă – ceea ce face parte dintre motivele pentru care le pică fetelor cu tronc – însă acum e încremenit ca iarna, ca şi cum i s-ar fi uscat sângele în vene.

Lydia tuşeşte încet. Hannah se foieşte. Sawyer mă priveşte de parcă i-aş fi frânt inima.

– Bună treabă, e tot ceea ce zice, iar eu râd.

Pe vremea când eram împreună, obişnuiam să mă distrez în dimineţile de duminică la biserică împungându-l cu degetul în spinare pe Sawyer sau aşteptând până când nu mă vedea nimeni şi trăgându-i, fără zgomot, de elasticul boxerilor ieşiţi din pantaloni la spate. El se întindea în spate şi mă apuca de mână, după care continuam să ne luptăm cu degetele până ne observau Lydia sau Soledad şi ne ardeau câte un cot în coaste. *Fiţi atenţi la slujbă*, ne şuierau ele, după care se întorceau la loc cu faţa spre preot şi ne lăsau, în mare măsură, să ne vedem de giumbuşlucurile noastre.

Eram iubiţi. Aşa a fost să fie. Acum s-a terminat. Nu-i nimic.

Pe la jumătatea psalmului, foiala lui Hannah se transformă în scânceală; îi simt trupul înfierbântat şi greoi în braţele mele. E întoarsă pe dos, nimic mai mult. N-a prea dormit bine azi-noapte – niciuna dintre noi n-a prea dormit bine azi-noapte, dacă vreţi să

ştiţi adevărul – însă în clipa asta pare să mă ghicească, printr-o înfricoşătoare intuiţie de ţânc. În clipa asta, dă impresia că ştie.

O salt în braţe şi pornesc spre interval, pentru că dac-aş mai zăbovi o clipă în plus, am putea s-o luăm amândouă razna, tocmai în mijlocul lecturii epistolei lui Pavel către Corinteni: *Iată, vă spun o taină*. Dăm buzna afară pe uşile din fundul bisericii, drept într-o şocant de orbitoare lumină a soarelui.

– Oricum, niciodată nu mi-a plăcut prea mult Pavel, îi mărturisesc lui Hannah, de îndată ce ne vedem ascunse în curtea bisericii, un patio pavat cu dale şi populat cu jumătate de duzină de statui în mărime naturală înfăţişând îngeri şi sfinţi, ca un soi de bizar cocteil religios găzduit de Apostolul Bartolomeu. O pun jos pe Hannah şi o las să meargă singură. În districtul Broward vara e violentă şi chinuitoare, cu toţi palmierii şi hăţişul verde al strugurilor de mare înfăşurat în jurul micii grote de pe peluză. O văd pe Hannah înhăţând un pumn de Tillandsia cu mânuţa ei durdulie ca o stea de mare.

– Au, mamă, zic. Ce-avem noi acolo, scumpete?

– Au, mamă, repetă ea, făcându-mă să zâmbesc.

Hannah e o fetiţă formidabil de frumoasă, cu părul brun şi ochii negri ca tăciunele, chiar şi dacă luăm în considerare faptul că am purtat-o în pântec şi, prin urmare, aş putea fi un pic subiectivă. Dar mereu se opresc persoane străine şi mi-o spun.

– Au, mamă!

Mă aşez pe o bancă din lemn şi o privesc. O taciturnă Fecioară Maria tronează deasupra unei fântâni secate de la marginea acestui patio, cu o bucată lipsă de ipsos acolo unde vălul ar trebui să-i întâlnească rochia. Mă duce cu gândul la mama mea, pe care cu greu mi-o mai amintesc – doar o cascadă de păr negru şi un uşor miros de levănţică – şi mă face să mă întreb dac-o avea vreun secret de dezvăluit. Îmi plimb degetul mare peste muchia colţuroasă a pietrei, aşteptând. Soledad i se roagă Mariei practic pentru orice şi jură că Maria îi răspunde de fiecare dată, însă, în cazul în care fie Mama aceasta, fie a mea, ar avea vreun sfat de împărţit, deocamdată preferă să păstreze tăcerea.

– Slabă nădejde de vreun ajutor din partea voastră, le spun amândurora şi sar în picioare tocmai la timp ca să-mi prind fetiţa, până nu cade.

8

Înainte

N-am avut niciun prieten într-a zecea.

Ok, aici cam dramatizez. Am avut prieteni. N-am stat să mănânc la prânz de una singură pe vreun vas de toaletă sau mai ştiu eu ce. De fapt, în majoritatea cazurilor, pur şi simplu nu mă duceam la prânz. Mă duceam la bibliotecă. Sau stăteam pe gradenele terenului de sport şi citeam. Când mă duceam, totuşi, la cantină, stăteam cu Shelby, noua amfitrioană de la restaurant. Shelby era în anul al treilea de liceu; tocmai se mutase din Tucson, împreună cu mama ei şi cu fratele geamăn, Aaron, însă el nu avusese nevoie decât de vreo două zile petrecute în mlaştina pestilenţială a sudului Floridei ca să ajungă la concluzia că n-ar putea trăi vreodată aici, în ruptul capului. Își luase zborul spre New Hampshire, ca să locuiască împreună cu tatăl lui, încă dinainte să înceapă măcar şcoala. Shelby avea părul ca un morcov fluorescent în flăcări şi gura unui negustor pe mare; purta mici belciuge din argint pe toată marginea urechii stângi şi ieşea cu căpitanul echipei de fotbal feminin. Presupusesem în mod automat că mă considera prea plicticoasă ca să respir acelaşi aer cu ea, dar numai până în ziua în care-şi trântise tava alături de a mea şi mă întrebase pe un ton imperativ ce naiba se întâmplă cu mâncarea în locul ăsta urgisit de Dumnezeu, ca şi cum am fi fost prietene de-o viaţă.

– E naşpa, i-am răspuns, clipind mărunt, pradă unei surprinderi recunoscătoare. Aşa-i cam întotdeauna...

Shelby mi-a zâmbit şi mi-a întins o jumătate din batonul de Kit-Kat pe care-l despacheta.

– Aşa se pare.

Într-o după-amiază, m-a dus cu maşina ei la muncă; din difuzoarele prăpăditului Volvo urla muzica unor trupe rock

feminine din anii nouăzeci. În timp ce ieşea din parcare, a pufnit şi a făcut semn cu bărbia spre parbriz.

– Ăla nu e barmanul? m-a întrebat, mijind ochii un pic. De la restaurant?

I-am urmărit privirea până spre o latură a clădirii, ascunsă pe jumătate de un şir de tufe uscate, înnegrite. La umbra copertinei de deasupra ieşirii laterale a sălii de sport, Allie şi Sawyer stăteau strâns lipiţi de peretele din beton, iar palma lui se înălţa hotărâtă pe sub fusta ei.

– Mda, am răspuns pe un ton tărăgănat.

Pentru o clipă, mi-a fost greu să respir, ca şi cum ceva necunoscut şi-ar fi făcut loc în pieptul meu, între inimă şi plămâni.

– Mda, el e, am adăugat.

– Lumea o face acum şi ziua, în amiaza mare, a comentat veselă Shelby, pătrunzând pe şosea. Suntem mai tari ca teroriştii.

Apoi şi-a întors privirea spre mine şi sprâncenele decolorate i s-au împreunat de mirare.

– Ce e? s-a interesat. Aoleu, scuză-mă. Eşti cumva dintre cele foarte sensibile la glumele despre terorişti?

Asta m-a făcut să râd.

– Nu sunt sensibilă în mod special la niciun subiect, am minţit, aruncând o ultimă privire, de o jumătate de secundă, pe geam, după care mi-am smucit capul în sus, ca să studiez norii dolofani şi grei.

Anul acela şi-a văzut de drum în acelaşi mod, cu tot cu Halloween şi Ziua Recunoştinţei. Mi-am obţinut, în sfârşit, permisul de conducere provizoriu. Mi-am petrecut mult timp în compania jurnalului meu. Soledad m-a supravegheat cu atenţie, catalogând parametrii din ce în ce mai restrânşi ai vieţii mele de adolescentă ca un antropolog desfăşurând o cercetare pe teren: şcoală, serviciu, acasă. Clăteşte, repetă. Ei nu i-am spus despre ce se întâmpla între Allie şi Sawyer – nu i-am pomenit niciodată despre ce s-a întâmplat între Allie şi mine – însă asta n-a împiedicat-o să afle şi singură.

– Vrei să vorbim despre asta? m-a întrebat o dată, într-o seară de sâmbătă, după trei episoade din maratonul cu *Bridezillas* de la televizor.

Am ridicat din umeri, ca şi cum n-aş fi avut nici cea mai vagă idee despre ce spune.

– Despre ce să vorbim? m-am mirat cu un aer plictisit, iar Soledad şi-a dat ochii peste cap.

Am sunat-o pe Allie o singură dată; asta, ca să se ştie. Ea n-a răspuns, iar eu nu i-am lăsat niciun mesaj.

Şi tot ca să se ştie: nici nu m-a sunat pe urmă.

Dorinţa mea dintotdeauna a fost să plec din oraş.

Mereu mi-a plăcut să citesc despre meleaguri străine – primesc *National Geographic* încă de când aveam zece ani – însă în iarna aia am fost de-a dreptul nesăţioasă, stabilindu-mi tabăra pe patul meu, înconjurată de cărţi de la bibliotecă, ale căror învelitori din celofan ajunseseră lipicioase de-atâta murdărie. Am ticluit planuri. Mi-am făcut liste. Am stat trează nopţi întregi, parcurgând blog după blog, căutând poveşti şi fotografii ale femeilor care şi-au petrecut ani de-a rândul prin Maroc, sau Tanzania, sau în sudul Franţei; apoi, mi-am cartografiat propriul itinerar, trasându-mi ruta cu un marker Sharpie argintiu, ca pe un soi de imaginar, şi personal, Drum al Mătăsii.

Îmi doream tare, tare mult să plec.

– Diseară unde mai pleci? m-a întrebat tata într-o seară, oprindu-se şovăitor în pragul camerei mele, cu un pahar de apă tonică şi lămâie verde într-o mână.

Cântase la pian, la parter, şi undeva în adâncul minţii sesizasem nedesluşit tăcerea, cam la fel cum îţi dai seama când se opreşte din funcţiune maşina de spălat vase.

– În Chicago, i-am răspuns voioasă, ridicându-mi privirea de pe fotografiile cu Oak Park din laptopul meu.

Tata suferise un infarct acum vreo doi ani, când se prăbuşise în parcarea şcolii, după ce ieşise de la festivitatea de absolvire a clasei a opta; de-aia, încercam să mă arăt veselă faţă de el, ori de câte ori mă simţeam în stare.

– Sau, poate, în Copenhaga, am adăugat.

– Chicago e un oraş destul de atrăgător, din punct de vedere muzical, mi-a spus el, clătinând aprobator din cap, ca şi cum s-ar fi gândit că e un loc spre care chiar m-aş putea îndrepta în realitate. Dar poate că ai vrea să faci mai întâi un popas prin bucătărie, a continuat el. Soledad a făcut sos pesto.

I-am zâmbit și mi-am închis computerul, apoi m-am rostogolit jos din pat.

– Vin imediat.

Într-o dimineaţă a primăverii următoare, când eram în clasă, am primit un bilet prin care eram înştiinţată că trebuie să mă prezint la cabinetul de consiliere până la sfârşitul programului, veste care m-a uimit și mi-a provocat nelinişte. Nu mai fusesem niciodată chemată acolo sau la cancelarie. M-am întrebat dacă nu cumva o să am necazuri pentru vreo faptă pe care nu ştiam s-o fi comis sau dacă vreun samaritean bine intenţionat şi-o fi exprimat îngrijorarea cu privire la capacitatea mea de a îndura tirania liceului, în general. *Am constatat că eşti inadaptabilă din punct de vedere social*, mi-am închipuit-o pe îndrumătoare spunându-mi, cu faţa ei fălcoasă aplecată într-o parte, ca să-mi arate cu câtă atenţie mă ascultă. *Priveşti întruna în gol pe fereastră. Ai manifestări obsesive și-ţi petreci prea mult timp închisă în tine.*

Nu, pe bune, m-am închipuit că-i răspund, în timp ce-mi săltăm ghiozdanul pe umăr şi porneam pe culoar spre sala pentru engleză. *Spuneţi-mi și un lucru pe care să nu-l ştiu.*

Toată dimineaţa am stat cu un mic şi dur ghemotoc de nelinişte cuibărit undeva în piept, după care am ciocănit, şovăitoare, în uşa cabinetului, la începutul pauzei mele de prânz. Înăuntru mirosea a cafea şi a praf. Mă aşteptam să dau peste doamna Ortum, îndrumătoarea mai vârstnică și, în aparenţă, un pic scrântită, care ţinuse toate seminariile noastre dintr-a noua, și al cărei soţ, din câte se spunea, ar fi câştigat o sută de milioane de dolari de pe urma acţiunilor în industria de înaltă tehnologie, însă în locul ei am găsit o femeie brunetă, pe care n-o mai văzusem până acum, iar în faţa ei, pe birou, se afla o plăcuţă inscripţionată cu DRA. BOWEN.

– Bună, Serena, mi-a zis, zâmbindu-mi cu căldură. Intră!

Habar n-am de unde o fi ştiut cine sunt, însă mi s-a părut drăguţă și cu o înfăţişare inteligentă și imediat mi-am dorit s-o îndrăgesc. M-am pomenit zâmbindu-i și eu.

– Nu ai de ce să te temi, m-a asigurat de îndată ce m-am aşezat.

Am remarcat că-și suflecase până la coate mânecile cămăşii albe, scrobite, cu nasturi până-n gât.

– Toţi cei care au venit aici până acum şi-au închipuit că vor avea necazuri, mi-a explicat ea.

A luat un dosar şi a ciocănit de câteva ori cu muchia lui în tăblia biroului. Citind pe dos, mi-am dat seama că era al meu.

– Eu sunt nouă aici, aşa că mi-am luat listele la rând şi încerc să vă cunosc, pe cât posibil, pe toţi, mi-a mai zis.

M-a întrebat cum mă descurc cu materiile şi dacă am vreun serviciu după şcoală, însemnându-şi pe un caiet dictando galben răspunsurile mele cât mai vagi cu putinţă. Un inel cu un ştras turcoaz-deschis îi sclipea pe degetul mijlociu al mâinii stângi. Pe birou, lângă ea, era o carafă cu apă, de genul celor sofisticate pe care le foloseam noi la restaurant, iar înăuntru pluteau felii rotunde de lămâie. Era o imagine bizar de încântătoare pentru o şcoală. Cei mai mulţi dintre profesori umblau cu căni de voiaj din plastic, având inscripţionate pe ele emblemele unor instituţii bancare.

– Te-ai gândit deja mai serios la facultate? m-a întrebat până la urmă, lăsându-se pe spătarul incomodului ei scaun şi privindu-mă cu şiretenie în ochi.

Îşi pusese la loc pe birou pixul şi caietul.

– Un pic, i-am răspuns, ceea ce era o minciună.

În realitate, mă gândeam permanent la facultate, la locurile în care urma să mă duc şi la oamenii pe care aveam să-i cunosc pe-acolo. Exact în vremea aceea, pe biroul meu de acasă era un catalog al cursurilor de la Northwestern, atât de răsfoit, încât practic începeau să se desprindă filele din el, programul de înscriere fiind marcat cu un bileţel adeziv galben strălucitor. Aş fi putut să-i recit din memorie toate cerinţele pentru facultăţile artistice şi ştiinţifice.

– Dar sunt de-abia în anul al doilea, am continuat, aşa că... M-am gândit că mai am timp.

– Ei bine, mi-a zis domnişoara Bowen, de fapt, este tocmai ceea ce voiam să discutăm. Ţi-am examinat rezultatele, Serena, şi sunt de-a dreptul impresionante. Medii de 4,0 în fiecare semestru de când eşti aici, diplome de merit în serie, începând de anul trecut. Mi-ar plăcea să te văd participând la una sau două activităţi extraşcolare, însă adevărul este că, dacă te menţii în acelaşi ritm şi urmezi în continuare câteva materii pentru avansaţi, cu rezultate la

fel de bune, ai putea fi eligibilă pentru absolvire cu un an întreg mai devreme.

Ajungând aici, s-a aplecat un pic în faţă, într-o atitudine aproape conspirativă. Părea entuziasmată pentru mine.

– Există vreun domeniu în care ai putea fi interesată să lucrezi?

Mi-a trebuit un minut până să absorb informaţia. Cu un an întreg mai devreme. Eligibilă pentru absolvire. Am fixat-o cu privirea, clipind des; de dincolo, din secretariat, auzeam zgomotele colilor de hârtie încurcate în copiator şi un zbang de frustrare din partea unei funcţionare.

Domnişoara Bowen mi-a interpretat ezitarea ca pe o reticenţă; şi-a aplecat coafura lucioasă într-o parte, în aceeaşi postură condescendentă pe care mi-o imaginasem mai devreme.

– Evident, nu eşti obligată, a rectificat ea. Cunosc o mulţime de elevi care n-ar vrea să piardă viaţa din ultimul an de liceu, cu tot ceea ce implică. Am vrut doar să-ţi aduc la cunoştinţă faptul că ai posi…

– Mi-ar face o mare plăcere, am întrerupt-o grăbită.

Deja îmi umblau prin minte avioane, biblioteci cu săli de lectură enorme, iar mirajul libertăţii mă înfierbânta.

– Ce trebuie să fac?

Ceea ce mi-a spus domnişoara Bowen că trebuie să fac era destul de simplu, cel puţin pentru moment: să am în continuare rezultate bune la toate materiile, să întocmesc o listă cu facultăţile la care mi-ar plăcea să mă înscriu şi să mă apuc de studiul cărţii pentru SAT.

– O să-ţi găsim şi vreo activitate de voluntariat pe timpul verii, mi-a promis ea, cu ochii strălucindu-i de parcă ar fi fost la fel de entuziasmată ca mine de perspectiva scăpării din liceu cu un an mai devreme. Ca să-ţi mai umflăm un pic dosarul.

Prin mai, două dintre chelneriţe şi-au dat demisia, aşa că, pe deasupra studiului suplimentar la care lucram al naibii de intens, am mai avut de muncit trei seri pe săptămână, iar în weekend tură dublă. Practic, îmi duceam traiul în pantaloni negri şi bluză albă scrobită. Tata şi Roger cumpăraseră localul *Antonia* pe când eram micuţă şi cam tot de pe atunci serveam la mese, cunoşteam meniul

şi clientela obişnuită pe de rost. Adevărul e că totdeauna mi-a plăcut să fiu acolo: tavanul căptușit cu tablă și gresia ca la metrou peste tot, feţele de masă din pânză albă, ca rochiile pentru împărtăşanie. Şi, mai tot timpul, era şi o mică orchestră amplasată lângă bar.

Tipii care cântau astă-seară erau printre preferaţii mei, o trupă oarecum caraghioasă de oldies, care cânta o grămadă de piese de-ale lui Sam Cooke, şi fredonam încet împreună cu ei în timp ce treceam vreo două carduri de credit prin aparatul de lângă bar. La un moment dat, cam pe la a doua strofa, mi-am dat seama că nu sunt singură: Sawyer stătea rezemat de uşiţa batantă despărţitoare și mă privea, cu un zâmbet ascuns, tainic, pe faţă.

Am închis brusc gura, înroşindu-mă, surprinsă. Sawyer nici măcar nu lucra în seara asta. Nu fusese programat. Nu-mi aranjasem părul să arate cât de cât drăguţ. El era în jeanşi şi tricou, haine de stradă. Emana căldura de afară.

– Nu-ţi bate joc de mine, i-am zis pe un ton poruncitor, retrăgându-mă cu un pas după câteva clipe și străduindu-mă al naibii de aprig să nu divulg din sentimentele mele faţă de el ceea ce nu trădasem până acum câtuşi de puţin, chiar dacă el era cuplat cu Allie de mai bine de șapte luni. Nu e frumos, am adăugat.

Sawyer a ridicat din umeri şi a rămas pe poziţie, ca şi cum n-ar fi avut alt loc pe lume în care să se afle acum, decât aici.

– Nu-mi bat joc, mi-a răspuns; şi, într-adevăr, chiar nu părea să aibă intenţia asta. *Bring it on home to me*. Frumos cântec, a comentat el.

– Grozav cântec, l-am corectat, iar el a zâmbit.

– Vorbeşti de parc-ai fi tatăl tău.

– Noo! Lui îi place Otis Redding, am replicat, după care am rupt chitanţa imprimată şi i-am zâmbit la rândul meu. Tu ce cauţi aici?

– Pe tine, mi-a răspuns Sawyer, făcând un semn cu capul.

– Mda, sigur, am pufnit, strecurând la loc cardurile în carneţelul pentru nota de plată. Şi mama ta bântuia pe-aici, mai devreme.

Lydia nu era grozav de implicată în administrarea de zi cu zi a restaurantului, însă puteai să-i zăreşti amprentele pretutindeni, dacă ştiai unde să cauţi: pe convenţionalele portrete antice montate pe uşile toaletelor, pe becurile cu filament atârnate deasupra

barului. Lydia însăși era artistă, ocupându-se cu fotografia, însă familia ei făcuse avere cu un lanț de restaurante specializate în fripturi, întins de-a lungul Coastei de Est, și probabil avea o minte mai potrivită pentru afacerile din domeniul alimentar și decât Roger, și decât tata. Își făcea apariția din când în când, preocupată, cu o expresie pe chip de parcă ar fi efectuat cine știe ce calcule secrete în cap. Picolii erau cu toții îngroziți de ea. Shelby o poreclise, pe la spate, Zmeoaica. În ceea ce mă privește, căutam să nu-i stau în cale.

Singura persoană asupra căreia Lydia părea să nu-și abată privirea vulturească, rece și cercetătoare, era Sawyer. El era singurul ei fiu, odorul vieții: fusese supus unei intervenții chirurgicale când era foarte mic, ca să i se astupe, la propriu, o gaură din inimă, întâmplare pe care eu și Allie o consideraserăm totdeauna ca fiind extraordinar și insuportabil de romantică, și de când îi știam, Lydia fusese feroce de protectoare față de el. *Probabil că te pune să-ți faci analizele sanguine înainte de a-ți permite să fii iubita lui*, presupusese Allie într-o seară târzie, aflându-mă acasă la mine, după care ne topiserăm amândouă de râs. Dar probabil că ar fi fost în stare de asta, la urma urmei.

Tocmai mă pregăteam să mă întorc în salon, când Sawyer s-a întins spre mine și m-a apucat de încheietură.

– Reena, a zis și era ceva insistent și neașteptat în tonul lui, de parcă ar fi fost pe cale să-mi spună un secret, dar apoi s-ar fi răzgândit. Cum se face că nu te mai văd pe nicăieri? m-a întrebat.

L-am privit, clipind mirată. Mă ținea în continuare de braț.

– Poate că sunt mai pricepută la ascuns decât credeai.

Sawyer a zăbovit cu replica exact cât să fiu sigură că n-avea habar despre ce vorbeam. În definitiv, trecuse mult timp de la seara aia, din curtea lui Allie, și probabil că el o uitase imediat. Eram pe cale s-o las baltă, când l-am văzut zâmbind.

– Poate, mi-a zis, dându-mi drumul, dar fără să se clintească din loc câtuși de puțin. Dar să știi că vorbesc serios.

– Mda, bine, am replicat, simțind cum mi se arcuiesc sprâncenele. Și eu.

– Ce faci diseară? s-a interesat el deodată.

Mi-am lungit gâtul şi am privit în jur. Formaţia trecuse la *It's all right*. L-am văzut pe tata stând de vorbă cu vreo doi clienţi fideli, la capătul celălalt al barului.

– Lucrez, i-am răspuns.

– Mulţumesc, prinţesă, a exclamat Sawyer, dându-şi ochii peste cap. Te întrebam după.

– Plec spre casă.

– Hai să ieşim.

– Cu tine? am întrebat, luându-mă gura pe dinainte, iar Sawyer a zâmbit cu subînţeles şi lenevos ca Motanul din Cheshire în timp ce dispărea din copac.

– Mda, Reena. Cu mine.

În toţi anii de când îl cunoşteam – şi-l cunoşteam, mai mult sau mai puţin, de când m-am născut – Sawyer nu mă invitase nici măcar o dată să merg undeva. Mi-a trebuit o secundă ca să-mi revin. Şi totuşi, am scuturat din cap, ca dintr-un reflex, ca un gest pornit din rărunchi. Mi-a venit în minte petrecerea de la Allie, cu Lauren Werner şi mulţimea de persoane prin care nu ştiam cum să navighez.

– Ascultă, Sawyer, eu şi cu Allie nu prea...

N-am reuşit să duc fraza până la capăt, dar am mai încercat o dată, întrebându-mă în gând ce i-o fi spus ea.

– Adică noi nu pera... mai stăm de vorbă.

Sawyer s-a încruntat şi pe chip i-a reapărut expresia aia, de parcă ar fi venit tocmai ca să-mi spună ceva anume.

– Nu ziceam să ieşim cu Allie, a precizat el.

Hopa.

– Hopa, am zis şi cu voce tare.

L-am examinat pentru o clipă, apoi mi-am îndreptat privirea spre tata, cu cafeaua şi cu zâmbetul lui larg.

– Sawyer.

– Haide, Reena, a insistat, părând deja puţin nerăbdător, ceea ce mi-a dat senzaţia că asta fusese toată munca de convingere la care era dispus. E vorba numai despre mine.

M-am gândit la Allie şi la toate bunurile dispărute: la rujurile strecurate în buzunare şi la iubirile şterpelite chiar de sub nas.

Oricât m-aş fi străduit s-o justific, tot o crimă capitală la adresa prieteniei era. Tot trădare se numea, chiar dacă ea începuse.

– Mda, am răspuns, în timp ce, în spatele meu, cântecul se încheia, cu un ultim acord şi un zgomot de capcană închizându-se. Mda, aş putea să ies cu tine.

9

După

După biserică, o duc pe Hannah înapoi acasă, pentru masa de prânz, şi-o fixez cu cureluşele pe scaunul ei înalt, începând să tai un fruct în felii, ca să-i dau o ocupaţie cât timp prăjesc puţină pâine.

– Hei, domnişoară, poţi să spui banană? o întreb, iar Hannah repetă după mine ascultătoare. Ce fată bună, exclam fericită, ridicând mâna ca să batem palma.

Oricât de prostesc ar părea, nu fusesem pe deplin conştientă, pe timpul sarcinii, de faptul că Hannah va avea o personalitate adevărată, distinctă de a mea, însă e clar că asta se vede din ce în ce mai bine, de la o zi la alta: ei îi plac îngheţata şi fructele de avocado şi să danseze pe piesele lui Beyonce, pe bancheta din spate a maşinii, corpul ei micuţ mişcându-se cu un surprinzător entuziasm între graniţele scăunelului ei de siguranţă. Acum vorbeşte din ce în ce mai mult, bolboroseli de bebeluş şi frânturi de conversaţii pe care mi le repetă. E cam cel mai fain lucru din câte mi s-au întâmplat vreodată.

Deodată, intră Soledad; îşi lasă geanta pe bufet şi şterpeleşte o bucată de banană de pe planşeta pentru tocat. Pufnesc enervată.

– Asta era pentru Hannah!

– Scuze. Mor de foame, îmi răspunde, mângâind-o cu afecţiune pe Hannah în creştet. Aşa, am vorbit cu Lydia, în timp ce plecam, mă informează, fără să-şi mai bată capul cu introducerile. Vrea s-o ia pe Hannah la bibliotecă într-o zi, săptămâna asta, ca să-i facă legitimaţie.

– Ce? Pentru ce? mă mir, în timp ce întind o fărâmă de unt de arahide pe felia de pâine prăjită, pe care o tai în mici triunghiuri, aşezându-le pe tăviţa scaunului înalt. Gata, fetiţă, îi zic, apoi îi arunc

o privire lui Soledad, strâmbând din nas. La ce-i trebuie ei legitimaţie? Are doar paisprezece luni. Iau eu cărţile pentru ea.

– Ştiu asta. Dar bănuiesc că Lydia vrea să-şi petreacă un pic de timp cu ea.

Şira spinării mi se încordează dintr-odată.

– Nu, zău.

Sol îmi susţine privirea.

– Zău.

– Ce interesant.

În copilărie, mi-am petrecut cu Lydia mai mult timp decât cu oricare dintre mătuşile sau verişoarele mele, motiv pentru care nu reuşesc să-mi explic în totalitate de ce n-am scăpat niciodată de frica faţă de ea. Când aveam zece sau unsprezece ani, ea şi Soledad obişnuiau să mă ia cu ele la prânzuri costisitoare şi la pedichiură, unde citeam reviste mondene şi ne alegeam rochiile preferate la fiecare pagină. Ea îşi deschisese o afacere de succes în domeniul fotografiei şi se fâţâia prin târgurile de vechituri în căutarea unor covoare şic pentru holurile ei; când împlinisem treisprezece ani, îmi cumpărase un formidabil colier din cuarţ roz. Niciodată nu-şi abătuse întreaga forţă a tendinţelor ei de zmeoaică asupra mea, însă mie tot mi se păruse mereu absolut înfricoşătoare, aşa cum mi-ar fi fost frică de o lupoaică sau de o profesoară căreia nu reuşeam să-i produc o impresie bună. Nu mă pot dezbăra de senzaţia că există ceva extraordinar de important despre care ea consideră că-mi lipseşte în totalitate.

Pe deasupra, până azi-dimineaţă, ea îi arătase lui Hannah tot atât interes cât ai putea manifesta în privinţa memorării, în cele mai subtile detalii, a termenilor contractuali de pe iTunes. Aşa că e posibil să nu simt chiar o grămadă de milostenie creştinească faţă de o anume Lydia Legrande, într-un astfel de moment special.

– Cred c-o să fim ocupate în ziua aia, declar pe un ton măreţ, determinând-o pe maică-mea vitregă să-şi dea ochii peste cap.

– Dar nu ţi-am zis vreo zi anume.

– Ei bine, eu şi Hannah avem un calendar social extrem de aglomerat.

Soledad zâmbeşte cu subînţeles, aproape imperceptibil.

– Reena...

– Sawyer s-a întors abia de o zi şi dintr-odată ea îşi depune candidatura pentru premiul de Bunica anului? Pe bune? o întreb încruntată, turnând lapte în ceşcuţa cu capac a lui Hannah. Când ai văzut-o ultima oară s-o ţină în braţe pe fetiţa asta? Niciodată e răspunsul, dacă, din întâmplare, îl căutai. Niciodată.

– Niciodată, mă îngână voioasă Hannah, azvârlind pe podea o bucăţică de pâine prăjită cu unt de arahide.

Soledad ridică din sprâncene.

– Reena, rosteşte din nou, mai încet de data asta. Potoleşte-te.

– Potoleşte-te tu, ripostez.

Dumnezeule, ce m-am mai enervat!

– Nu. Am spus nu. Şi, în definitiv, ce căuta să discute cu tine? Dacă vrea să discute cu mine, atunci poate să discute cu mine. Sunt tot aici. Şi am tot fost aici, dacă n-ai uitat, în ultimii doi ani.

Soledad clatină lent din cap. Nu pot să-mi dau seama dacă e semn de dezaprobare sau poate că am impresionat-o un pic.

– Da, iubito, îmi răspunde după câteva clipe şi mă sărută apăsat pe tâmplă înainte de a ieşi din bucătărie. N-am uitat.

Telefonul meu mobil se găseşte să sune exact în timp ce o culc pe Hannah şi mă grăbesc să-l extrag de pe fundul genţii, unde vibrează între un flacon de ibuprofen şi un exemplar cartonat din *Omida mâncăcioasă*. E Aaron. Zâmbesc.

– Salut, domnule, rostesc, proptindu-mi telefonul între ureche şi umăr şi repezindu-mă pe scară. Îi fac semn de rămas-bun din fugă lui Soledad şi ies grăbită pe uşa din spate. S-a întâmplat ceva?

– Las Olas, colţ cu Third Avenue, îmi răspunde cu un zâmbet încântat care i se ghiceşte limpede din voce. Înghite-o şi pe-asta.

– Ce? Nu se poate!

E un travestit, semănând cu Celine Dion, care tot umblă prin oraş, iar dacă Aaron dovedeşte că l-a văzut, eu sunt obligată să-i fac cinste cu o masă, aşa e regula jocului. De regulă, Aaron e cel care face cinste.

– I-ai făcut vreo poză?

– Dar tu ce crezi, că sunt la primul meu rodeo? răspunde, râzând. Normal că i-am făcut poză. Tu plăteşti fripturile, Puiu’ mic. Diseară mai eşti pe-aici?

Ezit un pic. Aaron e fratele geamăn al lui Shelby, cel care s-a mutat în New Hampshire înainte de a ne putea măcar întâlni la liceu. Acum e mecanic naval într-un port de pe Intracostal şi, probabil, cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viaţa mea, la capitolul ieşit cu băieţii. Totuşi, ziua nu e nici pe departe încheiată, iar eu nu-mi doresc altceva decât să stau, cât se poate de liniştită, într-o cameră, de una singură.

– Mâine, ce zici? îl întreb, încercând să mă eschivez.

– Merge şi mâine, îmi răspunde binevoitor. Dă o tură prin centru până atunci, poate-l vezi şi tu. Așa am plăti nemţeşte…

– Câtă generozitate, îi zic ironică; în definitiv, eu sunt cea care a stabilit regulile. Uite, eu lucrez până la prânz, așa că trebuie să plec, dar...

– Da, da. Nu-ţi bate capul, zice el, iar apoi, după o scurtă ezitare: Tu eşti bine, totuşi? După voce, parcă. Nu ştiu. E ceva.

Chestia cu Aaron e că eu aş putea, probabil, să-l descifrez fără probleme. E un om normal, iar relaţia noastră, mai comodă decât aş fi putut spera vreodată să fie cu cineva, de când sunt pe lume. Sunt toate șansele ca el să nu se manifeste ciudat în cazul în care ar apărea Sawyer ca din senin. Sunt șanse să nu aibă absolut nimic împotrivă.

Şi totuşi. Totuşi.

– Sunt obosită, îi răspund, ceea ce, teoretic vorbind, nu e o minciună. Ne vedem mâine seară.

– Unde naiba ai fost? e primul lucru pe care-l aud din partea lui Shelby, când ajung la serviciu, după zece minute, înainte de orice *Bună* sau *Ce mai faci?* sau orice altceva cât de cât civilizat.

A venit acasă pe timpul verii, luând vacanţă de la facultatea ei din Massachusetts, unde învaţă ca să se facă doctoriţă şi, în acelaşi timp, să vorbească precum în *Good will hunting*. Shelby a luat primul avion spre Broward în toiul primului ei an de facultate ca să mă ajute s-o nasc pe Hannah, memorând toate oasele corpului omenesc între două contracţii ale mele şi fermecându-le pe asistente ca s-o ajute la teme. Avea optsprezece ani şi avea grijă de travaliul meu. Nu oricine are o astfel de prietenă.

– A trebuit să culc copilul, îi spun, rotindu-mi privirea prin restaurantul gol. Ştii doar că duminica începem să servim la 12 şi oricum mai sunt 15 minute.

– Mm-hm, mormăie ea, făcând o mutră.

Mă priveşte concentrată, în timp ce sună telefonul de pe estradă, de parcă ar şti exact ce – mai precis, cine – caut şi nu înţelege de ce-i mai irosesc timpul încercând să dau din colţ în colţ.

– Antonia, bună dimineaţa, răspunde ea cu o voce numai miere, dar fixându-mă cu privirea ca şi cum mi-ar fi luat foc părul, în timp ce notează în caietul pentru rezervări, iar eu rămân pe loc, aşteptând urmarea. În primul rând, îmi spune, după ce închide, tonul pisicos dispărând şi lăsând locul pseudo-accentului ei hibrid – Shelby a locuit prin toată ţara şi-ţi poţi da seama de asta după vocea ei –, super-spermatozoidul Sawyer e în bucătărie cu Finch, chiar în momentul ăsta. Aşa că, probabil, de acolo ar trebui să începi.

– Şşt, şuier eu, săgetând cu privirea spre fundul localului; deschid gura, vrând să-i explic, dar în cele din urmă tot ce-mi iese este un: A fost şi el la biserică.

– Mda, replică Shelby, toată numai ţâfnă. Sunt convinsă.

– Asta ce mai înseamnă? o întreb, făcând ochii mari.

– Nu ştiu, zice Shelby, ridicând din umeri. Nu-mi place tunsoarea lui, la chelie. Îl face să arate ca un bolnav de cancer.

Shelby n-a fost niciodată genul celor care-şi păstrează judecăţile pentru sine.

– De ce nu m-ai sunat?

– Nu ştiam c-o să apară în public atât de repede, îi răspund, prelingându-mă pe un scaun gol.

Mă tot sâcâise o migrenă în ultimele douăzeci şi patru de ore şi acum mă gândeam cu jind la flaconul de Advil din geantă, cu toate că, într-un astfel de moment, până şi găsirea unui pahar cu apă mi se părea o muncă de Sisif.

– A, nici măcar în glumă să n-o zici, mă ceartă ea, după care se întrerupe şi mă priveşte. Fratelui meu i-ai spus?

– Nu e nimic de spus, răspund, dându-mi ochii peste cap.

– Pe naiba, Reena, exclamă ea şi tonul îi devine scăzut, dar energic.

Dac-ar fi fost drăguţă cu mine, aş fi izbucnit în lacrimi. Dau să scutur din cap, însă iată-l pe Sawyer venind de după uşile batante ale bucătăriei şi, chiar după tot timpul care a trecut, încăperea pare să graviteze în jurul lui, de parcă ar avea în permanenţă un reflector îndreptat spre el, oriunde ar merge. Brusc, îmi vin în minte cuvintele: înviat din morţi.

– Domnişoarelor, rosteşte el curtenitor.

Ţine în mână încă o porţie de Slurpee, enormă, trandafirie şi strălucitoare prin paharul străveziu din plastic.

– Domnişoarelor? îl îngână Shelby, arătându-şi colţii.

Pe ea nu a intimidat-o niciodată Sawyer. Pe Shelby nu a intimidat-o niciodată nimic, din câte pot să-mi dau eu seama.

– Pe bune? Au trecut doi ani şi nu găseşti altceva mai bun de spus decât *domnişoarelor*?

– Încercam stilul neprotocolar, îi explică el, încreţindu-şi nasul şi zâmbind, aproape ruşinat.

Buzele i-au căpătat o uşoară roşeaţă de la colorant.

– Am exagerat? Am exagerat.

– Un pic, încuviinţează Shelby, dându-şi ochii peste cap. Am nevoie să beau ceva.

– Serios? intervine Cade, ridicându-şi privirea din celălalt capăt al salonului şi încruntându-se, dar fără să facă vreo mişcare ca s-o împiedice.

Totdeauna Cade a fost un pic intimidat de Shelby.

– Nici măcar n-am deschis încă, argumentează el.

– Bloody Mary! exclamă ea veselă, îndreptându-se spre bar. Îţi fac unul şi ţie, Kincade.

Ridică uşiţa despărţitoare şi-l împinge pe fratele meu din cale.

– Dar tu ce zici, Sawyer? Pot să-ţi ofer o băutură alcoolică tare ca să te ajute să te suporţi pe tine însuţi?

Eu şi Sawyer pufnim în acelaşi timp; el îşi întoarce privirea spre mine, zâmbind cu subînţeles, apoi îşi ridică paharul cu Slurpee, ca şi cum ar toasta în cinstea mea.

– N-am nevoie, răspunde el, cu privirea aţintită pe chipul meu.

– Nu, pe bune, exclamă Shelby, bâţâind din sprâncene, în timp ce întinde mâna după sucul de roşii. Dar ce-ai, te-ai înţărcat?

– Într-un fel.

– Un barman care s-a lăsat de băut? Vai, ce romantic!

– Mda, ce să-i faci? răspunde Sawyer, clătinând afirmativ din cap şi căţărându-se pe un scaun de bar. Așa sunt eu, romantic.

O, dă-o naibii! Cade arată de parcă ar fi pe cale să împroaşte cu vomă prin tot restaurantul; şi, sinceră să fiu, nu i-o iau în nume de rău. Şi mie mi s-a făcut un pic greaţă. Mă ridic şi pornesc spre birou, ca să-mi pontez fişa, după care mă apuc să îndeplinesc cât de multe corvezi pot găsi: împăturirea șervetelor şi punerea paharelor la loc, umplerea sticlelor cu ketchup, îndeletnicire care mă scârbeşte nespus. Dar îmi ţin mâinile ocupate. Muncesc. Ne-am pricopsit cu prânzul mai devreme în fiecare duminică, servirea evoluând galopant timp de o oră, sau mai mult, așa că, de îndată ce Shelby deschide uşile, suntem numai miere şi zâmbete până spre jumătatea după-amiezii. Iar când, în fine, găsesc un răgaz ca să arunc o privire spre bar, Sawyer nici măcar nu se zăreşte de vânzoleala din faţa lui, de parcă nici măcar n-ar fi fost vreodată acolo.

10

Înainte

– Cu cine? a fost primul lucru pe care a vrut să-l ştie tata, când i-am spus că ies un pic după serviciu.

O întrebare destul de logică, dacă ne gândim că ultimele opt luni mi le-am petrecut fără să mai stau de vorbă cu altcineva, decât cu tipul de la Papa Gino care livra pizza. Tata tocmai discuta cu bateristul formaţiei şi mirosea a cafea şi a colonie; mirosuri familiare, despre care aveam impresia că-mi vor lipsi când va fi să plec de-acasă.

– Allie, am răspuns pe negândite, fără să-mi dau seama că urmează să spun o minciună, până în momentul în care mi-a ieşit. Cu Allie.

Habar n-am de ce nu i-am spus adevărul. N-aveam niciun motiv să cred că mi-ar spune că n-am voie să mă duc. În definitiv, Sawyer îi era fin şi-i moştenea talentul muzical, măcar în practică, dacă nu şi prin sânge. Dar, oricum, el tot ar fi vrut să ştie toate acele unde şi de

ce şi ce faci acolo, precum şi o mie de altele pe care abia dacă le-aş putea ghici. Pe moment, pur şi simplu, am preferat să nu-i spun.

– Allie, a rostit el tărăgănat, strecurându-şi un braţ ca de urs pe după umerii mei. Iată un nume pe care nu l-am mai auzit de ceva vreme.

– Hm, am mormăit eu. Mda.

Tata a ridicat din umeri, făcându-i semn din cap unuia dintre chelneri să împartă un rând de băutură. Avea încredere în mine. Niciodată nu-i dădusem motiv să nu aibă.

– Distracţie plăcută, mi-a zis, cu buzele lipite de fruntea mea într-un sărut absent de la revedere. Să fii acasă până la ora stabilită.

– Mda, am zis încă o dată. Sigur că da.

Pe Sawyer l-am găsit pe culoarul din fund, rezemat de uşa biroului şi căutând ceva pe telefon, cu un aer vag plictisit.

– Mi s-a părut mie sau tocmai l-ai minţit pe tatăl tău în privinţa mea? m-a întrebat cu un uşor surâs condescendent.

– Da, i-am răspuns.

Surâsul i-a îmbobocit într-un zâmbet în toată regula.

– Ei, atunci e bine, mi-a zis cu o încântare perversă. Atât timp cât ştiu pe ce picior stau. Eşti gata?

– Sigur că da, am confirmat, sperând în ciuda tuturor şanselor că el nu poate să-şi dea seama cât de importantă era chestia asta pentru mine – că simplul gând de a fi singură cu el îmi determina stomacul să execute o serie de tumbe care l-ar fi făcut să se mândrească şi pe Bela Karolyi.

Sawyer mi-a deschis uşa din spate şi l-am urmat prin parcare până la străvechiul lui jeep. Nu mi-a zis nimic. N-aveam idee încotro voia să mergem, iar în clipa aceea mi se părea cam târziu să-l mai întreb: am deschis gura, am ezitat un pic, apoi am închis-o la loc. Pe Sawyer n-a părut să-l deranjeze asta absolut deloc.

Am examinat jeepul cu o privire pe cât de discretă mi-a fost posibil, începând să-mi întocmesc lista în minte, în timp ce el apăsa pe ambreiaj. Podeaua maşinii lui Sawyer Legrande, inventar complet: sticlă de Snapple goală, ceai rece cu piersică, bifat. Duke Ellington Live at Newport 1956, bifat. Pe bord: ochelari de soare, bifat. Odorizant în formă de copac, încă în ambalaj, bifat. CD cu muzică mixată şi scrisul lui Allie Ballard pe etichetă, bifat.

Am închis ochii pentru o clipă. Allie obişnuia tot timpul să-mi facă astfel de mixaje, cântece pentru ziua mea de naştere, pentru Crăciun, pentru sosirea primăverii, pentru zilele de marţi. Preferatul meu se numea *Mix de rea purtare*, șaizeci de minute de hip-hop caraghios, peste care punea capac Phil Collins, cu *A groovy kind of love*, dăruit mie cu prilejul primului nostru bal de la şcoală. În seara aceea, ajunseserăm amândouă acasă la mine pe la nouă şi jumătate, după care stătuserăm să facem negrese cu Soledad şi să urlăm împreună cu Kanye, cocoşându-ne de un râs isteric.

Nu intenţionasem să oftez, nici măcar nu m-am auzit oftând, însă probabil că aşa a fost, fiindcă Sawyer mi-a aruncat o privire în timp ce cotea pe AIA, cu trăsăturile lui ascuţite subliniate de lumina roşiatică a indicatoarelor de pe bord.

– Zi lungă? m-a întrebat.

– Mda, am zis, lăsându-l să creadă că monotonia treburilor de la serviciu era cea care mă demoraliza şi nu totala senzaţie de neajutorare dată de prezenţa în acest jeep alături de el şi de ochii lui scânteind de o sută de mii de adjective superioare verdelui. Cam aşa ceva, am adăugat.

Sawyer a clătinat aprobator din cap.

– Vrei îngheţată?

Am clipit mirată.

– Îngheţată? am repetat.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar, în orice caz, nu la asta.

– Mda, prinţeso, îngheţată, a confirmat Sawyer, râzând, în timp ce parca automobilul, nederanjându-se să-mi mai aştepte răspunsul. Cu ce credeai c-o să te tratez, cu ceva aurolac?

– Nu! am exclamat, cu toate că, sinceră să fiu, probabil că era ceva mai aproape de adevăr. Nu, am repetat, desfăcându-mi centura de siguranţă şi coborând din maşină.

– Prea superficial mă crezi, mi-a zis, ciocnindu-şi umărul de al meu în timp ce traversam parcarea, atât de uşor, încât am avut impresia că, probabil, a fost un gest accidental. Ca, de exemplu, ţi se pare că aş fi mult mai dur decât sunt în realitate.

Am scuturat din cap, ferindu-mi privirea.

– Chiar nu, am zis.

– Bine, a replicat el pe un ton de parcă ar fi considerat că torn gogoşi, însă care nu m-a deranjat în mod special. Cum spui tu.

Am dat comanda la tejghea şi eu mi-am scotocit prin geantă după portofel, scoţând o legătură cu cheile casei şi exemplarul meu din *Lonely planet*, ca să pot ajunge la fundul ei. Sawyer mi-a îndepărtat mâna cu un gest.

– Dau eu, mi-a zis, întinzându-i casierei o bancnotă mototolită de zece dolari. Pui la cale o excursie? m-a întrebat, făcând semn cu capul spre cartea din mâna mea.

– Mda, am răspuns. Adică nu.

Dintr-odată, m-am simţit de un ridicol enorm, pentru jocul acesta pe care-l practicam cu mine însămi, ca şi cum m-aş fi jucat şotron sau cu păpuşile Bărbie.

– E pentru eseul meu de admitere, i-am explicat.

– La facultate? s-a mirat Sawyer, ridicând din sprâncene şi lingând cornetul pe fund, fiindcă deja picura, înainte de a mi-l întinde.

Era o prăvălie de modă veche, cu lambriuri din lemn şi tot felul de mărunţişuri pe pereţi şi cu o casă de marcat antică, sertarul deschizându-se cu un clinchet sonor. Mirosea a zahăr şi a aer rece.

– Deja? m-a întrebat el.

Am făcut semn că da.

– La Northwestern, i-am zis. O să termin liceul cu un an mai devreme, aşa că la toamnă îmi depun dosarul pentru înscriere.

Sawyer şi-a înclinat capul într-o parte.

– E o încercare ambiţioasă.

– Eu sunt ambiţioasă.

– Ştiu, a încuviinţat el, luându-şi propriul cornet cu îngheţată şi mânându-mă spre ieşire; mi-a ţinut uşa deschisă, proptind-o cu piciorul, până m-am strecurat afară. Şi, despre ce e eseul tău, atunci? m-a întrebat, în timp ce traversam terenul parcării spre maşina lui, făcându-ne loc printr-o îmbulzeală de tineri zgomotoşi şi neastâmpăraţi, cam de vârsta noastră, numai strigăte şi râsete. Despre călătorii? a adăugat.

– Mda, oarecum, am răspuns, clătinând jenată din cap. E caraghios.

– Mă îndoiesc, a replicat el.

Între timp, ajunseserăm deja la jeep. Sawyer s-a aşezat pe capotă ca să-şi termine cornetul, întorcându-şi capul spre spaţiul gol de lângă el, până când i-am priceput mesajul şi mi-am proptit tenişii de bara de protecţie, săltându-mă alături.

– Povesteşte-mi, mi-a cerut el.

– Uf, bine, am zis, dându-mi un pic ochii peste cap şi înroşindu-mă prin întuneric. Profilul la care vreau să mă înscriu se referă la creaţie de non-ficţiune, înţelegi? Scrieri de călătorie.

Cuvintele îmi sunau în urechi lemnoase şi necunoscute; nu erau lucruri pe care să le fi discutat cu prea multă lume, ci numai cu Allie.

– Aşa că îmi redactez eseul ca pe un ghid turistic, în principal – te duci acolo, faci asta, eviţi hotelul ăla scârbos – numai că, în loc să mă refer la un loc anume, de fapt e despre, cum să zic... despre viaţa mea, am adăugat, ridicând încă o dată din umeri, jenată. Sau, mai bine zis, despre viaţa pe care mi-o doresc.

– Nu e deloc caraghios, a remarcat Sawyer, zâmbind larg. E foarte fain. Vreau să-l citesc când o să-l termini.

– Mda, sigur, am pufnit eu.

– Vorbesc serios, a insistat Sawyer căzut pe gânduri.

Tricoul lui alb parcă strălucea în lumina provenită din vitrinele prăvăliei.

– Şi, termini liceul mai devreme, hm? m-a întrebat, după câteva clipe. Atât de disperată eşti să scapi de-aici?

– Nu, am răspuns eu, nu e vorba despre asta. Adică normal că o să simt lipsa familiei, şi a tuturor celor la care ţin. Îmi iubesc familia. Doar că…

M-am întrerupt, ridicând din umeri. Nu ştiam cum aş putea să explic un lucru ca singurătatea faţă de cineva ca Sawyer: senzaţia că am nevoie să găsesc ceva de care să mă agăţ, şi că, oricare ar fi fost acest ceva, nu-l puteam găsi aici.

– Nu prea am mare lucru pe-aici, înţelegi? i-am zis.

Sawyer a schiţat un mic zâmbet indescifrabil.

– Prin urmare, aş face bine să stau cu tine cât încă se poate, asta vrei să spui?

Adica... poftim? Ce se petrece aici? N-aveam nici cea mai mică idee despre ce era în capul lui.

– Cam aşa, a fost tot ce-am putut să răspund.

Am rămas tăcuţi pentru ceva vreme, urmărind cu privirile maşinile care treceau pe șosea. Mi-am mâncat îngheţata. Am aşteptat.

– Eşti tăcută, a remarcat el într-un târziu.

Am stat să mă gândesc puţin la observaţia lui.

– Pai, am zis apoi, şi tu la fel.

– Reena...

Eram îndeajuns de aproape ca braţele să ni se atingă, calde și un pic de tot lipicioase de transpiraţie.

– De ce eşti tu aici?

I-am aruncat o privire piezişă. Îmi simţeam inima în piept ca o talpă apăsând pedala de la toba mare.

– Asta tu trebuie să mi-o spui.

– Vorbesc serios, a replicat Sawyer, clatinând din cap.

– Chiar?

– Mda, a răspuns. Chiar da.

– Sawyer… am început, dar m-am oprit, înroșindu-mă.

Eram nouăzeci la sută sigură că înţelegeam total greșit ceea ce se petrecea acolo.

– Uite ce e, am continuat. Allie e prietena mea. Sau, cel puţin, a fost şi…

– Nu te mai saturi? m-a întrerupt el.

Am tresărit.

– De ce?

Sawyer a ridicat din umeri.

– Să fii cea care crede lumea că ai fi.

– Ce? Nu, am replicat, scuturând din cap şi încercând să trag de timp.

Mi-am plimbat privirea de-a lungul şoselei, spre magazinele înşiruite şi spre palmierii de pe margine. Am adulmecat mirosul asfaltului ud şi al gazelor de eşapament.

– Dar cine altcineva aş putea să fiu?

Sawyer părea să-şi dea seama că mă prefac; m-a privit, pentru o clipă, într-un fel care aproape că m-a făcut să mă simt neliniştită, ca şi cum mi-ar fi putut vedea ţesuturile de sub piele. Luptandu-mă cu înfricoșătoarea senzaţie că mă vârâsem până mult, mult peste cap în povestea asta, am făcut ceea ce ar face orice fiinţă omenească

raţională confruntată cu o întrebare la care nu vrea să răspundă, din partea cuiva de care s-a îndrăgostit cu disperare încă de acum două mandate prezidenţiale.

Mi-am împins cornetul cu îngheţată drept peste faţa lui.

– Scuză-mă, am exclamat imediat, chicotind un pic cam isteric. Doamne, Dumnezeule, te rog să mă scuzi. Nu pot să cred că am făcut una ca asta.

Sawyer m-a fixat cu privirea timp de câteva clipe, mânjit de îngheţată pe gură şi pe nas.

– Păi... cam nici mie nu-mi vine să cred, a zis, însă râdea.

Iar când şi-a lipit mâna liberă de partea din spate a capului meu şi m-a sărutat, am simţit gust de ciocolată şi de bombonele multicolore. Nici măcar n-am închis ochii.

Apoi s-a retras un pic.

– E vreo problemă că tocmai am făcut asta? m-a întrebat după o secundă, două.

Am făcut semn din cap că nu, amuţită.

– Ţi-a plăcut la fel de mult ca mie?

Am făcut semn că da, tot pe muteşte.

– O să mai vorbeşti vreodată cu mine, câte zile vei mai avea?

Am încuviinţat.

– Adică, am zis, revenindu-mi în mică măsură, deşi gândurile mi se agitau ca moliile pe la marginile panicate ale creierului, da.

Sawyer a zâmbit.

– Bine, a zis, aruncându-și ceea ce mai rămăsese din cornetul cu îngheţată într-un coş din apropiere şi cuprinzându-mi faţa cu ambele palme. Foarte bine.

Încă mă săruta când i-a sunat telefonul din buzunarul pantalonilor, după un minut, și am dat să mă desprind, însă el şi-a înteţit strânsoarea, cu degetele petrecute uşor prin părul meu.

– Nu-i da atenţie. Nu-i da atenţie, a murmurat şi asta am făcut, timp de încă un minut, dar apoi a început să sune şi al meu.

– Sawyer, am şoptit, întinzând mâna după geantă, chiar dacă restul din mine era în continuare angrenat în altceva. Sawyer, mă sună de acasă. Trebuie să răspund. Alo? am zis, în timp ce – of, Doamne, of, drace, eram în mijlocul parcării, iar la telefon era tata – Sawyer își cobora buzele spre gâtul meu. Bună. Ce e?

– Reena, a zis tata şi în vocea lui era o tonalitate pe care n-o mai auzisem niciodată, panică amestecată cu furie. Of, slavă Domnului! Unde naiba eşti?

Am sărit de pe capota jeepului atât de repede, încât a fost cât pe ce să-i zbor capul de pe umeri lui Sawyer. Îl minţisem pe tata pentru prima oară în întreaga viaţă şi uite că m-a prins. Cum de fusese măcar posibil?

Încă mă străduiam să inventez un răspuns, când el a vorbit mai departe.

– Eşti cu Allie? m-a întrebat pe un ton aspru.

Mi-am strâns mâna liberă în pumn, simţind cum îmi intră unghiile în palmă. Sawyer mă urmărea cu o privire atentă. Am bâjbâit prin minte după ceva plauzibil, dar până la urmă am fost nevoită să mă opresc asupra adevărului.

– Nu, am mărturisit. Nu sunt.

– Slavă Domnului, a repetat el, apoi, către cine o mai fi fost în cameră, ori Soledad, ori Cade: E bine. Am găsit-o.

– Ce e? am întrebat scurt.

Dintr-odată, mi se făcuse foarte, foarte frică.

– Zi, ce s-a întâmplat?

– Reena, a zis el şi, în momentul Acela, am ştiut că n-o să uit câte zile oi avea firma luminoasă a prăvăliei cu îngheţată de la mică distanţă expresia de curiozitate de pe chipul frumos al lui Sawyer Legrande şi minusculele cioburi de sticlă întipărite în asfalt, de parcă tocmai ar fi explodat acolo ceva fragil şi sclipitor. Trebuie să-ţi dau o veste rea, a continuat tata.

11

După

Nu l-am mai văzut pe Sawyer în tot timpul cât a ţinut tura mea de duminică, deşi era de parcă mi-ar fi suflat în ceafă în permanenţă, după cum vorbea toată lumea despre el: ca şi cum ar fi fost vreun star de cinema sosit în vizită şi nu un degenerat care părăsise pe toată lumea care a ţinut vreodată la el. Clienţii obişnuiţi ai localului sunt încântaţi să-l revadă. Chelneriţele nu mai contenesc

să-i laude tunsoarea. A călătorit în toată perioada asta, îmi spune Finch în bucătărie, bântuind prin ţară ca un puf de păpădie sau ca Jack Kerouac, fără să aibă în minte vreo destinaţie anume.

– A călătorit, repet lent, iar colosala nedreptate a afirmaţiei mă izbeşte cu o forţă atât de concretă, încât chiar mă văd nevoită să mă apuc de marginea mesei pentru pregătirea comenzilor, ţinându-mă de ea până când îmi restabilesc echilibrul.

Mă simt de parcă măruntaiele mi-ar fi fost excavate, de parcă aș fi o variantă fantomatică şi stâlcită a mea.

– Ce drăguţ din partea lui! adaug.

Pe la cinci și un sfert, nu-mi doresc altceva decât să ajung acasă și să mă fac ghem sub pături, însă imediat cum îmi pontez fişa, mă întorc și-l văd în pragul biroului, frecându-şi barba.

– Doamne, Dumnezeule, exclam mai tare decât aş fi vrut. M-ai speriat ca naiba.

– Îmi pare rău, răspunde Sawyer pe un ton care spune mai degrabă că nu-i pare.

Se lasă moale, cu un aer nepăsător, pe tocul uşii. Pentru prima oară de când și-a făcut apariţia, îmi permit să-l studiez pentru mai mult de o secundă, mai mult decât cu o privire rapidă, flămândă, aruncată cu coada ochiului. E mai lat în umeri decât când a plecat de-aici. Părul de pe braţe i s-a decolorat de la soare. Sawyer e un tip răbdător aşa că stă acolo şi mă lasă să-l examinez cu privirea.

– Ce e? mă răstesc după ce termin.

Buzele îi zvâcnesc uşor.

– Nimic, îmi răspunde.

Îmi iau geanta și scormonesc prin ea după cheile maşinii, împingând deoparte *Omida mâncăcioasă* pentru a doua oară pe ziua de azi.

– Ai fost aici toată după-amiaza? îl întreb, cu ochii pe amestecătura de lucruri din geanta mea, ca să nu fiu nevoită să-l privesc.

– Nu.

De îndată ce rosteşte silaba, tot mă văd obligată să-mi ridic privirea spre el. Scutură din cap.

– M-am uitat pe program.

– Pentru ce?

– Ca să te prind înainte să pleci.

– Ei bine, răspund cu toată răutatea de care mă simt în stare, izbutind în sfârşit să pun mâna pe chei, misiunea a fost îndeplinită. Iată că plec.

Dar Sawyer nu se clinteşte din prag.

– Mi s-a părut destul de mare aglomeraţia azi, remarcă. Trebuie să mă obişnuiesc din nou, presupun.

Îl privesc, mijind ochii spre el.

– Cum adică? îl întreb răstit, fiindcă avem acum alt barman, un tip trecut de cincizeci de ani, pe nume Joe, care mereu mă expediază acasă cu acadele pentru Hannah, chiar dacă ea e prea micuţă ca să mănânce aşa ceva. Doar nu ţi-ai ales turele, nu-i aşa?

– Şi dacă-ţi spun că da, mă omori?

– Posibil, îi răspund, iar el zâmbeşte de parcă aş fi încercat să fiu amuzantă.

Dar eu nu încerc să fiu amuzantă. Am impresia chiar c-aş putea izbucni în plâns.

– Nu s-ar putea să încetezi? îl întreb cu o voce întretăiată.

De la o vreme, aşa făcea Hannah, când se necăjea, după care-şi astupa urechile cu palmele şi începea să urle.

– Vorbesc serios. Nu vreau... doar... termină.

Sawyer renunţă la zâmbet şi face o mişcare ca să se apropie de mine. Întind braţele în faţă, impunându-i distanţa.

– Reena, începe el.

– Vorbesc serios, îi repet. Nu e posibil să vii aici, după atâta vreme, şi să te ţii de glume cu mine, purtându-te de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi nu e aşa... s-au întâmplat destule, Sawyer. Nu e posibil să te întorci şi gata.

Sawyer ridică uşor din umeri, aproape imperceptibil. Arată cu mult mai matur decât este.

– Şi totuşi, m-am întors, îmi spune încetişor. Tu trebuie să... M-am întors.

Partea cea mai oribilă asta e: eu chiar sunt dornică să-l iert. Chiar şi după toate astea, sunt. Cu un copil născut înainte de a împlini şaptesprezece ani şi un viitor la fel de singuratic ca suprafaţa lunii şi tot mi se pare ca o întoarcere acasă simpla lui vedere, ca un cântec pe care l-am ştiut demult, dar l-am uitat cumva.

Şi, Dumnezeule, din Raiul Tău aurit, cât de total de aiurea e asta.
– Fereşte-te de mine, mârâi şi-mi fac loc pe lângă el, ieşind din încăpere.

– Cum a fost la lucru? vrea să ştie Soledad, când ajung acasă după ceva vreme.
Stă turceşte pe divan, cu ochelarii pentru citit la ochi, concentrată asupra careului din ziar. Soledad a învăţat engleza când avea douăzeci şi doi de ani şi încă dezleagă cuvintele încrucişate din New York Times cu pixul, acesta fiind doar unul dintre motivele pentru care o iubesc.
– Naşpa, mersi. Bună, frumoasă domnişoară, îi zic lui Hannah, culegând-o de pe podea, unde stătea să se joace, şi dându-i câteva pupături zgomotoase pe burtică, până când începe să râdă zgomotos, foindu-se bucuroasă în braţele mele. Cum ţi-a fost ziua, ha? Te-ai distrat?
– A fost o minune, îmi dă raportul Soledad, acelaşi lucru pe care mi-l spune de fiecare dată când o supraveghează pe Hannah.
Ele două îşi petrec o grămadă de timp împreună şi-mi place ideea că e o a doua mamă pentru Hannah, exact cum a fost şi pentru mine. Soledad a locuit în casa noastră timp de aproape un deceniu înainte ca tata s-o ceară în căsătorie, o altă piesă din angrenajul familiei potrivită în linişte la locul ei.
Nu e bine pentru un bărbat să fie singur.
– El unde e? o întreb acum, descălţându-mi tenişii, un picior pe celălalt, şi săltând-o pe Hannah pe şoldul meu.
Tata m-a tot ocolit de când cu întâlnirea noastră neprevăzută din grădina cu roşii, absentând cu perseverenţă ori de câte ori am fost prin preajmă. Fetiţa îmi boscorodeşte fericită la ureche.
– Iar e prin curte. Reena...
Soledad pare necăjită. Uneori, vocea ei îmi aminteşte de apa turnată peste foc, cu aburul erupând în sus.
– Poate c-ar fi mai bine să-l laşi un timp singur, mă sfătuieşte ea.
– Aha, zic, făcând un semn de încuviinţare.
Nu ştiu prea bine ce-i provoacă ei grijile: temperamentul sau inima lui. Cel mai probabil, ambele. Azi-dimineaţă, când am umblat

pe computer, am dat peste recentele ei căutări pe Google despre efectele stresului asupra afecţiunilor cardiace.

– Bine, adaug. Ştii, mă gândeam s-o scot pe fetiţă la o plimbare.

– Oricum aveam programată o întâlnire cu Roger şi cu Lyd peste puţin timp, mă informează Soledad. Trebuie să vedem localul ăla nou de pe Las Olas.

Îmi dă impresia că ar vrea să-mi mai spună şi altceva şi pentru o clipă sunt aproape tentată s-o întreb cum e posibil ca tatăl meu să stea la o masă amicală cu părinţii lui Sawyer şi să evalueze concurenţa din domeniul culinar, dar să nu-şi poată găsi tăria sufletească de a da ochii cu mine. În definitiv, totuşi, amândoi am lăsat-o aşa cum e.

– Distracţie plăcută, e tot ce-mi zice ea, până la urmă.

– O să avem. Haide, domnişoară, îi spun fetiţei şi o duc sus ca s-o schimb pentru plecare. Mergem să ne plimbăm cu maşina.

Hannah a suferit de colici tare păcătoase când era sugar şi n-a dormit mai mult de două ore la rând până când s-a făcut aproape de şase luni. Nici schimbarea regimului de alimentaţie n-a dat rezultate. Nici cu aerul cald al uscătorului de păr îndreptat spre burtică. Nici frecţiile pe spinare nu i-au folosit şi nici băile prelungite în căditţa ei. Soledad m-a ajutat atât cât a putut, dar până la urmă tot ajungeam, eu şi Hannah, să stăm în fund pe podea şi să plângem, ca doi mineri prinşi într-o galerie. Sinceră să fiu, nu mai ştiam ce să fac.

În schimb, îi plăceau plimbările cu maşina şi dacă nu mă simţeam prea epuizată ca să mă mai urc la volan, de obicei nu trecea mult timp până să adoarmă dusă pe bancheta din spate, cu capul căzut înapoi şi pumnul micuţ îndesat în gură. Totuşi, timp de aproximativ o oră, cea mai mică oprire ar fi trezit-o, aşa că alesesem să conduc kilometri întregi pe autostradă, unde nu exista pericolul semafoarelor sau al pietonilor care să ne încetinească.

Odată, am rămas fără benzină în Miami şi am fost nevoită să-l sun pe Cade, ca să vină să ne ia. În altă seară, am ajuns tocmai până în Vero, înainte de a-mi da seama că era, probabil, vremea să fac drumul întors spre casă.

Până la urmă, durerile abdominale ale lui Hannah s-au mai potolit, iar excursiile noastre sub clar de lună pe șoseaua naţională

95 au devenit din ce în ce mai puţin frecvente. Nu mai condusesem pe bucata asta de şosea de atâtea luni. Însă astă-seară, în timp ce fetiţa mea plutea spre tărâmul viselor, în zumzetul cumsecade al postului public de radio cu profil de jazz, peisajul zărit prin geamuri îmi era la fel de familiar ca propria casă.

12

Înainte

Sawyer n-a scos o vorbă cât timp a parcurs cu toată viteza drumul de la prăvălia cu îngheţată până la spital, tăcut ca noaptea şi la fel de neclintit. În pieptul meu parcă se căscase o prăpastie. CD-ul din playerul stereo se învârtea în continuare – un vechi album cu Louis Armstrong pe care Sawyer îl primise, probabil, de la tata – aşa că am întins mâna spre el şi l-am oprit.

– E de rău, nu? l-am întrebat.

Sawyer a ridicat din umeri, o singură dată, cu ochii pe asfaltul din faţa lui.

– Nu ştiu, mi-a răspuns.

– Sigur e rău, nu? Dacă deja e în operaţie, iar tata n-a vrut...

M-am întrerupt, cuvintele fiindu-mi înghiţite de vălmăşagul sentimentelor: vinovăţie, dezorientare şi această imensă, nesfârşită teamă. Mi-am înfipt unghiile în tapiţeria scaunului meu, parcă îmboldind maşina să înainteze mai repede.

– Sigur e rău, am repetat.

– Am zis că nu ştiu, Reena, mi-a zis el, după care şi-a reluat tăcerea.

Am parcat în cavernosul garaj al spitalului şi ne-am rătăcit pe drumul spre terapia intensivă, bântuind amândoi pe coridoare ca doi panicaţi Hansel şi Gretel depăşiţi ca vârstă.

– Pe aici, a zis în cele din urmă Sawyer, iar eu l-am urmat ca un robot pe coridorul îngheţat, scăldat în lumina fluorescentă, trecând apoi, dincolo de o pereche de uşi, direct în haos.

În sala de aşteptare am dat peste o mulţime mică, dar neastâmpărată. Părinţii lui Allie şi ai lui Sawyer, părul nestăpânit al Lydiei fiind fixat într-un coc complicat. Era şi Lauren Werner acolo,

plângând zgomotos. Şi iată-i şi pe tata şi pe Soledad, atenţi şi răbdători, cumva deja eviscerări, ca două carcase sau două cochilii. Soledad arăta distrusă. Tata arăta bătrân.

S-au ridicat amândoi când m-au văzut apropiindu-mă în goană pe vasta întindere a linoleumului şi ochii tatii s-au îngustat de nedumerire. La telefon nu apucaserăm până la urmă să lămurim unde eram eu sau cu cine, iar acum iată că în urma mea venea, îndeaproape, Sawyer, radiind teamă şi fierbinţeală.

Iubitul lui Allie, mi-am zis în gând, pentru a suta oară în ultimul sfert de oră. Am fost cu iubitul lui Allie.

Totuşi, tata n-a mai avut timp să pună întrebări, din cauză că mama lui Allie m-a descoperit şi s-a năpustit spre mine, cuprinzându-mă atât de strâns, încât mi-a provocat durere. Mi-am simţit coastele scrâşnind una peste alta în piept.

– A murit, s-a văitat doamna Ballard cu un ton pe care nu l-am mai auzit până atunci şi, cu voia lui Dumnezeu, speram să nici nu-l mai aud vreodată. Reena, scumpo... Fata noastră s-a dus.

Prin minte mi-a trecut, cât se poate de limpede: *Așa ceva nu se întâmplă cu adevărat.*

Am gândit, cât se poate de limpede: *Noi suntem de vină.*

Am rămas aşa, o vreme, împreună cu mama lui Allie, lăsând-o să hohotească pe materialul moale al bluzei mele. Sinceră să fiu, n-am făcut mai nimic: mă simţeam îngheţată, bizar de tăcută, ca şi cum ceva ar fi fost ermetic pecetluit înăuntrul meu. Am auzit din depărtare vaietul unei ambulanţe, apoi vâjâitul șoptit al unei uși închise. În cele din urmă, domnul Ballard a desprins-o cu blândeţe din braţele mele.

– Nu apucaserăm încă să ne împăcăm, i-am zis.

– Reena!

Asta era Soledad, care se apropia, însă m-am ferit din calea ei.

– Vorbesc serios, am zis, iar de data asta vocea mi-a răsunat mai cu putere. Îmi venea greu să înţeleg ce se întâmplă. N-am... am...

Mi-a pierit glasul când Soledad şi-a încolăcit braţele în jurul meu, rămânând acolo paralizată şi buimăcită, în timp ce ea îmi şoptea rugăciuni în spaniolă la ureche.

– Nu glumesc, i-am zis cu vocea frântă, dar am simţit cum coastele încep să mi se prăbușească.

Mi-am mai ridicat privirea pentru ultima oară înainte de a înceta să-mi mai amintesc ceva, exact la timp cât să văd profilându-se pe sub tricou urmele ascuţite, colţuroase, ale şirei spinării lui Sawyer, care tocmai se strecura afară pe uşile glisante.

13

După

Eu şi Aaron ne stabiliserăm întâlnirea pentru vineri seara, aşa că mă duc să-l caut, la ora când ieşea din tură, la şantierul naval, înaintez agale pe docul lat şi ponosit de vreme, până când îl văd sporovăind cu Lorraine, o pensionară din New Jersey, cu ditamai claia de păr şi un gust vestimentar categoric bătând spre ţipător: în momentul acela, purta colanţi cu imprimeu de leopard. Ea şi soţul ei, Hank, îşi andocau ambarcaţiunea, botezată Hanky Panky, de cincisprezece ani în portul acesta, însă, de fiecare dată când o întâlneam, avea grijă să facă un mare spectacol din cum îmi tot spunea că Aaron e mecanicul ei preferat.

– Re-ena, mă strigă ea voioasă, când mă zăreşte, fluturându-şi pălăria din paie în semn de salut.

Lorraine tratează pe oricine ca pe un prieten pe care nu l-a mai văzut de mult.

– Am fost la voi alaltăseară! mă informează ea. Costiţele au fost di-vi-ne! I-am zis lui Hank că va trebui să mă ducă de-a dura până acasă.

Mai flecărim un pic despre restaurant şi despre cât de aglomerat a fost până să ajung aici. În cele din urmă, apare şi Hank, rumen şi rotofei, şi ne expediază pe noi, *tinerii*, în drumul nostru.

Aaron îşi strecoară mâna în buzunarul de la spate al blugilor mei în timp ce ne îndreptăm spre maşină.

– Am o pereche de chiloţi exact ca pantalonii ei, îmi mărturiseşte el încetişor, iar eu îmi las capul pe spate şi izbucnesc în hohote.

Aaron e îngrozit de faptul că am trăit toată viaţa la un sfert de oră distanţă de ocean şi, nu se ştie cum, n-am ajuns niciodată să mănânc un lobster roii, aşa că mă duce în localul ăla rău-famat de pe un debarcader din Lauderdale, cu bănci ca pentru picnic şi berea

servită în pahare din plastic. Magazinele cu suveniruri împrăștie lumini albe și fluorescente de-a lungul falezei. Turiștii hoinăresc peste tot.

– Asta-i o chestie specifică pentru Maine, totuși! protestez, smulgând o mână de șervețele din cutia de pe masă. Lobster roii nu e o chestie specifică pentru Maine?

Aaron ridică din umeri.

– Maine, ne-Maine, zice, apoi râde. Adică da. Ăștia probabil că sunt homari yankei, ceea ce înseamnă că și-au săltat lentele trupuri de crustacee tocmai până aici, astfel încât tu să poți beneficia de experiența asta, așa că, probabil, ar trebui să termini cu văicăreala.

– Dar nu mă văicăresc, îi răspund, zâmbind.

Pe farfuria dintre noi e un morman de inele de ceapă. Ultimele raze ale soarelui i se reflectă în auriul părului.

– La drept vorbind, adaug, sunt scoicormidabil de veselă.

Aaron scoate un geamăt.

– Ce-a fost ăsta, un calambur marin? mă întreabă, iar eu gâgâi ca o gâscă. Pe bune? Pe bune?

După ce și-a terminat liceul, acasă la tatăl lui, în New Hampshire, Aaron a lucrat pe bărcile de pescuit din Gloucester, în statul Massachusetts, timp de vreo doi ani, apoi s-a mutat în Florida la începutul verii. A venit s-o ia de la lucru pe Shelby în fiecare seară, timp de două săptămâni, până mi-am dat seama că n-o făcea ca să-i ușureze viața surorii lui gemene.

Ești conștient de faptul că nu-mi arde de distracție, l-am atenționat, prima dată când m-a invitat să ieșim împreună. *Am un copil. Nu stau de distracție. Și nici chiar înainte să am un copil, nu stăteam de distracție.*

Ești total plictisitoare, m-a aprobat el, încuviințând cu seriozitate.

Stăteam pe trotuar, în fața la *Antonia*; era trecut de ora unsprezece și aerul încins mirosea a gaze de eșapament, iar pe undeva, mai departe, plutea izul oceanului.

Categoric, am încuviințat, după care el a râs și m-am simțit de parcă mi s-ar fi deschis ceva cald și fluid în interiorul pieptului.

Ce părere ai, ne vedem în weekendul care vine?, m-a întrebat și asta a fost.

Acum ne terminăm sandvişurile, apoi rătăcim un timp pe plajă, pe întuneric. Simt nisipul sfărâmicios şi familiar sub tălpi. Discut cu el o vreme despre materiile mele de la şcoală, literatură, istoria artei şi contabilitate, la colegiul public din Broward, într-o ultimă tentativă de a-mi împiedica transformarea creierului în supă.

– Rămâne tot aşa pentru sâmbătă? mă întreabă, când ajungem înapoi la maşina mea.

Ne oprim câtva timp să ne sărutăm, rezemaţi de ea, în uşorul foşnet al gumei de mestecat mentolate din spatele danturii lui. Cade şi Stefanie s-au oferit să stea cu fetiţa, iar eu le-am promis că vin s-o iau până în ora zece.

– Absolut, confirm, zâmbind, cu toate că, în realitate, uitasem complet până în clipa asta.

E o petrecere cu grătar acasă la mama lui, o chestie de familie, împreună cu Shelby şi cu toată lumea, despre care mi-a zis de săptămâna trecută. La un moment dat, eu va trebui să fac o salată.

– Vii să mă iei pe la unu? îl întreb.

– Aşa o să fac, promite Aaron, după care mă sărută de rămas-bun şi ciocăneşte de două ori în capotă înainte să demarez, în semn de să ajungi cu bine. Luminile, văzute în oglinda retrovizoare, arată ca la carnaval.

A doua zi dimineaţă, Hannah nu vrea să se trezească şi deja suntem un pic în întârziere până când o schimb şi ajung jos, în bucătărie, ca să termin de pregătit geanta cu scutece. Împing cu şoldul uşa batantă şi mă pomenesc cu Sawyer, aşteptând acolo, îmbrăcat cu hainele pentru lucru şi privind fotografiile copilului de pe frigider. Îngheţ.

– Ce...

– Nu ştiam că eşti aici, îmi spune el imediat, încercând să abată discuţia înainte să mă pot pune cu artileria pe el. Tata avea nevoie să-i aduc ceva documente tatălui tău, îmi explică. Maşina ta nu era... n-am ştiut că eşti aici.

– Scotea un zgomot ciudat, îi răspund.

Mă opresc în prag şi-l privesc pentru o clipă, amintindu-mi: aşa îl găseam mereu când eram împreună, doar bântuind prin casa mea de parcă ar fi locuit aici sau ar fi vrut să locuiască. Înghit în sec şi strâng puţin mai tare fetiţa în braţe.

– S-a dus Cade cu ea azi-dimineaţă, adaug.

Sawyer clatină din cap în semn de încuviinţare.

– Ai zis să stau la distanţă de tine.

– Am zis.

Mi-o salt pe Hannah pe şold şi încep să caut prin frigider păhărelele cu suc, acoperite cu capac, pe care le-am pus acolo aseară, în timp ce mânuţele ei durdulii îmi scotocesc prin păr. Încep să am o senzaţie de claustrofobie, de parcă s-ar strânge pereţii în jurul meu. Bucătăria noastră e mică şi demodată şi cam incomodă.

– Am cam dramatizat, îi zic.

– Îţi este permis, replică Sawyer, ridicând din umeri.

– N-am cerut permisiunea nimănui!

Fetiţa îşi mută mâinile din părul meu spre cercel, smucind un pic, şi fac tot posibilul s-o desprind fără să trântesc toate recipientele din braţe.

– Hannah, scumpo, murmur, împingând-o cu toată blândeţea de care sunt capabilă. Iubirea vieţii mele pământeşti.

Sawyer se apropie cu un pas, ca de încercare.

– O mână de ajutor?

– Nţ.

Nici n-am stat să mă gândesc la răspuns, mi-a ieşit de la sine, ca şi cum cuvintele răutăcioase mi-ar fi în permanenţă pe limbă. Apoi oftez.

– Vrei s-o ţii? îl întreb.

Pare sincer surprins, ceea ce mă face să mă simt oarecum jenată.

– Mda, răspunde imediat. Mda, dacă n-ai nimic împotrivă.

Aşa că trag adânc aer în piept şi-i încredinţez copilaşul: urmărind cu privirea poziţia mâinilor lui, a capului ei, chiar dacă e deja prea mare ca să-mi mai fac griji pentru asta, şi oricum el e absurd de grijuliu, de parcă ar ţine o bombă. Arată complet şi cu desăvârşire îngrozit. Aproape că-mi vine să râd.

Hannah scânceşte pentru o clipă, dând impresia că ar începe să se agite, iar el ţopăie un pic ca să-i stăvilească plânsetul.

– Salutare, Hannah, îi zice el de îndată ce-o vede că s-a liniştit. Salut, frumoaso.

Hannah zâmbeşte precum ceaţa risipită dimineaţa. Îmi abat brusc privirea de la ei. Fiind atât de aproape unul de celălalt,

seamănă foarte, foarte mult, cu tenul măsliniu şi trăsăturile ascuţite, inteligente. Asta îmi face inima să tresalte oarecum neplăcut, ca o maşină de pimball când face tilt.

– Bună! îi răspunde ea veselă.

Sawyer rămâne cu gura căscată pe moment.

– Vorbeşte? mă întreabă, evident surprins.

– Păi, cum să-ţi spun, e om şi ea, îi răspund ţâfnoasă, după care: Scuză-mă.

Îi fac puţin loc şi-mi încolăcesc degetele pe spătarul unui scaun de bucătărie.

– Am fost... scuză-mă.

– Nu-i nimic, zice Sawyer, ridicând din umeri; priveşte apoi, cam pentru un minut, rotunjimea ca de măr a obrazului lui Hannah. Îţi dai seama că n-am ştiut, nu? mă întreabă apoi încet.

Tresar şi-mi dreg glasul, având grijă să privesc în altă parte.

– Ce să ştii? întreb, toată numai neştiinţă, cu toată candoarea omeneşte posibilă.

– Te rog, termină.

Ochii verzi ai lui Sawyer se întunecă; bărbia lui capricioasă se încordează.

– Uite ce e, îmi zice. Ai ajuns să mă urăşti. Este... în fine. Nu-i nimic. Dar nu mă prosti la faza asta, Reena. Dacă nu e a mea…

– Îţi baţi joc de mine! ripostez, privindu-l cu gura căscată, pentru că, pe bune, ce tupeu! Normal că e! exclam.

Şi, într-un oarecare soi de bizară contra-ilustrare a afirmaţiei mele, îi smulg fetiţa din braţe. Hannah se sperie.

– Doamne, Dumnezeule, Sawyer.

– Ei bine, atunci spune-o şi gata! zice Sawyer, clătinând din cap. Reena, eu n-am sunat pe nimeni. Nimeni n-a ştiut unde să mă găsească. Ştii asta. N-am avut habar că erai... dac-aş fi ştiut, atunci...

– Atunci, ce, mai precis? mă răstesc eu. Ţi-ai fi făcut apariţia? Sau te-ai fi oferit să-mi plăteşti ca să…

– Termină, mă întrerupe el, privind nu spre mine, ci spre copil. Las-o baltă. E aiurea. E naşpa.

– Mă înşel?

– Da! explodează el, după care ezită, frecându-se energic la ceafă. Nu ştiu, mărturiseşte.

– Mda, îi zic, îndesând o cutie cu biscuiţi Goldfish şi ceva struguri în geanta fetiţei, manevrând cu o singură mână. Asta am zis şi eu.

Sawyer scutură iar din cap frustrat, vrând parcă să spună că dau dovadă de obtuzitate în mod intenţionat.

– Habar n-am ce-aş fi făcut, Reena. Ştii care era situaţia. Eram dat peste cap. De-asta am şi plecat, în primul rând.

Oftează cu zgomot, trecându-şi palma peste creştetul ţepos.

– Dar acum sunt aici, adaugă.

– Evident, încuviinţez, săltând-o pe Hannah pe şoldul meu.

– Şi nu plec nicăieri, mă înştiinţează Sawyer, neluând în seamă sarcasmul din vocea mea.

Se fereşte îndemânatic din drumul meu, în timp ce umblu bezmetică prin bucătărie, de parcă mi-ar anticipa mereu următoarea mişcare.

– Vreau să fiu aici, declară el. Vreau să fac tot ce-mi stă în puteri ca să fiu inclus în asta.

Deschid gura, cu gândul să-i dau o replică ţâfnoasă, dar apoi o închid la loc. Dintr-odată, mă simt foarte, foarte istovită. O oboseală ca după doi ani întregi de nesomn.

– Bine, îi răspund. În regulă.

Sawyer face ochii mari, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca eu să-l trimit să plimbe ursul. Presupun că n-aş prea avea de ce să-l învinuiesc pentru asta.

– Bine? repetă el.

Ridic din umeri.

– Asta e ceea ce am zis.

Rămânem pe loc timp de un minut, într-o precaută acalmie. Eu aştept. Fetiţa îşi lasă capul greoi pe umărul meu, de parcă ar fi plictisită de noi, făcându-se comodă.

– Ce părere ai despre parc? mă întreabă Sawyer după o vreme.

Îl privesc, clipind mirată.

– Despre parc?

– E un loc public, îmi explică Sawyer, luând ochelarii de soare ai lui Hannah de pe bufet şi întinzându-i spre mine. În miezul zilei.

Îmi dau ochii peste cap, dar iau ochelarii.

– Hai, termină, îi zic.

– Te-am făcut să zâmbeşti.

– Felicitări, îi zic, pufnind uşor. Aşez ochelarii de soare, cu grijă, pe creştetul capului lui Hannah. Ei nu-i place să-i poarte decât uneori.

Sawyer zâmbeşte cu gura până la urechi.

– Mâine îţi convine?

Oftez.

– E bine mâine.

– Reena, iubito...

E Soledad, care tocmai şi-a vârât capul pe după uşa batantă a bucătăriei, dar a încremenit când ne-a văzut. Sprâncenele ei negre zvâcnesc.

– Doamnă, o salută Sawyer.

Dac-ar fi avut pălărie, şi-ar fi scos-o, sunt convinsă.

– Bună, Sawyer, zice Soledad. Apoi, către mine, pe un ton apăsat: A venit Aaron.

– Mhî, zic, săltându-mi pe umăr sacoşa cu lucrurile fetiţei şi înlăturându-i lui Hannah smocul negru de păr căzut peste faţă. Vin şi eu într-o clipă.

– Aşa, zice Sawyer, după plecarea ei, şi-mi dau seama clar că are de gând să-şi forţeze norocul. Aaron.

Îmi dau ochii peste cap.

– Dumnezeule, Sawyer, am şi eu un iubit. Ştiu că e greu de crezut, dar…

– Nu e greu.

– Bine, zic, pentru că nu ştiu ce-aş putea să răspund la asta, nu tocmai.

Inima îmi bate ritmic în coaste.

– Aşa. Hai că ne mai vedem.

– Absolut, zice el, dar iese după mine din bucătărie, urmându-mă ca o umbră, şi-mi dau seama că ştie exact ce face.

Aaron mă aşteaptă în living, privind cu un ochi televizorul pe care l-a lăsat aprins Soledad, îmbrăcat în şort şi încălţat cu şlapi, şi pe faţă cu un zâmbet nepăsător, fără grabă.

– Bună, zic.

– Bună, zice şi Aaron.

– Bună, zice şi Sawyer.

După care rămânem pe loc tustrei. Ne privim unul pe altul. Expresia de pe faţa lui Soledad dă de înţeles că, după părerea ei, mi-am pierdut minţile.

– Aaron, spune ea, când devine clar că n-am nici cea mai mică intenţie de a face prezentările. El e Sawyer. Sawyer, ţi-l prezint pe Aaron.

– Îmi pare bine să te cunosc, zice Aaron.

– Asemenea, răspunde Sawyer.

– Bun! exclam veselă.

Dintr-o clipă în alta, simt c-o să izbucnesc în hohote de râs, dar numai ca să evit vreo altă reacţie, mai puţin oportună.

– Ar fi cazul să mergem!

Sawyer clatină lent din cap, în semn de încuviinţare. Îi aruncă o privire lui Aaron, apoi alta mie.

– Pe mâine, îmi zice cu un aproape imperceptibil zâmbet cu subînţeles în colţul gurii.

Încrezut afurisit!

– Mhî, zic. Pa.

O sărut pe Soledad şi-l apuc pe Aaron de încheietura mâinii şi uşa cu plasă se trânteşte zgomotos după noi. În mare măsură, s-ar putea spune că alerg până la maşină.

– Aşa, zice Aaron după ce ne legăm centurile. El era.

Niciodată, de când ne cunoaştem, n-am suflat vreo vorbă despre Sawyer faţă de Aaron.

– Mda, îi răspund după câteva clipe. El era.

Aaron răsuceşte cheia în contact.

– Crezusem că e mai înalt.

Asta a fost tot ce-a găsit el de spus.

14

Înainte

M-a înţepat o viespe în dimineaţa înmormântării lui Allie. Trecuseră trei zile ploioase, umede, de când intrase cu maşinuţa ei drăguţă într-un copac, la trei cvartale distanţă de proprietatea părinţilor ei, părăsind astfel lumea asta pentru cea de dincolo, într-

un spectaculos act de prostie teatrală atât de caracteristic pentru Allie, încât, într-un anume fel tâmpit, pervers, m-a făcut să-mi fie şi mai dor de ea decât îmi era deja.

Băuse, după cum se răspândise vestea prin toată şcoala în săptămâna întâmplării, având nivelul alcoolemiei cu o zecime peste limita legală pentru adulţi în statul Florida, fără să mai punem la socoteală faptul că Allie avea doar şaisprezece ani. Terapeuţii şi-au instalat cartierul general în secretariat. Am avut de suportat o întrunire obligatorie în care s-a vorbit despre pericolele conducerii sub influenţa alcoolului; elevii şi-au prins panglici purpurii de bretelele ghiozdanelor. Din câte se pare, Lauren Werner a fost interogată de poliţişti.

Era miercuri şi ploua. Iar eu tot aşteptam să vină momentul să izbucnesc în plâns.

O bubă de un roşu aprins, cât o nucă, din spatele genunchiului, mi s-a părut un motiv la fel de bun ca oricare altul ca să mă dau bătută în această zi anume, aşa că am zăcut în pat după ce ne-am întors acasă de la biserică şi până când mi-a ciocănit Soledad la uşă, imediat înaintea iureşului pentru masă.

– Ajunge, iubito, mi-a zis, apăsând cu putere întrerupătorul şi umplând camera cu o lumină gălbuie, călduţă. Trebuie să te pui pe picioare!

– Dorm, am bombănit cu faţa în pernă, chiar dacă nu era aşa.

Toată după-amiaza mi-o petrecusem ascunsă sub plapumă, complet trează, urmărind cu privirea linia sinuoasă a unei crăpături din tencuiala tavanului şi aşteptând să-i aud zgomotul paşilor pe scară. Genunchiul mă mânca şi-mi supura. Mă scărpinasem până-mi dăduse sângele.

– Cade mi-a zis că eşti programată pentru seara asta.

– Cade e un mincinos împuţit.

L-am auzit pe tata ezitând în pragul uşii, oprindu-şi cadenţa lentă a pasului greoi. Instalaţia de aer condiţionat a început să fâsâie şi să bolborosească astmatică.

– Las-o în pace, Sol. Pot să chem pe cineva ca să-i ţină locul.

– Leo... a început ea, gata să se ia la ceartă.

Am impresia c-o băgasem în sperieţi.

– Nu-ţi face probleme, am zis, azvârlind plapuma de pe mine. Hai că vin.

– Eşti sigură? m-a întrebat tata neconvins.

M-am întrebat atunci dacă s-o fi gândit la mama, la coroane funerare şi pietre de mormânt, şi la vieţile retezate prea de timpuriu. Nu prea vorbeam vreodată despre mama.

– Sigur, am răspuns, deşi era o minciună, în timp ce-mi săltăm eul greoi de pe saltea. Aşteaptă-mă în maşină, vin în zece minute.

– E îngrijorat pentru tine, mi-a mărturisit Soledad după ce l-a văzut plecat, deschizându-mi şifonierul şi căutându-mi pantalonii negri pentru serviciu. Părul ei lung şi negru îi atârna liber pe spinare.

Mi-am aruncat picioarele dincolo de marginea patului şi am ridicat din umeri.

– Tu nu?

– Eu aştept să vorbeşti cu mine, Reena. Dar, dacă nu vrei...

– Trebuie să mă îmbrac, am întrerupt-o, dacă vrei să mă duc la muncă.

– Revizuieşte-ţi tonul, te rog, m-a atenţionat Soledad, azvârlind spre mine pantalonii, plus o bluză albă care, sinceră să fiu, cunoscuse şi vremuri mai bune.

Ea mă întrebase în trei rânduri ce se întâmplase în seara accidentului, unde fusesem şi de ce minţisem şi, mai întâi de toate, ce căutasem cu Sawyer. Credea că tac intenţionat, într-o îmbufnare tipic adolescentină, sau că poate fusesem şi eu la petrecerea aia şi ştiam ceva, dar nu voiam să spun. Nu puteam să-i spun adevărul, fiindcă era de un milion de ori mai rău.

– Dar, mă rog, fie cum vrei tu, a continuat Soledad. Poate ai vrea să-ţi dai cu puţin fard înainte să pleci.

M-am încruntat.

– Mersi mult.

– E trecut de cinci, scumpo. Încerc să pun treburile în mişcare. Şi dă-ţi cu ceva şi pe piciorul ăla, altfel o să te sâcâie toată noaptea.

Restaurantul era ticsit şi canicula umedă a verilor din Florida biruia instalaţia de aer condiţionat; transpiraţia îmi băltea pe la îndoiturile coatelor. Sawyer lipsea de la locul lui, de după tejgheaua supraaglomerată a barului.

– Salutare, puişor, m-a gratulat taică-său în locul lui, scoţând halbele pentru bere din maşina de spălat vase şi aranjându-le în coloane impunătoare în apropierea canelelor.

Roger e un tip înalt şi solid, iute la zâmbet şi aidoma la mânie. Ridicând uşiţa despărţitoare, s-a apropiat de mine şi m-a cuprins cu braţul pe după umeri, cu un aer de familiaritate.

– Ai venit şi tu pe-aici? m-a întrebat.

Am făcut semn din cap că da şi m-am extras cu toată politeţea de care eram capabilă din îmbrăţişarea lui. Chiar nu-mi place să mă atingă cineva.

– Sunt bine, i-am zis.

Tot ce-mi doream era ca nimeni să nu mi se adreseze în viitorul apropiat, să mă strâng într-un ghem cât mai mic posibil şi să dispar.

Seara se scurgea alene. Serveam porţie după porţie din somnul prăjit în mălai al lui Finch şi le zâmbeam afabilă zecilor de clienţi, lăsându-mi gândurile să se piardă în zumzetul mulţimii, în zăngănitul furculiţelor pe farfurii şi în constantul ritm de doi pe patru al formaţiei instalate lângă bar. Aproape că reuşisem să-mi şterg şi ultimul gând răzleţ din minte în clipa în care am trecut de un colţ şi m-am ciocnit de una dintre chelneriţele care servea cocteiluri, trântind întreaga tavă pe podea.

Nu erau decât câteva cioburi din porţelan, de care se puteau ocupa picolii în mai puţin de un minut, însă îndeajuns cât să mă dea complet peste cap. M-am repezit pe palier către curtea interioară, ocolind un ajutor de barman şi strecurându-mă prin coada de la toaleta femeilor. Inima îmi era ca un laţ tremurător în piept. *Ce te-a făcut să crezi că poţi să faci una ca asta?* m-am întrebat disperată, furişându-mă pe după unul dintre ajutoarele de bucătar, care tocmai lenevea într-o pauză. *Nu-ţi merge.*

– Ce nu merge?

Era Cade, care se materializase în spatele meu, în toată splendoarea lui de fotbalist-vedetă de genul Abercrombie, apucându-mă de braţ. Nici măcar nu-mi dădusem seama că vorbisem cu voce tare şi simţeam că ard sub privirea lui scrutătoare de frate mai mare. N-aveam deloc, dar deloc, chef de vorbă.

– Prea cald aici, am bombănit, făcându-mi loc pe lângă el. E deschis în spate?

– Plouă, m-a avertizat el, chiar în timp ce se dădea înapoi.

Cred că şi lui îi era frică de mine.

– Tot timpul plouă. Mă descurc eu.

L-am lăsat în urmă şi m-am avântat prin uşile duble din sticlă. Curtea din spate era tăcută ca o catedrală, pustie din cauza ploii, care, după cum îmi dădeam seama acum, când stăteam în bătaia ei, nu era ploaie de-a binelea, ci acel soi de burniţă vicleană pe care nici măcar n-o simţi decât în clipa în care constaţi cumva că eşti ud leoarcă. Ramurile de floarea-sângelui şerpuiau prin gardul din fier forjat; luminile albe clipeau prin palmieri. Câteva respiraţii adânci şi bătăile frenetice ale inimii aproape că mi se potoliseră, când am remarcat că nu sunt singură.

– Au! am scâncit când l-am văzut, stând cu capul în jos şi cu coatele pe genunchi, pe uriaşul scrânciob din celălalt capăt al curţii.

A fost ceva reflex, doar o singură silabă speriată. M-am oprit din mers atât de brusc, încât era cât pe ce să mă împiedic.

Sawyer şi-a ridicat privirea aproape fără urmă de interes, fixându-mă de parcă n-ar fi ştiut cine sunt. Îl văzusem de dimineaţă, la înmormântare, şi mă intrigase expresia lui goală, făcându-mă să mă întreb dacă în spatele ei o exista ceva viu şi însufleţit. Chiar şi de aproape, n-aveam cum să-mi dau seama.

– Scuze, am zis, aproape peste umăr, întorcându-mă să fug din locul ăla pentru totdeauna sau probabil numai pentru seara asta.

Nu mai vorbisem cu el de când cu scena de la spital. Nici nu-mi imaginam ce-am putea să mai spunem.

– Eu n-am... nu mi-a spus nimeni că eşti aici, am bâiguit. Scuze.

– Nu, m-a oprit Sawyer, dar pe un ton nu întru totul prietenos. N-am nicio problemă cu tine. Rămâi.

Am rămas pe loc şi l-am privit. Era îmbrăcat cu aceleaşi haine ca de dimineaţă, cu cravata gri atârnându-i desfăcută la gât şi pantofii de la înmormântare sclipind ca onixul. În biserică, stătuse cu privirea fixată drept înainte.

– Nu cred... chiar ar trebui să...

– Chiar vreau asta, m-a asigurat, aruncându-mi o privire piezişă. Nu mai fi atât de speriată, Serena. N-o să-ţi fac nimic rău.

Dumnezeule, nu de asta îmi era mie teamă, nici pe departe: ceea ce mă înspăimânta era că încă puteam să simt tot ceea ce simţisem

pentru el, după tot ceea ce se întâmplase. Ceea ce mă înspăimânta era că prietena mea cea mai bună se dusese. Sawyer era unica persoană de pe lume capabilă să înţeleagă asta, unica persoană care ştia ce făcuserăm şi, pentru o clipă, aproape am fost tentată să-i spun totul: în primul rând, de ce eu şi Allie încetaserăm să mai fim prietene şi cât îl doream, de atât de mult timp, încât chiar uitasem cum era înainte de asta. Până la urmă, mi-a pierit curajul, totuşi.

– Nu sunt speriată, am minţit, scuturând din cap ca şi cum însăşi ideea ar fi fost caraghioasă.

Sawyer a pufnit: un sunet jos, animalic. S-a tras într-o parte, făcându-mi loc.

– Dovedeşte, mi-a zis.

– Eu… foarte bine!

Iritată şi uluită şi prinsă pe nepregătite, am traversat spaţiul dintre noi şi m-am căţărat precaută pe marginea scrânciobului. El mirosea uşor a săpun şi a transpiraţie şi aerul era mai cald în preajma lui, ca şi cum ar fi degajat mai multă căldură din corp faţă de cea normală.

– Iată-mă, am zis.

– Iată-te.

Ţinea în mână o sticlă verzuie pe jumătate golită; a descris un cerc cu degetul mare pe gura ei, apoi mi-a oferit-o, fără să mă privească în faţă.

– Lucrezi? m-a întrebat.

– Mda, i-am răspuns.

Am luat-o, cuprinzând între palme sticla rece şi sperând că n-o să observe dacă, de fapt, nu beau din ea. Simţeam ceva în piept, ca o muscă izbindu-se de un geam, o fluturare disperată de aripi.

– În fine, oarecum, am adăugat. Tocmai am spart o grămadă de vase.

Sawyer a ridicat din sprâncene.

– Intenţionat? s-a interesat el.

– Nu.

– Nu, a repetat, ridicându-şi în sfârşit privirea spre mine, cu un mic zâmbet apatic pe care-l mai văzusem de o sută de ori până acum, într-un deceniu şi jumătate de când vieţuiam la periferia existenţei lui. Cred că nu.

Sawyer a oftat. Eu am aşteptat. Am stat amândoi tăcuţi ca moartea şi la fel de nemişcaţi, ascultând viespile cum îşi înalţă cântecele elegiace printre frunzele de deasupra capetelor noastre.

15

După

Mama lui Aaron şi a lui Shelby locuieşte într-un mic bungalow kitsch, în Poinsettia Heights, cu podelele din gresie rece şi cactuşi verzi, ţepoşi şi zemoşi, explodând ca nişte forme de viaţă extraterestre peste întreaga platformă înălţată care înconjoară piscina. Hannah e ca în paradis, lunecând pe apa rece şi albastră cu mica ei plută galbenă pentru copii, fără să lipsească din peisaj femeile de vârstă mijlocie în costume de baie înflorate şi fosforescente, care gunguresc pe seama ei şi a ochelarilor ei de soare copilăreşti, în formă de stea.

Până la urmă, degetele ei micuţe se învineţesc ca prunele, aşa că ne urcăm cu grijă pe platformă, apa din păr şiroindu-mi în pârâiaşe reci pe spinare. Trupul lui Hannah e rece şi alunecos, ca de focă. O înfăşor într-un prosop cu glugă care seamănă a broscoi cu ochii bulbucaţi şi o duc înăuntru ca să ne schimbăm, poposind pe drum în bucătărie pentru câteva gustări scoase din geanta pregătită de dimineaţă. Shelby tocmai cotrobăie prin frigider după o lămâie verde, ca să meargă la berea ei.

– Chiar mă întrebam pe unde eşti, îmi zice.

E în pantaloni scurţi kaki şi şlapi, cu părul ud împletit la ceafă.

– Vrei? mă întreabă, întinzând sticla spre mine.

Arunc o privire dincolo de cactuşii mici înşiraţi pe pervaz, spre numerosul şi cuprinzătorul trib din curte.

– N-am de gând să beau, ca minoră, de faţă cu întreaga ta familie.

– A, de parcă i-ar păsa cuiva! Şi-aşa, eşti aici cu copilul tău din flori şi toată lumea te iubeşte. Că tot veni vorba. Tu ce vrei, bebe? o întreabă pe Hannah. Mai tai? Margarita?

Priveşte spre mine şi se încruntă.

– Ce e? mă întreabă. Glumesc. Doar n-o să-i prepar fetiţei tale o margarita. E copil mic. Ar fi un exemplu urât.

– Hm?

Clipesc mărunt spre ea, distrată, încă studiind mulţimea de afară.

– Nu, nu, scuză-mă. Nici măcar nu eram atentă.

– Atunci mersi, zice ea, prefăcându-se îmbufnată. Apoi, ciocnindu-şi umărul de al meu: Hei. Cum te mai descurci pe-acolo?

Ridic din umeri, încercând un zâmbet luminos şi, probabil, eşuând.

– Bine, o asigur. Dar nu prea dorm suficient.

– Mda, mormăie Shelby, dar se întrerupe, fiindcă două dintre verişoarele ei adolescente trec agale prin bucătărie, cu coatele lor ascuţite şi picioarele de gazelă. Uite ce e, îmi zice, după ce rămânem din nou singure. Cu mine poţi să vorbeşti. Ştiu că e bizar acum, când umbli cu găgăuţă ăla de frate-meu şi-ţi petreci vremea cu mătuşile mele grase şi cu te miri cine, dar vorbeai cu mine înainte de asta, aşa că ştii tu. Nu înseamnă că nu poţi să-mi spui unele chestii. Poţi să-mi spui unele chestii.

Îi întind fetiţei cutia de Goldfish, încercând să trag de timp, dar e inutil cu Shelby. Ea aşteaptă mereu răspunsul.

– Sawyer a fost azi la mine acasă, îi mărturisesc până la urmă, ronţăind eu însămi vreo doi biscuiţi, pe deasupra. Am avut, ştii, discuţia.

– Discuţia aia cu ştiu că de fapt suntem catolici, dar uite aşa apar copiii? mă întreabă Shelby, râzând şi căscându-şi ochii ei albaştri. Nu te supăra, Reena, dar probabil că pe-asta ar fi trebuit s-o aveţi, de pildă, acum mai bine de doi ani, înţelegi ce vreau să zic?

– Vai, cât eşti de nostimă, replic, strâmbându-mă. Discuţia cu avem un copil şi uite-l, deşteapta pământului.

– Ooo, exclamă ea, rezemându-se de bufet şi clănţănindu-şi uşor gura sticlei cu bere de dinţii din faţă. Discuţia aia. Şi cum a mers?

– Bine, o asigur din nou. Nu ştiu. Nimic necunoscut deja pentru restul universului, corect? O să ieşim mâine împreună, toţi trei.

– Ca o familie? se repede ea şi tresar la propriu auzind-o.

Asta să fim noi trei? Imposibil să fim aşa ceva.

– Hm, mda, îi răspund după un moment de gândire. Aşa cred.

– Mda, zice Shelby, apoi rămâne tăcută şi ştiu din experienţă că mintea ei încearcă să deducă logica din toate astea, ca pe un fel de

problemă medicală: muşchi şi tendoane, cartilagii şi oase. Şi asta e o treabă bună, nu? întreabă apoi. Adică, la bine şi la rău, Sawyer e...

– N-o spune, o implor, ştiind ce-o să urmeze.

Shelby adoră fraza asta anume.

– ... tatăl copilului tău. Sigur există ceva resentimente pe-aici sau ce-or fi, dar asta nu înseamnă că el nu trebuie să facă parte din viaţa copilului tău. Am dreptate, Hannah? întreabă, luând biscuitul portocaliu oferit de fetiţă şi sărutându-i mânuţa plină de firimituri. Vrei ca superbul, dar degeneratul tău tată să te ducă la Disney World şi la alte alea, nu?

Izbucnesc în râs, nu pot să mă abţin.

– Nu s-ar putea să încetezi? o rog.

– Glumesc. Scuză-mă, nu-ţi sunt de ajutor.

Îşi strecoară braţul liber pe după talia mea, în timp ce ne întoarcem la soare şi la zgomot.

– Doar că, înţelegi, nu trebuie să uiţi toate chestiile naşpa pe care le-a făcut. Şi să nu uiţi că eşti fericită acum.

– Mda, îi răspund încă distrasă, aruncând o privire spre mulţimea strânsă în jurul mesei.

Unchii lui Shelby dezbat cu bonomie probleme de politică; verii ei sunt angrenaţi într-un zgomotos joc de Marco Polo. Din nou, mă duc cu gândul la familii: la a mea, la a ei şi la a lui Sawyer, la cum arată ele anume şi la ce fac ele anume.

Shelby mă priveşte concentrată.

– Eşti fericită acum, nu? mă întreabă.

Lângă grătar, Aaron tocmai arde un hotdog, fiindcă aşa preferă el să-i mănânce, şi un nor de fum ca o aureolă întunecată îi înconjoară chipul.

– Mda, repet, ceva mai convinsă de data asta. Mda, sigur.

16

Înainte

În mare măsură, Sawyer a dispărut în vara aceea, de după moartea lui Allie, dându-se la fund într-atât, încât practic a ajuns în subteran, furişându-se prin barurile din zona mai prăpădită a

districtului Broward și angrenându-se în încăierări zgomotoase și brutale. În iunie, a fost arestat sub acuzația de beție și huliganism. În iulie s-a ales cu o mână ruptă. În august și-a anunțat părinții că, apropo, n-are nici cea mai mică intenție de a se deplasa la facultate, așa cum fusese vorba, ceea ce nu era tocmai o revelație pentru lumea care-i urmărea evoluția pe-acasă; chiar și-așa, Roger și Lydia dăduseră practic în apoplexie, iar restaurantul se transformase într-un decor al tuturor imenselor drame din familia Legrande.

– Taică-său a făcut ca naiba, mi-a povestit Cade într-o seară, în timp ce mă ducea cu mașina acasă, în răpăitul neîncetat al ploii pe parbriz și șuieratul ritmic al ștergătoarelor.

E un mit faptul că băieților nu le place să bârfească: mai ales Cade n-ar putea să păstreze un secret nici dacă i-ar fi viața în joc.

– A zis că-l dă afară din casă dacă nu se duce la facultate, a continuat el. Au depus o grămadă de bani pentru școlarizarea lui.

– Mi-am dat seama, am zis.

Familia Legrande era mai bogată decât a noastră, știam bine, dar nu îndeajuns încât problemele ca depunerile bancare pentru taxele facultății să nu conteze. Totuși, bănuiam că Lydia era, probabil, mai necăjită decât oricine altcineva: Sawyer era, în definitiv, singurul suflet viu pentru care ea nu avusese vreodată ceva de criticat. Chiar dacă ea n-ar fi recunoscut vreodată în fața cuiva, nu puteam decât să-mi imaginez cât a afectat-o aparenta lui aplecare spre o totală și deplină autodistrugere.

M-a afectat și pe mine, evident, însă nu era să spun asta cu voce tare.

Totuși, chestia cu facultatea avea cumva logică pentru mine. Chiar înainte de a se fi întâmplat toate astea, îmi amintesc cât de ciudat mi se păruse ca el să se îndrepte spre FSU, Hai Seminoles, exact aidoma tuturor absolvenților din statul nostru: cât de prozaic mi se părea, de parcă unul de genul lui Sawyer ar fi trebuit să fie mânat către pășuni cu mult mai verzi decât petrecerile cu butoaie de bere și seminarii ale bobocilor despre istoria civilizării Vestului. El trebuia, mai degrabă, să bântuie prin cafenelele din New York sau să cânte în show-uri deschise participării celor din public prin California, afișându-se peste tot, arătând atrăgător și așteptând să fie descoperit.

Sau, mă rog, să călătorească prin lume împreună cu vreo fată care să se ţină de astfel de lucruri.

În fine.

– Şi, am zis, compunându-mi o grijuliu şlefuită figură de pocherist şi privindu-l pe Cade cu coada ochiului, el unde o să stea?

Cade a ridicat din umeri.

– Cu ceva prieteni, prin Dania, cred. E o gaşcă, într-o căsuţă de lângă şosea. Roger s-a enervat şi din cauza asta, fiindcă, din câte se pare, se simte mirosul preparării metamfetaminelor de la un capăt la celălalt al străzii.

– Sună foarte atractiv, am zis, scoţându-mi pantofii şi ridicându-mi picioarele goale pe bord. A spus şi de ce nu se duce?

– Habar n-am. E destul de dat peste cap, bănuiesc.

Aici, fratele meu a ezitat, privindu-mă oarecum neliniştit. Nu se prea vorbea despre Allie în casa noastră. Era de parcă toată lumea s-ar fi temut un pic de ce-aş fi putut să fac eu, dacă ar fi deschis subiectul: să explodez ca un dispozitiv artizanal, poate, împrăştiind cioburi şi schije oriunde vedeai cu ochii. Era de trei luni în pământ şi aproape părea că nici n-a existat vreodată, de parcă, poate, n-ar fi fost decât o prietenă imaginară de-a mea.

– Din cauza a tot ce s-a întâmplat, a adăugat el.

– Sigur, am zis, înghiţindu-mi nodul gros apărut brusc în gât. Ei, am continuat pe un ton vesel, statul e plin de tipi daţi peste cap. Ar trebui să se potrivească şi el în peisaj.

Ceea ce sigur nu făcea Sawyer era să apară la restaurant când îi venea rândul să lucreze. Tocmai de aia am fost atât de surprinsă când m-am dus la muncă, pentru tura de seară, într-o vineri din septembrie, şi l-am găsit preparând un mojito la bar.

– Bună, m-a întâmpinat el, apucând o cârpă şi ştergând o picătură de pe suprafaţa lucioasă a tejghelei, fără să mă privească. Tatăl tău a zis să-l cauţi imediat cum ajungi.

– Dar tu mai lucrezi aici? i-am trântit-o eu, lăsându-mi ghiozdanul să-mi alunece de pe umăr.

Cu timpul, mă obişnuisem deja să nu-l mai văd, mă obişnuisem cu gândul că nu vom mai vorbi despre nimic, că-mi voi petrece următoarele douăsprezece luni într-o hazna de remuşcări şi confuzie şi tristeţe, după care urma să plec. Pentru o clipă, mi-a

venit în minte seara aia, din parcare, simţind gustul îngheţatei cu ciocolată şi atingerea degetelor lui pe gâtul meu.

M-ai sărutat, am zis în sinea mea, privindu-l. M-ai sărutat; după care Allie a murit.

Pentru o clipă, am avut senzaţia că ea stă pe un scaun la barul din faţa mea, cu bărbia ascuţită rezemată într-o mână slăbănoagă: privindu-l amândouă pe Sawyer, exact cum obişnuiserăm, pe vremea când să-l priveşti pe Sawyer nu însemna niciodată ceva dureros.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi buzele lui au schiţat un aproape imperceptibil zâmbet ironic.

– Şi mie îmi face plăcere că te văd, mi-a zis, readucându-mă brusc la prezent.

Şi, uite-aşa, Allie a dispărut.

– Nu asta am vrut să zic, m-am apărat, înroşindu-mă. Doar că... ştii tu. A trecut ceva timp.

– Aşa e, a încuviinţat el.

A zăngănit de câteva ori shakerul, apoi i-a răsturnat conţinutul peste gheaţa din pahar şi a adăugat vreo două frunze de mentă, pentru înfrumuseţare. Sawyer se ocupa de barul din *Antonia* practic de la vârsta pubertăţii: ar fi fost în stare să combine băuturile şi în somn.

– Ţi-a fost dor de mine? m-a întrebat.

– Nu, am răspuns imediat.

Mi-am rotit privirea în jur, agitată: era încă devreme, doar vreo trei, patru persoane sorbeau din băuturile lor la bar. Din difuzoare se auzea albumul *The best of Ella Fitzgerald*, muzică pentru după-amiază.

– Nu ştiu, am zis apoi.

Mi-am ridicat din nou geanta, pregătindu-mă să-mi caut tatăl, dar Sawyer nu terminase.

– Te-am văzut alaltăieri, mi-a zis. În maşina ta, lângă talcioc.

L-am privit, clipind mirată.

– Tu ce căutai în talcioc?

– N-am fost în talcioc: am avut repetiţie cu trupa, mi-a replicat, pe un ton de parcă examinarea antichităţilor şi a obiectelor de colecţie ar fi fost cumva o îndeletnicire mai caraghioasă decât toate

rahaturile lui gen James Dean/James Franco. Bateristul nostru stă prin apropiere, mi-a explicat el.

– Şi tu cum cânţi la pian cu mâna ruptă? l-am întrebat, dar Sawyer mi-a zâmbit şiret.

– Nu mai e ruptă, prinţeso.

Mi-a făcut semn cu capul să mă aşez pe un scaun liber şi, după ce m-am conformat, a împins spre mine câţiva covrigei. Am aruncat o privire spre ceasul de deasupra barului: mai aveam câteva minute până când trebuia să pontez de sosire.

– Asta făceai tu, în loc să vii la muncă? l-am întrebat precaută. Cântai cu formaţia ta?

– Vrei să spui, în loc să-mi urmez studiile superioare?

Am ridicat din umeri.

– În loc să... ce-o fi.

– Aşa cred, mi-a răspuns Sawyer. Nu ştiu. Cântăm, din când în când, la Prime Meridian, m-a informat, apoi a ridicat din sprâncene, parcă provocându-mă. Ar trebui să vii şi tu.

Prime Meridian era un club mic şi prăpădit în Dania, la marginea şoselei, cu bere ieftină şi paznici la intrare care nu se osteneau să te legitimeze. Unii au fost înjunghiaţi la Prime Meridian.

– Şi de ce nu cânţi niciodată aici? m-am interesat fără alte comentarii.

Sawyer a pufnit, de parcă spusesem ceva ridicol.

– Tata ar fi încântat, sunt sigur.

– De ce? am ripostat eu. Chiar atât de naşpa cânţi?

– Hei, ce vorbeşti! a exclamat, râzând din nou. Suntem al naibii de formidabili, Serena.

– Bun, am zis, foindu-mă pe scaun. Sunt convinsă că aşa e.

Un tip de la celălalt capăt al barului a comandat un scotch cu sifon; Sawyer s-a ridicat şi s-a întins după sticla de pe raftul de sus, iar bluza i-a dezvăluit spatele şi un mic tatuaj şerpuind deasupra taliei blugilor, o infinitate verde spiralată pe care am recunoscut-o din manualul meu de analiză matematică.

– Te-a durut? l-am întrebat, în timp ce punea gheaţă într-un pahar.

– Ce să mă doară?

Am gesticulat ambiguu.

– Chestia de pe spate.

– A. Noo, a răspuns Sawyer, întinzându-i tipului băutura şi aplecându-se spre mine, peste bar, parcă vrând să-mi spună un secret.

În nări am simţit miros de lemn lustruit şi de lămâi verzi.

– Sunt cu adevărat viril, a adăugat el.

– Sigur, am replicat, aplecându-mă şi eu un pic în faţă, fără să vreau. Evident.

A ciocănit de două ori în tejghea, ca un fel de ritm, apoi și-a îndreptat spinarea.

– Dar tu, prinţeso? m-a întrebat, pe un ton de parcă glumea, şi parcă nu. Ai vreun tatuaj de care să nu ştie nimeni?

Tocmai deschideam gura ca să-i răspund, când a apărut tata prin uşile batante din celălalt capăt al restaurantului. S-a oprit când ne-a surprins pe amândoi în dreptul barului.

– Reena, mi-a zis pe un ton tăios – şi cred că era mai degrabă surprins, decât orice altceva, însă tot nu discutaserăm vreodată despre ce căutasem împreună cu Sawyer în seara aia, la spital, şi o singură privire îndreptată spre faţa lui m-a informat că nu-i făcea plăcere ceea ce vedea -, știi că nu vreau să stai acolo când avem clienţi. Haide.

– Scuze, am răspuns, coborând în grabă de pe scaunul de la bar.

Îmi simţeam pielea încordată şi înfierbântată. N-am mai privit spre Sawyer în timp ce mă îndreptam spre biroul din fund, ca să pontez cu două minute întârziere.

17

După

– Nu e o întâlnire amoroasă, o asigur pe Soledad a doua zi, dimineaţă, când îmi cere amănunte despre ieşirea mea cu Sawyer şi Hannah în parc.

Stă la masă şi-şi bea ceaiul aromat cu lapte dintr-o veche cană cu Northwestern, pe care şi-a comandat-o acum un milion de ani, tenul ei arămiu arătând neted, fără machiaj. Cana asta îmi e foarte, foarte nesuferită.

– Vrea doar să-şi petreacă puţin timp cu Hannah, aşa că i-am dat voie, îi explic.

Îi gâdil picioruşele lui Hannah, care chicoteşte, aşezată pe scaunul ei înalt.

– Pupic, te rog, îi cer, apoi o aştept până mi-l dăruieşte, înainte de a-mi întoarce din nou faţa spre Sol. La drept vorbind, cred că e un comportament cât se poate de matur din partea mea, îi zic.

Soledad mă priveşte pe deasupra cănii, cu un aer de parcă ar fi de părere că regina face prea multe jurăminte.

– Aud că tu şi Hannah aveţi un calendar social foarte încărcat, zice.

E singurul ei comentariu.

– O, cât eşti de nostimă, replic, încruntându-mă.

Acum e ora trei şi jumătate şi afară sunt 32 de grade, iar eu şi Sawyer o împingem pe Hannah, în leagănul pentru copii de pe terenul de joacă al şcolii elementare, simţind asfaltul fierbinte şi lipicios sub tălpi. Maşina mea e încă în service, aşa că Sawyer a venit să mă ia de acasă, exact ca altădată; pe drum, a pus să cânte un disc cu Count Basie şi am fost nevoită să mă concentrez intens la privitul pe fereastră, ca să nu mă prefac în mici bucăţele chiar acolo, pe scaunul din dreapta lui. Nu-mi aduc aminte ce m-o fi determinat să fiu de acord cu chestia asta. Nici măcar la vremea aia nu mi se păruse că ar fi o idee prea bună.

– Şi ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea? vrea el să ştie acum.

E în tricou şi jeanşi, cu o şapcă de baseball trasă foarte jos pe frunte, şi am un şoc când îmi dau seama că nu arată ca un star rock, nici ca un iubit fugar, ci ca un tată. Şi-a mai luat un pahar cu Slurpee, aducându-mi şi mie unul, cu aromă de Coca-cola, care-mi îngheaţă mâna în mod plăcut, aburind.

Ridic din sprâncene, ca să-i dau de lucru.

– Despre?

– Nu ştiu, zice, preluând sarcina împingerii leagănului după ce eu mă retrag cu un pas.

Ne-am tot schimbat locurile de aproape o jumătate de oră, cu o ritmicitate de metronom. Hannah ar fi în stare să se dea în leagăn zile în şir, agitându-şi picioruşele dolofane; acum câteva luni a

învăţat să bată din palme, aşa că, din când în când, şi le plesneşte una de cealaltă cu un soi de încântare copilărească tainică.

– Despre asta, se hotărăşte Sawyer să vorbească. Despre mine.

Scutur din cap.

– Nu mi-am schimbat părerea despre tine.

Sawyer pufneşte.

– Aoleu!

– Sawyer... încep, dar mă întrerup, înfuriindu-mă un pic. Mă străduiesc, înţelegi?

– Înţeleg, mă aprobă el.

Împingem tăcuţi, răbdători. Soarele dogoreşte. Plămânii mă dor, de parcă ar fi plini de praf, uscaţi şi goi.

– Care a fost cel mai frumos loc dintre cele pe care le-ai vizitat? mă interesez în cele din urmă, nu atât pentru că aş vrea să ştiu – aproape c-ar fi mai prudent să nu, cred –, ci deoarece nu pot să-mi imaginez ce altceva aş putea să-l întreb, iar tăcerea îmi macină nervii.

Pe bitum e desenată, cu o vopsea de culoare deschisă, o hartă a Statelor Unite. Mă întreb dacă lucruri mărunte, precum acesta, m-ar putea face vreodată să nu mai fiu tristă pentru tot ce n-am putut să văd din ţară.

– Care a fost preferatul tău?

Sawyer îmi aruncă o privire, de parcă l-aş fi luat prin surprindere, după care stă puţin să se gândească.

– Nashville, se hotărăşte până la urmă. Nashville sigur ţi-ar plăcea.

Mormăi un pic neconvinsă.

– Oare.

– Mda, Reena, insistă el. Cred că da.

– Jos, rosteşte Hannah, destul de limpede, şi Sawyer zâmbeşte.

– Jos? repetă el.

– Jos!

– Bine atunci. Jos să fie.

O ridică de pe leagăn şi o pune cu picioarele pe pământ; ea porneşte bucuroasă spre pătratul cu nisip, cu paşi repezi şi nesiguri.

– Mama zice că e bine pentru ea, îmi zice Sawyer. Pentru Hannah, adică, să-şi aibă toţi bunicii alături, şi pe tine, şi…

Zâmbeşte un pic sfios.

– Ea zice că e cu adevărat inteligentă.

Ei bine, aici reuşeşte să-mi capteze atenţia.

– A spus mama ta aşa ceva? îl întreb neîncrezătoare; Hannah e inteligentă, e adevărat, dar dacă asta are ceva de-a face cu acutul interes arătat de bunicii ei, atunci eu sunt cardinalul Romei. Serios? insist.

– Ăăă... mda.

Dintr-odată, Sawyer se arată stânjenit, ca şi cum s-ar gândi că poate a făcut vreo gafă: o expresie pe care nu-mi amintesc s-o fi văzut în vremea când eram împreună, el fiind atât de sigur pe sine în permanenţă.

– De ce, nu e...

Asta mă descumpăneşte un pic, deşi nu chiar pe cât aţi putea crede. Lydia probabil că trage toate sforile imaginabile ca să-l determine pe Sawyer să rămână prin zonă de data asta și dacă e nevoie să-l convingă că ne înţelegem cu toţii grozav pe plan local, că alcătuim un soi de familie modernă, armonioasă... atunci, așa să fie. Totuși, dintr-un motiv neclar nu-mi vine s-o contrazic, deși pare un prea mare efort pentru nimic, dar, pe deasupra, nu e întru totul în afara tărâmului posibilului existenţa unei mici părţi din mine care speră că stratagema va da roade şi el va rămâne.

Aşa că doar ridic din umeri.

– Nu, ea e ceva, indiscutabil, zic, fără să-mi mai bat capul să precizez la care ea m-aş putea referi sau ce anume ar putea fi acel ceva.

Fac un semn de încuviinţare spre Hannah, care mă strigă de pe marginea peticului de nisip.

– Vin acum, dulceaţă!

Sawyer mă priveşte de parcă n-ar fi întru totul dispus să cumpere gogoşile pe care i le vând; nu insistă, totuşi, ca şi cum ar putea exista între noi vreo înţelegere tacită de a ne purta elegant unul faţă celălalt în după-amiaza asta fierbinte, însorită.

– Şi ia zi, exclamă în schimb, în timp ce-o urmăm pe Hannah într-un pitoresc tur al terenului de joacă, privindu-i ceafa albită de strălucirea soarelui.

Ea se lasă pe vine să ia o mână de nisip şi e cât pe ce să se dezechilibreze, dar întind un braţ şi-o ţin.

– Mai scrii? mă întreabă el.

Izbucnesc în râs înainte de a mă putea stăpâni, într-un gâgâit jos, furios, gen Vrăjitoarea cea Rea din Vest. Încerc să nu mă simt înciudată. Nu reuşesc chiar totdeauna.

– Nu, îi răspund. Nu, nu tocmai.

– Mare păcat, apreciază Sawyer, încruntându-se.

– Nu-i nimic, răspund, sperând c-o s-o lase baltă, însă el continuă.

– De ce-ai renunţat?

– Pentru că, îi răspund, ridicând din umeri şi scoţând un tub cu loţiune pentru protecţie solară din geanta copilului – e posibil să nici nu fie răspunsul adevărat, dar pe moment e cel mai bun pe care pot să i-l ofer -, nu poţi să scrii ghiduri de călătorie, dacă nu te-ai dus niciodată undeva.

Sawyer are nevoie de ceva timp ca să absoarbă informaţia. Cu şapca lui, îmi e greu să-i văd chipul.

– Mi se pare corect, zice după un minut şi renunţă să-mi mai pună alte întrebări.

În schimb, priveşte pe rând leagănele, terenul pentru baseball, pe Hannah. Apoi se lasă pe vine şi începe să scormonească prin nisip.

Când ajungem acasă, îl găsesc pe tata pregătindu-şi o gustare în bucătărie, din ceva resturi de pui şi orez de alaltăseară, carnea fiind curăţată de piele şi de grăsime, aşa cum o prepară mereu Soledad pentru el. Radioul cântă în surdină, fiind fixat pe postul public de jazz din Miami, preferat de el.

– Bună, îi zic, aşezând-o pe Hannah pe scaunul ei şi îndepărtându-i părul ud de transpiraţie de pe faţă.

Adun câteva rămăşiţe de cereale Cheerios de azi-dimineaţă şi le arunc în chiuvetă.

Tata îmi răspunde printr-o înclinare a capului, impasibil. Medicamentele lui pentru colesterol şi tensiune sunt înşirate pe bufet. În ultimul an, cu aproximaţie, a cam luat în greutate.

– Am fost în parc, îl informez.

– Am auzit, răspunde, clătinând iar din cap.

– Cu Sawyer, adaug.

– Am auzit.

Mama Ta, Doamne, a clătinat din cap şi-a treia oară!

Of, mai termină odată, îmi vine să mă răstesc la el. În loc de asta, trag adânc aer în piept, calmându-mă.

– Foarte bine, zic, capitulând.

Cu posibila excepţie a lui Soledad, nu avem în familie pe nimeni dispus să-şi etaleze sentimentele. Şi totuşi, tatăl meu e capabil să scoată din muţenie pe oricine, chiar şi pe mine.

– Nu s-ar putea să... recunoaştem măcar faptul că se întâmplă? zic apoi.

– Ce anume?

Asta mă scoate din sărite.

– Ştii bine ce, îi răspund cu o notă de iritare în voce pe care nu reuşesc s-o estompez pe deplin. Faptul că el e aici. Cu tot ceea ce implică.

Tata oftează.

– Reena, eu nu prea văd să fie ceva de discutat. Ştii ce părere am. Ai ales singură. Fă ce vrei.

Ziarul de dimineaţă e aşezat pe masă, aşa că el îl deschide la pagina cu actualitatea internaţională.

– Ai mâncare acolo, mă înştiinţează fără să-şi ridice privirea.

– Bine, răspund în cele din urmă şi deschid frigiderul. Bine... şi-atât.

Nu demult, la ora de arte plastice am învăţat despre Renaştere şi despre faptul că, multă vreme după aceea, artiştilor italieni le-a fost aproape imposibil să mai creeze ceva. Toată istoria se scrisese deja, şi-au închipuit ei. Ce rost ar mai fi avut?

18

Înainte

– Eu zic că eşti lipicios, l-am auzit pe tata spunându-i fratelui meu, când ieşeam din bucătărie, într-o seară vântoasă de sâmbătă, la restaurant.

Era weekendul primei mele săptămâni din anul al treilea și, cu puţin noroc, ultimul de liceu pentru mine. Se organizase un bal la care aş fi putut să mă duc. În loc de asta, am ales să fac o tură în plus la restaurant. Era trecut de miezul nopţii, *Antonia* se golise, iar pantofii mei pentru muncă scârţâiau pe podeaua din lemn de esenţă tare.

– Păi care să fie? E, cum să-i zic. Care o fi cuvântul?

Asta era Cade, rezemat de tejgheaua barului, în costumul lui cumpărat de la solduri: fusese promovat în toamna asta, pe post de manager pe timpul zilei, ca şi în unele weekenduri. El şi logodnica lui, Stef, strângeau bani, vrând să-şi cumpere o casă.

– E plasmă, a intervenit Sawyer.

Tocmai scotea vasele din maşina de spălat aflată dincolo de bar și mi-a zâmbit în timp ce mă apropiam.

– Uite, a continuat, întreab-o pe Reena. Reena o să ştie.

– Ce să ştiu? m-am interesat, aşezându-mi pe bar farfuria plină cu clătite și săltându-mă pe un taburet.

Simţeam că mi se desprinde părul din coada împletită.

– Ok, a încuviinţat Cade, cu gura plină de covrigei. Reena, dacă arunc pe tine o găleată cu sânge – aici a făcut o pauză teatrală – ești ud?

– Ce? m-am mirat, clipind mărunt.

– Dacă eşti ud, a repetat taică-meu, ca şi cum ar fi fost, cumva, o întrebare logică.

Era cu chef şi puţin ameţit în seara asta: i se mai întâmpla să ajungă aşa, în compania băieţilor. Aşa, părea mai tânăr decât este.

Mi-am lăsat jos furculiţa.

– În primul rând, e dezgustător. În al doilea – aici m-am întors spre Sawyer – de ce ar trebui să ştiu eu asta?

– Pentru că eşti deşteaptă, mi-a replicat el înţelept. Iar oamenii deştepţi ştiu multe lucruri.

– A, bine, în acest caz, am zis, dându-mi ochii peste cap cu o încântare de tocilară.

Dimineaţă, dădusem din nou SAT-ul, apropo, încercând să-mi ridic încă şi mai mult punctajul la matematică: era următorul pas dintr-o succesiune logică, mi-am zis, spre momentul în care aveam să plec naibii din oraş.

– Oricum, am continuat, cred că tata are dreptate. După părerea mea, eşti mai degrabă lipicios, decât ud.

– Ha! Bravo, fata mea, a exclamat tata, simţindu-se răzbunat, şi m-a sărutat pe creştetul capului. Eu o s-o şterg de-aici, a adăugat el, înainte ca Soledad să sune la poliţie. Vrei să vii cu mine sau cu Cade după ce închide?

– Hm, am mormăit, ezitând şi privind în toate direcţiile posibile, în afara celei în care îmi doream să privesc.

La drept vorbind, ar fi trebuit să plec spre casă: la porunca domnişoarei Bowen, mă alăturasem redacţiei ziarului scolii şi trebuia să scriu o rubrică intitulată *Prin oraş*, despre festivalurile de stradă şi despre noile magazine de pe autostrada federală. Aveam de scris 250 de cuvinte despre un parc cu sculpturi din apropierea plajei, cu termen luni, la prima oră.

– Aş putea să mai stau pe-aici ceva vreme, am răspuns apoi.

Sawyer mi-a remarcat farfuria imediat după ce a plecat tata, iar Cade, înflăcărat de noile lui responsabilităţi manageriale, s-a întors în birou ca să facă socotelile serii.

– Au, nu e cinstit, a exclamat el cu o caraghioasă tristeţe caricaturală pe chip. Ţi-a făcut Finch clătite?

Am încuviinţat bucuroasă, atacând teancul pufos de pe farfurie.

– Finch mă iubeşte.

– Şi, serios vorbind, cine ar putea să i-o ia în nume de rău? a comentat Sawyer, agăţând două pahare pentru vin în suportul de deasupra capului.

Apoi s-a întins peste bar, mi-a luat furculiţa din mână şi s-a servit cu o îmbucătură zdravănă.

– A, ce faci? am ţipat, prefăcându-mă enervată. Du-te să-ţi iei şi tu!

– Ale tale sunt mai bune, mi-a răspuns cu gura plină.

M-am îmbufnat un pic, însă eram încântată şi mă străduiam să n-o arăt.

– Ştii ce, nu toată lumea vrea să ia contact cu microbii tăi.

– Reena, mi-a replicat el blajin, întinzându-mi înapoi furculiţa. Tu deja ai luat contact cu microbii mei.

Am încremenit, doar pentru o clipă, după care am început să râd. Era cea mai apropiată aluzie la întâmplarea aia – unica

indicaţie pe care mi-o oferea în legătură cu faptul că-şi amintea măcar de ea – şi, auzindu-l, am simţit că se slăbeşte un nod de care nici nu-mi dădusem seama că-mi apăsa muşchii pieptului. Am hohotit ca o maniacă timp de un minut, absurd de uşurată, hohote de hienă înnebunită, de parcă n-aş mai fi râs de un an.

– Tacă-ţi gura, am reuşit să rostesc, după ce mi-am restabilit, în fine, respiraţia.

– Asta eşti tu, Reena, a zis Sawyer, zâmbind larg şi dezvăluind două şiruri de dinţi perfect de drepţi şi de albi. Eşti tot timpul mult prea serioasă, jur. Dar te fac să râzi şi-mi înseninezi, naibii, toată seara!

– Mda, bine, am mormăit, trăgând aer în piept şi liniştindu-mă oarecum. Fac şi eu ce pot.

– Mm-hm, a mormăit Sawyer, ducându-se agale spre pian şi instalându-se comod pe banchetă.

Deşi tata dăduse arvuna pentru *Antonia* acum atâţia ani, cel puţin în parte, ca să aibă totdeauna un loc în care să cânte, nu-i trebuiseră decât vreo două luni ca să-şi dea seama că administrarea şi îngrijirea unui restaurant necesitau mai mult timp şi eforturi decât anticipase. Acum, se aşeza în faţa micului pian de concert doar o dată sau de două ori pe lună, la ocazii speciale. În restul timpului, angaja formaţii.

– Doamna are vreo preferinţă? m-a întrebat Sawyer, cu degetele lui îndemânatice deja răsfirate deasupra clapelor.

A început cu câteva arpegii, trecând în zbor prin introducerea unei piese de Dave Matthews, una dintre preferatele lui Cade, după care s-a lansat în ceva jazz stil West Coast, sigur învăţat de la tata. Dave Brubeck, l-am recunoscut după câteva clipe. Muzică de tip comercial, de ascultat în maşină.

Există ceva la care să nu fii bun? aş fi vrut să-l întreb, însă doar am zâmbit, am dus mâna la spate şi mi-am scos elasticul din păr.

– Cântă ce vrei. Eu o să ascult.

– Mi-ar plăcea să fie atât de simplu cu toată lumea. Vino să stai jos.

Am coborât de pe scaunul de bar şi m-am mutat pe bancheta pianului. Undeva, din adâncul memoriei, mi-au apărut vechile fotografii cu părinţii mei, stând la pianina din casa bunicii, şi ochii

negri ai mamei mele, Antonia însăşi, aţintiţi asupra chipului tânăr al tatălui meu, care cânta.

– Ar trebui să-ţi laşi mai des părul liber, mi-a zis Sawyer, aruncându-i o privire, în timp ce mâinile i se mişcau iuţi, interpretând o piesă necunoscută mie.

Coapsele ni se atingeau.

– Îţi stă frumos aşa, a adăugat el.

Am râs, dar Sawyer a clătinat din cap.

– Vorbesc serios, a insistat, cântând mai departe.

A continuat pe un ton scăzut, liniştit.

– Te-am remarcat, ştiai? Chiar înainte de primăvara trecută te-am remarcat.

Înainte de primăvara trecută umblai cu cea mai bună prietenă a mea, acum moartă, mi-am zis în gând, fără să rostesc şi cu voce tare. Am preferat o replică echivocă.

– Chiar aşa?

– Mda, a confirmat Sawyer, ridicând din umeri. Eşti, pur şi simplu... altfel.

– Altfel, am repetat eu.

Mi-a venit în minte Lauren Werner şi faptul că, exact în clipa asta, toţi ceilalţi din clasa mea erau la bal, numai eu nu. M-am săturat să fiu altfel, ăsta e adevărul. Chestia asta m-a măcinat.

– Cum adică, decât Allie? am vrut să ştiu.

Spusesem exact ce nu trebuia. Sawyer şi-a menţinut degetele pe clape, n-a ratat niciun acord, însă s-a încordat din tot corpul. Asta m-a făcut să mă gândesc la strunele din interiorul pianului.

– Scuze, am zis, dând înapoi.

Nici măcar nu avusesem intenţia să aduc vorba despre ea, cel puţin, nu făţiş; doar că ea îmi popula gândurile într-o măsură atât de mare, încă, de parcă jumătatea de an trecută de la accidentul de maşină nu mi-ar fi estompat nicidecum dorul de ea. S-ar fi putut crede că pierderea ei cu aproape un an întreg înainte de moartea propriu-zisă ar fi avut darul de a atenua, cumva, lovitura; dimpotrivă, eu o resimţeam din ce în ce mai mult.

– N-ar fi trebuit… am vrut doar….

– Nu-i nimic, a replicat Sawyer scurt, însă, pentru prima data pe seara asta, nu mi-a plăcut tonul vocii lui.

M-am întrebat cât de mult s-o gândi la ea. M-am întrebat dacă s-o gândi la ea, cât de cât.

– Bine, dar...

– Am zis că nu-i nimic, Reena.

Am rămas cufundaţi într-o tăcere incomodă, ursuză, pentru moment, până când a apărut Cade din bucătărie.

– Primeşti solicitări? l-a întrebat pe Sawyer, dar apoi ne-a observat feţele împietrite şi l-a privit, oarecum, acuzator. Care-i problema?

– Niciuna, i-am răspuns, cam prea tare, păstrându-mi o expresie pe cât de neutră e omeneşte posibil şi simţindu-mă sigură că tocmai am stricat totul, indiferent ce-o fi fost, mai repede decât aş fi crezut că se poate distruge. Totul e perfect, am adăugat.

19

După

Am un parţial de dat la Romanul american modern, o materie pe care am primit-o oarecum entuziasmată când a apărut în programa colegiului Broward, în semestrul trecut, ceea ce nu face decât să demonstreze cât de mult ştiu să mă amăgesc, de fapt. Din nu ştiu ce motiv, îmi imaginasem dezbateri însufleţite, sofisticate, despre marii scriitori ai ultimelor câtorva generaţii; în loc de asta, prelegerile ne sunt ţinute de un profesor corpolent, între două vârste, nu atât plictisitor, cât ostentativ plictisit, care ne priveşte cu o oarecare milă prin lentilele ochelarilor de bufniţă şi ne administrează periodic teste fulger cu variante de răspuns multiple, aproape sigur printate de pe internet.

Voi sunteţi pedeapsa mea pentru o viaţă irosită, ne-a declarat la prima oră de curs, înainte de a ne da ca temă The things they carried şi două cărţi de John Updike şi, în mare măsură, spălându-se pe mâini pe de-a întregul faţă de noi. Îmi place să-mi imaginez că, într-o bună zi, aş putea să intru într-o clasă de la Broward fără să mă gândesc la domnişoara Bowen şi la cât de dezamăgită o fi de mine, dar, sinceră să fiu, asta nu s-a întâmplat încă.

Azi-dimineaţă, după ce mi-am parcat maşina, am pornit pe coridorul friguros spre sala de clasă, trecând pe lângă avizierul cu fluturaşi anunţând meciuri de fotbal american pentru campionatul regional şi oferta de doi-la-preţ-de-unul a barului de lângă campus. Cu excepţia cursului în sine, nu am prea mare lucru în comun cu colegii mei de grupă, deşi îmi dau seama, în momentul de faţă, că e absolut categoric vina mea, nu a lor. Am fost la cafea de vreo două ori cu câteva fete cu care sunt în grupă la contabilitate, însă, în cea mai mare parte a timpului, perioada petrecută la Colegiul Broward n-a însemnat pentru mine bogăţia socială la care sperase Shelby. În esenţă, seamănă mult cu liceul, doar că n-avem ore de sport.

Mă aşez la una dintre mesele lungi și bifez căsuţele corespunzătoare cu creionul meu numărul 2, apoi îmi depun lucrarea în faţa clasei, pe catedra la care bunul profesor Orrin citeşte *Atlanticul* pe telefonul mobil. Îmi face un semn absent de încuviinţare, apoi redevine atent la ecran. Cobor în grabă treptele şi ies în parcare, traversând caldarâmul sclipitor spre locul în care mă aşteaptă maşina. În mintea mea e astăzi altceva decât ficţiune.

Fosta casă a lui Allie era demult pustie: părinţii ei se mutaseră în Tampa, la puţin timp după accident, iar noii proprietari renunţaseră la ea până într-un an. Acum, doar zace în bucla abruptă a fundăturii, ştirbă și oarecum sinistră, aşteptând ce va să vină.

Allie e înmormântată la Forest Lawn, însă eu nu m-am dat niciodată în vânt după cimitire şi, oricum, cine zace sub piatra aia funerară – înger iubit, fată adorată – nu e acea Allie pe care am cunoscut-o eu. Şi poate că nici fata cu care m-am certat acum atâtea seri, în necruţătoarea lumină din acea curte interioară, poate că nici ea nu era Allie, însă uneori pot încă s-o găsesc aici, în curtea din spatele fostei ei case. Mai trec pe-aici din când în când, dacă e vară, ori când mă simt singură sau temătoare.

În după-amiaza asta, totuşi – la o jumătate de săptămână după ieşirea noastră în parc şi la cine ştie cât timp de când nu m-a mai privit tatăl meu în ochi – nu sunt singura care se învârteşte prin preajma fostei proprietăţi a familiei Ballard. Jeepul ruginit al lui Sawyer e parcat pe alee, inconfundabil. Clatin din cap, nevenindu-mi să cred, ca şi cum firul invizibil care ne-a ţinut legaţi tot timpul

cât a fost el plecat s-ar strânge acum, cu un nod culisant în jurul mijlocului meu.

– Încalci proprietatea, să ştii, strig, înaintând agale pe suprafaţa înţelenită de iarbă uscată, maronie.

Gazonul mult-iubit de tatăl lui Allie e acum neîngrijit, năpădit de buruieni. Îmi vine în minte, nu pentru prima oară, că lucrurile se schimbă, fie că eşti prin preajmă ca să observi asta, fie că nu.

– Ştiu, îmi răspunde el. Dar tu ce cauţi aici?

– Eu ce caut aici? ripostez, aşezându-mă pe leagănul de lângă el, exact aşa cum am stat acum atâtea seri, ieşiţi de la petrecere, când simţeam cum cauciucul îmi arde partea din spate a coapselor. Tu ce cauţi aici?

Sawyer ridică din umeri.

– Eram prin cartier. Nu ştiu. Mă simt de parcă, în realitate, niciodată n-aş fi...

Se opreşte şi rămâne tăcut, scormonind pământul cu botul unuia dintre tenişi.

– Mă mai gândesc la ea uneori, ştii? îmi mărturiseşte.

– Mda, îi răspund. Şi eu.

Deşi e mult prea puţin spus.

– M-am gândit foarte mult la ea cât timp am fost plecat, continuă el, apoi îşi ridică privirea spre mine ca o provocare. M-am gândit şi la tine.

Nu-i iau în seamă ultima afirmaţie, clătinând un pic din cap în timp ce privesc, peste întinderea curţii, pustie, ferestrele întunecate acoperite cu o peliculă soioasă. Am crescut în curtea asta: eu şi Allie dormeam aici în fiecare vară, într-un mic cort din două foi, cu un felinar Coleman pentru camping şi un aparat de radio la care ascultam Topul 40. Într-a doua am căzut de la paralelele alea şi mi-am fracturat încheieturile ambelor mâini.

– Ea ar fi fost acum la facultate, îi zic lui Sawyer. Dacă n-ar fi... dac-ar mai fi trăit. Amândouă am fi fost, poate.

Sawyer încuviinţează cu o mişcare lentă.

– Poate, mă aprobă el, îngustându-şi foarte puţin privirea, ca şi cum ar încerca să-şi dea seama cât de mult îl învinuiesc eu pentru ce s-a întâmplat.

Nu ştiu dac-o fi mai mult sau mai puţin decât crede el.

– Urma să se ducă la Barnard, continui eu, reuşind să-mi găsesc curajul de a spune asta cu voce tare după atâta timp. Iar eu aveam să mă duc în New York după facultate, să ne găsim amândouă vreun apartament şic prin Central Park şi să ne gătim pentru viaţa normală. Ea mereu spunea asta, când eram mici: c-o să ne gătim pentru viaţa normală.

Îmi cobor privirea spre tricoul şi şortul meu, o copie lăbărţată de Red Sox pe care mi-a adus-o Shelby când a venit de la şcoală.

– După cum vezi, chiar am pus la inimă chestia asta, adaug, iar Sawyer zâmbeşte.

– Dacă te interesează, îmi zice, arcuindu-şi sprâncenele negre, sunt de părere că arăţi şic.

Îşi ciocneşte glezna de a mea, cu grijă. După câteva clipe, mi-o ciocnesc şi eu de a lui, ca răspuns.

20

Înainte

– Şi, m-a întrebat Sawyer din senin, ai apucat să-ţi termini eseul?

– Ce? am răspuns, clipind mirată.

Stăteam la o masă din fundul restaurantului, înfăşurând tacâmurile din argint în şervete din pânză albă, ca pe burritos, cu un picior strecurat sub mine. Eram aproape de Ziua Recunoştinţei, în penultimul an de liceu pentru mine. După seara aia, când stătuserăm împreună pe bancheta din faţa pianului, eu şi Sawyer ne ocoliserăm săptămâni de-a rândul; eu îi urmăream îndepărtata traiectorie orbitală cu coada ochiului. Prin restaurant plutea un freamăt neîntrerupt, ca un curent care ne transporta dintr-o parte în cealaltă a lui.

– Eseul?

– Chestia cu ghidul turistic, a precizat el.

Pe sub cămaşa descheiată la gât i se vedea un maieu gri.

– Aia pentru Northwestern.

– Mda, nu, mi-am dat seama la ce te-ai referit, i-am zis, terminând de înfăşurat tacâmurile şi depozitându-le într-un coşuleţ din răchită de pe masă. Doar că nu credeam să ţii minte şi asta.

– Ei bine, a replicat el, ridicând din umeri, am ţinut-o.

Ca să vezi.

– E aproape gata, i-am răspuns.

De fapt, eram pe la jumătatea celei de-a treia ciorne a tâmpeniei ăleia, convinsă că omiteam ceva important. Domnişoara Bowen se uitase pe ea, ca şi profesoara mea de engleză. Noelle, înţepata blondă care ocupa postul de redactor-şef al ziarului şcolii, citise şi ea un exemplar şi-l declarase satisfăcător, ceea ce, din partea ei, însemna de fapt un uriaş compliment; după standardele ei, poate. Dar nu şi după ale mele.

– Mai am doar de pus la punct câteva lucruri, am adăugat.

– Super. Să știi că tot mai vreau să-l văd!

A ezitat preţ de un minut, stând pe loc, cu mâinile îndesate în buzunare, privindu-mă.

– Ai un pic de pauză acum? m-a întrebat apoi. Ar trebui să iau vreo câteva CD-uri de la Animal.

Am simţit cum sprâncenele mi se ridică singure.

– Animal?

– Bateristul meu.

– Ca ăla din Muppets?

– Mda, ca ăla din Muppets, a confirmat Sawyer, zâmbind. Hai, vino cu mine. O să ne oprim să-ţi iei un suc sau ce-oi vrea. Nu ştiu ce mai beau copiii în zilele noastre.

– Absint, în general, i-am răspuns ezitantă, nevrând să-i arăt cât de mult sperasem să primesc o invitaţie ca asta în decursul ultimelor câteva săptămâni.

În cele din urmă, am tras aer în piept şi m-am ridicat de la masă, dezlegându-mi şorţul.

– Sigur, hai că merg. Dar lasă-mă doar să-l anunţ pe tata că plec.

Mi-am vârât capul în încăperea înghesuită pe care o folosea tata împreună cu Roger, cu stivele de hârtii pe birou şi fotografii ale ambelor familii pe pereţi.

– Pot să-mi iau acum pauza? l-am întrebat. Cum să zic, cam bate vântul prin restaurant.

Şi-a ridicat privirea spre mine pe deasupra monitorului şi a ochelarilor pentru citit aproape cocoţaţi la rădăcina nasului.

– Sigur. Unde te duci?

– Mersi, am răspuns, adăugând repede: mă duc cu Sawyer să iau ceva.

– Cu Sawyer?

Sprâncenele i-au ţâşnit în sus atât de iute, încât am crezut că ar fi în primejdie să-i zboare cu totul de pe frunte.

– Da.

– Bine, a zis şovăielnic, cu o înfăţişare de parcă, poate, ar fi preferat să aibă vreun motiv temeinic ca să spună nu. Ai grijă.

– O să am.

– Ai minţit şi de data asta? m-a întrebat Sawyer, când m-am întors.

Stătea rezemat de bar, ţinând într-o mână geanta mea de umăr şi în cealaltă cheile maşinii.

– Nu, i-am răspuns, oarecum surprinsă că-şi amintea. I-am spus adevărul.

La ora aia nu prea era cine ştie ce circulaţie prin preajma restaurantului, ci doar porcăriile de magazine cu antichităţi şi asfaltul crăpat. Motorul torcea în spatele genunchilor mei. Sawyer a apăsat pe butonul CD-playerului şi discul dinăuntru a prins viaţă: era un Miles Davis, după cum mi-am dat seama imediat. *Bitches brew*.

– Mie îmi plac chestiile pe care le-a făcut înainte de ăsta, am zis, făcând semn cu capul spre player, în timp ce Sawyer, privind peste umăr, intra pe şosea. *Kind of blue* şi toate alea. Cum să zic, ştiu că tuturor le place albumul ăsta; e bun, dar dacă vezi fotografii cu el, cam din perioada aia, arată groaznic şi trist. Tot timpul e îmbrăcat de parc-ar fi Tina Turner.

Sawyer a izbucnit în râs.

– Ce vorbeşti! N-am ştiut că te pricepi la astea.

Am ridicat din umeri.

– N-aş zice că mă pricep, nu tocmai. Dar n-ai cum să trăieşti în casa mea timp de şaisprezece ani fără să se lipească de tine câte ceva.

– Cred şi eu, m-a aprobat. În orice caz, am un ipod pe undeva pe-aici. Poţi să-ţi pui ce vrei.

Am încuviinţat şi am căutat cu privirea în jur până când am dat de el şi m-am oprit la un Solomon Burke mai vechi.

– E bun? l-am întrebat după câteva clipe, când au început trompetele.

– Merge, mi-a răspuns Sawyer, care zâmbea şi bătea ritmul cu degetele pe partea de dedesubt a volanului, în timp ce conducea. Tatăl tău m-a iniţiat în toate chestiile astea, ştiai? Pe vremea când îmi dădea lecţii.

– Mi-aduc aminte.

Pe atunci, obişnuiam să stau în bucătărie şi să ascult.

– A fost total dezamăgit când şi-a dat seama că eu şi Cade suntem afoni, i-am zis, zâmbind. Încă un punct de pe lunga listă a dezamăgirilor părinteşti, presupun.

– Despre asta nu prea ştiu, a replicat el, clătinând din cap. Voi doi sunteţi, cum să zic, copiii perfecţi. Toată lumea ştie cât se mândreşte el cu voi.

Mi-am ridicat un picior pe scaun în timp ce lua un viraj şi mi-am rezemat bărbia pe genunchi.

– Păi tatăl tău este...

– Ce-ar fi să nu vorbim despre tatăl meu? m-a întrerupt Sawyer.

– E mândru de tine, am protestat.

– E un bou, a exclamat Sawyer, călcând frâna în chip de semnul exclamării, fără drept de replică, şi mi-a venit în minte gândul că, după atâţia ani de vecinătate, poate că nu ştiam ce înseamnă, de fapt, să fii un Legrande. Aici e, m-a anunţat el după câteva clipe, descheindu-şi centura şi trecându-şi o mână prin părul ondulat.

Eram în faţa unui mic bungalow gri, care avea stringentă nevoie să fie selectat pentru un show de televiziune având ca temă renovarea locuinţelor. Veranda era lăsată, una dintre ferestrele faţadei spartă, iar gazonul ca şi mort. Soledad ar fi făcut un anevrism doar privindu-l şi eram destul de convinsă că nici Lydia Legrande nu s-ar fi arătat prea plăcut impresionată, de asemenea.

– Ai vrea să mă aştepţi aici? m-a întrebat.

– A, am exclamat, întrebându-mă în sinea mea de care dintre noi se jena, de Animal sau de mine; sau, poate, doar depăşisem iarăşi limita. Mda, sigur, i-am răspuns.

– Casa e destul de prăpădită, mi-a zis Sawyer, în chip de explicaţie, clătinând din cap. Şi în ea locuieşte o gaşcă de băieţi, aşa că... Nu ştiu, nu vreau, cum să zic, să te îngrozeşti sau mai ştiu eu ce.

– Nu, stai liniştit. Te aştept aici.

Mi-am lăsat capul pe spate ca să ascult muzica şi, spre cinstea mea, am reuşit să aştept aproape treizeci de secunde după ce a dispărut el în casă – uşa de la intrare era descuiată, aşa că a intrat ca la el acasă –, înainte de a derula o mai temeinică investigaţie privitoare la conţinutul jeepului. M-am întors să arunc o privire pe bancheta din spate: o bluză de trening albastră, decolorată, zăcea mototolită pe jos, împreună cu un număr vechi din *Rolling stone*, dar, în afara lor, se vedea că făcuse curat. CD-ul mixat de Allie dispăruse. Vreo două cotoare de chitanţiere de la bar zăceau sub câteva monezi în adâncitura dintre cele două scaune din fată şi – o, Doamne, aşa-ţi trebuie dacă-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala – mai erau şi două prezervative vârâte în compartimentul în care se presupune că se ţin banii pentru taxele rutiere. Am simţit cum mă înroşesc, chiar dacă nu mai era nimeni altcineva în jeep. Shelby s-ar fi amuzat pe cinste de asta, sigur.

– Hei, l-am auzit deodată pe Sawyer şi am sărit ca arsă când a deschis portiera. Gata de plecare?

– Sigur. Unde sunt CD-urile?

– CD-urile? a repetat, privindu-mă nedumerit.

– Mda, am zis. Spuneai că vii să iei...

– A, da, da, a încuviinţat Sawyer, clătinând aprobator din cap. Nu erau la el.

– Aha.

Minţea, evident. Gândul mi-a zburat spre încăierările din baruri şi tot felul de personaje dubioase, întrebându-mă cam în ce belea tocmai m-am vârât.

– E cam aerian, a continuat el, în timp ce reintram pe şosea. Animal adică. Numele lui adevărat e Peter. Dar n-ai cum să fii într-o trupă de rock-and-roll cu un nume ca Peter.

– Ba sigur că ai, l-am contrazis eu. Cum rămâne cu Pete Townshend?

– Bine, mă rog.

– Pete Seeger.

– Mda, dar…

– Peter, Paul and Mary.

– Peter, Paul and Mary n-au alcătuit o trupă de rock-and-roll!

– Dar au cântat despre droguri, am replicat, distrându-mă în sinea mea. Aşa că, dacă argumentul tău e că persoanele numite Peter sunt prea scorţoase ca să cânte despre droguri, atunci Peter, Paul and Mary ilustrează în mod evident contrariul.

– Ştii, cred că-mi plăceai mai mult când nu vorbeai, a replicat Sawyer, dar râzând. Vrei un milk-shake sau altceva? Avem un Baskin-Robbins în drum.

– Noo! Un suc îmi ajunge.

– Treaba ta, a răspuns el, schimbând banda şi executând o extrem de abilă manevră de parcare paralelă în faţa unei băcănii chinezeşti de pe AIA. Am sărit din maşină pe trotuar, simţind căldura reconfortantă a soarelui pe piele.

– O! am exclamat bucuroasă imediat după ce am intrat. *Sunrise Grocery* nu era decât un onorabil magazin universal, dar existau totdeauna ceva produse mai neobişnuite etalate pe standul din apropierea uşii; de fapt, scrisesem un articol în ziar pe tema asta şi despre un fruct numit Ugli.

– Au şi rodii!

– Rodii? a întrebat Sawyer, aruncând un pachet de gume pe tejghea şi începând să se scotocească după portofel în buzunarul de la spate. Vrei?

Am ezitat puţin, după care am scos o sticlă de Coca-cola din vitrina frigorifică de lângă uşă.

– Da, sinceră să fiu.

– Atunci ia-ţi una, m-a îndemnat Sawyer, râzând. De fapt, ia-mi şi mie una. N-am mai mâncat aşa ceva până acum.

– N-ai mâncat niciodată rodie? m-am mirat eu, aşezând pe tejghea două fructe cât mingile de softball.

– Nţ.

– Şi locuieşti aici de când te-ai născut?

– De mai multă vreme ca tine chiar.

– Asta mă face să mă întristez pentru tine.

– Aici intră viorile, m-a aprobat el, după care şi-a lăsat restul primit în coşuleţul inscripţionat cu *lasă un bănuţ* şi mi-a întins punga din plastic. Poftim, mi-a zis. Ofranda păcii.

Am ridicat din sprâncene.

– Suntem certaţi?

– Nu ştiu, mi-a răspuns, ţinându-mi uşa deschisă, după care am traversat trotuarul până la jeep și ne-am urcat. Tu să-mi spui.

Am stat pe moment să mă gândesc la asta, la seara din restaurant şi la cum se închisese el cu totul față de mine de îndată ce am pronunţat numele lui Allie.

– Nu, am răspuns după un minut.

Mi-am vârât mâna în punga cu cumpărături şi am scormonit prin ea până când am scos la iveală o rodie dolofană.

– Cred că suntem în regulă, am zis apoi, inspirând adânc şi desfăcând fructul cu unghiile: Îi simţi lipsa?

Sawyer nu se aşteptase la asta din partea mea, sunt sigură. Nici eu nu mă aşteptasem, în definitiv – în mod normal, eu eram cea care nu vrea să vorbească despre subiectele dureroase -, însă simţisem că era nevoie ca unul dintre noi s-o spună. Mi-am ridicat privirea şi am urmărit cum se perindă diferitele expresii pe chipul lui Sawyer: surprindere, mâhnire, plus ceva care mi s-a părut că seamănă bine de tot a vinovăţie. În cele din urmă, s-a hotărât asupra unei uşoare iritări.

– Normal c-o simt, a zis pe un ton de parcă s-ar fi gândit, ulterior, că suntem angrenaţi într-o dispută, până la urmă. Nu, serios, ce întrebare mai e şi asta?

Am ridicat din umeri, într-un gest de apărare.

– Păi ştiu eu...

– Eram certaţi când s-a întâmplat, m-a întrerupt Sawyer, fără menajamente. Așa că…

A ridicat din umeri o singură dată, ca şi cum n-ar fi vrut să recunoască asta și că era enervat de faptul că-i smulsesem mărturisirea.

– Înţelege din asta ce vrei, a adăugat.

Am clipit nedumerită.

– Certaţi pe ce temă? am întrebat, nereuşind să mă abţin.

La câtă energie mentală consumasem cu ideea că Sawyer şi Allie sunt împreună, nu mi-i închipuisem niciodată certaţi. M-am gândit la seara în care m-a sărutat, la senzaţia avută atunci, de parcă el ar fi vrut să-mi spună ceva, dar n-a făcut-o.

– Cum să zic, am continuat, nu că ar fi treaba mea, dar vreau numai...

– Nu contează, a replicat Sawyer, scuturând hotărât din cap. Nu e important. Nu schimbăm nimic dacă vorbim despre asta.

În clipa imediat următoare, m-a întrebat, părând că s-a răzgândit:

– Tu îi simţi lipsa?

– Eu…

M-am întrerupt, încercând să-mi dau seama cum aş putea să-i explic. Aici era vorba despre cea mai bună prietenă a mea încă de la grădiniţă: fata cu care am împărţit gustările şi temele la matematică încă de când am reuşit să-mi memorez propriul număr de telefon, care şi-a strecurat picioruşele reci, enervante, sub mine pe timpul numeroaselor seri în care stăteam să vedem filme, cea care mi-a arătat cum se foloseşte un absorbant. A crescut în bucătăria casei mele, era ca o umbră a mea – sau, mai degrabă, eu eram a ei –, iar acum dispăruse pentru totdeauna. Încă o dată, m-am întrebat câte i-o fi destăinuit Allie despre motivul pentru care noi două încetaserăm să mai fim prietene.

– Mda, i-am zis lui Sawyer într-un târziu. Mda, îi simt lipsa mult de tot.

Sawyer a clătinat aprobator din cap, vizibil stingherit. *Nu schimbăm nimic dacă vorbim despre asta*, spusese; în mod normal, aş fi fost de acord din toată inima, însă în cazul lui Allie era altceva. Aveam impresia că e în maşină cu noi, în carne şi oase, cu picioarele ridicate pe bancheta din spate şi plângându-se de muzica de la radio. M-am întrebat cum e posibil ca Sawyer să nu simtă acelaşi lucru, la rândul lui.

Tocmai îmi adunam curajul necesar ca să-l împing un pic mai departe, când el a tras pe dreapta, jeepul oprindu-se brusc pe marginea drumului. Mai aveam doar patru sau cinci cvartale până să ajungem la restaurant.

– Ce faci? l-am întrebat cu o voce un pic cam stridentă.

A râs şi a ridicat din umeri şi iată cum reveneam la normal, ca şi cum lui nu i-ar fi plăcut traiectoria conversaţiei şi s-ar fi hotărât s-o devieze după pofta lui.

– Vreau să-mi mănânc afurisita aia de rodie, mi-a răspuns.

– Ţi-ai ieşit din minţi, am zis, dar am vârât din nou mâna în pungă şi i-am scos fructul.

În acelaşi timp, am simţit că Allie se strecoară afară pe portiera din spate, lăsându-ne din nou singuri în maşină, pe mine şi pe Sawyer, numai noi doi.

– Posibil, m-a aprobat el. Cum se mănâncă asta?

– Trebuie doar s-o desfaci şi să mănânci seminţele.

L-am urmărit cu atenţie şi am răsuflat uşurată o clipă mai târziu, când l-am văzut zâmbind.

– Are gust de punci din fructe, mi-a zis.

A continuat să mănânce gânditor, după care:

– Şi cum se face că n-ai un iubit?

Cât pe ce să mă înec.

– Ce?

– M-ai auzit.

– Cine zice că n-am un iubit?

A ridicat din sprâncene. Avea pe faţă o barbă ţepoasă de o zi şi zeamă de rodie pe buza de jos.

– Ai?

– Nu, am recunoscut, trăgând un pic cu unghiile de pieliţa rodiei. Dar recunoaşte-mi măcar un mic merit. Teoretic, aş fi putut să am.

– Teoretic, ai fi putut, m-a aprobat el. Dar de ce n-ai?

– Din cauză că sunt rece şi neprietenoasă.

Sawyer a izbucnit în râs şi şi-a ridicat un braţ pe după tetiera scaunului meu. Afară, vedeam pe geam cum trec maşinile vâjâind, zeci de necunoscuţi ducându-se la treburile lor, total neştiutori în privinţa a ceea ce se putea petrece înăuntrul jeepului lui Sawyer.

– Ba nu, nu eşti.

– Ba da, sunt, am zis. Întreabă pe oricine. O regină a gheţurilor, chiar.

– Ba nu, nu eşti, a insistat el, acum serios de-a binelea. Doar că eşti mai retrasă, atât. E oarecum... contrariant.

– Sigur, am izbutit să spun, clătinând din cap.

– De ce nu vrei să recunoşti un compliment?

– De ce pui atâtea întrebări? am ripostat.

– De ce te fac să te înroşeşti atât de des?

– Ba nu mă faci! am exclamat, ducându-mi o mână la obraz.

Cum era de aşteptat, l-am simţit arzând.

– Ce porcărie, am mormăit jenată.

Totuşi, m-am răsucit pe scaun spre el şi mi-am ridicat un genunchi, pe care să-mi sprijin bărbia. Voiam să văd unde se va ajunge cu conversaţia asta.

– Reginele gheţurilor nu se înroşesc, a comentat Sawyer ca într-o doară, părând mulţumit de sine. Ergo: nu eşti o regină a gheţurilor.

– Ce explicaţie ştiinţifică! am replicat, dându-mi ochii peste cap.

– E doar logică, a zis Sawyer, ridicând din umeri. Şi de cine-ţi place?

– De cine-mi place? am repetat, râzând, dându-mi seama că-i place să mă pună în situaţii jenante.

Îmi plăcea și mie.

– Ce, mai suntem într-a șasea? am zis.

– Fă-mi hatârul.

– Nu-mi place de nimeni.

– De nimeni?

– Nţ. Regina gheţurilor.

– Nu mai spune asta. Nu te cred. Tuturor le place de câte cineva.

– Ok, am zis, sperând că nu s-a auzit cum trăsesem aer în piept. Bine atunci, ţie de cine-ţi place?

– Nu e corect, a protestat. Eu te-am întrebat primul.

Am scuturat din cap.

– N-am de gând să discut una ca asta cu tine.

– Iar te-ai înroşit, a remarcat el înveselit, extrăgând alte câteva seminţe din coaja decolorată a rodiei.

Afară, soarele pâlpâia incandescent. Sawyer şi-a lipit o palmă transpirată de obrazul meu şi mi-a ridicat faţa spre el, încrezător în sine, iar când m-a sărutat, am simţit ceva dulce ca zahărul şi purpuriu, ca şi cum ar fi fost un lucru pe care l-am avut lângă mine toată viaţa, dar nu l-am încercat niciodată.

– Regina gheţurilor, a bombănit el după ce s-a terminat, ca şi cum ar fi vrut să-şi demonstreze temeinicia punctului de vedere şi ar fi reuşit. Nu cred eu aşa ceva, Reena. Deloc.

21

După

Practic, toate perechile mele de blugi sunt găurite, iar Soledad are nevoie de ale ei, aşa că o leg bine pe Hannah pe scaunul ei din maşină şi o iau în ceea ce, sper, va fi cea mai scurtă şi mai eficientă expediţie la cumpărături către Galleria de pe East Sunrise Boulevard. În mall miroase a clor şi a Cinnabon. O vânzătoare arogantă, de vârsta liceului, îmi duce lucrurile în cabina pentru probă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni atât de scurţi, încât îi ies buzunarele dincolo de tiv, profilându-se pe picioarele ei bronzate, slăbănoage.

– Ce drăguţă e, îmi spune, zâmbind spre Hannah, care a adormit în căruciorul ei, cu un pumn plin de salivă îndesat în gură. Ești baby-sitter?

– Nu, îi răspund repede.

Am parte foarte des de întrebarea asta şi altădată mă fâstâceam al naibii de rău din cauza ei: tot bălmăjeam explicaţii faţă de funcţionari bancari și barmani, ambele părţi dorindu-şi ca întrebarea să nu fi fost formulată. În cele din urmă, am descoperit că era cel mai bine să răspund limpede şi direct:

– E a mea.

Vânzătoarea face ochii mari, dar numai pentru o clipă. Probabil că e numai cu un an mai mică decât mine sau cam pe-acolo.

– A, exclamă pe un ton însufleţit, ferindu-şi privirea în timp ce-mi agaţă blugii în cuierul cabinei viu luminate. Grozav!

Abia apuc să încui uşa şi să-mi desfac fermoarul, că Hannah se şi trezeşte, roșie la faţă şi irascibilă.

– Bună, fetiţo, îi zic, zâmbind şi încercând s-o potolesc. Ieşim de-aici în două secunde, bine?

N-am eu norocul ăsta. Hannah începe să scâncească în timp ce încerc să mă strecor în şi din prima pereche de pantaloni; până să-mi devină evident faptul că tot ce mi-am ales e cu cel puţin un număr mai mic, ea se lansează într-un tămbălău cu adevărat spectaculos, urlând de parcă ar fi torturată când o ridic din cărucior și fac tot posibilul ca s-o calmez.

– E totul în regulă acolo? mă strigă vânzătoarea pe un ton strident.

– Mhî, răspund, încercând să dau impresia că ştiu eu ce fac.

Şi chiar ştiu ce fac, zău că da; încerc să-mi repet asta în minte, în timp ce-mi lipesc buzele de fruntea lui Hannah.

– Suntem bine.

Totuşi, nu suntem: Hannah are nevoie să fie schimbată şi nici nu se gândeşte să se oprească din plâns. S-a zis cu cumpărăturile pe ziua de azi. Îmi trag pe mine blugii găuriţi cu toată viteza omeneşte posibilă, iar Hannah o ţine numai în sughiţuri şi zbierete, plus câte un *Nuuu!* din când în când. În timp ce-o zbughesc afară din magazin, sunt dureros de conştientă că arăt ca un personaj din acele reality-show-uri de la MTV pe care le urmăresc oamenii când vor să aibă impresia că viaţa lor e mai frumoasă.

– O, ce păcat, strigă vânzătoarea în urma mea. Nu s-a potrivit niciuna?

Tot ce-mi doresc e să ajung acasă şi să las totul baltă pe restul zilei, însă i-am promis lui Aaron c-o să trecem pe la el, după ce plecăm din mall, ca să mâncăm o pizza şi să vedem un film, un thriller cu care am fost de acord fără să mă gândesc prea bine.

– Linişteşte-te, îmi zice el pe la jumătate, râzând când mă vede gata să sar de pe canapea pentru a treia oară în douăzeci de minute.

Urăsc filmele de groază, ăsta e adevărul.

– Tu să te linişteşti. Gagica e friptură, ripostez, întinzând mâna spre castronul cu popcorn de pe măsuţă şi făcând semn cu capul spre fata-detectiv de pe ecran.

Hannah doarme în camera lui Aaron. Maxie, buldogul, picoteşte pe podea.

– Nu, mă asigură Aaron, trăgându-mă mai aproape de el şi jucându-se absent prin părul meu cu o mână ca o labă de urs.

Miroase a apă sărată şi a săpun, a curat.

– Prea e drăguţă. Alea drăguţe nu mor niciodată.

– În care univers? îl întreb, râzând.

Tocmai mă pregătesc să-mi las capul pe umărul lui, când telefonul meu începe să facă zgomot prin adâncurile genţii. Abia după o secundă îmi dau seama ce e: *Sympathy for the devil*. Inima începe să-mi facă tot felul de tumbe ciudate prin piept. În anul al treilea de liceu, Shelby mi-a setat tonul de apel al telefonului astfel încât să cânte *Sympathy for the devil* când mă sună Sawyer. Acum, auzindu-l, parcă... îngheţ.

Aaron începe să râdă, dar apoi, văzându-mi faţa, se încruntă.

– Cine e? mă întreabă, în timp ce-mi scot telefonul din geantă.

– Nimeni, îi răspund, revenindu-mi în fire şi apăsând pe butonul de respingere a apelului. A fost doar... o glumă.

– Sawyer a fost? insistă el.

Nu pare prea bucuros la gândul ăsta. Lumina ecranului îi pâlpâie albăstruie pe faţă.

– Mda, recunosc până la urmă: n-am de ce să-l mint, nu? Dar n-am nevoie să vorbesc cu el, aşa că... adaug.

– Aşa că, ripostează Aaron neconvins. Şi-atunci de ce te mai sună?

Reacţia lui mă surprinde un pic: e prima izbucnire suspicioasă pe care o văd din partea lui, zău, ceea ce probabil că mi se citeşte pe faţă, pentru că el bate imediat în retragere.

– Uite ce e, îmi zice. Nu vreau să fiu măgar. Doar că…

– Nu, înţeleg, îl întrerup. Nu-i nimic. N-am idee ce-o vrea, sinceră să fiu. Dar nici nu ma interesează prea tare. Acum sunt cu tine, da?

– Bine, acceptă Aaron până la urmă şi mai stăm împreună o vreme, douăzeci de minute de lenevie pe canapea, după ce se termină filmul.

Fiindcă veni vorba, el a avut dreptate: viteaza poliţistă a scăpat cu viaţă ca să se lupte şi altă dată cu criminalitatea.

– Pot să te întreb ceva? îl aud, în timp ce încep să mă pregătesc pentru plecare: s-a făcut târziu, aşa că îmi rotesc privirea prin cameră, căutându-mi şlapii. Ce-ar fi dac-ai rămâne?

– Nu pot, răspund automat, din reflex, deşi pentru o clipă mă întreb cum ar fi dac-aş spune da. Adică e şi fetiţa aici şi...

– Adică, repetă el, părând dezamăgit pentru o clipă, cu o expresie de genul *nu, zău*.

Prima dată când am venit cu Hannah la Aaron acasă, el a cumpărat dispozitive de siguranţă pentru toate prizele.

– Să ştii că n-aveam de gând s-o trimit acasă cu taxiul, mă asigură el.

– Ştiu, îi răspund.

Aici e chestia: îmi place, chiar îmi place Aaron. N-ai nevoie de hartă ca să parcurgi drumul neted către inima lui. Totuşi, dintr-un motiv anume, să rămân la el mi se pare că ar fi ceva foarte

important, un pas pe care nu ştiu dacă sunt sută la sută pregătită să-l fac împreună cu el. Îmi aduc aminte de cum îmi sunase telefonul mai devreme: *Sympathy for the devil*. Încerc să nu mă mai gândesc la asta.

În cele din urmă, zâmbesc și zgrepţăn cu degetele prin părul nisipiu de la ceafa lui Aaron.

– Altă dată, îi promit, şi pornesc spre dormitor ca să-mi iau fetiţa.

Sawyer mă sună iar când sunt în drum spre casă, Mick Jagger bâzâind din adâncul genţii mele de umăr. Pescuiesc telefonul, aruncând o privire spre Hannah, însă ea e dusă de pe lumea asta, dormind buştean pe scăunelul ei. În maşina mea miroase a Cheerios și a dezinfectant pentru mâini.

– Nu vrem nimic, îi răspund în loc de *bună ziua*.

– Nici măcar n-ai auzit ce vreau să-ţi vând, replică Sawyer, râzând; simt asta din vocea lui.

Mă încrunt la drumul din faţa mea, încadrată peste tot de prăvălii soioase şi restaurante fast-food cu firme luminoase. M-am săturat rău, rău de tot, să conduc pe drumul ăsta.

– N-am nevoie.

– Ba sunt sigur că ai.

– Cuţite? îl întreb, cotind pe șoseaua naţională. Coperţi din vinilin? Asigurări contra inundaţiilor?

– Ceva mai bun de-atât, îmi răspunde pe un ton plin de făgăduieli. Lasă-mă să te invit la o cină gătită de mine.

O, Doamne.

– Ce?

– O cină, repetă el ceva mai lent, de parcă problema ar fi constat în pronunţie. Astă-seară.

– E nouă şi jumătate.

– E o cină după modelul european.

– Acasă la tine.

– Păi aici am bucătăria, îmi răspunde el, logic.

Îmi dau ochii peste cap. Şoseaua e destul de goală la ora asta, siluetele întunecate ale palmierilor străpungând linia continuă şi licăririle roşiatice ale farurilor de poziţie din faţă. Parbrizul e un pic încețoșat din cauza umidităţii și-l şterg puţin cu palma.

– Părinţii tăi unde sunt? îl întreb.

– La restaurant.

Pofta-n cui.

– Am mâncat deja.

– Mai mănânci o dată, propune el netulburat.

– N-aş prea crede.

Tace timp de câteva clipe, parcă regrupându-se, apoi schimbă tactica.

– Unde eşti acum? mă întreabă.

Aşa sună următoarea lui încercare.

Mai privesc o dată în oglinda retrovizoare ca să văd ce face Hannah.

– În maşină.

– Unde ai fost?

– La Aaron, răspund după un oftat.

– Aha, exclamă Sawyer, părând satisfăcut. De-aia n-ai răspuns.

– Poate că n-am răspuns fiindcă n-am vrut să vorbesc cu tine.

– Nu de-asta, mă contrazice el încrezător. Acum ai răspuns, nu?

Dumnezeule, cât e de enervant! Dar, bănuiesc, are dreptate.

– Stăteam să vedem un film.

– Ce film?

– Dar cine eşti tu, tata? ripostez, scotocind prin compartimentele bordului după o gumă de mestecat; îmi strecor o bucăţică între dinţi şi muşc vârtos. Unul de groază. Nu ştiu cum îi zicea.

– Tu nu poţi să suferi filmele de groază.

– Poate că au început să-mi placă între timp.

– Hai încoace.

– Sawyer, zic, gândindu-mă că ar fi cazul să închid, zău aşa, nu-mi dau seama de ce mai stau la telefon, nu vin.

– De ce? Haide, Reena, insistă el. Vreau să te văd.

– M-ai văzut alaltăieri.

– Vreau să te văd şi azi.

E o idee nepotrivită, asta e. O idee cu adevărat nefericită.

– Trebuie să închid, reuşesc până la urmă să spun.

Nu există pe lumea asta motiv întemeiat ca să spun da, aşa cum îmi doresc atât de mult. Tocmai trec pe lângă aeroport: avioanele

zboară la mică înălţime, mai mari decât însăşi viaţa, toate venind şi plecând, în timp ce eu rămân acolo unde am fost mereu.

– Sunt la volan, ai uitat? îi zic. Nu e recomandabil să vorbesc la telefon.

Pentru câteva clipe, Sawyer nu zice nimic. Mă aştept să-l aud revenind cu vreun nou şi creativ discurs de comis-voiajor, dar în cele din urmă tot ceea ce spune este: *Nu.* Suspină uşor, ca şi cum s-ar recunoaşte învins de mine, dar dintr-odată constat cu surprindere că nu mă simt câtuşi de puţin victorioasă.

– Nu, ai dreptate.

Ajungând acasă, îmi pun copilaşul în pătuţ fără incidente şi mai rătăcesc prin casă pentru un timp, neastâmpărată. Beau puţină apă, stând în faţa chiuvetei. Mă duc sus în camera mea şi privesc îndelung numărul lui Sawyer din agenda mea telefonică; formez şase cifre, după care bat în retragere şi închid (tiparul întregii mele vieţi de amânare, variaţiuni pe tema om trăi şi om vedea). Mă plimb de colo până colo.

În cele din urmă, cobor la parter.

Soledad şi tata sunt în living, pe canapea, urmărind la televizor Law Order.

– Aţi putea să-mi faceţi un serviciu? îi întreb, foindu-mă pe treapta de jos ca o fantomă şi străduindu-mă ca vocea să nu-mi sune chiar atât de timidă.

Îşi ridică amândoi privirile, aşteptând. Nu se întâmplă prea des să-i rog ceva.

– Ce-ţi trebuie, scumpo? se interesează Soledad şi tandreţea din vocea ei mă face să mă simt mică de-o şchioapă.

– Poţi să stai un pic cu urechea ciulită la Hannah? o întreb. Am ceva important de făcut.

22

Înainte

Stăteam căţărată pe un birou în redacţia ziarului, ascultând cu o ureche relatarea unei zeloase eleve din anul al doilea despre curăţenia din cantină, când mi-am simţit telefonul vibrând în

buzunarul de la spate. La început, nu i-am acordat atenţie – Noelle, redactorul-şef al ziarului nostru, era extrem de strictă în privinţa mesajelor telefonice pe timpul şedinţelor –, dar mi-a bâzâit din nou după doar un minut, cu insistenţă. L-am scos cu toată discreţia posibilă.

Priveşte în sus, scria în mesaj.

Asta am şi făcut şi am icnit zgomotos: Sawyer era pe coridor, în faţa uşii cu geam a sălii de clasă, cu braţele încrucişate şi o înfăţişare uşor amuzată. Şi-a înclinat capul în semn de salut când ni s-au întâlnit privirile, iar eu mi-am destins buzele într-un zâmbet enorm şi inima mi-a tresăltat un pic într-o parte. *Ce cauţi aici?* l-am întrebat fără voce.

– Ăăă... Reena!

Am redevenit brusc atentă. Nu fusesem singura care-l observase pe Sawyer. Noelle m-a săgetat cu o privire capabilă să jupoaie de scoarţă un cocotier.

– Beneficiem cumva şi de atenţia ta sau nu prea?

– Scuză-mă, i-am răspuns, înroşindu-mă.

Toată lumea era acum cu ochii pe mine. Sawyer părea gata să izbucnească în hohote. Mi-am înhăţat ghiozdanul de pe scaunul de lângă mine şi am pornit spre uşă.

– Tocmai mi-am amintit că trebuia neapărat să fiu undeva, le-am explicat celorlalţi.

– Aşa, m-a întâmpinat Sawyer, când am ajuns pe coridor, împingându-mă spre un dulap şi sărutându-mă de bun venit de parcă ar fi trecut mai mult de două zile de când ne văzuserăm ultima oară. Frumoasă fentă le-ai făcut ălora!

– Ţine-ţi gura, i-am replicat, râzând.

I-am dat un uşor brânci la umeri şi i-am permis să-mi ducă el ghiozdanul, ca într-o secvenţă din vreun film cu adolescenţi. În ultimul timp, stăteam din ce în ce mai mult împreună, făcând plimbări prelungite cu maşina de-a lungul ţărmului şi dând câte o raită pe la Sonic să bem suc din lămâi verzi cu aromă de cireşe şi sărutându-ne până când mi se umflau şi mi se înroşeau buzele.

– La urma urmei, cum ai intrat aici? l-am luat la rost.

– Am eu metodele mele, mi-a răspuns Sawyer, ridicând din umeri. De fapt, m-a lăsat să intru o tipă din anul întâi.

Am pufnit, dându-mi ochii peste cap.

– Normal.

– Normal, m-a îngânat Sawyer. Şi ce mai e nou prin lumea gazetăriei tipărite? s-a interesat apoi, deschizându-mi uşa şi ieşind în amurgul începutului de iarnă. Ca de obicei, în pragul dispariţiei?

– Cum să-ţi spun, nu prea ştiu, am replicat, zâmbind. Poate că aş fi fost în măsură să-ţi dau un răspuns mai bun, dacă nu m-ai fi smuls adineauri din şedinţă înainte de terminarea ei.

Sawyer a făcut o mutră lungă.

– Nu te-am smuls de nicăieri, m-a contrazis, apucându-mă de încheietură şi trăgându-mă spre el astfel încât să mă poată cuprinde cu braţul pe după umeri.

– Da, sigur! am zis, râzând şi aplecându-mă mai aproape de el, simţind pe obraz căldura cămăşii lui matlasate. Nu, e bine, am continuat. Noelle începuse să-mi dea ceva de scris în afara rubricii mele, ceea ce e fain. O să mă ocup de musicalul din iarna asta, ţin să te anunţ.

– Super, a comentat Sawyer, ridicând din sprâncene.

– Chiar el, am protestat, făcându-i o mutră îmbufnată.

– Ştiu, a zis şi m-a sărutat iar. E minunat, Reena.

Apoi, în timp ce vâra cheia în portiera din dreptul volanului jeepului său, a adăugat:

– Şi ce faci diseară, ai ceva? Vreun plan?

Păi cam aveam, dacă e să punem la socoteală temele.

– Mă gândeam să iau avionul spre Havana pentru weekend, sinceră să fiu, i-am zis, închipuindu-mi că sarcasmul reprezenta calea cea mai sigură de urmat cu el.

Era clar că, în ultima vreme, Sawyer începuse să se comporte în destul de mare măsură ca un iubit, venind să mă ia de la şcoală în zilele în care nu mă lua Shelby cu maşina şi lăsându-mi rodii pe veranda din faţa casei. Cu toate astea, ceea ce se întâmpla între noi era în continuare dureros de cenuşiu şi amorf: el nu-mi făcuse vreo declaraţie şi în mod cert nu era să-i fac eu prima. Prin urmare, aşteptam. Rămâneam în gardă.

– Vreau să iau pulsul vieţii nocturne de-acolo, am adăugat.

– Aha, înţeleg, a zis Sawyer, strecurându-şi un braţ pe după tetiera scaunului meu şi ieşind în marşarier din parcare. Ei bine,

dacă tu crezi că ai putea să-l lași baltă pe El Presidente doar pentru astă-seară, află că o să cântăm la Prime Meridian mai târziu. Ar trebui să vii să ne vezi, să faci cunoştinţă cu toată lumea.

Toată lumea.

În serile pe care ni le petreceam prostindu-ne prin restaurant sau pierzând vremea pe veranda din faţa casei lui, îmi venea uşor să uit că Sawyer dusese o întreagă viaţă cu care eu nu avusesem nici măcar vreun punct de intersecţie: că umbla cu prieteni pe care eu nu-i cunoscusem vreodată și cânta o muzică pe care n-o auzisem niciodată. Nu-mi plăcea să-mi imaginez unde era, atunci când nu răspundea la telefon, în weekendurile pe care le-am petrecut cu Shelby sau de una singură, cu îndeletniciri banale, tipice vieţii de liceu. Asta mă făcea să mă simt agitată. Mă făcea să mă simt ciudat.

– Mda, am răspuns, zâmbind și împingând cu forţa ghemul verzui şi vâscos de neliniște pe care-l simţeam deja formându-se pe fundul stomacului meu. Ştii ce, e cam peste mână să ajungi în Cuba, oricum, aşa că...

– Sigur, fie şi numai formalităţile vamale, m-a aprobat Sawyer, zâmbind cu gura până la urechi.

A oprit în faţa casei mele şi m-a tras de o şuviţă de păr desprinsă din coadă.

– Vin să te iau la nouă, m-a anunţat apoi.

Prime Meridian nu arăta deloc plăcut. Făcut sandviş între un magazin pentru animale de companie şi un restaurant chinezesc dubios dintr-un șir de prăvălii de pe marginea șoselei, era lung şi strâmt, lăudându-se cu o scenă minusculă în fund, o platformă înălţată cu vreo treizeci de centimetri deasupra podelei. Barul era împodobit cu beculeţe multicolore ca pentru Crăciun, iar cel care servea era un tip încruntat, având, cu toată seriozitatea o spun, probabil mai mult de doi metri. Mirosea peste tot a bere şi a fum de ţigară, fiind prea multă lume într-un spaţiu prea mic.

Fusesem odată aici cu Allie, cam pe la începutul liceului, amândouă machiate mult prea abundent şi îmbrăcate în blugii cei mai strâmţi pe care-i aveam. Aruncaserăm doar o privire înăuntru, după care fugiserăm către siguranţa fluorescentă a ultimei comenzi de la Panera Bread; totuși, cred că ea a mai ajuns pe-aici, la un moment dat, foarte probabil chiar cu tipul care mă conducea acum

prin mulţime, cu o mână pe mijlocul taliei mele. Amintirea asta mi-a dat o senzaţie de tristeţe bolnăvicioasă, aceeaşi care-mi apărea de fiecare dată când mă gândeam la Allie şi Sawyer.

– Trebuie să mă duc să mă instalez, m-a anunţat Sawyer peste sporovăiala zgomotoasă a mulţimii, imediat după ce m-a plasat la celălalt capăt al barului. E vreo problemă dacă te las singură? Mike a zis că are el grijă să nu te supere cineva.

Mike, uriaşul barman, a făcut un semn ursuz de încuviinţare în direcţia mea, cu aproximaţie, şi am răspuns printr-o mică înclinare a capului, deja transpirat: era sufocant de cald la Prime Meridian.

– Mda, o să mă descurc. N-ai grijă.

– Bun, mi-a zis, căutându-mi mâna şi strângând-o o singură dată, repede. Ai grijă să ovaţionezi cât poţi de tare.

După care m-a lăsat singură, pornind spre scena pe care vreo doi tipi deja montau elementele bateriei şi conectau un amplificator. I-am urmărit cu privirea un timp, până când bateristul – Animal în persoană, presupun – m-a remarcat şi l-a înghiontit pe Sawyer. A şi zis ceva, dar n-am putut să desluşesc şi ce anume.

Am încercat să mă fac comodă pe scaunul de bar, să nu fixez pe nimeni cu privirea, să arăt de parcă aş fi la locul meu acolo. Mi-ar fi plăcut să am un carneţel. Mi-ar fi plăcut să am un pix. Probabil că o fată scriind la un bar ar fi fost ceva ciudat, dar nu la fel de ciudat ca o fată care doar stă de una singură şi transpiră, fără să aibă încotro să-şi îndrepte privirea nestingherită. Păcat că n-o chemasem şi pe Shelby.

– Vrei ceva? s-a interesat Mike, aplecându-se peste bar ca să-l pot auzi.

Am făcut semn din cap că da.

– Doar o Coca-cola. Cu multă gheaţă.

– Doar atât? s-a mirat, ridicând din sprâncene.

– Doar atât.

– Ce fată cuminte!

I-am răspuns numai printr-o ridicare din umeri. Asta-s eu, aş fi vrut să-i spun. Serena Montero, o fată cuminte scăpată în lume. Ar trebui să-mi tipăresc cărţi de vizită pe care să scrie aşa.

Am stat să ronţăi cuburi de gheaţă, în timp ce barul se umplea, şi un alt tip s-a urcat pe scenă şi a început să acordeze o chitară.

Lumea continua să intre pe ușă și mi-am rotit o privire prudentă prin preajmă când un grup de trei-patru fete s-a plasat aproape drept în fața mea. Era în mod cert o acţiune de marketing la Prime Meridian în seara aia, o grămadă de American Apparel prin zonă.

– Ăăă, am zis, când l-am văzut pe Mike trecând pe lângă mine. Pot să pun o întrebare?

– Tocmai ai făcut-o, mi-a răspuns.

Părea nerăbdător. Avea treabă.

– Ei cântă deseori aici?

– Cam la fiecare câteva săptămâni.

– Şi totdeauna e așa? Adică... aglomeraţie?

– Ce, brigada feminină? a replicat Mike, privind în jur și zâmbind cu subînţeles. Cam da.

M-a măsurat din ochi preţ de câteva clipe.

– Mai vrei ceva? m-a întrebat.

Da. Cum naiba de n-am ştiut că e o formaţie cunoscută? Aş fi vrut să urlu, dar tocmai atunci, solistul vocal, care purta un tricou inscripţionat pe piept cu *MY OTHER RIDE IS YOUR MOM*, s-a apropiat de microfon.

– Noi suntem *Idealul platonic*, a anunţat el, în timp ce tobele începeau să răsune în spatele lui. Ce mai faceţi?

Mi-am întors din nou privirea spre Mike şi i-am făcut doar un semn de negaţie din cap.

– Nu, am zis apoi încet, ceea ce era inutil: nici măcar eu nu mă puteam auzi. Cred că-mi ajunge deocamdată.

Membrii formaţiei *Idealul platonic* erau, cu toţii, variaţiuni pe aceeași temă: băieţi lăţoși, cu aere de duri și tenişi Converse, dar le stătea bine; nu era rău nici faptul că aveau melodii superbe și armonii potrivite. Băiatul de la clape purta aparat dentar, după cum am remarcat, zâmbind, iar chitaristul, cu ochelari de aviator la ochi, deşi era întuneric beznă, şi despre care îmi aminteam vag că Sawyer îi zicea Iceman, era mult mai influenţat de John Mayer decât ar fi fost dispus, probabil, să recunoască.

Sawyer, totuşi, Sawyer Legrande al meu, era, cât se poate de limpede, figura lor emblematică: jeanși negri, mult lăsaţi pe şoldurile lui înguste, şi o cataramă la curea de mărimea unei farfurioare. Avea pe el un tricou alb, simplu, dintre cele pe care le

cumperi din Wal-Mart câte trei pe şase dolari, însă evident că arăta de milioane, numai unghiuri şi muşchi şi concentrare intensă. Mi-am mai luat un cub de gheaţă din pahar.

Se pricepea să le joace pe fete pe degete, de asemenea, ceea ce se dovedea în mod special cu sabatul de patru sau cinci plasat chiar lângă scenă, tipele cântând la toate piesele şi bâţâindu-se cu convingere. Bâţâindu-se. Dumnezeule. Sawyer era la bas şi nu prea se dădea în spectacol, doar zâmbea din când în când, bătând în scenă cu piciorul încălţat în pantof sport şi cântându-şi cântecele. Are o voce frumoasă, de tenor melancolic, catifelată şi tristă.

M-am foit pe scaun, întoarsă pe dos şi îndurerată; nu puteam să trec peste senzaţia discretă că stau exact unde n-aş vrea să stau. Ajunsesem până aici şi tot nu reuşeam să fac altceva decât să-l privesc din cealaltă parte a sălii şi să-mi doresc să-l fi putut captura cumva, să-l însemnez că-i al meu – al fetei din curte, de la petrecere, ascunzându-se în afara cercului de lumină.

Între cântece, vorbea cu fetele alea, cu Bâţâitele, râzând ca şi cum le-ar cunoaşte, stând pe vine la marginea scenei.

– Sawyer, scoate-ţi tricoul! i-a strigat una dintre ele, mai din fundul sălii, suficient de tare ca s-o audă toată lumea şi probabil că nu glumea decât pe jumătate, dar chiar şi-aşa era să mor sufocată.

– Tu prima, a replicat el.

Până la urmă, m-am ridicat şi m-am dus să fac pipi, şerpuind prin mulţime şi încercând să evit pe cât posibil pipăielile. După ce am terminat, am deschis uşa care dădea spre stradă, neluând în seamă grupul strâns în parcare în jurul unei camionete, cu sticle aburinde de bere în mâini. Un timp, am stat să privesc vitrina magazinului pentru animale de companie, căţeluşii şi pisicuţele care dormeau în minusculele lor lădiţe. Apoi, am scos telefonul şi am sunat-o pe Shelby.

– Domino's, bună seara, a răspuns ea veselă.

– Aici e plin de panarame.

– Mi se pare normal, a replicat, părând amuzată.

Auzeam televizorul pe fundal, oribilul serial poliţist care-i plăcea ei.

– Cam neplăcut, a adăugat.

– Totuși, niciuna dintre ele n-are vârsta legală ca să fie aici. Cum să zic, nici eu n-am vârsta legală, dar cel puţin nu umblu cu fusta până la cur în mijlocul lui ianuarie.

– Corect, m-a aprobat Shelby. Corect, tu aştepţi lunile de vară ca să umbli cu fusta până la cur.

– Ia mai taci, am repezit-o, râzând fără să vreau. Eu vorbesc serios. Tu ştiai că e, cum să zic, o formaţie pe care lumea chiar vine s-o vadă?

– De unde-aş fi putut să ştiu una ca asta? mi-a răspuns ea printr-o altă întrebare. Tu eşti cea care o să-şi scrie teza de doctorat despre viaţa şi timpul lui Sawyer Legrande.

– Cred că e cazul s-o şterg de aici.

– Din cauza putorilor?

– Mă simt ca o atârnătoare, Shelby, i-am mărturisit, izbind cu piciorul o bucată desprinsă din trotuar, ca un copil mic într-o criză de nervi. Îmi place tipul prosteşte de mult, am adăugat.

– Ştiu că-ţi place, a replicat Shelby, pâcâind din buze în telefon.

Răbdarea ei în ce-l privea pe Sawyer avea limite, știam asta.

Pentru o clipă, mi-am permis să mă gândesc la Allie, la felul în care puteam noi două să pierdem o întreagă după-amiază, printr-a noua, disecând noua lui tunsoare sau modul în care pronunţa litera L. Era doar încă unul dintre amănuntele legate de ea cărora le simţeam lipsa, pe lângă gleznele bizar de osoase şi cât de mult adora glumele răsuflate cu *cioc-cioc, cine-i?*, simbolurile codificate şi limbajul secret al unei prietenii datând de un deceniu sau mai mult.

– Vrei să vin să te iau? s-a oferit ea.

Am oftat şi mi-am revenit în fire.

– Nu, o să mă descurc. Sunt fată mare.

– Chiar eşti. Dacă te răzgândești, sună-mă.

– Mersi.

Am închis, am mai ciocănit o dată cu buricele degetelor în vitrina magazinului, după care m-am târât înapoi înăuntru. Locul îmi fusese ocupat, așa că am mai luat o Coca-cola de la Mike și m-am mulţumit să urmăresc ce mai rămăsese din concert strivită de un perete, cu un braţ de-a curmezişul pieptului, ca o pavăză. Tocmai îşi anunţaseră ultima piesă, când am simţit o mână pe umăr și am auzit o voce cântată, săltăreaţă, în ureche.

– Se-ree-na. Ce faci tu aici?

M-am întors, tresărind la atingere şi am dat cu ochii de Lauren Werner. Evident. Purta blugi de firmă şi un maieu făcut dinadins ca să pară vechi şi un medalion cu ametist pe lănţişorul subţire de la gât. Deja îmi doream să mor. Sau, mai bine, să moară ea.

– Bună. Păi… ăăă...

Vino-ţi în fire, Reena, Dumnezeule! Mă simţeam descoperită, de parcă m-ar fi prins făcând ceva ilegal.

– De fapt, am venit cu Sawyer.

Cu asta am surprins-o. Şi-a mijit ochii vicleni şi felini.

– Zău? Voi doi sunteţi, cum să zic... a rostit ea, parcă acuzator. Împreună?

– Ce? Nu, nu, m-am grăbit să răspund. Suntem doar... Taţii noştri au o afacere împreună, aşa că…

Aşa că.

– Nu, pe bune, a replicat, Lauren, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Îi simţeam mirosul parfumului discret şi scump.

– El n-a pomenit niciodată despre asta. Iar tu cam ai înfăţişarea aia uluită, de prima-dată-cu-Sawyer-Legrande, oarecum. Dar presupun că voi doi vă cunoaşteţi încă de când eraţi gâgâlici, nu-i aşa?

Am mijit ochii, la rândul meu.

– Ceva de genul ăsta.

– Ce drăguţ! a exclamat ea. E un tip grozav, nu-i aşa?

Am dat să-i răspund, dar ea a continuat să turuie.

– Şi presupun că voi doi, înţelegi, aţi avut-o în comun şi pe Allie şi tot restul.

O, nu. Eram cam la o jumătate de secundă distanţă de a fugi iar afară pe uşă, ca s-o sun pe Shelby, să fac şi autostopul, dacă era nevoie, însă tocmai atunci a apărut Sawyer, strecurându-şi o mână în buzunarul din spate al pantalonilor mei, în chip de salut. M-am întors: era înfierbântat şi ud de transpiraţie.

– Bună, Laur, a zis. Ai avut grijă ca lumea de ea?

– O, nici că se putea mai bine, am răspuns eu în locul ei.

– Suntem prietene vechi, a adăugat ea.

Au mai trăncănit un pic despre nu ştiu ce petrecere la care fuseseră acum vreo două săptămâni, despre unele persoane total necunoscute mie, iar apoi ea a dispărut la loc în mulţime, zâmbind de rămas-bun într-un fel care semăna, sinceră să fiu, a ameninţare. Sawyer n-a remarcat.

– Şi cum ţi s-a părut? m-a întrebat după plecarea ei.

Am inspirat adânc şi mi-am arborat masca impenetrabilă.

– Super tare, pe bune.

Sawyer a zâmbit, după care s-a încruntat.

– Care-i problema?

– Niciuna, am răspuns, clipind. Doar că sunt un pic cam obosită.

– Vrei să te duc acasă?

Am scuturat din cap.

– Nu. Rămâi, dacă vrei. Pot s-o sun pe Shelby să vină după mine.

– Nu, n-o suna, s-a împotrivit el. Nu pleca. Mai lasă-mă câteva minute şi-o să plecăm amândoi de-aici.

– Sawyer...

– Nu e absolut nicio problemă, m-a asigurat el.

Au fost mai mult de câteva minute. Au fost alte trei Coca-cola şi două expediţii până în toaleta aia dubioasă, am cunoscut vreo treizeci de excesiv de arătoase şi cât se poate de feminine prietene de-ale lui Sawyer, câteva dintre ele chiar afirmând *O, ce drăguţă e!*, ca şi cum n-aş fi fost acolo şi, de asemenea, ca şi cum aş fi avut patru ani. Era trecut de miezul nopţii când am reuşit să ieşim pe uşă.

M-am instalat cu precauţie pe scaunul din dreapta al jeepului, lipită de portieră, cât mai departe posibil de el, la fel ca în seara aia, în patioul restaurantului, cu luni şi luni în urmă. Probabil că şi el s-a gândit la acelaşi lucru, fiindcă şi-a dat ochii peste cap spre mine.

– Hai, termină, mi-a zis, întinzându-se şi luându-mă de mână.

I-am simţit bătăturile râcâindu-mi palma când m-a tras spre el, până când am ajuns aproape să-i stau în poală.

– Îmi pare rău că am stat atât de mult, s-a scuzat el. Nu mi-am dat seama cât e de târziu.

Am scuturat din cap.

– Nu, nu e asta.

Sawyer a zâmbit.

– Ai avut o seară de rahat, Reena. Poţi s-o spui.

– N-aş numi-o de rahat, am zis.
– Atunci cum ai numi-o?
Era cu mâna pe cusătura blugilor mei, mişcându-şi absent degetele în sus şi-n jos pe coapsă.
Am ridicat din umeri neputincioasă.
– Mie chiar mi-a plăcut formaţia voastră.
– Bun, dar nu asta te-am întrebat.
– Sawyer… am zis, oftând. Eu nu sunt genul tău.
A ridicat din sprâncene.
– Şi care e genul meu?
Allie. Lauren. Bâţâitele.
– Nu eu.
– Şi asta cam ce vrea să însemne?
– Nu mă pricep la chestiile astea. Nu-mi plac...
Barurile. Fetele care-ţi spun că vor să te vadă gol. Senzaţiile tipice fanilor.
– ... aglomeraţiile. Nu sunt, cum să zic, super sociabilă. Nu sunt genul tău.
– Cui îi pasă? Detest genul meu. Te vreau pe tine, mi-a declarat, răsucindu-mi vârful cozii între două degete. De ce ești necăjită?
– Nu ştiu, am răspuns, ridicând din umeri.
Te vreau pe tine, a zis.
– O urăsc pe Lauren.
Asta, pentru început.
Faţa i s-a destins într-un zâmbet.
– Nu, pe bune!
– De când sunteţi voi prieteni? m-am interesat, în timp ce el pornea motorul şi scotea jeepul din parcare.
– Din anul întâi? a răspuns el, verificând să vadă dacă e ceva în spate. Nu mai ştiu. Ea a umblat o vreme cu Iceman.
– Dar aţi... vreodată.?
– Dacă am... vreodată… ce, Reena?
Mi-am lăsat privirea în jos, întorcând capul.
– Nu contează.
– Te-ar deranja?
– Poate.
– Nu.

– Bine.

A aruncat o privire spre ceasul de pe bord. Deja ne îndreptam spre autostradă în momentul acela. Dacă Sawyer o lua la stânga, ajungeam acasă la mine şi la casa părinţilor lui; un viraj la dreapta ne-ar fi dus spre sud, către strada pe care locuia el acum. A oprit maşina la culoarea roşie a semaforului.

– Vrei să-l suni pe tatăl tău? m-a întrebat.

Am făcut semn din cap că nu. Părinţii noştri își petrecuseră seara împreună, la un dineu de pensionare pentru unul dintre vechii clienţi fideli ai restaurantului. Mi i-am imaginat în salonul pentru banchete, ciudat de reconfortată la gândul că sunt toţi laolaltă. Nu minţisem când îi spusesem lui Sawyer că le-aş simţi lipsa după ce-aş pleca de acasă.

– Nu ştiam cât de mult o să dureze concertul şi i-am zis că, probabil, o să rămân la Shelby.

Sawyer a clătinat aprobator din cap și n-a mai zis nimic timp îndelungat. CD-playerul zumzăia în continuare.

– Vrei să vii un pic pe la mine? m-a întrebat şi a existat un moment, înainte de a-i răspunde, în care n-am respirat absolut deloc.

Îmi simţeam fața încinsă.

Semaforul și-a schimbat culoarea în verde.

– Reena? a întrebat el din nou.

– Mda, am răspuns, clătinând din cap. Vreau.

23

După

E trecut de zece şi jumătate, dar umiditatea încă se resimte din plin când ajung la casa părinţilor lui Sawyer, iar apăsarea aerului pare palpabilă, ca o pătură pe care mi-ar plăcea s-o arunc de pe mine. A plouat acum vreo două ore – plouă în absolut fiecare zi, la nesfârşit – şi iarba e alunecoasă sub tălpile mele.

Sun de două ori, făcându-mi griji că poate el nici nu e acolo – sau, mai rău, că sunt părinţii lui acasă – dar când, în sfârşit, îmi deschide, totul din spatele lui e tăcut, excepţie făcând doar zumzetul

scăzut al radioului de undeva. Pe nas îi stă cocoţată o pereche de ochelari cu rame închise la culoare.

– De când porţi tu ochelari? îl întreb.

– Dintotdeauna, răspunde Sawyer, ridicând din umeri, de parcă nici nu s-ar mira să mă vadă. Doar că n-am putut s-o recunosc.

– Aha, zic, clătinând din cap în semn de încuviinţare o singură dată, scurt. Mai vrei să-mi găteşti cina?

Asta îl face să zâmbească.

– Mda, îmi răspunde şi se dă cu câţiva paşi înapoi, ca să-mi facă loc. Da, absolut. Intră.

Îl urmez prin living, trecând pe lângă mulţimea portretelor de familie în alb-negru de pe pereţii sufrageriei: opera Lydiei se întinde de-a lungul şi de-a latul coridoarelor. Când eram mică, mă lăsa să fac fotografii cu aparatul ei greu, cu peliculă de 35 de milimetri, şi-mi arăta cum se developează în camera obscură pe care şi-o instalase în baia de la parter. Mi-aduc aminte că eram într-atât de emoţionată lângă ea, ca nu cumva s-o dau în bară, încât îmi tremurau mâinile când încercam să ţin aparatul, umplând un film întreg de cadre înceţoşate, mişcate.

Cunoşteam casa familiei Legrande aproape la fel de bine ca pe a mea. Stătusem de o mulţime de ori la Super Bowl pe canapeaua din piele a biroului de acolo, mâncasem prăjitura regilor în sera lor de fiecare Mardi Gras ani de-a rândul. Ştiam unde-şi ţin lingurile şi gunoiul şi rezervele de hârtie igienică, cunoşteam toate secretele şi toate mirosurile.

– Rizoto îţi place? mă întreabă Sawyer.

– Hm...

Este... nu tocmai ce mă aşteptasem să fie, când a vorbit despre cină. Clipesc mărunt.

– Sigur.

Sawyer apasă pe întrerupătorul din bucătărie şi încăperea devine spitalicesc de luminată, cu plăcile de gresie verde-pal de peste tot şi aparatura din oţel inoxidabil.

– Şi, începe el, luând o cratiţă de pe raftul suspendat de deasupra spaţiului pentru gătit, ce mai face Aaron?

Asta mă determină să pufnesc un pic.

– Nu s-ar putea să nu-i mai pronunţi numele aşa?

– Dar cum îl pronunţ?

– Nu ştiu, mărturisesc, iar pufnetul se preface în râs, un râs puţin cam isteric; simt cum toate organele din corpul meu mi s-au cuibărit în fundul gâtului. Oricum îl pronunţi!

– Nu-l pronunţ nicicum, insistă Sawyer, ridicând din umeri. Aaron vine din Biblie.

Mă salt pe bufet.

– Aaron lucrează la bărci.

Sawyer încuviinţează lent, ca şi cum ar absorbi informaţia, ca şi cum ar avea în cap un biblioraft cu fişe, ca pe vremuri, şi tocmai l-ar fi îndosariat pe Aaron la secţiunea rezervată rahaturilor după care, sincer să fie, nu se înnebuneşte, dar cu care bănuieşte că trebuie să se împace pentru moment.

– Se poartă frumos cu fetiţa? se interesează el.

– N-aş mai fi cu el dacă nu s-ar purta, răspund ţâfnoasă, după care: Nu s-ar putea, te rog, să nu vorbim despre Aaron?

Sawyer zâmbeşte, la modul *cum vrei tu*.

– Despre ce vrei să vorbim?

– Nu ştiu. Despre ce vorbesc oamenii normali. Despre baseball.

– Vrei să vorbim despre baseball?

– Nu.

Îmi ridic mâinile spre tavan, după care le las să cadă la loc, neputincioase.

– De fapt, nici măcar nu ştiu o iotă despre baseball.

– Nici eu.

Acum toacă o ceapă, cu mişcări iuţi şi experte, aşa cum ne-a învăţat Finch pe toţi, când eram copii.

– Nu-i aşa că e ciudat? mă întreabă, după ce mută ceapa în cratiţă, privindu-mă cu coada ochiului. După expresia de pe faţa ta, pari să crezi că e foarte, foarte ciudat.

– Păi, zic, ridicând din umeri şi ciugulindu-mi pieliţele aspre din jurul unghiilor, e un pic cam ciudat.

– Mda, aprobă el. Apoi, după o clipă: Ea a lăsat totul la fel. Adică dormitorul meu şi lucrurile.

– Cine? întreb. Mama ta?

În realitate, nu prea sunt atentă, fiind mai preocupată să-l privesc cum căleşte orezul, apoi îl stinge turnând peste el un

polonic de supă. E clar că se simte în elementul lui gătind – e clar că a mai făcut-o și altă dată –, dar tot pare oarecum nefiresc, ca un copac care ar începe să vorbească.

– Mm-hm. Ce e? mă întreabă, când observă că-l fixez cu privirea. Așa se prepară un rizoto.

– Ştiu cum se prepară un rizoto, îi zic, lovind ușor cu călcâiele în ușile bufetului. Doar mă miră că știi și tu.

– Ştiu să fac o grămadă de lucruri la care nu mă pricepeam altădată, îmi răspunde, și e clar că nu mai trebuie să discutăm despre cină.

Atmosfera parcă trosnește: prea mulţi electroni, ai impresia că poţi să întinzi mâna, să-i apuci și să-i simţi cum îţi vibrează în palmă. Îmi abat privirea.

– În orice caz, rostesc pe un ton prea ridicat. Mama ta. Camera ta. Presupun că ea doar... nu știu. Ştia, presupun, c-o să te întorci.

– Așa cred și eu.

– I-ai lipsit.

– Oare? întreabă el.

Mai amestecă o dată orezul, apoi se îndepărtează de mașina pentru gătit și, o, Dumnezeule, se oprește exact când ajunge între genunchii mei.

– Mda, îi răspund lent, lăsându-mi privirea în jos.

Mâinile i-au aterizat pe coapsele mele.

– Cred că i-ai cam lipsit, am adăugat.

Când îmi ridic ochii spre el, suntem faţă în faţă, ca navetiștii într-un tren supraaglomerat la o oră de vârf, și chiar n-am nevoie decât de o jumătate de secundă ca să…

– Stai, îi zic, oprește-te.

– Reena... începe el, dar îi tai vorba.

– Termină, exclam, clătinând din cap. Nu vreau să... Am nevoie să…

Și tocmai mă pregăteam să spun mă gândesc puţin, însă, în loc de asta, urmează brusca apăsare între buze și feţe și limbile pătrund fiecare în gura celuilalt, de parcă oricare *te iubesc* reprimat ar fi ascuns în întunericul umed de acolo. Aș putea să mă prefac surprinsă, dar pentru asta am venit încoace, nu? Asta-i tot ce mi-am dorit încă din dimineaţa în care a apărut el. Îmi încolăcesc braţele

pe după gâtul lui, agăţându-mă şi strângând, iar după câteva clipe, îl aud pronunţându-mi numele.

24

Înainte

N-a durat mult până să ajungem de la Prime Meridian la dărăpănata casă din paiantă în care locuia Sawyer, împreună cu gaşca lui de amici. A stins radioul când am pătruns pe alee, m-a luat de mână şi m-a condus, urcând treptele spre o mică verandă, la uşa din spate, care nu era încuiată. Bucătăria era luminată de un bec fluorescent spiralat, prins de tavan, care împrăştia o nuanţă verzuie peste linoleumul plin de pete şi peste străvechile electrocasnice; în mare măsură, era după cum mă aşteptasem, excepţie făcând – am remarcat, cu un mic zâmbet – un castron din plastic de pe masă, plin cu rodii.

– Şi cine locuieşte aici, mai precis? l-am întrebat, până la urmă.

Nu mai scosese o vorbă de când mă invitase la el, însă acum, dezbrăcându-şi hanoracul, a răspuns pe un ton lejer, ca şi cum nici măcar n-ar fi existat acea tăcere prelungită.

– Păi eu şi Iceman, plus Lou, fratele lui Animal, şi Charlie, prieten cu Lou; cei care locuim aici tot timpul. Dar, de obicei, mai sunt şi alţii, care rămân peste noapte.

Aici Sawyer s-a întrerupt şi s-a îndreptat spre frigider.

– Totuşi, acum cred că toată lumea a plecat să-şi petreacă seara pe câte undeva. Ţi-e foame?

Am scuturat din cap.

– Nici mie, m-a aprobat el, apoi m-a sărutat, lipindu-mă cu spinarea de frigider şi trasându-mi cu degetele contururile maxilarului.

M-am simţit de parcă întregul trup ar fi început să mi se lichefieze. Pe braţe mi s-a făcut pielea de găină şi nu reuşeam să trec peste impresia că podeaua nu era tocmai dreaptă. Iar sângele, după cum m-am gândit ca prin ceaţă, avea mari dificultăţi de a ajunge în locurile în care era nevoie de el.

– Ţi-e frig? m-a întrebat, când mâinile mele îngheţate i-au atins ceafa şi eticheta de la gulerul tricoului.

– Nu.

– Bine.

Apoi m-a întrebat din nou, la ureche, cu toate că nu era nimeni prin preajmă ca să-l audă, chiar şi să fi urlat:

– Vrei să ieşim din bucătăria asta?

– Hm.

Doar pentru o clipă, mă străbate un fior nedesluşit. Îmi desprind un braţ de pe gâtul lui şi mi-l strecor la spate, încordându-l, cu degetele pe mânerul uşii frigiderului. Mă simt ca pisicile pe care le văd uneori oprindu-se încremenite în mijlocul drumului, noaptea târziu, când mă întorc cu maşina de la Shelby.

Ca şi cum aş fi ajuns pe trambulina cea mai de sus şi mi-aş fi amintit, deodată, că nu ştiu să înot.

Nu era vorba despre Dumnezeu aici. Eu sunt catolică de complezenţă, nu din zel; religia mea era irelevantă pentru tot ce se petrecea acolo. Doar că, pur şi simplu... îmi era teamă. Nu în sensul rău, neapărat, ci aşa cum fusesem deprinsă să mă tem de uragane: când se apropie ceva puternic, e de preferat să-ţi baricadezi geamurile.

– Nu-i nimic, iubito, mi-a zis, desprinzându-mi cu blândeţe degetele de pe mânerul uşii, apoi înlănţuindu-le cu ale lui.

Păi… normal că trebuia el să-şi dea seama.

– Putem să rămânem şi aici, mi-a propus.

– Nu, am zis, scuturând din cap îndărătnică. Hai să mergem.

Sawyer m-a privit mai de aproape, cuprinzându-mi unul dintre obraji în palma lui.

– Eşti sigură?

– Sunt sigură.

– Reena...

– Sawyer. Ai mai făcut-o şi altă dată, corect?

– Mda, Reena, a replicat cu acel zâmbet aproape sfios pe care-l adopta uneori, lăsându-şi privirea în jos. Am mai făcut-o şi altă dată.

– Bine, atunci, am zis. Arată-mi cum.

A clătinat aprobator din cap şi şi-a muşcat buza de jos.

– Bine.

În camera lui Sawyer mirosea a lămâie, colac peste pupăză. Nu s-a mai obosit să aprindă vreun bec – de fapt, nici nu eram convinsă că ar fi fost vreunul – însă datorită luminii de pe hol am putut să remarc că dormitorul lui era îngrijit şi ordonat şi sumar mobilat. Am privit în jur: o etajeră cu cărţi izolată, o combină stereo care părea scumpă, aşezată pe podea, o saltea fără pat. Uşa şifonierului era un pic întredeschisă, iar înăuntru se vedea un morman enorm de nimicuri: tenişi, cărţi, plus alte lucruri tipice pentru băieţii adolescenţi, pe care n-am putut să le disting limpede prin semiîntuneric. Am zâmbit. La noi acasă, Cade era celebru pentru asta, că-şi strângea tot gunoiul în şifonier sau îl îndesa sub pat, în situaţiile în care Soledad îi interzicea să coboare până când nu-şi făcea curat în cameră: de sărbători, în principal, sau când aveam musafiri.

Lămâie. Musafiri.

– Pot să te întreb ceva? am zis, aplecându-mi capul într-o parte.

– Hmm? Te rog.

S-a aplecat şi a apăsat pe butonul de pornire al combinei, după care şi-a făcut de lucru pe scala radioului; uneori, puteam să prindem postul USF şi Sawyer îmi spusese odată că au, noaptea târziu, un program de blues foarte bun.

– Ai făcut curat pentru mine?

– Ce? Nu.

S-a ridicat un pic cam prea grăbit şi şi-a trecut o mână prin păr cam prea repede.

– Nu. De ce?

– Ba da. Ai făcut curat pentru mine.

– Reena...

Părea stânjenit.

– Nu vreau să crezi că, hm, cum să zic, am plănuit dinainte să te aduc încoace.

M-am aşezat pe marginea patului şi i-am zâmbit cu subînţeles.

– Şi nu e aşa?

– Păi...

După o clipă, a scuturat din cap.

– Nu ştiu, Reena. N-o să pretind acum că nu m-am gândit la aşa ceva. Şi casa asta e o cloacă.

– Nu e o cloacă, m-am grăbit să mint.

– E o cloacă. Şi, dacă tot era să vii încoace, am preferat ca măcar să fie o cloacă fără rahaturi peste tot.

– Cine eşti tu? l-am întrebat, râzând.

Mă simţeam ca beată, aproape. Eram bucuroasă că stăteam pe ceva.

– Știi cine sunt, a zis şi tocmai mă pregăteam să-i dau replica, numai că Sawyer Legrande m-a împins, cu blândeţe, cu foarte mare blândeţe, în spate pe patul lui şi cu asta s-a terminat. Reena, a murmurat el. Tu trebuie să-mi spui dacă vrei să mă opresc, bine?

– Bine, am încuviinţat, zâmbind. Dar chiar nu vreau.

M-a sărutat îndelung, peste haine, şi apoi dedesubtul lor. Tricoul meu a aterizat pe podeaua camerei, scoţând un sunet uşor. Pe pieptul lui Sawyer era o mică, dar vizibilă, cicatrice, rămasă de la operaţia de când era mic; avea gustul sărat ca oceanul şi mă fascina felul în care era alcătuit, mă fascinau mâinile lui şi muşchii de pe spate. Mi-am dus mâna spre nasturele blugilor lui Levi's, iar Sawyer a inspirat adânc, tremurat.

– O s-o luăm încet, bine? mi-a zis. O s-o luăm foarte încet.

Am vrut să rămân trează după ce s-a terminat. Am vrut să privesc cu atenţie, să memorez absolut toate detaliile, ca să le notez mai târziu, să nu le pierd, însă mă simţeam somnoroasă şi greoaie, ca şi cum aş fi încercat să înot prin ceva vâscos.

– Poţi să rămâi aici? a bâiguit el şi nu-mi amintesc dacă i-am mai răspuns, însă când m-am trezit, afară zorii picurau cenuşii, iar eu eram singură.

M-am aplecat spre podeaua rece, din lemn de esenţă tare, ca să-mi recuperez tricoul, încercând să gândesc şi să nu intru în panică. Nu-l auzisem plecând. Colocatarii lui probabil că s-au întors între timp, nu? Ce naiba aveam să fac, să cobor, pur şi simplu, la parter şi să le spun bună dimineaţa? Mă simţeam înfricoşată şi bizar de dezorientată, total şi deplin scoasă din elementul meu.

M-am îmbrăcat cât am putut de repede şi am traversat camera ca să-mi vâr picioarele în şlapii care-mi aterizaseră în colţul de lângă fereastră. Mi-am proptit mâna de pervaz ca să-mi ţin echilibrul şi eram cu capul în jos când ceva sclipitor mi-a atras privirea: îndesată într-o pereche de tenişi de hipster de-ai lui

Sawyer, era o punguţă din plastic mototolită, celofanul fiind cel care captase lumina. Iar înăuntru se aflau mai multe pastile mărunte.

Mama mă-sii.

Ar putea să fie Advil, mi-am spus, aplecându-mă să le scot de acolo, fiind conştientă chiar în timp ce-mi trecea prin minte explicaţia asta de faptul că eram complet ridicolă. Nici gând să fie vreo noutate. *Probabil că erau calmante*, m-am gândit, cu un soi de înţelegere posacă, deşi era clar că Sawyer nu le înghiţea din cauza vreunei migrene de sfârşit de zi.

Tocmai mă întrebam dacă o exista vreo posibilitate ca eu să mă strecor afară din casă neobservată de nimeni, când am auzit zgomot pe hol; am îndesat punguţa la loc, unde o găsisem, şi mi-am înfipt cu succes picioarele în şlapi. Sawyer a deschis uşa cu cotul, ţinând în fiecare mână câte o rodie dolofană.

– Bună, domniţă, mi-a zis pe un ton lejer, zâmbindu-mi de parcă lumea lui ar fi fost una în care întâmplările plăcute erau des întâlnite şi că – doar poate – eu eram una dintre ele. Cum ai dormit?

– Hm, am icnit, răsuflând uşurată că nu m-a prins scotocind.

În ciuda tuturor factorilor, mi-a venit să zâmbesc când l-am văzut aşa, şifonat după somn, dar fericit. Îşi trăsese pe el o pereche de blugi şi tricoul de aseară.

– Bună, am răspuns. Bine.

Mi-a întins o rodie şi s-a aşezat turceşte pe pat.

– Eşti bine?

– Mhî, am încuviinţat eu. Tocmai m-am trezit şi...

Dar m-am întrerupt. Acum mi se părea că sună prosteşte, faptul de a mă fi gândit că a dispărut şi m-a lăsat aici.

– Ce credeai, că am plecat? m-a luat la rost, sărutându-mă pe tâmplă. Frate, dar tare ticălos mă mai crezi!

Şi-a desfăcut rodia, înjurând încet când zeama a început să-i picure pe cearşaf. A ronţăit seminţele timp de un minut, după care a ridicat mâna în care ţinea o bucată de coajă. Părea curios.

– Ce se-ntâmplă dacă mănânc partea tare? s-a interesat el.

L-am privit, încă zâmbind de revărsarea caldă a întregii lui atenţii; până şi pastilele mi s-au părut, dintr-odată, mai puţin sinistre, junghiul ascuţit de panică stingându-se deja. *Poate că m-am înşelat*, mi-am zis. *Poate chiar nu mi-am dat bine seama ce-am văzut.*

– O să-ţi crească o rodie în stomac, i-am răspuns.

– Serios?

– Dacă ai noroc.

Sawyer a zâmbit şi s-a lăsat să cadă pe saltea, lângă mine.

– O, dar am mare noroc, a zis.

Era aproape ora prânzului când m-a dus Sawyer acasă. M-am strecurat pe uşa din spate, sperând c-o să mă pot furişa direct sus, însă tata era în bucătărie, bându-şi cafeaua.

– Cum a fost la Shelby? m-a întrebat pe un ton liniştit, rotindu-şi un deget peste buza cănii.

– Bine, am zis.

– Bine, a repetat el.

Apoi când mă îndreptam spre scară:

– Reena!

Hopa. M-am întors spre el, făcând ochii mari. Aveam senzaţia că poate să vadă drept prin epiderma mea.

– Hm?

– Stai jos.

– Tocmai voiam să...

– Serena!

Tonul i s-a ridicat brusc, făcându-mă să mă gândesc la Moise, pe Muntele Sinai, la vocea lui Dumnezeu şi la hăţişul în flăcări.

– Nu ştiu dacă ai fost sau nu cu Shelby azi-noapte, dar ştiu că asta trebuie să înceteze imediat.

Am clipit mărunt, încercând să joc cartea ignoranţei, însă obrajii îmi erau extrem de fierbinţi.

– Ce anume?

Şi-a mijit ochii spre mine.

– Te rog, nu mă insulta.

– Nu te insult, am protestat.

Mă ţineam de marginea blatului din marmură, agăţându-mă de ea cu vârfurile degetelor.

– Nu am de gând aşa ceva, am insistat.

– Te rog, nu mă crede într-atât de neştiutor, încât să n-am habar de ceea ce se petrece între tine şi Sawyer, bine?

Arăta atât de stânjenit, încât aproape că mi s-a făcut milă de el.

– Poate că nu ştiu ce anume – şi am senzaţia, sincer să fiu, că nu vreau să ştiu ce anume –, dar îţi spun acum că trebuie să-i pui capăt, înainte de a face vreun lucru pe care să-l regreţi pe urmă.

Am privit, instinctiv, pe fereastră, dar fireşte că nu aveam ce să văd acolo: îi cerusem lui Sawyer să mă lase la câteva case distanţă.

Tata a văzut încotro privesc şi şi-a frecat obrazul cu palma.

– Reena, a zis pe un ton mai delicat de data asta. Eu te iubesc. Dar să ştii că mergi pe o pojghiţă foarte subţire de gheaţă acum. Şi cred că nu înţelegi cu ce ai de-a face.

Am mijit ochii spre el.

– Cum adică? am întrebat.

– Sawyer are o mulţime de probleme.

Negarea îndrăzneaţă a fost cea dintâi atitudine dictată de instinct.

– Nu, tati, nu are.

– Sunt unele lucruri pe care tu nu le ştii despre el, Serena. Sunt unele lucruri pe care nu le ştii despre lume. Şi poate că e vina mea aici, poate că te-am ţinut la distanţă de...

– Nu s-ar putea să încetezi? l-am întrerupt tăios.

Eram mai enervată ca oricând pe el, însă, pur şi simplu... chiar nu voiam să port discuţia asta. N-aveam nevoie să-mi spună altcineva, oricine ar fi, tot ce nu ştiu.

– Nu e aşa cum crezi, am continuat. Nu e doar un oarecare.

M-am oprit, căutând prin minte o cale de a-i explica.

– Doar îl cunoşti pe Sawyer, am zis.

Tata m-a privit de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată în viaţa lui, ca şi cum, la modul serios, n-ar avea absolut deloc habar despre ce-ar fi de făcut cu mine.

– Da, Reena, a încuviinţat într-un târziu. Îl cunosc.

Ne-am privit reciproc în ochi ca într-o confruntare. Pentru o clipă, mi-am dorit să fi fost acolo mama… să fi fost cineva care să-mi ţină partea în toată povestea asta. Până la urmă, am ridicat din umeri şi mi-am înălţat bărbia.

– Pot să plec?

Mă aşteptam să mă contrazică, însă tata doar s-a pleoştit, oarecum.

– Du-te, mi-a răspuns în cele din urmă şi când am deschis uşa ca să trec în living, sunt aproape sigură că l-am auzit oftând.

25

După

Îl muşc pe Sawyer de buza de jos, în bucătăria din casa părinţilor lui; îmi plimb palmele peste perii mici şi fini din locul pe care înainte avea părul.

– Eşti aici, îmi zice după un minut, cu palmele de-o parte şi de cealaltă a feţei mele, ca şi cum ar vrea să se asigure că nu am de gând să plec undeva; zâmbeşte intens şi sclipitor, cu buzele lipite de ale mele.

– Bună, îi răspund.

Sărutându-l, am o senzaţie familiară, dar în acelaşi timp şi nouă, ca atunci când auzi la radio un cântec care nu s-a mai difuzat de mult.

– Trebuie amestecat în rizoto, îi atrag atenţia.

– Cui îi pasă? murmură el cu dinţii la întretăierea dintre gâtul şi umărul meu. Dumnezeule, Reena, exclamă, adulmecându-mă aproape de ureche. Mi-a fost al naibii de dor de tine.

– Şşt, îl întrerup eu, concentrându-mă.

Are gust de sare şi de vară. Acelaşi.

– Ba nu, nu ţi-a fost.

Imediat, pe chipul lui Sawyer apare expresia aia, de parcă l-aş fi pălmuit; mă ridică pe blatul din marmură, trântindu-mă cu un bufnet care-mi face şira spinării să zbârnâie.

– Au! Ce naiba te-a apucat, Sawyer? protestez, ducându-mi mâna la spate ca să-mi frec noada. M-a durut!

– Scuză-mă, zice şi trăsăturile i se îndulcesc pentru o clipă. Dar nu ştiu cât de bucuros să fiu când te văd purtându-te permanent ca şi cum n-ai crede nici măcar o vorbă ieşită din gura mea.

Scot un mic hohot de râs spart, neîncrezător.

– Chiar nu cred nici măcar o vorbă ieşită din gura ta.

– De ce?

– Pentru că eşti un mincinos!

– Şi-atunci ce mai cauţi aici? izbucneşte el.

Îl privesc chiorâş, stânjenită. A fost o greşeală. Ştiam că urmează să comit o greşeală, dar tot am comis-o. *Tare greu te înveţi minte*, mă mustru în sinea mea, urându-mă la fel de mult ca pe Sawyer. *Proastă mai eşti*.

– Uite ce e, Reena, îmi zice Sawyer încetişor.

Se apropie din nou un pic, precaut, şi-i simt suflarea caldă în punctul acela de după ureche.

– Mai devreme sau mai târziu, eu cred c-o să facem chestia asta.

Mă smucesc de parcă ar fi radioactiv.

– Ba facem pe naiba!

– Ba o facem, repetă el, ca şi cum n-ar fi nimic mai simplu.

Dau să sar jos, dar el îmi stă în cale.

– Şi nu mai vorbi de parcă n-ai vrea s-o facem, pentru că, dacă n-ai fi vrut, n-ai mai fi apărut la mine acasă la ora unsprezece noaptea, ca să-ţi gătesc eu o a doua cină pe care nici măcar nu vrei s-o mănânci.

Pare atât de sigur pe el, încât îmi vine să-l omor.

– Dar n-o să permit să se-ntâmple aşa ceva, adaugă el, până când n-o să mă ierţi.

– Bun, atunci presupun că n-o s-o facem în următorii o sută de mii de ani.

– Aşa cred, aprobă Sawyer, pufnind.

– A, dintr-odată ai început să recunoşti, aşa-i? ripostez.

Lovesc cu vorbele în toate direcţiile, fără menajamente. Vreau să-l rănesc cât de repede şi de tare pot. Pe plită, orezul dă în clocot, şuierând furios.

– Eşti nervoasă, constată el, mijind ochii.

Pot să-mi dau seama că lovitura şi-a atins ţinta, dar rezultatul nu mi se pare atât de satisfăcător pe cât ar fi trebuit.

– Aşa că o s-o las baltă, adaugă.

– Cât de drăguţ din partea ta!

Sawyer ridică din umeri.

– Dacă n-aş fi vrut decât sex, aş fi avut parte de sex. Crede-mă, ştiu ce zic. Dar eu te vreau pe tine.

Serios vorbind, aproape că-mi vine să-l iau la palme.

– Dumnezeule, cât poţi să fii de nemernic!

– E o boală.

– Mda, ar trebui să dăm un bal caritabil în beneficiul tău.

Zâmbeşte.

– Devii din ce în ce mai arţăgoasă.

– Mă rog, zic.

Îmi vine să distrug bucătăria asta impecabilă, să arunc toate vasele de pe rafturi şi să desenez pe pereţi, ca un copil mic, cu un marker Sharpie.

– Se mai întâmplă, când ţi-o trage cineva, după care te părăseşte, adaug.

– N-am ştiut că eşti însărcinată!

– Nu mă interesează!

Sawyer oftează zgomotos.

– Şi ce ai de gând să faci? Să-ţi verşi iarăşi nervii pe mine? Pentru că...

– Da, sinceră să fiu, ripostez şi de data asta sar jos pe gresie şi-l împing cu brutalitate din drumul meu. Exact asta am de gând să fac.

Îmi iau geanta de pe masă şi-mi fac loc pe lângă el. Mirosul de orez lipit îmi rămâne pe tricou pe tot drumul prin oraş.

Ajungând acasă, mă duc sus să văd ce face fetiţa, furia şi epuizarea şi acea nesfârşită stânjeneală încă zornăindu-mi ca un pumn de monezi prin cap. Casa e răcoroasă şi tăcută, iar coridorul întunecat, singura luminiţă venind, prin uşa întredeschisă, de la lampa de veghe a lui Hannah; intru în cameră şi-o găsesc trează de-a binelea, aşteptându-mă şi zâmbind ca şi cum asta ar fi vrut, să stea trează doar ca să poată vorbi cu mine, şi e mulţumită de cât de inspirată a fost. Ochii îi sunt adânci ca marea.

– Bună, mami, îmi zice.

Îmi las geanta să cadă pe covor şi traversez încăperea spre ea, dintr-odată sută la sută convinsă că sunt gata să plâng. E doar o caraghioasă uşurare în faptul că o văd, doar atât, minunea asta de zece kile despre care eram convinsă că mă va transforma într-o prizonieră, legată de mâini şi de picioare cu lanţuri indestructibile. Într-adevăr, mă simt aşa în unele zile, sinceră să fiu, însă în clipa asta sunt fericită până în măduva oaselor.

Înghiţindu-mi lacrimile, îi răspund la zâmbet.

– Bună, Hannah, îi zic, ridicând-o din pătuţ şi lipind-o de mine, frecându-i căpşorul cald şi pufos de obrazul meu.

Începe să fie grea, în ultima vreme, mai degrabă copilaş, decât bebeluş. Ceea ce îmi dă o senzaţie bizar de nostalgică, dulce-amăruie.

– Ce cauţi să stai trează la ora asta, hm?

Hannah nu-mi răspunde – ştie cuvinte, dar încă nu e prea capabilă de conversaţie –, preferând să se lipească şi mai tare de trupul meu, încolăcindu-mi gâtul cu două braţe surprinzător de puternice.

– Mama, murmură ea încă o dată.

– Da, eu sunt mama ta, îi zic, aşezându-mă pe balansoar şi mângâindu-i spinarea micuţă cu palma. Numai pe mine mă ai, sărmana de tine.

26

Înainte

Dumnezeu să mă ajute, el n-a sunat.

Adică... deloc.

În primele două zile de după ce-am dormit la el n-a fost chiar atât de rău. *Probabil că e doar ocupat*, mi-am zis, făcând eforturi uriaşe să nu stau cu ochii numai pe telefonul mobil... sau încercând să nu fiu o fată din-alea. Aveam teme de terminat. Aveam articole de scris. În seara de luni, am lucrat la restaurant, servind la o petrecere, la capătul căreia mi-am îndesat în buzunar bacşişuri suplimentare, spunându-mi că sunt fondurile iniţiale pentru cine ştie ce aventuri m-ar aştepta după absolvirea liceului.

Nu-i nimic, m-am asigurat pe mine însămi, privindu-mă în oglinda din toaleta femeilor. *N-am nimic*.

Totuşi, din două zile, s-au făcut trei, iar apoi cinci… şi, foarte curând, a trecut săptămâna. Simţeam că explodez. Am dat târcoale prin preajma talciocului, pe unde repeta formaţia lui. M-am sunat pe telefonul mobil de pe fix, pentru eventualitatea improbabilă că aş fi rămas cumva, din întâmplare, fără semnal în propria casă.

– Bine, am bombănit cu voce tare, când l-am auzit sunând limpede ca bună ziua; gândindu-mă la tatăl meu, gândindu-mă la Allie, gândindu-mă la toate lucrurile pe care chiar nu le ştiam. Bine.

N-am plâns. În loc de asta, am făcut planuri. Mi-am scos toate cărţile de călătorii şi mi-am mai cumpărat un braţ de volume, trasându-mi din nou vechile itinerarii şi făcând însemnări: Macedonia şi Mykonos, Joshua Tree şi Big Sky. Am comparat preţurile excursiilor la Piramide de pe Kayak şi Expedia. Am întreprins tururi virtuale ale hotelurilor din Praga.

Asta a dat rezultate bune, uneori.

În alte seri, nu prea.

Sătulă să mă vadă patrulând pe coridorul de la etaj ca un animal în cuşca de la zoo, Soledad a început să mă trimită după orice-i venea în minte: lapte, Tylenol, depuneri la bancă. Porneam aerul condiţionat şi demaram imediat. Totuşi, nici asta nu mi-a fost de ajutor totdeauna: într-o seară, chiar în preajma zilei Sfântului Valentin, am cedat până la urmă şi am pornit spre sud, pe 95, către casa lui Sawyer, cu hainele tatii, proaspăt scoase de la curăţătorie, atârnate pe bancheta din spate. Ferestrele erau întunecate, iar aleea din faţa casei pustie. Am mai trecut o dată pe acolo, ca să fiu sigură.

– Aşa, bine, mi-a zis Shelby, când i-am destăinuit a doua zi, la cantină, ea cu o porţie de cartofi prăjiţi în faţă, iar eu cu capul plecat deasupra tristului meu borcănel de iaurt.

Ea o terminase cu iubita ei, vedetă la fotbal, în vacanţa de Crăciun, şi-şi petrecuse aproape toată perioada respectivă trântită pe patul meu, urmărind toate cele şase serii din *Lost* pe DVD-uri şi bâiguind răspunsuri monosilabice ori de câte ori o întrebam dacă e bine. Mi-a trecut atunci prin minte că, în esenţă, toate relaţiile sunt naşpa, indiferent unde te-ai nimeri să cazi pe scara Kinsey.

– A fost un moment de slăbiciune, a comentat ea.

Mi-am făcut curat prin dulap. I-am intervievat pentru ziar pe cei doi care-i interpretau pe Sandy şi Danny în musicalul de iarna asta. Am trecut pe la cabinetul domnişoarei Bowen – iarăşi – ca să mă asigur că toate materialele din dosarul meu pentru înscriere ajunseseră la Northwestern.

– Totul e aranjat, Reena, mi-a garantat ea, încreţindu-şi un pic fruntea, altfel netedă, când m-a privit peste birou.

Îşi strânsese părul negru în coc, pe creştetul capului. Unghiile scurte îi erau vopsite într-o nuanţă închisă de roşu, spre purpuriu.

– N-avem altceva de făcut, decât să ne relaxăm şi să aşteptăm, m-a sfătuit.

– Ştiu, am răspuns, dar oricât aş fi încercat s-o domolesc, îmi simţeam nervozitatea strecurându-se în voce – relaxează-te şi aşteaptă era, în ultima vreme, obsesia vieţii mele; îmi venea greu s-o înghit şi din partea ei, pe deasupra tuturor celorlalţi. Doar că... am zis, mutându-mi ghiozdanul pe umărul celălalt şi foindu-mă, dintr-odată ciudat de aproape de pragul plânsului, e foarte important să intru, atât.

– Reena...

Acum chiar arăta îngrijorată, toate instinctele ei de îndrumător profesional ieşind laolaltă la suprafaţă.

– Te simţi bine?

Dumnezeule, pentru o clipă, am fost aproape de a-i spune totul: despre Sawyer şi Allie şi despre cât de singură m-am simţit în ultimul timp şi de cât de mare nevoie aveam să plec din locurile astea. Felul în care mă privea, înfăţişarea ei deschisă şi inteligentă. Ceva mă făcea să cred că m-ar asculta. Ceva mă făcea să cred că ar fi capabilă să mă ajute. Şi totuşi, să-mi descarc sufletul, tocmai în faţa îndrumătoarei mele profesionale? Ar fi fost penibil. Ar fi fost absurd.

– Mda, i-am răspuns, zâmbind cu toată hotărârea şi veselia de care am fost în stare.

Probabil că arătam ca o dereglată.

– Mă simt grozav, am subliniat.

Am luat calificativul maxim la toate parţialele pe care le-am dat. M-am dus cu Shelby la cumpărături în Lauderdale. Am început să răzbat printre Poeziile alese ale Sylviei Plath, însă asta a neliniştit-o rău de tot pe Soledad, aşa că am trecut la Jane Austen, ca să poată ea dormi fără grija că mi-aş vârî capul în cuptor sau mai ştiu eu ce.

Ceea ce n-aveam de gând să fac.

Probabil.

Faptul că mă simţeam vinovată de o prostie incredibilă şi de neiertat reprezenta partea cea mai rea: cel mai penibil stereotip, cel mai tâmpit soi de nesăbuinţă. Mi-am amintit de seara aia, când

ieşisem de la petrecerea din casa lui Allie, de expresia compătimitoare de pe chipul familiar, ascuţit, al prietenei mele: *În niciun caz n-ai fi în stare să faci sex cu Sawyer Legrande*. Făcusem sex cu Sawyer Legrande, bine-mersi – îi dăruisem un lucru pe care nu mai puteam să mi-l iau înapoi –, iar acum el terminase, sfârşit de partidă, mersi pentru participare. Era ceva scârbos. Era ceva previzibil.

Şi mă durea, așa cum nu m-a mai durut nimic altceva în toată viaţa.

Săptămânile au trecut. Viaţa a mers şnur mai departe. Noaptea oftam şi-mi schiţam viitorul, fixând cu privirea luna prin fereastră şi întrebându-mă unde Dumnezeu aş mai putea să mă duc.

27

După

Există în Las Olas o piaţă ţărănească în care-mi place să-mi duc fetiţa în weekend, să cumpăr pungi grele, pline cu lămâi galbene şi ieftine, şi să-i privesc pe sprintenii pensionari de acolo. Îi iau lui Hannah un fursec cu fulgi de ciocolată de la standul cu produse organice şi ea se tolăneşte bucuroasă în cărucior, cât timp îmi fac cumpărăturile: rozmarin pentru Soledad, avocado pentru tata. Cumpăr şi unsprezece kumquat, fiindcă îmi plac cum arată.

În ultimul timp, vine şi Aaron cu noi – e înnebunit după pâinea cu Nutella, care nu e, în esenţă, altceva decât un chec cu ciocolată şi alune, cu o glazură portocalie din zahăr – şi în dimineaţa asta ne aşteaptă lângă fântână, exact ca de fiecare dată, cu tenişii lui la modă şi lăţimea trupului său robust. Aaron e unica persoană din viaţa mea care mă face să mă simt, pe drept cuvânt, mică.

Astăzi, totuşi, e tăcut, oarecum dus pe gânduri. Îi zăresc pe sub şapcă fruntea încreţită.

– Care-i treaba? îl întreb, până la urmă, întinzând mâna spre paharul lui cu limonadă şi ciocnindu-i umărul solid cu al meu.

Miroase a curat şi a citrice, ca săpunul din baia casei lui; are o mică despicătură în bărbie, în care-mi încape aproape perfect degetul mare.

– Te comporţi ciudat, adaug.

Aaron ridică din umeri evaziv. Mă aşteptam la un *nu, nu e aşa* sau un *nu-ţi face griji în privinţa asta*, genul de replici care-mi vin în mod obişnuit în minte, când e vorba despre bărbaţii din viaţa mea, dar' în locul oricăreia dintre ele, el se aşează pe o bancă, lângă taraba cu săpunuri şi lumânări din ceară de albine, şi-şi trece o mână prin părul nisipiu.

– Pot să te întreb ceva fără să-ţi ieşi din sărite?

Imediat, întregul trup îmi devine precaut, încordându-se ca un copoi; dar cum ar fi posibil ca el să ştie?

– Mda, sigur, îi răspund.

Îmi amintesc de mine şi de Cade, pe când eram copii şi obişnuiam să facem aşa pe proştii. Trag căruciorul mai aproape, ca să-mi pot vedea copilul la faţă.

– Te-ai dus cumva acasă la Sawyer după ce-ai plecat de la mine alaltăseară?

Hm.

– M-ai urmărit? e primul lucru care-mi iese de pe buze, trecând de la zero la total surescitată în numai 2,5 secunde.

Soarele mă arde la ceafă. Sunt, cum să zic, mai multe sentimente diferite amestecate în clipa asta, fără discuţie: vinovăţie şi această bizară indignare, furie împotriva lui Sawyer şi a mea însămi. Dar, peste toate, mă înfricoşează gândul că am distrus relaţia asta cu Aaron. Îl văd privindu-mă ca pe o nebună.

– Nu, răspunde el imediat. Dumnezeule! M-am întâlnit cu Lorraine, la muncă, şi ea a pomenit despre faptul că te-a văzut pe-acolo. Eu nu ştiu. Doar întreb...

– M-a urmărit Lorraine.

– Reena, nu te-a urmărit nimeni! răspunde Aaron, părând puţin cam agasat. Potoleşte-te pentru o secundă. Ea locuieşte pe-acolo. Aproape de casa familiei Legrande, bănuiesc. Îi cunoaşte, aşa că de-aia mi-a zis.

Îi... aha.

– Asta-i tot? îl întreb.

Aaron se încruntă.

– Mai e şi altceva?

– Nu, îi răspund în grabă. Nu, categoric nu.

El nu ştie. Sunt eu nebună.

– Sunt eu nebună, îi spun, privind concentrată asfaltul de sub picioarele mele. Scuză-mă.

Mă frec un pic la ceafă, pe la rădăcina cozii, încercând să-mi dau seama cum trebuie să joc mai departe. Ştiu că pot să-mi păstrez secretul. Nu e o calitate pe care s-o apreciez în mod special la mine, dar nici nu mă gândesc să-i mărturisesc lui tot adevărul. Ce s-a întâmplat cu Sawyer a fost o greşeală prostească, un soi de reflex bizar al memoriei, survenit o singură dată. Altă dată n-o să se mai întâmple.

– Scuză-mă, îi repet. Da, am fost la Sawyer alaltăseară.

– Ai fost? zice Aaron... şi, Dumnezeule, ce faţă face, încât mă simt groaznic, simt că sunt persoana cea mai rea din lume.

Arată enervat, mda, însă mai mult decât asta, arată rănit.

– Vorbeşti serios?

– El e tatăl lui Hannah, Aaron!

Încerc, în mod deliberat, să-l amăgesc, ca şi cum Sawyer n-ar fi nimic altceva: o persoană pe care am cunoscut-o demult, o notă de subsol în povestea vieţii mele, în definitiv. Nu e corect din partea mea, o știu, dar, pur şi simplu... ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să stric totul cu Aaron.

– Normal că o să mă mai văd cu el, din moment ce s-a întors. El vrea să facă parte din viaţa copilului şi acum avem nevoie să... ne dăm seama cam cum ar urma să stea treburile, presupun.

Întind mâna şi-o apuc pe-a lui, trecându-mi degetul mare peste bătăturile de pe buricele degetelor lui: are o cicatrice pe podul palmei, lungă şi subţire, de la o bucată colţuroasă de metal a unei goelete la restaurarea căreia a contribuit, pe când era în New Hampshire. Uneori, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Aaron ar fi rămas în Broward pentru perioada liceului: dacă l-aş fi remarcat atunci, cu zâmbetul lui ambiguu şi petele de chihlimbar în ochii de un căprui închis sau aş fi fost prea nătângă şi neatentă ca să-l mai văd.

Ridică din umeri, cu o undă de încăpăţânare ursuză pe care n-am mai văzut-o până acum la el.

– Da, știu asta, zice, până la urmă.

Timp de un minut, o priveşte pe Hannah, după care ia, fără să şovăie nici măcar o clipă, bucata de fursec umedă, pe jumătate ronţăită, pe care i-o întinde ea.

– Uite ce e, Reena, îmi zice apoi. Am trecut printre multe porcării în viaţa mea, înţelegi? Nu mai pot aşa. Îmi placi foarte mult. Vreau ca tu să ştii că îmi placi foarte mult. Dar, dacă nu te afli într-un punct al vieţii tale din care povestea noastră să poată ajunge undeva...

Se opreşte, clătinând din cap.

– Cred că aş prefera să dăm cărţile pe faţă chiar în clipa asta.

Simt cum mă înroşesc, genul acela de îmbujorare plăcut de caldă care-mi porneşte din piept și radiază spre exterior, încălzindu-mi întregul trup într-un fel care nu are nimic de-a face cu indicele umidităţii. Îi cuprind faţa între palme şi-i depun o sărutare pe buze.

– Şi tu îmi placi foarte mult, îi spun, râcâindu-i cu vârfurile degetelor rădăcina părului de la ceafă. Doar că a apărut, nu ştiu, o evoluţie neaşteptată sau cam aşa ceva. Dar nu e nimic între mine şi Sawyer, înţelegi?

Îmi înghit remuşcările și nesiguranţa, apoi zâmbesc când el ridică mâna și-mi îndeasă după ureche o mică șuviţă de păr.

– Ţi-aş fi spus, dac-ar fi fost.

După câteva clipe, Aaron îmi răspunde cu o jumătate de zâmbet cam forţat. O orchestră de alămuri începe să se instaleze în capătul străzii. În cele din urmă, el îmi întinde mâna și pornim înapoi prin piaţă: printre mulţimi de oameni și citrice, în ţinutul soarelui.

La începutul verii, eu şi Shelby aveam fixată o şedinţă de yoga, în fiecare dimineaţă de joi, după ora mea de arte plastice, însă pe urmă, timp de trei săptămâni la rând, ori una dintre noi, ori amândouă, am întârziat într-atât, încât n-am mai putut să intrăm, aşa că avem acum fixată doar o întâlnire pentru micul dejun la birtul grecesc situat peste drum de sala de yoga, întâlnire la care, în chip misterios, reuşim să ajungem totdeauna exact la timp.

Azi, ea a venit înaintea mea și stă la masa noastră obişnuită, cu două cafele cu gheaţă în faţa ei; când mă aşez, o împinge spre mine pe cea mai neagră.

– Ai grijă, îmi spune încet, cu părul roşu căzut peste faţă ca o cortină teatrală. Marjorie are toane.

– Bine că mi-ai zis.

Marjorie e extrem de înalta şi extrem de slăbănoaga chelneriţă care lucrează în tura asta la Muntele Olimp. Cam în jumătate din ocazii, e entuziasmată să ne vadă, iar în cealaltă jumătate, ne urăşte de moarte, neexistând practic vreun ritm, sau vreo cadenţă, sau vreo posibilitate de a-i prevesti starea de spirit. Iar asta adaugă un veritabil element de surpriză omletei occidentale. Fac un semn vioi de încuviinţare şi întind mâna după meniu.

– O să aleg repede, îi promit.

– Cred că ai face bine, mă aprobă Shelby, trântindu-şi încă puţină frişcă în cafea, sorbind de probă şi strâmbând din nasul ei pistruiat. Şi ce-ai mai învăţat azi la şcoală, iubire? mă întreabă, după ce comand – cu toată politeţea – două ochiuri moi. Ai vreo temă, pentru care să-ţi semnez?

Zâmbesc.

– Am câteva cuvinte la ortografie, la care ai putea să mă testezi, dacă vrei.

Shelby a fost cea care m-a determinat să mă înscriu la Broward, în primul rând, imediat după ce s-a născut Hannah. Era îngrijorată, şi probabil pe bună dreptate, că n-o să mă mai văd niciodată cu cineva de vârsta mea, dacă n-aş fi obligată să mă duc undeva unde să fiu sub supraveghere.

– Tocilara!

Ne bem cafelele şi încercăm, cu un succes neglijabil, să smulgem un zâmbet de la Marjorie. Plănuim s-o ducem pe fetiţă la plajă. Shelby s-a cuplat între timp cu o fată pe nume Cara, aflată acum tocmai în Boston, la o specializare în comunicare politică, purtătoarea unor ochelari enormi, de hipster, pe care sunt disperată de curiozitate s-o cunosc şi care, mă informează Shelby, ar putea să vină încoace pe la sfârşitul verii. *O să vă plăceţi*, îmi garantează ea, cu toate că, în sinea mea, nu reuşesc să-mi imaginez cum ar putea trista prietenă a lui Shelby, adolescentă mămică, să figureze pe un loc prea înalt în topul gagicilor musai de cunoscut. Şi totuşi, Shelby pare atât de fericită, cam mor de nerăbdare să dau cu ochii de motivul pentru care e aşa.

– Deci, îmi zice, în timp ce-mi termin pâinea prăjită, şi numai din abia perceptibila schimbare din tonul ei, am deja îmbolnăvitorul sentiment că ştiu încotro ne îndreptăm. Tu şi Sawyer, continuă ea.

– Eu şi Sawyer ce? întreb şi tonul îmi sună ceva mai defensiv decât aş fi vrut.

Trag aer adânc în piept şi împing la fund muchiile colţuroase ale nervozităţii.

– Ţi-a spus ceva Aaron?

– Tu crezi că fratele meu discută cu mine despre problemele lui cu fetele? ripostează Shelby, pufnind. Nu!

Întinde mâna şi înhaţă ultimii cartofi ţărăneşti rămaşi de izbelişte în farfuria mea.

– De fapt, nici nu prea are nevoie, totuşi, adaugă ea, ridicând din umeri la modul *ce să-i faci*. De-ale gemenilor, îmi explică apoi.

Încuviinţez, mestecând încet.

– Corect.

– Corect, repetă Shelby, sorbind prelung din cafea, apoi lăsându-se pe spătarul banchetei din separeul nostru şi examinându-mă cu privirea pe deasupra plasticului Formica plin de crăpături.

Se pricepe la aşa ceva, ştiu din experienţă. Se pricepe să mă aştepte până când spun tot.

– Ce e? izbucnesc până la urmă, azvârlindu-mi literalmente mâinile în sus.

Furculiţa clănţăne pe masă, iar Marjorie îmi aruncă o privire ucigătoare.

– Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Sawyer. Crede-mă. Sawyer e o catastrofă. Eu şi cu Sawyer împreună suntem o catastrofă.

– Şi totuşi? mă îmboldeşte Shelby, după care o mai repetă de trei ori: Şi totuşi, şi totuşi, şi totuşi.

Zâmbeşte, parcă vrând să aline usturimea.

– Asta e dintr-o poezie, nu? Simt că e dintr-o poezie.

Pufnesc.

– Probabil, îi răspund cu blândeţe, făcând tot posibilul ca să mă înfrânez.

Mă simt ca o persoană de cea mai joasă speţă. Pentru că tot ce s-a întâmplat cu Sawyer – fie irepetabil, fie nu – e mult mai important

decât stricarea relaţiei cu Aaron. E de o sută de ori mai complicat decât atât: Shelby şi ai ei totdeauna au avut grijă de mine. Ai mei totdeauna au avut grijă de mine, cu adevărat, şi iată-mă cum îi mint pe toţi, de parcă aş fi iarăşi în anul al treilea de liceu. Detest chestia asta. Nu pot s-o mai ţin aşa. Nici gând.

Shelby doar ridică din umeri.

– Uite ce e, îmi zice. N-am de gând să stau deoparte şi să-ţi spun că nu am niciun fel de implicare emoţională aici. Te iubesc pe tine şi-l iubesc pe prostul de frate-meu. Normal că vreau ca voi amândoi să fiţi fericiţi. Şi normal că vreau ca voi amândoi să fiţi fericiţi împreună, dacă e posibil.

– Shelby... încep eu, dar ea mă opreşte, ridicând o mână.

– Dar dacă nu e posibil – şi am mai văzut filmul ăsta, ştiu cum merg treburile între tine şi Sawyer – atunci, atât timp cât tu n-o să faci pe nebuna din cauza asta, vreau numai să-ţi spun că o să mă străduiesc cu adevărat să nu fac nici eu pe nebuna din cauza asta.

Ridică iar din umeri, ca şi cum s-ar fi săturat de discuţia asta.

– Totuşi, îi placi lui Aaron. Pot să-mi dau seama de asta.

– Şi mie îmi place Aaron, îi răspund imediat: ca un reflex, aşa cum îţi ridici privirea când îţi auzi rostit numele. Îmi place mult de tot.

– Aşa, zice ea. Bun.

Se încruntă şi-şi încordează privirea spre Marjorie, aflată la celălalt capăt al localului.

– Cred c-ar fi trebuit să comand ceva bacon în plus, îmi spune şi cu asta am pus capăt subiectului.

28

Înainte

Într-o după-amiază umedă, de la sfârşitul lui februarie, m-am repezit spre restaurant în ora mea liberă: nu trebuia să intru în tură, însă îmi uitasem cartea de analiză matematică în birou în seara precedentă şi voiam să văd dacă aş putea s-o iau şi să mă întorc la timp la şcoală pentru o şedinţă de redacţie a ziarului.

– Fir-ar a naibii de treabă!

A fost primul lucru pe care l-am auzit. Restaurantul era pustiu – perioada de acalmie dintre prânz și cină – și vocea lui Roger se auzea, tunătoare, dinspre birou.

– Unde naiba ai fost?

– Uite ce e, n-o să se mai întâmple.

Ăsta era Sawyer. Sawyer era aici. Am îngheţat. Unde o fi fost? O fi fost plecat? Nu-l mai văzusem de săptămâni, de când cu noaptea în care dormisem la el, însă îmi închipuisem că mă evită.

– Să fii al naibii dacă se mai întâmplă. N-am nevoie să-mi sune poliţia acasă. Nu vreau să-mi mai dispari săptămâni în şir. Dacă vrei să trăieşti în mizeria aia şi să arunci la gunoi educaţia primită şi să-ţi distrugi viaţa, e treaba ta, dar eu nu vreau să fiu câtuși de puţin amestecat în asta.

Poliţia? Ce naiba făcuse? Mi-am amintit de pastilele care-nu–erau-Advil, din pantoful lui, pe care le-am găsit după noaptea dormită la el. Mi-am amintit de mâna lui ruptă, de anul trecut. Am rămas pe loc ca lovită de trăsnet, bâjbâind cu degetele pe tivul unei feţe de masă, simţindu-mă absolut sută la sută înrădăcinată în podea.

– Dispari din ochii mei, Sawyer. Nu vreau nici să te mai văd.

Îmi puteam auzi bătăile inimii iuţi şi sperioase. M-am furișat un pic mai aproape, ca să aud mai bine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, tată... a început Sawyer, însă Roger i-a tăiat vorba, închizând prăvălia.

– Am vorbit serios. Şi să nu îndrăzneşti să înjuri de faţă cu mine.

– Perfect!

L-am auzit pe Sawyer ridicându-se şi am pornit spre ieşire cu toată viteza omeneşte posibilă. M-am străduit să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă, însă breteaua ghiozdanului mi s-a agăţat de spătarul unui scaun şi a trebuit să mă opresc ca s-o descurc. Îmi tremurau mâinile în timp ce încercam s-o desprind.

– A, a exclamat Sawyer, când a apărut de după colţ şi m-a văzut.

Arăta enervat.

– Bună, mi-a zis.

– N-am auzit nimic, am replicat imediat, după care am bătut în retragere. Adică… Bună. Mi-am… ăăă... uitat cartea.

– În birou, m-a completat el cu o aproape imperceptibilă părere de zâmbet – cât ai clipi s-a şi dus. Pe masă. Mi-am închipuit că e a ta.

– Mda. Bine.

Am dat să trec pe lângă el, dar m-a prins de încheietura mâinii.

– Unde te duci?

– Să-mi iau cartea, i-am răspuns, săgetând cu privirea, mai întâi în jos, spre mâinile noastre, apoi în sus, spre faţa lui, după care, iarăşi, în jos – replica îmi sunase mai arţăgoasă decât intenţionasem.

– Aha, a zis, strângându-mă o dată de braţ şi apoi dându-i drumul. Pare să fie un plan interesant.

– Mda. Aşa. Atunci o să mă duc şi... s-o iau.

Sawyer a clătinat aprobator din cap.

– Bine.

Am reuşit să ajung în birou, am mormăit un salut spre Roger, mi-am înşfăcat afurisitul de manual şi am ieşit fuga. Jeepul lui Sawyer era parcat lângă trotuar, iar el stătea rezemat de portiera din dreptul volanului, cu braţele şi gleznele încrucişate.

– Vrei să te duc undeva? m-a întrebat.

Am înghiţit în sec.

– Nu.

– Sigur?

– Sawyer.

Vântul sufla cu putere. O maşină a trecut în viteză.

– Am o şedinţă.

– Sari peste ea, mi-a propus el, ridicând din umeri.

– Nu.

– De ce?

Îţi baţi joc de mine? mi-a venit să-l întreb. Pentru că încerc să mi te scot din organism. Pentru că nu totdeauna îmi place felul în care mă comport atunci când sunt cu tine. Pentru că am făcut sex, după care tu ai dispărut de pe faţa pământului.

– De ce-au sunat poliţiştii la tine acasă? l-am întrebat în loc de toate astea.

Sawyer a zâmbit.

– Credeam că n-ai auzit nimic.

– Am minţit.

– Mi se pare corect. Hai la o plimbare cu maşina şi-o să-ţi spun.

– Aşa ajung fetele să fie asasinate.

– Cum?

– Se urcă în maşini cu tipi dubioşi.

Sawyer doar a înălţat dintr-o sprânceană.

– Mergem pe jos atunci.

Trebuia să fi spus nu. Trebuia să mă fi dus la tâmpită aia de şedinţă. Trebuia să fi făcut, practic, orice altceva, în afară de ceea ce am ajuns să fac în realitate, însă asta nu m-a oprit niciodată până acum, când era vorba despre Sawyer, şi, chiar în timp ce mă gândeam la iadul abject reprezentat pentru mine de ultimele câteva săptămâni, am încuviinţat.

– Facem o plimbare scurtă, am zis după un minut de gândire. În jurul cvartalului.

Sawyer a încuviinţat la rândul lui, meditând.

– În jurul cvartalului, a zis.

Am pornit în direcţia Grove Street, sub cerul luminos de februarie; am trecut de un magazin cu bijuterii, de curăţătorie. Mi se părea ceva oarecum caraghios. Pentru un timp, niciunul dintre noi n-a vorbit.

– Aşadar, iată-mă, i-am zis în cele din urmă. Plimbându-mă cu tine. Ce-au vrut poliţiştii?

Sawyer a ridicat din umeri.

– Am avut mici necazuri într-un bar. Am băut prea mult.

Mi-am dat ochii peste cap înainte să mă pot împiedica.

– Ai impresia că asta te face să pari mai interesant sau ce?

– Hmm? a mormăit, fiindcă reuşisem să-i captez atenţia. Ce înseamnă asta?

– Toată chestia asta de-a gânditorul, regele suferinţei, i-am răspuns.

Mă simţeam ca îmbătată de punci. El se dusese deja, nu mai aveam nimic de pierdut.

– Adică, am continuat, ştiu că fetele cad în plasă cu asta. Eu am căzut în plasă. Dar chiar crezi că te face să pari mai interesant? Pentru că, ştii ceva? am adăugat, ridicând din umeri. Nu e aşa!

– Nu, a încuviinţat Sawyer cu un mic zâmbet cu subînţeles, imposibil de descifrat. Presupun că nu.

– Pot să te mai întreb și altceva?

– Dă-i înainte, mi-a permis el. Loveşte-mă.

– De ce ţi-ai mai pierdut timpul cu mine?

Mă simţeam reconfortată de zgomotul cadenţat scos de cizmele mele pe trotuar, dintr-un anume motiv, îmi găseam curajul în el.

– Vreau să zic, fetele alea... cele de la concertul tău sau cele care au venit la restaurant. Am impresia că ele, probabil, ar fi. Am impresia că, probabil, ţi-ar fi solicitat ceva mai puţine eforturi, măcar. Mai puţine preambuluri.

Sawyer s-a oprit din mers.

– Nu le vreau pe ele. Ţi-am mai spus asta.

– Corect. Îţi urăşti genul.

– Reena, îmi pare rău că n-am…

– Nu contează, i-am tăiat vorba, minţind. Vreau să zic că, oricum, nu aşteptam cu adevărat ceva de la tine.

– Aoleu, a exclamat Sawyer, răsuflând prelung și trecându-şi limba peste dinţi. Ar trebui să stai de vorbă cu taică-meu.

– Vezi? Tocmai despre asta vorbeam. Bietul de tine. Când, în realitate, eşti un mizerabil şi nu-mi dau seama de ce te-am lăsat să ajungi la mine, când oricum urmează să plec peste câteva luni şi probabil n-o să mă mai întorc nici peste un milion de ani, afară de cazul în care ar fi Crăciunul şi aş avea nevoie să-mi cumpere cineva un palton. Sau altceva.

– Ştiu că o să pleci de-aici, Reena, a încuviinţat Sawyer, oftând. Nu-i nevoie să-ţi joci cartea deşteptăciunii cu mine, înţelegi? Ştiu cât eşti de deşteaptă. Uite, a continuat, apucându-mă iar de încheietură şi trăgându-mă după un colţ cu atâta forţă, încât ghiozdanul mi s-a izbit, cu un bufnet, de peretele clădirii – inima îmi bubuia de zor în spatele coastelor –, m-am speriat un pic, înţelegi? Mi se mai întâmplă uneori. Să-mi ies un pic din fire. Dar nu vreau să fie aşa şi cu tine. Nu vreau să mă mai sperii.

– Termină, i-am zis puţin cam ţâfnoasă.

– Vorbesc serios, a insistat el cu blândeţe.

Acum mă ţinea de ambele încheieturi şi şi-a lăsat mâinile să alunece, astfel încât să mă prindă de degete.

– Şi ştiu că n-ai niciun motiv să mă crezi. Nici eu probabil că nu m-aş crede. Probabil, aş zice că vând gogoși. Dar îmi placi.

Am clătinat din cap cu îndărătnicie.

– Mda, sigur.

– Chiar da. Îmi place creierul tău, a zis Sawyer, zâmbind. Şi-mi place şi tot restul, de asemenea, dacă nu te deranjează c-o spun.

Undeva, prin capul meu, un pilot miniatural într-un avion miniatural făcea tot posibilul ca să evite o prăbuşire catastrofală, strigând S.O.S. fără să poată fi auzit de cineva.

– Încetează, am izbutit să-i spun, dar deja nu mai păcăleam pe niciunul dintre noi. Eu nu glumesc, l-am avertizat.

– Nici eu.

– Nu mi-ai mai fi adresat vreodată nici măcar un cuvânt, dacă n-aş fi fost...

– Te înşeli, m-a întrerupt el. Mi-ar mai fi luat un pic de timp, probabil. Dar tot aş fi ajuns la asta.

– Cu toată sinceritatea, mă îndoiesc.

– Va trebui să ţi-o dovedesc altfel.

Mi-am mutat greutatea de pe o cizmă pe cealaltă, nesigură. Un război tăcut îmi izbucnise în piept.

– Mă gândesc cu toată seriozitatea la chestia cu facultatea, i-am zis până la urmă, ca şi cum ar fi însemnat vreun soi de compromis: o trapă de ieşire, un plan de urgenţă, o modalitate de a-mi proteja inima. Curând, i-am explicat, o să primesc răspunsuri de pe la universităţi. Nu mai am mult de stat prin lumea asta.

– S-a consemnat întocmai, m-a asigurat Sawyer, zâmbind. Dar eu vreau să fiu cu tine.

– Totdeauna obţii ceea ce vrei? am început să-i zic, dar n-am reuşit să ajung decât până la jumătatea acestei invective anume, din cauză că Sawyer s-a aplecat şi m-a sărutat, lângă peretele lateral al clădirii, cu palmele lui calde de-o parte şi de cealaltă a feţei mele.

Iar în căldura emanată de trupul lui, nu ştiu cum, dar întrebările mi s-au evaporat în atmosfera umedă a Floridei.

29

După

Aaron mă scoate la un restaurant mexican, câteva seri mai târziu l-am descoperit în CVS pe travestitul semănând cu Celine Dion, cu un exemplar din *Us weekly* şi un pachet familial de bomboane MM cu alune, ceea ce înseamnă că e rândul lui să plătească masa. Comandăm tacos cu peşte şi câte o mărgărită, instalaţi la o masă din apropierea formaţiei. Restaurantul e situat chiar după colţ de casa lui, aşa că mergem direct acolo pe urmă, cu degetele lui ferme înlănţuite de ale mele.

Mă achit de partea mea de conversaţie ca o vedetă, pe bune, atât de flecară sunt, încât frizez nebunia, însă dincolo de cuvinte mă simt iritată şi indispusă: neastâmpărată, panicată, aproape să explodez. Probabil, e doar o anxietate de grădină de varietăţi şi abia dacă aud vreo vorbă din ce spune el toată seara.

Adevărul e că nu mă pot împiedica să mă gândesc la Sawyer.

– Ok, protestează Aaron, în cele din urmă, retrăgându-se puţin.

Suntem pe canapeaua din livingul lui, iar una dintre palmele lui mari îmi cuprinde ceafa. Mă simt încordată din vârfurile urechilor şi tocmai până la glezne.

– Acum tu eşti cea care se comportă ciudat.

La drept vorbind, mă surprinde faptul că a observat, că e îndeajuns de atent încât să-şi fi putut da seama. Nu sunt obişnuită cu genul acesta de atenţie. Şi nici nu ştiu dacă-mi face plăcere sau nu.

– Cine, eu? îl întreb, mergând la cacealma, cu ochii mari plini de nevinovăţie. N-am nimic, îl asigur.

Nu mă crede – pot să-mi dau seama că nu mă crede –, dar mă mai lasă să-l sărut timp de un minut, înainte de a încerca iar.

– Reena, zice, plimbându-şi palma în sus şi-n jos pe braţul meu. Haide. Mie poţi să-mi spui.

Aş putea să-i spun, îmi zic în sinea mea, şi sunt cât pe ce să-i spun, dar până la urmă aleg să forţez mai departe.

– Ce-ar fi să rămân peste noapte? îl întreb. Aş putea să mă duc după fetiţă, după care să mă întorc cu ea încoace şi...

Mă întrerup pentru o clipă.

– Ştii tu… Să rămân.

Aaron pare surprins, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la una ca asta din partea mea.

– Sigur, rosteşte lent şi un zâmbet încântat i se întinde pe chip. Mi-ar face mare plăcere, dacă asta vrei să faci.

– Păi… mda, zic cu o voce care sună un pic cam prea stridentă şi disperată până şi pentru urechile mele. Da.

Zâmbetul îi devine un pic nesigur, aşa, la limită.

– Eşti sigură?

– Aaron...

Deschisesem gura cu gândul să-l liniştesc, să-i spun *desigur, vreau*, dar când răspunsul iese de pe buzele mele, e unul venit de undeva, din interior, dintr-un loc oarecare, mărunt şi ascuns, despre existenţa căruia nici măcar nu aveam cunoştinţă, nefiind trecut pe vreo hartă.

– Cred că ar trebui să luăm o pauză.

Hm.

– Ce?

Pentru o clipă, arată total şi complet buimăcit, de parcă aş fi vorbit într-o limbă pe care n-a mai auzit-o în viaţa lui, şi presupun că n-aş prea putea să i-o iau în nume de rău: cu doar cincisprezece secunde mai devreme, îi propusesem să-mi petrec noaptea la el.

– Eu nu... încearcă din nou, clipind mărunt spre mine, de parcă m-ar crede nebună. De ce?

– Păi doar...

Imediat cum mi-au ieşit cuvintele de pe buze, am ştiut că ele exprimă adevărul, că orice aş încerca eu aici nu-mi va merge. Că încerc să deschid cu forţa o încuietoare cu cheia nepotrivită.

– Doar cred că am nevoie de o pauză, înţelegi? Cu tot ce s-a întâmplat în familia mea, cu şcoala.

– Ce? Ce se întâmplă cu şcoala?

E o gogoaşă servită pe post de explicaţie şi Aaron o ştie. Încă mă fixează cu o privire de om nedumerit, în timp ce, parcă pe furiş, apar primele semne ale furiei.

– E vorba despre Sawyer?

– Nu, răspund imediat, încă patrulând prin cameră. Te asigur că nu.

– Serios? insistă şi tonul i se ridică, doar cu o câtime. Am impresia că nu prea pot să înţeleg de unde vine asta, dacă nu de la Sawyer.

– Vine de la mine! izbucnesc.

Niciodată n-am ajuns cu el, până acum, atât de aproape de punctul de fierbere: îmi menţin sentimentele bine ascunse.

– N-am linişte, nu ştiu ce-o fi, adaug.

– Atunci hai să plecăm undeva! îmi propune el. Să mergem în Keys sau oriunde. Putem s-o luăm şi pe Hannah, să stăm pe plajă vreo două zile.

Tu nu mă înţelegi, aş vrea să-i zic. E ceva cu mult mai important decât atât. Dar cum putea el să înţeleagă, de fapt? Niciodată nu m-am obosit să-i explic.

Partea cea mai rea e că pot să mă imaginez fericită împreună cu Aaron. Pot să mă văd instalându-mă aici, într-o căsuţă, cu fetiţa, la o apropiere destul de sigură de familia lui şi de-a mea. Să-mi iau licenţa la o şcoală de stat. Să servesc la mese, în restaurant, până când o mai creşte Hannah. Pot să-mi văd tot viitorul aşternut în faţă, ordonat şi mic şi plăcut ca un weekend în Keys, şi asta mă face să urlu cum nu mi s-a mai întâmplat în viaţa mea. Nu pot să trăiesc aşa la infinit. Nu pot.

– Nu asta e soluţia, reuşesc să-i răspund cu o voce puţin tremurată; Dumnezeule, deja am impresia că există o mică posibilitate ca eu să fiu cea mai proastă femeie din câte s-au născut vreodată. Uite ce e, Aaron, tu meriţi pe cineva care să fie sută la sută...

– Nu-mi face asta, mă întrerupe el încet şi aşa reuşesc să aflu că l-am făcut să se enerveze. Nu da totul pe ceea ce merit eu. Dacă nu vrei să fii cu mine, atunci treaba ta, dar cel puţin spune-mi adevărul.

Şi, pentru că merită măcar atât, cel puţin, nu fac decât să… încuviinţez.

– Îmi pare rău, îi zic, ridicând neputincioasă din umeri.

Mă simt ca ochiul unui uragan, un amestec de panică şi linişte.

– Dar cred că ar fi cazul să plec.

Aaron mă priveşte timp de un minut cu o expresie de parcă l-aş fi distrus, ca şi cum n-aş fi nicidecum cea care crezuse el.

– Mda, zice într-un târziu, ridicând la rândul lui din umeri: o abia perceptibilă ridicare a umerilor rănită şi neconvinsă. Aşa cred şi eu.

30

Înainte

– Uită-te la el, mi-a zis Shelby, în timp ce tăia de pe lista ei un grup de cinci persoane, joi seara: era vacanţa de primăvară din anul al treilea, plaja înţesată de lume, restaurantul ticsit. A făcut un semn în direcţia barului, cu o înfăţişare dezgustată. Se crede Don Juan pana-mea Demarco, a exclamat ea. Ştii ce, dac-aş fi fost eu călare pe clientelă în halul ăsta, poţi să pui pariu pe ce vrei că mi-aş fi auzit vorbe. Sau, Doamne fereşte, dac-ai fi fost tu.

– Ce e? am întrebat, aruncând o privire în spatele meu, cu un coş cu pâine într-o mână şi o carafa cu apă în cealaltă, străduindu-mă să par cât mai dezinteresată ar fi omeneşte posibil.

Ştiam că Shelby nu e tocmai un fan înverşunat în privinţa relaţiei dintre mine şi Sawyer. *Tu o numeşti petrecerea timpului împreună, eu o numesc masochism*, îi plăcea ei să spună, strâmbând din nasul pistruiat. *Potato, po-tah-to*.

Şi poate că era masochism. Într-adevăr, chiar în clipa aia, Sawyer era aplecat peste tejghea, angrenat într-o însufleţită şi categoric cochetă conversaţie cu două fete pe care parcă le cunoşteam de la şcoală.

– Hm, a fost tot ce-am răspuns, înainte de a preda coşul cu pâine, făcând tot posibilul să ignor înghiţitura densă şi amară de gelozie, senzaţia de prăbuşire din piept.

Nici măcar nu eram împreună, practic vorbind; cel puţin, nu credeam să fie aşa. La două săptămâni după scena de pe trotuar, tot nu ştiam pe ce picior stăteam, eu cu el.

În fine. Nu-i nimic. Lui Sawyer îi plac fetele. Iar în clipa de faţă îi plăceau fetele alea.

Numai că, după cum mi-am dat seama în timp ce treceam pe lângă Shelby, întorcându-mă spre bucătărie, amândouă ţineau în mâini pahare cu vin pe jumătate golite.

– Of, ce măgar, am bombănit.

– Noian, masă pentru patru? a strigat Shelby.

Apoi s-a întors spre mine, căţărată cu afectare pe scaunul ei.

– Fă-o. Atacă-l pe cowboy.

Mi-am croit drum spre bar şi l-am fixat cu privirea până când i-am captat atenţia.

– Pot să vorbesc cu tine o clipă?

Mi-a zâmbit, şi-a dat jos şervetul de pe umăr şi l-a lăsat să cadă în spatele tejghelei.

– Bună, frumoaso.

– Nu-mi mai zice aşa, m-am răstit, în timp ce mă urma pe coridorul din fund, în apropierea biroului.

Sawyer m-a privit, încreţindu-şi fruntea.

– De ce?

– Pentru că nu e frumos, am replicat, încruntându-mă şi aruncând o privire spre fetele alea, una dintre ele având cuvântul *SEXY* înscris cu strasuri pe tricou.

Detestam chestia asta. Era ca şi cum aş fi fost nevoită să explic poanta unei glume.

– Tu gândeşti vreodată? l-am luat la rost. Adică...

M-am întrerupt, străduindu-mă să-mi găsesc cuvintele.

– Tu gândeşti vreodată?

– Eu nu.

M-a apucat de braţ.

– Ce tot spui acolo? a vrut el să ştie.

M-am smucit din strânsoarea lui.

– Le-ai servit?

– Pe cine să servesc?

– Pe fetele alea, i-am zis, făcând semn cu capul spre ele. Pe Helga şi Olga sau cum naiba le-o chema, am precizat, înghiţind în sec. Le-ai servit?

– Mda, a răspuns, fără măcar o clipă de ezitare, deşi arăta nedumerit. De ce?

– Sunt cu mine în clasă la sport, Sawyer. Sunt eleve de liceu.

– Au, a exclamat, privind spre ele, apoi din nou spre mine. Hopa.

– Hopa? l-am îngânat, dându-mi seama că vocea îmi suna arţăgoasă, dar în momentul acela nu mă mai interesa. Pe bune, hopa. Bună metodă ca să-l faci pe tata să-şi piardă licenţa pentru comercializarea de băuturi alcoolice!

– Reena, linişteşte-te. N-o să-şi piardă nimeni licenţa. Nu mi-a dat prin cap să le verific, dar…

– Tot ce spun eu e că, poate dacă ţi-ai pierde ceva mai puţin timp cu…

M-am întrerupt. Ceva mai puţin timp cu ce, mai precis? Privitul după fete sexy ar fi fost acel ce, dar nu puteam să spun asta cu voce tare. Sawyer mă privea, clipind mirat.

– Uau, a exclamat după câteva clipe. Ok. Eşti enervată.

– Mda, sunt.

– Îţi stă oarecum drăguţ.

Două adâncituri cărora le-a lipsit doar un pic ca să poată fi numite gropiţe i-au apărut la colţurile gurii.

– Încetează să-mi mai spui chestii de-astea, l-am apostrofat încruntată. Ştii ce, nu toate fetele din lumea-ntreagă sunt impresionate de tine.

A încuviinţat cu un aer serios.

– Doar vreo trei sferturi.

Dumnezeule, cât de nemernic putea să fie uneori! Îmi venea să urlu.

Shelby a dat buzna peste noi tocmai atunci, încolăcindu-şi degetele reci pe mijlocul meu.

– Cam ai coadă pe-acolo, şefu', i-a atras atenţia lui Sawyer, arătând cu capul spre bar.

– Acum mă duc, a încuviinţat el, dar tot cu ochii spre mine. Reena...

– Las-o baltă, i-am tăiat vorba, clătinând din cap. Las-o baltă.

Şi am plecat tropăind, după care, lipindu-mi un zâmbet pe faţă, m-am întors la mesele mele şi am trecut ca o furtună peste orele de vârf ale cinei. După vreo două alte ore, stăteam pe coridorul din fund, privind pe fereastra care dă spre curtea interioară şi bând dintr-o ceaşcă de cafea, când l-am auzit apropiindu-se din spate.

– Chiulangioaico, mi-a zis în loc de salut.

– Sunt în pauză.

– Ştiu. Am glumit. Ascultă, Reena, apropo de mai devreme…

– Termină, l-am întrerupt eu.

Deja mă simţeam ridicolă, mă simţeam geloasă, mă simţeam imatură.

– Nu vreau să mai vorbim despre asta.

– Am călcat în străchini, da? Îmi cer scuze. Dar n-a pățit nimeni nimic.

– Sigur. Ai dreptate, am încuviințat, dând să-mi fac loc pe lângă el, însă m-a apucat de braț. Lasă-mă, i-am zis, smucindu-mă.

– De ce?

Părea sincer derutat. Parcă era Christopher Robin.

– Reena, nu știu ce ai tu cu mine astă-seară, dar...

Tocmai atunci, cuvintele lui Sawyer au fost întrerupte de asurzitorul, ascuțitul șuier al alarmei de incendiu: i-am văzut trăsăturile schimonosindu-se, ochii mărindu-se.

– Paștele mă-sii, a înjurat încet, iar când m-am întors să privesc în spatele meu, am văzut fumul ieșind prin ușa bucătăriei.

– Doamne, Dumnezeule!

– Mă-sa pe gheață. Fugi, mi-a zis, apăsând clanța ușii din spate și împingându-mă afară.

Auzeam cum țipă lumea dinăuntru.

– Sawyer, tata.

– Reena! a strigat el, apucându-mă de braț și mânându-mă afară, în curte.

Ceașca mi-a căzut din mână, spărgându-se de pavaj.

– Fugi!

Fusese un foc provocat de grăsimea încinsă, după cum am aflat ulterior, mic și iute și urât mirositor. Nimeni n-a fost rănit, însă pagubele din bucătărie au fost suficiente ca să închidem restaurantul pentru restul weekendului. Petele întunecate și cu aspect umed se înălțau pe pereți ca niște degete încovrigate; tot salonul duhnea a ulei și a fum.

După vreo două ore, stăteam singură într-un separeu, când a apărut tata și și-a lăsat o mână pe umărul meu. Deja o trimisese acasă pe Shelby, împreună cu restul personalului de serviciu.

– Mai am câte ceva de terminat pe-aici, mi-a zis.

Arăta frânt de oboseală; mai devreme, îl văzusem că ronțăie vreo câteva pastile de Tums și mi-am permis să mă îngrijorez, doar pentru un minut fugar, în privința efectelor stresului asupra inimii lui. Gândul că am fi putut pierde restaurantul îmi dăduse un sentiment de panică, dar și unul protector, atât față de local, cât și

de tata. M-am gândit că o să plec la facultate peste câteva luni și i-am resimţit dureros lipsa, chiar dacă era acum în faţa mea.

– Poţi să mai reziști un pic? s-a interesat el.

– Pot s-o duc eu, Leo!

Era Sawyer, care se materializase din senin, ca o fantomă: fusesem aproape convinsă că plecase, fără vreo explicaţie, fără vreun rămas-bun, la fel ca în seara aia, la spital.

– Pot s-o duc eu cu mașina acasă pe Reena, s-a oferit el.

Tata l-a privit prelung pe Sawyer, timp de un minut, apoi a întors capul spre mine. Până la urmă, a oftat.

– Direct acasă, a ordonat el și mi-am dat seama că se simţea chiar mai rău decât arăta. Şi vorbesc serios! a subliniat.

– Direct acasă, a garantat Sawyer. Fără discuţie.

Am încuviinţat, m-am ridicat și i-am făcut semn cu mâna tatii. Sawyer a împins ușa din faţă a restaurantului cu umărul lui solid și a scăpat o înjurătură șoptită când o rafală de vânt s-a strecurat înăuntru, tăioasă.

– E ger, a zis – cu toate că așa ceva indiscutabil n-ar fi fost considerat frig altundeva, în afara Floridei – și m-a luat de mână cu o asemenea nonșalanţă, încât m-am întrebat dacă era măcar conștient de asta.

Mi-am înghiţit nodul din gât, încercând să nu iau în seamă o atingere atât de neînsemnată și nici undele de șoc pe care mi le trimitea prin măduva oaselor.

– N-ai geacă? s-a mirat el, încreţindu-și nasul drăguţ, în timp ce ocoleam în grabă restaurantul, spre latura în care se afla parcarea.

– Era în bucătărie, l-am informat.

Cerul era încărcat, plin de nori groși, vineţii.

– Mare baftă mai ai la faza asta, mi-a zis, deschizând portiera din dreapta. E o bluză de trening pe bancheta din spate.

Băiatul e manierat, cel puţin, mi-am zis în sinea mea. A avut grijă Lydia de asta.

– N-am nevoie, am minţit.

S-a strecurat la volan, a bâjbâit puţin pe bancheta din spate, după care a scos la iveală o bluză gri de trening, cu glugă. Părea agasat.

– Reena, ai putea să uiţi de principiile tale, sau de ce-or fi, măcar pentru o secundă şi să îmbraci asta? Mai durează câteva minute până când se face cald în maşină.

Arăta îngrozitor de bine pe întuneric, aşa că m-am pomenit clătinând din cap în semn de încuviinţare.

– Ok, am zis.

– Bine, a aprobat Sawyer, apăsând pe ambreiaj. N-a fost prea greu, este?

Nu i-am răspuns.

– O să-i coste o grămadă de bani, am remarcat în schimb.

– Pentru asta există asigurările.

– Aşa cred.

Am introdus un CD în aparatura stereo. Era cu John Coltrane: *A love supreme*. Când a început să se audă muzica, mi-am rezemat capul de geam.

– Aşa, a zis el. Apropo de faza de mai devreme.

Am răsuflat zgomotos.

– Sawyer, nu s-ar putea, te rog, te rog, te rog, să uităm de faza de mai devreme? Am făcut pe nebuna fără motiv. Câteodată mai fac din astea.

Era o minciună. Avusesem un motiv – de fapt, două –, dar preferam să-i las impresia lui Sawyer că făcusem o criză întâmplătoare de răutate, decât că fusesem geloasă pe atenţia acordată de el altor fete.

Gelozia te face vulnerabil. Răutatea te face doar să pari regina gheţurilor.

– Hai să nu mai vorbim despre asta, bine? Îmi pare rău că am fost urâcioasă cu tine.

– Să nu-ţi pară rău. Mie nu-mi pare rău.

– Evident că nu-ţi pare.

– De ce-mi tot spui porcării din astea?

– Nu ştiu. Vezi? Fac pe nebuna fără motiv.

Am închis ochii şi m-am tras mai aproape de geam, atât cât îmi permitea centura de siguranţă. Nu-mi dădeam seama ce era în neregulă cu mine, ce anume, dar dacă mai stăteam să-l privesc, mă temeam că m-aş pierde cu totul în faţa băiatului ăstuia pe care-l doream, şi-l doream, şi-l doream de atâta vreme, încât dorinţa asta

ajunsese parte integrantă din mine, ca o componentă chimică a machiajului meu, parte din oasele mele, astfel încât acum, chiar dacă îl aveam, nu mă puteam împiedica să aştept până cade şi celălalt pantof.

– Ok...

A tăcut, lăsând muzica să se audă mai departe, şi mai departe, până când am pierdut noţiunea timpului. Motorul mormăia neîntrerupt, zgomotos.

– Hei, Dumnezeule! a exclamat la un moment dat, aproape râzând, dar apăsând cu putere pedala de frână.

– Ce e?

Pleoapele mi-au ţâşnit brusc în sus când jeepul lui Sawyer a derapat, preţ de o jumătate de secundă, pe mijlocul şoselei pustii.

– Ce s-a întâmplat?

A făcut semn spre parbriz.

– Priveşte.

Mi-am încordat privirea.

– Nu cumva e...

– Cred că e un păun.

Aşa şi era. Un păun cât toate zilele stătea, neclintit, pe mijlocul şoselei Campos, cu coada răsfirată. Era enorm. Am clipit mirată, holbându-mă la el prin parbriz, în timp ce Sawyer trăgea pe dreapta.

– Avem păuni pe-aici? m-am interesat eu.

– Nu cred, mi-a răspuns, descheindu-şi centura.

– Ce faci?

– Vreau doar să văd dacă are vreo plăcuţă de identificare, ceva.

– Adică să fie al cuiva? Sawyer, chestia aia probabil că e turbată.

– Ce, păsările turbează?

– Nu ştiu.

– Păi nu erai tu cea deşteaptă dintre noi, Reena, a remarcat el, zâmbind. Stai liniştită aici.

Terminând de desfăcut centura, a coborât din jeep.

– Poate c-o fi scăpat din rezervaţie sau mai ştiu eu ce, a zis.

Pasărea i-a permis lui Sawyer să se apropie până la câţiva paşi, urmărindu-i înaintarea cu o privire precaută. Şi normal că el

cunoştea şi graiul păunilor, pe deasupra tuturor celorlalte, fiindcă l-am văzut lăsându-se pe vine.

– Salut, amice, a zis în şoaptă.

Păunul nu i-a răspuns. Au rămas aşa, fixându-se reciproc cu privirile, timp de un întreg minut, probabil, dar până la urmă n-am mai putut să rezist. Am deschis portiera.

Mişcarea a făcut ca pasărea să tresară şi, scoţând un ţipăt puternic şi repezindu-şi penele în spate, cu un şuier ca atunci când închizi brusc un evantai din hârtie, a pornit în galop spre cealaltă margine a şoselei, cu o viteză mult mai mare decât m-aş fi aşteptat. Am clipit mirată.

– Chiar s-a întâmplat asta sau mi s-a părut?

– L-ai speriat, mi-a explicat Sawyer cu blândeţe, venind spre portiera mea deschisă.

– Păi cam am tendinţa asta cu oamenii.

– Noo, a replicat, aplecându-se şi luându-mi mâinile într-ale lui, apoi trăgându-mă afară din jeep şi ducându-mă pe fâşia de iarbă de la marginea drumului.

I-am simţit bătăturile din palme.

– Nu-ţi mai plânge singură de milă, mi-a zis.

– A, dar nu-mi plâng.

– Nu?

Mâinile lui au început să mi se urce pe braţe, nespus de uşor, apoi au coborât la fel, până când au ajuns să mi le ţină din nou pe-ale mele. Mi le-a ridicat şi le-a împreunat pe după gâtul lui.

– Nici măcar nu-mi plac păsările, am zis şi Sawyer a râs.

M-am înroșit un pic, coborându-mi privirea spre spaţiul insignifiant dintre noi.

– Tu îmi placi, totuşi, am adăugat.

– Ei, a zis, sărutându-mă. Asta e bine.

Încă îl auzeam pe Coltrane. Nu reuşeam să-mi dau seama dacă mi-e cald sau frig. Atingerea obrazului lui Sawyer pe al meu era delicată, ca o scuză. Stătea acum mai aproape, imposibil de aproape, iar când m-am lăsat cu spatele pe jeep, am simţit răceala metalului prin bluza lui de trening.

– Eşti iubita mea? mi-a murmurat în ureche foarte încet.

Am râs cu glas tare şi melodios, în chip de da.

31

După

O găsesc pe Shelby stând la o masă din fundul salonului, când ajung la restaurant, la două zile după ruptura dintre mine şi Aaron; tocmai şterge mapele groase pe care le folosim pentru meniuri şi adaugă foile cu specialităţile serii.

– Să nu vorbeşti cu mine, e tot ce-mi zice.

Îmi simt stomacul zvârcolindu-se în chip neplăcut. Detest ideea de a mă certa cu ea, de a face praf singura mare prietenie din viaţa mea: am mai trecut pe drumul ăsta şi e pavat cu tot ce poate fi mai naşpa.

– Shelby...

– Nu, mă întrerupe ea, abia catadicsind să-şi ridice privirea.

Părul ei roşu, astăzi încreţit, îi cade peste faţă ca un voal.

– Simt nevoia ca tu să nu vorbeşti cu mine ceva timp, îmi explică. Sunt supărată pe tine. Şi nu obişnuiesc să mă supăr pe tine, Reena, nu am chiar multă experienţă în privinţa asta, aşa că tot ce-mi trebuie în clipa de faţă e doar ca tu să stai jos aici şi să ştergi rahatul de pe meniurile astea idioate şi să mă laşi naibii în ale mele, până când mă gândesc la ce-o să fac.

– Dar nu-i corect, protestez eu, aşezându-mă faţă-n faţă cu ea, fără să mai judec, sperând că o să pot măcar să-mi pledez cauza. Tu mi-ai zis că n-ai de gând să te bagi în orice s-ar întâmpla între mine şi Aaron.

De data asta, Shelby mă priveşte direct, dându-şi ochii peste cap ca şi cum aş face pe proasta în mod intenţionat.

– Am zis că n-am de gând să mă bag în orice s-ar întâmpla între tine şi Aaron, atât timp cât tu n-o să fii varză din cauza asta, ceea ce... hopa.

Prin minte îmi trece o ciudată şi acută imagine fulgerătoare cu Allie, din seara aia de acum o sută de ani, din faţa leagănelor ei. *Vrei să câştigi tu partida asta?* Şi iată-mă aici, după atâta vreme, încă sfădindu-mă cu cea mai bună prietenă a mea din cauza lui Sawyer.

Şi asta mă face să mă urăsc un pic. Mă face s-o urăsc un pic şi pe Shelby, de asemenea.

– Foarte bine, zic cu toată francheţea de care sunt capabilă. Sunt varză ca iubită şi varză ca prietenă.

– Bun, ascultă, replică Shelby, oftând cu zgomot şi lăsând jos pe masă mapele cu meniuri, cu o expresie care parcă vrea să spună că ea n-a vrut să se ajungă la aşa ceva, numai că eu am ţinut să-i dau înainte şi s-o provoc, deci n-are ce face. Ştiu că ai avut câţiva ani foarte grei, Reena. Şi e naşpa, la modul Alanis Morrissette, *de ce ironie, nu-i aşa*, că erai, cum să zic, persoana care risca mai puţin decât oricine pe lume, dar tot ţi s-au întâmplat rahaturile astea, însă sunt de părere că te-ai descurcat destul de bine punându-ţi viaţa la punct, în ciuda tuturor, iar acum, că s-a întors Sawyer, te comporţi exact de parcă ai fi din nou în anul al treilea.

Începe să enumere pe degete, ca şi cum ar inventaria potenţialele efecte secundare ale vreunui medicament nou, neomologat.

– Vă certaţi, vă pupaţi, ba e preferatul tău, ba îl urăşti de moarte, şi poate că e ceva deplasat pentru tine sau poate o fi singurul în prezenţa căruia poţi fi tu însăţi, nu ştiu. Perfect, e treaba ta... atât timp cât nu-i tragi şi pe alţii la fund, în timp ce încerci să-ţi dai seama ce şi cum.

– Eu tocmai asta încercam, să nu-l trag la fund pe Aaron! ripostez, zbârlindu-mă. De-asta am şi rupt-o cu el, în primul şi-n primul rând.

Shelby se strâmbă.

– O, Reena, nici măcar în glumă să n-o spui. Tu ai rupt-o cu Aaron din cauza lui Sawyer, direct sau indirect. Şi asta nu e…

Se întrerupe brusc şi clatină din cap.

– Nu vreau să crezi că sunt supărată pe tine din cauză că i-ai dat papucii fratelui meu.

– Şi-atunci de ce eşti supărată pe mine? izbucnesc.

Privesc înjur, deodată conştientă: sunt vreo doi oameni de afaceri la bar, bându-şi paharele din prelungirea prânzului, şi o pereche sau două de vârstnici luându-şi cina anticipată.

– Nu, serios, zic, coborând vocea, de ce eşti supărată pe mine?

– Sunt supărată pe tine... Shelby oftează din nou. Sunt supărată pe tine din cauză că s-a întors Sawyer, iar tu, cum să-ţi zic, ai şi uitat că ţi-a dat cu şutul. De parcă, dacă el e iar aici, toate caznele tale nici măcar nu mai contează. Şi nu e din cauză că aş avea ceva împotriva lui Sawyer, nici asta nu vreau s-o crezi, mai ales că toată familia ta îşi închipuie că el e Antihristul…

– Mersi, o întrerup eu, iar Shelby răsuflă cu zgomot.

– Doar am impresia, continuă ea tăios, că uiţi de tine când ai de-a face cu el.

E rândul meu să mă înfurii.

– Şi ce anume uit, mai exact? o întreb. Că locuiesc în aceeaşi casă cu tatăl meu, care nici măcar nu are ochi pentru mine în majoritatea timpului, deoarece, pe bună dreptate, crede că sunt târfa Babilonului? Că sunt chelneriţă şi probabil chelneriţă o să rămân toată viaţa? Sau că am optsprezece ani şi un copil mic de îngrijit şi nici cea mai mică posibilitate imaginabilă de a scăpa din locul ăsta tâmpit?

Pentru numele lui Dumnezeu, unde sunt eu şi unde e ea, Shelby, cu bursa ei universitară şi prietenele deştepte şi nelimitatele perspective ale carierei de medic? Cine o să-şi facă bagajele la sfârşitul verii şi-o să zboare la mii de kilometri de-aici? Ce Dumnezeu ar putea să ştie ea, despre câte şuturi îmi trage mie viaţa de-aici? Îmi împing scaunul înapoi cu zgomot şi-mi înşfac geanta de pe masă. Atât mi s-a acrit de părerile tuturor, că-mi vine să urlu.

– Mersi, Shelby, îi zic pe cel mai răutăcios ton omeneşte posibil. O să am grijă să ţin minte asta.

Sawyer nu se lasă, evident. Toată viaţa i-am citit pe chip ca în frunzele de ceai şi ceva din felul în care m-a privit, înainte să dau buzna în bucătăria casei lui, alaltăseară, mi-a dat de înţeles că, din punctul lui de vedere, între noi nu e totul terminat. Pe la mijlocul săptămânii, singura întrebare rămasă este: când?

Reuşeşte să se abţină până joi. Sunt întinsă pe balansoarul de pe verandă, cu laptopul în poală, atunci când îşi face apariţia jeepul lui şi, chiar în lumina slabă, portocalie, observ din nou în ce formă proastă e zilele astea. N-a fost niciodată o maşină remarcabil de arătoasă, în primul rând, însă acum are tabla strâmbată ca o cutie

de conserve, iar de pe portiere curge rugina. Şi, după cum sună, amortizoarele sunt praf.

Mi se zbârleşte părul de pe braţe, chiar dacă încă sunt 27 de grade, și închid laptopul cu o mişcare mai brutală decât intenţionasem, nevrând ca Sawyer să vadă ce aveam pe ecran. Chiar dacă am renunţat la abonamentele de la reviste şi mi-am scos adresa de e-mail din listele de corespondenţă ale tuturor site-urilor turistice de pe internet, tot mi-a rămas o slăbiciune pentru bloguri. Sunt în stare să pierd nopţi întregi parcurgându-le, fixând cu privirea fotografiile strălucitoare, saturate de culoare, făcute de femeile aflate în trecere prin San Diego sau care şi-au petrecut un an întreg în Jakarta, citind povestiri despre ce mâncăruri au savurat și ce oameni au cunoscut în călătoriile lor. Asta înseamnă că mă torturez pe mine însămi. Nici nu ştiu de ce mă dau peste cap pentru asta.

Până acum, nu m-am putut îndura să renunţ.

– Bună, mă salută încet Sawyer, înaintând pe aleea din faţa casei.

E într-o pereche de jeanşi negri, cu găuri, și în tricou. Pantofii şi i-a lăsat în maşină. Tălpile i se văd albicioase deasupra cimentului. În mână ţine un uriaş pahar din plastic.

– Bună, zic eu și mă văd nevoită să întreb, încordându-mi un pic privirea pe deasupra peluzei. Ce e cu atâtea Slurpee?

Sawyer ridică din umeri, înclinând paharul în direcţia mea.

– Mai ieftine decât macheală.

Îmi muşc obrazul pe dinăuntru, întrebându-mă care o fi, de fapt, adevărul la faza asta, dar până la urmă o las aşa cum a picat.

– Or să-ţi putrezească toţi dinţii, îl avertizez după care: Ce-ai fi făcut dacă nu m-ai fi găsit stând aici?

– Cine ţi-a spus că am venit să te văd pe tine?

Zâmbeşte în timp ce urcă treptele apoi se aşează pieziş pe cea de sus, astfel încât să fie cu faţa spre mine, rezemat de casă. Înăuntru e linişte şi ferestrele sunt întunecate. Tata a avut un test de stres bancar după-amiază, aşa că s-a culcat devreme. Soledad l-a urmat, nu după mult timp.

– Aveam de gând să bat la uşă, zice el.

– E târziu, îi atrag atenţia, înălţând din sprâncene.

– A, da? Atunci, poate, să azvârl cu pietre în geamul tău, răspunde, făcând semn cu capul spre laptop. Scriai?

– Nţ, zic, clătinând elegant din cap şi adăugând, cu o bizar de perversă plăcere: Doar ţi-am spus că nu mai scriu.

– Mi-aduc aminte că mi-ai spus aşa ceva, mda, încuviinţează Sawyer, privindu-mă precaut. Totuşi, e mare păcat. Am crezut că poate vrei doar să mă faci să mă simt prost.

– Pentru că, evident, orice fac eu are legătură cu tine?

Sawyer îşi dă ochii peste cap.

– Am zis eu așa ceva? întreabă, dar fără cea mai mică tentă de enervare ascunsă în voce.

Pare să știe că trebuie să aibă răbdare cu mine și e dispus la asta.

– Serios vorbesc, insistă apoi. M-ai auzit tu spunând acum una ca asta?

– Du-te-n mă-ta, ripostez, imitându-i tonul.

Răbdarea lui mă scoate din sărite, mă provoacă să mă cert cu el.

– Ce-ai vrea să fac? îl întreb.

– Vreau să nu mă urăști.

– Nu te urăsc.

– Nu mă agreezi.

Ridic capul şi-l privesc cum stă pe podea ca un penitent. Oftez şi aleg să-i spun adevărul.

– Sawyer, faptul că te-aş agrea sau nu n-a fost niciodată, dar niciodată, problema.

Zâmbeşte – mi-aş fi dorit să nu fi avut un zâmbet atât de drăguţ – şi schimbă tactica.

– Vino să stai lângă mine, îmi zice de data asta.

– De ce?

– Pentru că te rog eu.

Se apleacă şi apucă o mână de pietricele albe, strălucitoare, de pe poteca ducând spre verandă, şi începe să le arunce pe gazon, una câte una. Pietricelele ricoşează pe iarba verde şi umedă, iar eu scutur din cap.

– Sawyer, îi răspund, nu vin.

– De ce?

Nu prea am un răspuns potrivit pentru întrebarea asta – cel puţin, nu unul pe care să i-l pot da lui – aşa că iau pătura de pe mine şi o pun deoparte pe balansoar, după care mă aşez pe treapta de sus. Se lasă să lunece, astfel încât să stea mai jos, cu bărbia la nivelul genunchiului meu.

– Asta e nouă, zic eu, remarcând o stea de un albastru-închis pe bicepsul lui, una care nu fusese înainte; iese în evidenţă pe pielea lui ca un semn cu fierul roşu.

– Mi-am făcut-o în Tucson.

Simt cum sprâncenele mi se reped în sus, în acea expresie pe care Shelby o numeşte *Marea încreţire a frunţii*, atunci când stăm noi două de vorbă.

– Ce-ai căutat în Tucson?

Sawyer îşi ridică privirea spre mine, zâmbind un pic.

– Am lucrat într-o fermă.

– Serios?

– Cultură de soia, răspunde el, clătinând afirmativ din cap. Şi într-un atelier de olărit.

Râd, nu mă pot abţine.

– Eşti sărit de pe fix.

– Ce ţi se pare sărit de pe fix în asta? mă întreabă, tot numai nevinovăţie. Eu mă ocupam de cuptor.

– Înţeleg.

Normal că a făcut-o. Probabil că Sawyer s-ar descurca în orice meserie, ar putea face orice, să conducă un stivuitor sau o maşină de curse, sau să prefacă apa în vin.

– Şi pe unde altundeva ai mai fost?

– Au, mamă, exclamă Sawyer, stând să se gândească. Păi în New Orleans, imediat după ce am plecat de-aici. În L.A.

Los Angeles e murdar şi plin de firme luminoase. Nu poţi să bei apă de la robinet în Los Angeles. Ştiu toate astea, nu pentru că aş fi fost vreodată acolo, ci fiindcă, la fel ca multe alte lucruri, le-am citit într-o carte.

– În Kansas pentru o vreme.

– În Kansas.

– Mhî. Nu fusesem niciodată. E plictisitor pe-acolo.

– Aşa am auzit şi eu.

– Şi în Missouri. Şi acolo e la fel.

Închid ochii şi mă întreb de ce fac una ca asta; de ce stau de vorbă cu el exact la fel ca altădată. Briza îmi aduce mirosul oceanului, apropiat şi nesfârşit, şi pulsul îmi ticăie în gât ca o bombă cu ceas. Mârâi un pic spre el, nevrând să mă implic în vreun fel.

– În New Mexico, adaugă el, ca într-o litanie, şi, în clipa imediat următoare, mâna lui îmi atinge călcâiul. În Austin.

Încerc să nu dau atenţie – cred în întâmplare –, însă apoi palma lui îmi lunecă în sus pe partea din spate a gambei, peste muşchii care s-au stabilit acolo după ce-a plecat el.

– Hei, domnu', îl atenţionez, deşi sunt nevoită să-mi dreg glasul pentru asta.

– Reena, zice, iar felul în care îmi sună numele, rostit de el, îl simt ca un freamăt pe şira spinării, răspândindu-se ca o palmă desfăcută.

Își apasă degetul arătător de şănţuleţul din spatele genunchiului meu.

– Eu nu fac nimic, se apără el.

– Şi totuși, faci!

Dumnezeule, cât ar fi de uşor! Cum e posibil ca încă să poată fi atât de uşor? Trag o gură zdravănă de aer și alunec mai încolo pe treaptă, mai departe de el.

Sawyer îmi dă drumul imediat, se apleacă după alte pietricele de azvârlit şi, negăsind vreuna, se apucă să smulgă firele de iarbă din crăpăturile aleii.

– Pot să te întreb ceva? zice, după câteva clipe, fără să mă privească.

Mâinile îi sunt extrem de bronzate.

– Dacă te-aş fi rugat să vii cu mine, crezi că ai fi venit?

– Ce, când ai plecat de aici? îl întreb, privindu-l curioasă. Eram deja însărcinată.

Sawyer râde uşor.

– Fără glumă, prinţeso. Nu asta te întrebam. Te întrebam dacă ai fi venit.

Timp de un minut, nu spun nimic şi tăcerea e fosforescentă; parcă întreaga lume ar fi adormită. O mică șopârlă verde trece în grabă pe lângă noi. Mă duc cu gândul la hărţile împăturite din

camera mea, la ghidurile de călătorie şi la atlasele de care n-o să mă folosesc niciodată. Mă gândesc la fetiţa mea, pe care o iubesc mai mult decât pe orice făptură vie din universul ăsta, şi-mi las capul pe spate, privind spre lună, ca într-un urlet mut.

– Nu, îi răspund în cele din urmă. Probabil că nu.

Sawyer clatină din cap în semn de încuviinţare, ca şi cum i-aş fi oferit ceva, o confirmare a ceea ce bănuise de la bun început.

– Mda, zice. Așa am crezut și eu.

Dimineaţa, când mă trezesc, găsesc în pragul uşii mele o rodie: roşie şi perfectă, rotundă ca însăşi lumea.

32

Înainte

Cade şi Stefanie s-au căsătorit în weekendul de după ce a luat foc restaurantul, stând în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor celorlalţi şi făgăduindu-şi reciproc dragoste şi devotament pe viaţă, la bine şi la rău, până când moartea îi va despărţi. Petrecerea ar fi trebuit să se ţină la *Antonia*, dar, din moment ce bucătăria era scrum, Finch şi-a instalat cartierul general în a noastră. Eu și Soledad ne-am petrecut toată sâmbăta frecând prin casă, aşezând mesele în curtea din spate şi umplând vase uriaşe cu lămâi verzi, pentru decoraţiunile din mijlocul fiecăreia. Cade, în cea mai mare parte a timpului, s-a plimbat.

Acum, când mai erau doar câteva minute până la momentul tortului, stăteam în vârful picioarelor în şifonierul meu, scotocind pe raftul de sus după cutia de pantofi unde se aflau fotografiile pentru anuar pe care mătuşa mea, Carin, voia neapărat să le vadă chiar în clipa asta. Tocmai scosesem probele, când m-am trezit cu Sawyer încolăcindu-mi talia cu braţele din spate şi rezemându-şi bărbia proaspăt rasă de umărul meu.

– Bună, mi-a zis.

– Bună, am răspuns, zâmbind spre jachetele mele tricotate.

Nu m-am întors.

– Bună, a repetat el, împingându-mă mai adânc în şifonier şi răsucindu-mă, astfel încât să-l privesc în ochi.

Şi-a repezit gura spre a mea fără alt preambul, împingându-mă cu spatele în geci şi jeanşi: am simţit miros de deodorant şi de hârtie de mătase şi am izbucnit în râs.

– Ai venit să te pupi cu mine într-un dulap? l-am întrebat, făcând încă un pas înapoi. Câtă distincţie, Legrande!

Sawyer a ridicat din umeri, zâmbind uşor.

– Putem să ne pupăm şi la parter, dacă-ţi face plăcere.

– Tentant, dar zic pas, am replicat, pufnind.

– Ştiam eu, a comentat el, prefăcându-se îmbufnat. Eu sunt micul tău secret vinovat.

– O, prea eşti!

A zâmbit.

– Mi-a fost dor de tine.

– Sunt foarte căutată la petrecerea asta.

– Văd şi eu, a zis, scoţând capul de după uşile şifonierului şi privind pereţii. I-ai pictat? m-a întrebat.

Am zâmbit cu superioritate, privind în jur.

– I-am pictat acum cam vreo doi ani.

– Au, mamă, a exclamat Sawyer, râzând. Nici nu-mi mai amintesc când mi s-a permis ultima oară să intru aici, sus.

– Eu da, am zis imediat, scăpând porumbelul, după care m-am crispat. E jenant, am adăugat.

– Noo, a protestat Sawyer, aşezându-se pe podeaua şifonierului şi apucându-mă de mână.

M-a tot tras, cu blândeţe, până când m-am aşezat lângă el. Degetul arătător a început să i se plimbe pe breteaua subţirică a rochiei mele.

– Spune-mi, a cerut.

– Nu!

Am împins deoparte un teanc de reviste *Budget travel* de anul trecut, cu filele mânjite şi îndoite de-atâta răsfoit. Era un anume subiect dintr-un articol despre pieţele stradale din Londra pe care puteam să-l recit aproape cuvânt cu cuvânt: exact la fel cum puteam să-mi amintesc fiecare detaliu despre ultima dată când a fost Sawyer în camera mea.

– E o prostie, am adăugat.

– E încăpăţânare, mi-a întors-o în glumă Sawyer, rezemându-se cu spatele de perete.

Era întuneric aici, jos: blugii şi rochiile împiedicau să pătrundă lumina din cameră şi era de parcă ne-am fi jucat, pretinzând că ne ascundem într-o fortăreaţă. Strânsă ghem, în fundul dulapului, era o veche bluză de trening care-i aparţinuse lui Allie, roşie, cu o cruce albă mare în faţă, din vara aceea când lucrase ca salvamar.

Am întins mâna din instinct spre ea, trăgând de unul dintre şnururile glugii.

– Haide, a insistat el.

– Nu știu, am zis un pic ţâfnoasă în timp ce mă gândeam la ea: la seara în care Sawyer a venit pentru cină împreună cu părinţii lui, în vara de după primul an de liceu. A fost demult, am continuat. Și era și Allie aici, cu mine.

– A! a exclamat el, amintindu-şi. Am jucat cărţi?

Am făcut semn din cap că da. Gin rummy, aş fi putut să adaug. Allie a împrumutat tricoul meu fără mâneci şi tu i-ai spus că arată mai mare decât vârsta ei, iar eu mi-am dorit ca ea să dispară, pentru prima dată în întreaga noastră prietenie, cum stăteam acolo, gândindu-mă că poate m-ai remarca pe mine, dacă ea ar pleca.

Sawyer a observat, probabil, schimbarea din înfăţişarea mea, fiindcă m-a apucat grăbit de mijloc şi m-a tras încă mai aproape, până am ajuns cu capul pe genunchii lui. Îi şi simţeam încordarea muşchilor de la picioare, prin pantalonii gri din lână. Tari ca piatra.

– Nu face pe nebuna.

– Nu fac pe nebuna, am protestat, deşi simţeam că e posibil ca tocmai asta să fac.

Nu eram capabilă să trec peste gândul că Allie era cea de-a treia persoană din relaţia asta, că dorinţa mea faţă de Sawyer şi sentimentul de vinovăţie şi dorul de ea, atât de intens, încât parcă-mi măcina oasele, erau toate împachetate la un loc, strânse bine de tot cu şnururi, ca gluga asta. L-am privit pe Sawyer, ca să-mi dau seama dacă asta simţea şi el – dac-o simţea pe ea, înghesuită în debandada din şifonierul meu, chiar aici, cu noi – însă el mi-a întors o privire liniştită. Dacă discuţi despre asta, tot nu schimbi nimic, mi-am reamintit mie însămi.

– Spune-mi ceva interesant, i-am cerut, ca să schimb vorba.

Sawyer a ridicat din sprâncene.

– Ceva anume?

– Nu, nu știu. Orice. Spune-mi care e filmul tău preferat din toate timpurile.

– *Nașul*.

– Zău? am zis, strâmbându-mă. Previzibil.

– Da? Și al tău care e?

Am ridicat din umeri.

– *Some kind of wonderful*, am mormăit.

– Pentru că asta e o alegere îndrăzneață.

– Gura, l-am apostrofat, iar el s-a aplecat să mă mai sărute o dată: mai prelung, acum, cu mâinile rătăcind pe mine.

– Să fii invizibilă? m-a întrebat, cu buzele lipite de umărul meu. Sau să poți zbura?

– Invizibilă, categoric, am răspuns. Să fii surd sau orb?

– Orb.

– Din cauza chestiei cu muzica?

– Mm-hm. Când o să mă lași să-ți citesc eseul?

Am zâmbit; acum era deja o glumă între noi doi: Sawyer îmi tot zicea că vrea să citească rândurile pe care le expediasem la Northwestern, iar mie îmi era prea rușine să i le arăt.

– Într-o zi, i-am promis. Vedem noi.

Am mai stat puțin timp acolo să ne pupăm, zece minute de ascunziș între blugii și tenișii mei și tricoul cu emblema Northwestern comandat de tata pe internet, cu toate protestele mele că n-am intrat încă. Sawyer își plimba degetele prin părul meu. Cealaltă mână a început să-i coboare, făcându-mă să mă încordez, doar pentru o clipă. A clătinat aprobator din cap.

– Ai foarte mult spațiu aici, mi-a zis cu un zâmbet aproape imperceptibil. Mi-ar fi plăcut să am și eu șifonierul atât de mare.

– Ca să-ți încapă toate tricourile tale caraghioase cu trupe în concert?

– Te crezi șmecheră, hm? a replicat, căutându-mi coastele cu degetele.

M-am ridicat în grabă înainte ca el să mă poată gâdila și l-am apucat de braț ca să-l scot din șifonier.

– Haide, Alunecosule, i-am zis, zâmbind. Trebuie să cobor la loc.

– Mmm, a mormăit el, dar fără să se clintească. Ba nu, nu trebuie.

– Ba chiar trebuie. O să vină tata să mă caute, i-am explicat, zâmbind. Cu puşca de vânătoare.

– Taică-tău nu are puşcă de vânătoare.

– Ba sigur că are. O foloseşte pe tipii care încearcă să mă pupe prin şifoniere.

– Consemnat întocmai, a replicat Sawyer, zâmbind la rândul lui şi continuând cu întrebările. Ce te enervează cel mai mult?

Am oftat şi m-am lăsat pe vine, ca să fim la acelaşi nivel.

– Cei care pronunţă greşit cuvântul nuclear.

– Tocilara! a exclamat, râzând.

– Cartea preferată.

– *Zgomotul şi furia*.

– Minţi.

– Nu sunt total incult, să ştii.

– Nu, normal că nu, am încuviinţat, înroşindu-mă. Credeam doar c-o să spui, de exemplu...

– *De veghe în lanul de secară*?

– Păi, am zis stânjenită. Da, sinceră să fiu.

Sawyer s-a aplecat spre mine.

– Nu sunt chiar atât de previzibil. Primul sărut.

– Cu Elliot Baxter, la balul dintr-a opta. Chiar, de fapt, ce-ai luat de la bateristul tău în ziua aia?

Sawyer s-a încruntat.

– Ok, a zis brusc, ridicându-se de pe covor şi străduindu-se să treacă peste mine, dincolo de uşa şifonierului. Ai dreptate. E timpul să ne întoarcem jos.

– Mda, asta e şi părerea mea, am răspuns, dând drumul bluzei de trening care-i aparţinuse lui Allie şi lăsându-mă trasă în sus de el, uşor ameţită. Calmante, este?

– Păi…

Sawyer a ridicat din sprâncene surprins şi am ştiut că nu m-am înşelat.

– Ce te face să crezi asta? m-a întrebat.

– Am ochi, i-am răspuns, ridicând din umeri. Nu sunt proastă.

De asemenea, mai am şi Google.

– N-am crezut niciodată că ai fi, a replicat el.

Nu şi-a cerut scuze, nici n-a încercat să tăgăduiască. În loc de asta, şi-a încolăcit degetele ambelor mâini pe umerii mei şi a strâns prietenos şi familiar.

– Nu fac asta prea des, m-a asigurat. Doar din când în când.

Şi asta cât de des înseamnă? mi-a venit să-l întreb. Mi-au venit în minte Lauren Werner şi serile prelungite de la Prime Meridian sau emisiunile medicale pe care prefera să le urmărească Shelby. Din ce văzusem în filme şi la televizor, Sawyer nu arăta ca un dependent: cineva care transpiră tot timpul şi fură DVD-playerul părinţilor. Şi totuşi, existau pasaje de-a dreptul enorme din viaţa lui despre care nu ştiam nimic: paragrafe întregi înnegrite de cenzorii de război, filme trunchiate ca să încapă în spaţiul de emisie. *Cine eşti tu?* aş fi vrut să-l întreb, dar în loc de asta am încuviinţat fără vorbe, îndesându-mi informaţia asta, cu toate semnificaţiile ei posibile, într-un sertar din adâncul memoriei, pentru o ulterioară cercetare, şi străduindu-mă să nu iau în seamă senzaţia de gol din stomac. Aveam nevoie ca el să nu pară prea bun ca să fie adevărat.

– O, Dumnezeule, am exclamat deodată, zărindu-mi în treacăt coafura în oglinda de deasupra măsuţei pentru toaletă, cu toate fotografiile şi casetele cu bijuterii şi deodorantele împrăştiate pe suprafaţa ei: patruzeci şi cinci de minute de trudă meşteşugită şi grijulie din partea lui Soledad erau acum complet şi cu desăvârşire irosite. Vezi ce mi-ai făcut?

M-a urmărit cu privirea cât timp am încercat să remediez stricăciunile cele mai însemnate, apoi a zâmbit.

– Eşti foarte drăguţă.

Am scos limba la el.

– Bine, distrugătorule de coafuri zăpăcit de droguri. Hai să mergem.

– Te urmez ca o umbră, intelectualo elitistă obsedată de limbaj.

Am mai aşteptat cinci minute după ce a coborât Sawyer şi m-am strecurat jos cât de neobservată mi-a stat în puteri. El nu reprezenta un secret, mi-am spus mie însămi, unul compromiţător sau altcumva, însă acum era sărbătoarea lui Cade şi eu eram fericită. Ultimul lucru de care mai aveam nevoie era o nouă privire aspră, dezamăgită, din partea tatălui meu, senzaţia aia sâcâitoare că ar fi ceva în neregulă şi că s-ar discuta despre mine pe la spate.

Am înşfăcat din mers o felie din tortul miresei şi mi-am croit drum spre curte. Carin m-a apucat de braţ în timp ce treceam pe lângă ea.

– Reena, m-a întrebat mirată, cu o expresie de parcă aş fi suferit o transformare inexplicabilă în cele treizeci de minute trecute de când nu mă mai văzuse la faţă, ce s-a întâmplat cu pozele?

33

După

Certurile cu Shelby mă fac să mă simt îngrozitor. Am tot încercat să-i scriu mesaje pe telefon – din tot felul de motive diferite, prostii banale, ca de exemplu s-o anunţ că e Center Stage la televizor sau să mă plâng de cât de adânc mi s-a înfipt în creier noul cântec al lui Taylor Swift – înainte de a-mi da seama că nu ne vorbim şi de a azvârli telefonul la loc pe canapea. Stau aşa, îmbufnată. Mi-aduc aminte de senzaţia asta, din anul de dinaintea morţii lui Allie, de straniul sentiment pustiitor de a nu avea o bună prietenă căreia să-i spui tot ce-ţi trece prin minte. Cum e să te simţi mai singură decât după orice altă ruptură.

Într-o seară, ne nimerim să lucrăm în aceeaşi tură aglomerată de seară la *Antonia*, cu două mese mari de câte opt persoane şi o petrecere în sala pentru banchete din fund. Profitând de un moment care seamănă pe cât posibil a acalmie, o prind de încheietura mâinii, lângă bar, încolăcindu-mi degetele pe brăţările ei.

– Shelby, încep să zic, după care nu reuşesc să continui în niciun mod semnificativ.

Shelby ridică sprâncenele şi un braţ de şervete, fixându-mă cu o privire care-mi dă de înţeles că, dacă am ceva de spus, ar fi de preferat să fie important.

– Ce e? mă întreabă scurt.

Ezit. Aş vrea s-o întreb cum i-a mers săptămâna asta; aş vrea să aflu toate noutăţile despre hipsteriţa Cara. Aş vrea să-i spun că-mi pare rău, că mă simt ca una dintre fetele alea îngrozitoare care nu sunt capabile să întreţină relaţiile de prietenie cu alte fete, că-mi lipseşte al naibii de mult şi că n-am vrut s-o dau în bară cu fratele ei

şi că sunt dispusă să fac orice vrea ca să mă revanşez în faţa ei. Îmi doresc, în cel mai rău şi prostesc hal, să dreg totul, dar nu ştiu cum să fac, aşa că, până la urmă, doar scutur din cap.

– Las-o baltă, îi zic, cuprinsă de laşitate în ultima secundă posibilă. N-are importanţă.

– Ok, răspunde Shelby, dându-şi ochii peste cap, în semn că se aştepta la reacţia asta şi, în acelaşi timp, i se pare că e de un penibil colosal. Fie cum vrei tu, Reena, zice, până la urmă, şi, după o clipă de ezitare, îmi iau mâna de pe braţul ei.

Săptămâna se scurge mai departe. Sunt stăpânită de neastâmpăr şi de iritare; mă plimb în fiecare seară, ore în şir, împreună cu Hannah, cu maşina.

– Faci risipă de benzină, îmi atrage atenţia Cade, însă eu doar ridic din umeri şi-i întind cardul de credit palidului şi costelivului lucrător de la benzinărie, ca un dependent de cocaină aşteptându-şi doza.

Şoseaua huruie sub tălpile mele: mergi mai departe, mergi mai departe, mergi mai departe.

Şi merg.

E ora cinci, duminică, şi Soledad găteşte; prin bucătărie pluteşte un miros delicios, o oală mare cu orez galben fierbe înăbuşit pe aragaz, iar masa e presărată cu ingrediente pe care ştiu că le scoate din memorie. Soledad nu găteşte niciodată din carte.

– O să fii pe-aici la cină? mă întreabă, în timp ce scot din frigider o sticlă cu apă. Vine şi familia Legrande.

Mă încordez dintr-odată.

– De ce?

– Cum adică, de ce? se miră ea, adresându-mi o privire ciudată. Ca să mănânce.

– Nu, asta ştiu, zic.

Fusese o întrebare tâmpită. Roger şi Lydia încă obişnuiesc să vină la cină, din când în când, cu toate că, de obicei, eu şi Hannah facem tot posibilul să ne furişăm afară pe uşa din spate înainte de sosirea lor: mereu mi se pare calea cea mai frumoasă de a ieşi din scenă şi nu se poate spune că ar fi insistat cineva vreodată ca să rămânem. N-am absolut deloc habar despre ce-or mai avea de discutat.

– Nu te vezi cu Aaron în weekendul ăsta? se interesează acum Soledad, cu o expresie de nonşalanţă exersată, în timp ce scoate o cratiţă acoperită din cuptor, iar eu fac tot posibilul să afişez o atitudine similară ca răspuns.

Aaron mi-a mai trimis vreo două mesaje pe telefon, de când am rupt-o cu el. Până acum, nu i-am răspuns şi nici nu l-am sunat.

– Hm, nţ, zic, făcându-mi un pic de lucru cu magneţii în formă de litere de pe frigider. Formez REENA, cu roşu, verde şi galben. ACASĂ. Ne-am luat un fel de pauză, îi explic. Pot să te ajut?

– Uite, amestecă aici. Se lipeşte.

Se dă deoparte, ca să pot să amestec, împrăştiind în trecere o boare de liliac şi de vanilie.

– Cum vine asta, o pauză?

– Hmm? întreb, ca să trag de timp, ciocănind cu lingura din lemn prin oală cu mai multă forţă decât s-ar cere neapărat. Nu ştiu. Doar, cum să zic, ceva timp de singurătate.

– Serios? E păcat, comentează Soledad, aruncând câteva roșii cherry în castronul ei din lemn pentru salate; apoi își vâră una în gură, dându-mi și mie una, cireașa de pe tort. Mie îmi place Aaron, îmi spune, mestecând. Cred că e potrivit pentru tine.

– Pe naiba, replic pe negândite, după care: Pe bune. Scuză-mă. Doar că, înţelegi, şi tu, şi tot restul lumii...

– Aha.

Şi nu mai zice nimic după asta. Tăcerea planează în suspensie, ca o picătură de sânge într-un castron de lapte. Aştept, totuși, răbdătoare şi, până la urmă, Soledad oftează.

– Reena, în legătură cu Sawyer.

În clipa asta, nu-mi place direcţia spre care ne îndreptăm.

– Sol, te rog, nu vreau să…

– Ştiu că e oarecum… romantic, faptul că s-a întors aici. Ca într-un film. Dar tu trebuie să-ţi aminteşti cum au fost ultimii câţiva ani, bine?

Între timp, a trecut la ceapă. Mâinile ei subţiri şi graţioase taie şi toacă mărunt.

– Cum au fost pentru toată lumea. Pentru tatăl tău.

– Pentru tata? repet, clipind mirată.

Soledad îşi vede mai departe de tocat şi sunetul oţelului în contact cu lemnul se aude neîntrerupt, eficient.

– A fost greu pentru toată lumea, asta vreau să spun. Şi poate că noi toţi am fi procedat altfel şi...

Trăsăturile i se îndulcesc şi mă priveşte cu compasiune, tocmai de-aia mă surprinde într-atât când îmi spune:

– Te rog, gândeşte măcar de data asta, scumpa mea.

Nu sunt în stare de altceva, decât să rămân aşa, preţ de câteva clipe, prostită ca un bou. Pe urmă, fac ochii mari.

– Îţi baţi joc de mine, fir-ar să fie? o întreb cu voce scăzută, convinsă că o să mă mustre pentru limbajul meu urât, numai că, în loc de asta, ea doar îşi lasă jos cuţitul şi-şi scutură părul negru, superb.

– Nu, Serena, îmi răspunde, calmă. Fir-ar să fie, nu!

Trebuie să plec.

Nu ştiu încotro – acasă la Shelby, poate, sau pe şosea sau să zbor cu maşina într-o prăpastie – însă ieşirea din casa asta e primul pas. O culeg pe Hannah din ţarcul ei cu jucării şi tocmai scormonesc printre pernele canapelei după cheile mele, când se aude soneria, iar după ce intră Roger şi Lydia, apare şi Sawyer, imediat în urma lor.

Purtând cravată.

Mă holbez timp de un minut, la fel ca fetiţa mea, când încearcă să-şi dea seama ce-o fi un lucru pe care nu l-a mai văzut niciodată. Apoi, scot un hohot de râs scurt, isteric.

– Ce-ai păţit? mă întreabă el în loc de salut.

– Nimic, îl mint din reflex. Bună.

Sawyer nu se mulţumeşte cu atât. Face semn cu capul spre cheile din mâna mea.

– Unde te duci?

Roger şi Lydia mă privesc, aşteptând. Apare şi Soledad din bucătărie.

– Nicăieri, răspund şi sună decisiv, în genul a ceva trântit.

Las cheile de unde le-am luat şi-i urmez înăuntru.

Înainte

Mergeam pe jos spre şcoală, într-o dimineaţă însorită de aprilie, total pierdută în gândurile mele, străduindu-mă să descâlcesc un nod excesiv de încăpăţânat al firelor de la căşti şi plănuindu-mi articolul pe care aveam să i-l servesc lui Noelle după-amiază, despre excursiile estivale pentru adolescenţi. Când a mugit un claxon în spatele meu, am sărit în sus ca nebuna şi ipod-ul mi s-a rostogolit pe trotuar. M-am răsucit pe călcâie speriată şi am dat cu ochii de jeepul lui Sawyer, oprit lângă bordură.

– Am stricat ceva? mi-a strigat de pe scaunul lui, de la volan.

Oprise la câteva străzi distanţă de casa mea, exact pe traseul meu obişnuit. Avea ochelarii de soare pe nas, dar, chiar şi de unde eram, puteam să-mi dau seama că râde. Sawyer avea un râs de-a dreptul excepţional.

Mi-am cules ipod-ul de pe jos şi l-am examinat, căutând să văd dacă a păţit ceva iremediabil, dar în afara câtorva zgârieturi, părea să fie în regulă.

– Nu a păţit mai nimic, i-am răspuns, scuturând din cap, în timp ce mă îndreptam spre portiera din dreptul lui. Nu cumva am trecut drept pe lângă tine? l-am întrebat stânjenită.

– Mm-hm, a confirmat Sawyer, scoţând o mână prin fereastra deschisă şi sărutându-mă sub soarele cald al dimineţii ale cărui raze sclipeau pe suprafaţa cromată a jeepului.

Avea pe el un tricou de un albastru şters care arăta de parcă ar fi fost spălat de un milion de ori, dând impresia că s-ar putea destrăma ca vata de zahăr, dac-ai trage de el fie şi numai un pic.

– Tu, a rostit el apoi, înlănţuindu-şi degetele de ale mele şi strângând, eşti încordată ca un arc.

– Ba nu sunt! am protestat, ridicându-mi căştile la nivelul ochilor şi mutându-mi un pic centrul de greutate, ca să-mi potrivesc ghiozdanul – fusesem nevoită să-mi îndoi spinarea într-un unghi neobişnuit ca să mă pot apleca înăuntrul jeepului. Eram doar concentrată!

– Evident, m-a aprobat Sawyer, râzând din nou, cu chipul suficient de apropiat de al meu ca să ni se atingă nasurile când făcea o mişcare.

Simţeam cum picăturile de transpiraţie încep să mă gâdile în mod plăcut la ceafă.

– Aşadar, uite care-i treaba, mi-a zis pe un ton scăzut, de parcă avea să-mi spună ceva cu adevărat palpitant, dar trebuia să-i promit c-o să rămână strict între noi doi. M-am trezit azi cu gândul la vafe.

Am pufnit în râs.

– E cumva o parolă secretă? l-am întrebat în glumă.

Sawyer a înălţat din sprâncene.

– Vrei să fie?

Am ridicat din umeri şi m-am apropiat încă puţin, împingându-i cu un deget ochelarii pe rădăcina nasului. Interiorul maşinii avea mirosul lui.

– Poate, am recunoscut.

– Poate, a repetat Sawyer, ridicându-şi bărbia spre mine şi înşirându-mi mai multe sărutări pe buza de jos.

Apoi a schiţat un zâmbet pe care l-am simţit pe buzele mele.

– Urcă şi-o să afli!

Dumnezeule, cât mi-aş fi dorit! Stomacul mi-a tresăltat dintr-o parte în cealaltă de forţa dorinţei, însă:

– Nu pot, i-am răspuns, scuturând din cap.

Am răsuflat uşor, ca şi cum aş fi vrut să destram o vrajă.

– Am ore cu toată clasa peste, cât să zic, un sfert de oră.

– Şi? a replicat Sawyer, cu gura urmărind-o pe a mea în timp ce mă retrăgeam, încă zâmbind. Nu mai bine chiuleşti?

Am râs, îndreptându-mi de tot spinarea şi ştergându-mi palmele dintr-odată lipicioase de turul blugilor. Ţineam încă în mână ipod-ul.

– N-am cum să chiulesc, am zis.

Penibil, ştiu, însă chiar n-aveam cum. Trebuia să dau un test despre prima jumătate din Anna Karenina şi aveam întâlnire cu domnişoara Bowen ca să discutăm despre stagiile de practică internă din timpul verii, plus şedinţa de redacţie la ziar şi un proces-verbal de laborator de predat. Trebuia să ajung la şcoală... şi cât mai curând, la drept vorbind, dacă nu voiam să întârzii de-a binelea.

– Nu pot, am repetat.

Sawyer, din câte se părea, nu era nicidecum grăbit.

– Ba sigur că poţi, m-a asigurat liniştit. Uite, o să-ţi arăt eu. Nu trebuie decât să te sui în maşină, iar eu apăs ambreiajul, după care, buuum! Vafe.

Mi-am încreţit nasul, cu razele strălucitoare ale soarelui şi firele căştilor încurcate printre degete, mai rău decât fuseseră la început.

– Uite-aşa, hm? l-am întrebat.

– Uite-aşa, a încuviinţat el.

Nu mă îndoiam că pentru el era exact atât de simplu: când Sawyer voia să facă un lucru, îl făcea. Şi cu asta, basta! Nu mai stătea să se gândească la tot ce-ar fi putut să iasă rău. Chiar mă întrebam cum o fi să fii genul ăsta de persoană: genul celui care nu-şi face tot timpul griji cu privire la ce s-ar putea întâmpla, la ce-ar putea să creadă lumea sau la toate dezastrele care s-ar putea abate asupra lui la zece paşi mai încolo, pe stradă. El doar... acţiona.

M-am gândit iarăşi la întâlnirea mea, pe tema practicii de vară, şi la articolul pentru ziar pe care fusesem atât de obsedată să-l predau acum doar cinci minute, dar îmi simţeam hotărârea slăbind tot mai mult cu cât zăboveam acolo, aşa că l-am privit în ochi pe Sawyer. Chiar după o lună întreagă de când eram împreună, mi se părea palpitant să-l văd apărând aşa, să ştiu că se gândeşte la mine îndeajuns încât să vină să mă caute. Că avea impresia că aş putea să fiu şi eu genul de persoană care doar acţionează.

– Exerciţi o influenţă negativă asupra mea, am zis în cele din urmă, simţind cum mi se întinde pe faţă un zâmbet vinovat, încântat, pe măsură ce ideea de a petrece o întreagă zi în secret împreună cu Sawyer începea să prindă contururi în mintea mea.

Am aruncat o privire peste umăr, apoi mi-am coborât-o spre pantofi, ca să nu vadă el cât eram de entuziasmată.

– Vorbesc serios!

Sawyer a încuviinţat spăsit.

– Ştiu, a răspuns.

Timp de câteva clipe, a dat impresia că se simte, pe drept cuvânt, vinovat de asta, de parcă s-ar fi gândit că mă trage în jos cumva. După care s-a destins într-un zâmbet mare cât un patru afurisit de Iulie.

– Hai, urcă!

Până la urmă, s-a dovedit că prin vafe el chiar înţelesese vafe. Ne-am dus la un Denny's prăpădit de pe Şoseaua Federală şi a comandat porţii mari de vafe acoperite de frişca şi afine, cu o uriaşă halcă de bacon între noi. Genunchiul lui cald mi-l apăsa pe-al meu pe sub masă. Am stat acolo o jumătate de dimineaţă, înconjuraţi de o grămadă de pensionari, de vreo două mame cu copii gălăgioşi, într-un separeu cu aspect năclăit de lângă fereastră. Muzica siropoasă a lui Michael Bolton răsuna din difuzoare. Să fiu acolo într-un moment atât de neobişnuit mi se părea ca o vacanţă, ca şi cum am fi fost mult mai departe de casă, nu doar la cincisprezece minute distanţă: era de parcă am fi făcut cine ştie ce ispravă grozavă împreună, eu şi cu el, împotriva întregii lumi. Ştiam că e o prostie – doar chiuleam de la şcoală, nu spărgeam vreo bancă sau vreun cod de acces la date strict secrete guvernamentale – însă, oricum, nu era o fantezie chiar lipsită de atractivitate.

– Şi câţi dintre cei de-aici crezi că sunt spioni? m-a întrebat Sawyer, sorbind prelung din sucul de portocale şi zâmbind de parcă ar fi ştiut că-mi ghiceşte gândurile. E acoperirea perfectă, nu? a continuat, târând o bucată de bacon prin sosul de la vafe. Nimeni n-ar putea să bănuiască vreodată.

– În afară de tine, am precizat, râzând.

Eram plină până la refuz, dar tot voiam să mai mănânc, să zăbovesc în birtul ăla prăpădit cât mai mult din viitorul apropiat. Să beau cafea până când încep să trepidez.

– Şi de tine, acum.

A făcut semn cu capul spre o doamnă în vârstă, de la o masă aflată nu departe de a noastră, într-un capot înflorat şi papuci Crocs de un galben aprins.

– S-o luăm pe ea, de exemplu. Ai crede că doar stă aici să-şi vadă de micul dejun, dar în realitate e agent operativ special al CIA, a zis Sawyer, înălţându-şi ameninţător sprâncenele. Nu fac decât să constat că ar putea fi părtaşă la o porcărie de-a dreptul nebunească în genul James Bond.

– Ei, da? am răspuns, aplecându-mă peste masă. Şi care i-ar fi numele de cod?

– Moons over my hammy, a replicat Sawyer, fără vreo clipă de ezitare. Na! a exclamat apoi, ciocnindu-şi piciorul de al meu pe sub masă, apoi încolăcindu-mi glezna cu el.

După ce a plătit nota, ne-am dus la el acasă fără să mai discutăm în prealabil despre asta, ca şi cum am cam fi ştiut amândoi unde aveam să ajungem. Buruieni verzi-vineţii răsăriseră prin crăpăturile aleii. Înăuntru, era linişte şi o aparenţă de pustiu, toţi feluriţii lui colocatari ori fiind plecaţi, ori dormind, dând acea vagă senzaţie de casă părăsită din toiul unei zile lucrătoare. Aerul era un pic cam închis. Pe salteaua japoneză cu înfăţişare soioasă era o pungă pe jumătate golită de chipsuri din tortilla Doritos şi câteva sticle de bere împrăştiate pe o măsuţă, plus o alta care se vărsase, fără a se sinchisi cineva să-i șteargă conținutul de pe podea. Sawyer m-a privit, zâmbind vinovat.

– Păi… ăăă... N-am mai făcut curat de data asta, a recunoscut.

– Nu-i nimic, m-am grăbit să răspund, cu toate că, în realitate, mă cam deprima gândul că el trăia acolo zi şi noapte. M-am gândit la aerisita şi imaculata casă de tip Craftsman a lui Roger şi-a Lydiei, plină de antichităţi recondiţionate şi covoare pluşate pe care le simțeai agreabil sub tălpi. Şi m-am întrebat dacă Sawyer o avea vreun plan pe termen lung.

Totuşi, n-am avut prea mult timp la dispoziţie ca să-mi rumeg întrebarea, fiindcă în clipa imediat următoare el mă şi încolăcise din spate cu braţele, sărutându-mă peste tot între ceafă şi umăr. M-am cutremurat în maieul meu gri.

– Îţi mai place de mine? m-a întrebat încet, aplecându-şi gura exact până la urechea mea, în timp ce mă conducea spre scară. Chiar dacă locuiesc cu o gaşcă de împuţiţi?

Şi... mda. Îmi plăcea, chiar îmi plăcea.

Pe urmă, am aţipit o vreme. Trupul cald şi solid al lui Sawyer sub pătură, adormind şi trezindu-ne amândoi cu intermitenţe. Cu degetul mare şi mişcări blânde, mi-a urmărit desenul pistruilor de pe umeri. Îmi venea să-l înfăşor în cuvertură şi să-l ţin aşa zile de-a rândul, să stăm doar împreună, amândoi, pe vecie; în mod normal, eu aveam somnul de zi groaznic de agitat, însă cu Sawyer totul părea uşor şi destins.

Tocmai ne giugiuleam iarăşi, somnoroşi, Sawyer deasupra mea, sărutându-mi lent maxilarul cu buzele, când ușa camerei lui a bubuit de perete.

– Hei, ești acas'? a întrebat zgomotos Iceman, după care: Ups! Scuze, copii.

Am îngheţat enorm, oribil de jenată, scoţând un icnet uluit, îmi pusesem maieul pe mine un pic mai devreme, când m-am dus să iau puţină apă, aşa că nu avea ce să vadă, propriu-zis, dar oricum. Sawyer era fără tricou, iar părul probabil că-mi arăta dezastruos. Şi ne aflam, categoric, în toiul a ceva destul de clar. Am simţit cum mi se înfierbântă toată faţa de rușine.

Sawyer, totuşi, părea practic nestânjenit.

– Salut, găgăuţă, a răspuns, rostogolindu-se de pe mine şi zgâindu-se la Iceman de parcă ar fi nimerit unul peste celălalt prin bucătărie sau pe stradă. Cine a consumat toată hârtia igienică, hm?

Iceman a pufnit.

– A, da, scuze, ăsta eu am fost, indiscutabil. Uite, pot să-mi răscumpăr vina.

După ce s-a scotocit timp de un minut prin buzunar, a scos la iveală o punguţă în genul celei pe care o descoperisem în pantoful lui Sawyer, după noaptea dormită la el, cu, poate, o jumătate de duzină de pilule înăuntru. Şi a aruncat-o pe pat.

– De-asta venisem încoa', în primul rând, a explicat, apoi mi-a făcut cu mâna, ca şi cum tocmai îi dăduse prin minte cât de stânjenitor era să stea acolo, privindu-ne ca pe o pereche de animale de la grădina zoologică. Bună, Reena, mi-a zis.

– Drăguţ, l-am apostrofat pe Sawyer, imediat după ce Iceman a plecat, în sfârşit, dându-mi ochii peste cap și aruncând aşternuturile de pe mine.

Mă simţeam vulnerabilă şi oarecum îngreţoşată, de parcă globul cu zăpadă în interiorul căruia îmi petrecusem ziua ar fi fost sfărâmat fără menajamente. Pentru prima oară de când mă urcasem în maşina lui Sawyer, azi-dimineaţă, mi-a trecut prin minte că, poate, ar fi trebuit să mă duc la şcoală, în definitiv.

– Ce e? s-a mirat Sawyer, încreţindu-şi fruntea, încă întins pe spate cu un braţ strecurat sub cap. Nu te supăra. N-a ştiut că eşti aici. A fost o greșeală nevinovată.

– A stat la discuţii vreo douăzeci de minute!

– Ba nu chiar, m-a contrazis Sawyer cu un zâmbet triumfător, întinzându-mi mâna. Bine, a cam stat. Scuză-mă, ai dreptate. Trebuia să-i fi spus imediat să se care.

Am pufnit cu zgomot, ţâfnoasă, dar tot i-am acceptat mâna. Sawyer a tras de ea până când am ajuns să stau din nou pe pat, în şezut, cuibărită în îndoitura corpului lui. Am ridicat punguţa rămasă printre aşternuturi.

– Cam cât te ţin toate astea? l-am întrebat, numărând pastilele prin plastic, cu degetul arătător.

Eram bizar de curioasă în privinţa lor – arătau atât de inofensiv, de parcă ar fi fost Tylenol sau Altoids sau ceva asemănător –, dar, în acelaşi timp, faptul că mă aflam în aceeaşi încăpere cu ele îmi dădea o stare de agitaţie. Nu-l văzusem niciodată pe Sawyer luându-le.

– Hm? l-am îmboldit. Cât timp?

Sawyer a ridicat din umeri printre perne, ca şi cum n-ar fi avut chef să răspundă. Încă mă ţinea de mână.

– Suficient de mult, a zis după un minut.

Nu i-am mai pus alte întrebări pe urmă.

Am coborât puţin mai târziu după ceva de mâncare şi i-am găsit pe Iceman şi pe Lou, trântiţi pe salteaua japoneză, cu Judge Judy zbierând la televizor şi o atmosferă prin care plutea un miros dens de iarbă.

– Scuze, încă o dată! a strigat, cu neruşinare, Iceman, iar eu m-am crispat. Vrei şi tu din asta? l-a întrebat pe Sawyer, ridicând castronul. După care, din politeţe, bănuiesc: Reena?

– A! am exclamat, scuturând din cap chiar înainte de a mă gândi la ce-mi oferea, într-un gest la fel de instinctiv precum cel de a nu primi bomboane din partea persoanelor străine. Nu, n-am nevoie, am zis.

– Eşti sigură?

Eram... Sawyer, însă, nu era, aşa că m-am instalat într-un fotoliu de tip sac de fasole, dintr-un colţ, şi am stat, cât timp a fumat el, să urmăresc cum o femeie într-un top mulat, fără umeri, verde-lămâie, perora despre asistenţa pentru copii pe Channel 5.

– Să nu faci pipi pe piciorul judecătoarei Judy şi să-i zici că plouă, a comentat Lou.

Sawyer a izbucnit în râs.

Mi-am ciugulit pieliţele din jurul unghiilor, plictisită şi cuprinsă de neastâmpăr. Dintr-odată, devenisem acut conştientă de tot ceea ce ratasem. Nu eram eu genul celor care chiulesc de la teste sau lipsesc de la întâlnirile programate, niciodată. Până să-i acorde judecătoarea Judy răsplata meritată femeii în topul mulat, simţeam cum începe să mă piște de călcâie un atac total de anxietate.

Mi-am privit ceasul: era abia două şi jumătate. Dac-aş fi plecat chiar în clipa aia, aş fi putut ajunge la şedinţa de redacţie, măcar. Poate c-aş reuşi s-o prind şi pe domnişoara Bowen, înainte să plece acasă, şi să-i explic că-mi fusese rău, dar că mă simt mai bine acum. Mi-am căutat din priviri ghiozdanul, încercând să-mi amintesc dacă l-am luat sus cu mine când am sosit, şi foiala mea i-a atras atenţia lui Sawyer.

– Care-i problema? s-a interesat, deja ameţit.

Ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă faptul de a-şi fi petrecut întreaga zi cu mine era ceva din care avea nevoie să iasă ameţindu-se.

– Ar trebui să plec, am murmurat, încercând să mă ridic de pe sacul de fasole pe cât de graţios mai era posibil. Se face târziu.

– Ce?

Sawyer s-a încruntat spre mine din locul pe care stătea răşchirat, pe covorul soios, cu gleznele încrucişate şi spinarea rezemată de braţul patului.

– De ce, din cauza ierbii?

M-am înroşit imediat, aruncând o privire spre Iceman şi spre Lou. Nu voiam ca ei să mă creadă vreo acritură care le strică plăcerea altora... chiar dacă mă simţeam oarecum aşa, o persoană care nu reușește să se bucure de ceva atât de evident inofensiv ca o zi chiulită de la şcoală.

– Nu, m-am grăbit să răspund, nu de asta. Doar că…

– Cam asta pare să fie, m-a întrerupt Sawyer.

– Bine, atunci, am zis, dând în sfârşit cu ochii de ghiozdan: era chiar lângă picioarele scării, unde-l lăsasem să cadă înainte de a mă repezi, împreună cu Sawyer, spre camera lui, mai devreme.

M-am ridicat şi mi l-am săltat pe umăr.

– Nu e asta. Doar că am lipsit de la o grămadă de chestii azi, atât. Ne vedem la muncă, bine?

Şi am pornit spre uşa din faţă, ţinând strâns ghiozdanul, ca pe o carapace protectoare de broască ţestoasă. Aveam senzaţia că într-o secundă toată ziua se întorsese cu fundul în sus.

Sawyer m-a prins din urmă pe minuscula prispă a bungaloului; o idee bună din partea lui, probabil, fiindcă tocmai îmi dădusem seama, în timp ce treceam pragul, că n-aveam habar cum aş putea să ajung acasă.

– Reena, a zis, trecându-şi o mână peste faţă. Haide, nu pleca supărată.

– Nu sunt supărată, i-am zis.

Şi chiar nu eram, zău. Nici nu ştiam exact cum eram. Nu reuşeam să înţeleg cum e posibil să treci de la sentimentul unei atât de mari apropieri de o persoană, într-un singur minut, la senzaţia că nu mai ştii sigur dacă o cunoşti măcar.

– Serios că trebuie să plec. M-am distrat grozav azi, sincer.

În loc de răspuns, Sawyer m-a cuprins într-o îmbrăţişare, făcându-mă să-i simt căldura şi moliciunea tricoului pe obraz. M-am calmat oarecum imediat cum m-a atins. M-am lăsat cufundată în el.

– Ok, a zis în cele din urmă, cu buzele lipite de tâmpla mea şi nepărând întru totul convins. Şi eu.

35

După

Mare tupeu pe Sawyer să vină la cină. Sinceră să fiu, aproape că sunt impresionată. Pentru o clipă, am avut impresia că tata ar putea chiar să-l ia în focuri, însă dacă Sawyer a remarcat asta, n-a lăsat să se vadă: zâmbeşte afabil, spune poveşti, e copilul minune preferat de toată lumea. Oare ce-o fi fost în mintea Lydiei când l-a invitat? Şi o fi atât de important pentru ea să-l facă să creadă că alcătuim cu toţii o singură mare familie fericită? O încerca să-l convingă să nu-şi mai ia zborul încă o dată?

Ne aşezăm la masă, o instalăm pe fetiţă, ne umplem paharele şi farfuriile. Tata recită repede o rugăciune simplă. Eu ascult doar cu o

ureche discuţiile din jurul meu: părerea nefavorabilă a Lydiei despre noul film al lui Woody Allen, pe care l-au văzut de curând, râsetele lui Soledad, precum clinchetul clopoţeilor de vânt. E de parcă i-aş auzi de pe fundul unui puţ.

– Te simţi bine, Serena? mă întreabă Lydia, când îmi întinde coşul cu chifle; unghiile ei, tăiate scurt, sunt pictate cu un stacojiu intens, romantic.

Pentru o clipă, îmi imaginez cum ar fi să-i arunc toată chestia aia în cap.

– Eşti foarte tăcută, continuă ea.

– N-am nimic, murmur cu privirea coborâtă în poală.

Unghiile mele sunt colţuroase, iar pieliţele roase aproape până la sânge.

Ciocnim. Ne mâncăm porţiile. Mă las pe spătarul scaunului. Mă simt la fel de captivă ca în primele mele zile de sarcină, de parcă aş putea, literalmente, să explodez în flăcări aici, în locul pe care stau, şi tot ce-ar avea lumea de zis ar fi mamă, ce mai vreme avem. Ca şi cum, poate, nici n-aş exista.

Nici lui Hannah nu-i e foame. Nu e mulţumită de orezul ei şi face mizerie peste tot, împrăştiindu-l pe tăviţa scaunului ei înalt, agitându-şi braţele pe sus şi sporovăind zgomotos. După câteva clipe, deja începe să scâncească.

– Hî, hî, protestează ea, total refractară la orice aş avea să-i ofer, ca să-i distrag atenţia, împingându-mi nervoasă mâna când încerc s-o ispitesc cu o chiflă unsă cu unt. Nu, mami! refuză ea.

– E obosită, le explic celorlalţi, când scâncetele se transformă în ţipete ascuţite şi scârţâite.

Îmi amintesc de ziua aceea din Galleria şi-i zic în gând: *Of, puiule, te rog, nu acum.*

– N-a dormit azi, adaug.

– O duc eu, se oferă Lydia, ca şi cum ar fi cel mai firesc lucru de pe lume, de parcă ea ar fi fost cea care mi-a alinat copilaşul în ultimul an şi jumătate, nu cea care ne-a ignorat complet, ca pe un oarecare nesemnificativ şi vag stânjenitor fauxpas, aşa cum ignori o uriaşă bucată verde de spanac rămasă înfiptă între dinţii vecinului tău de masă.

Se întinde spre Hannah chiar şi când mă vede că-mi pun şervetul pe masă, strecurându-şi mâinile ei impecabile pe sub braţele dolofane ale copilului.

– Mă descurc, îi zic, ridicându-mă cam prea în grabă.

Simt cum tot sângele îmi năvăleşte în obraji.

Lydia nu mă ia în seamă şi se apucă să desfacă breteaua de siguranţă a scaunului.

– Serena, scumpo, e în regulă...

– Nu.

Silaba asta reuşeşte s-o oprească. Îi opreşte pe toţi, la drept vorbind. Peste întreaga masă se aşterne brusc tăcerea, dacă nu luăm în considerare văicărelile furtunoase ale fetiţei mele.

– Foarte bine, atunci, rosteşte Lydia moale.

Îşi ridică mâinile în semn de capitulare şi se aşează la loc.

– Scuză-mă, îi zic.

Sunt jenată, dar, mai mult decât asta, sunt enervată. Îmi simt furia ridicându-se de undeva, din adâncul fiinţei, roşie şi puternică. Încerc să-i explic.

– Eu doar... îţi dai seama cum văd eu toate astea, nu? Faptul că, dintr-odată, începi să manifeşti interes faţă de ea după atâta timp?

Lydia îşi înalţă o sprânceană grijuliu pensată.

– Nu cred că înţeleg.

– Reena, intervine tata. Termină!

– Nu, Leo, se împotriveşte Lydia pe un ton rece ca faţa cealaltă a pernei, în toiul nopţii. Dacă Serena are ceva de spus, atunci, fără doar şi poate, trebuie lăsată să spună.

– N-ai vrut să ai nimic de-a face cu Hannah, sau cu mine, ani în şir, îi zic cu o voce stridentă, în timp ce mintea mi se umple de imagini cu diguri străpunse, cu ziduri care se năruiesc. Nu vorbeşti cu mine. Nimeni nu vorbeşte cu mine. Despre mine, poate, dar poate nici atât. N-am de unde să ştiu, fiindcă asta e prima duminică, de când s-a născut Hannah, în care sunt şi eu invitată la cină.

Arunc o privire spre Sawyer şi ochii îmi fug în toate direcţiile, ca ai unui animal încolţit.

– Aşa că, ştiţi, vreau să vă mulţumesc pentru că m-aţi reprimit în club.

– Reena... începe el, dar eu nu-l iau în seamă, preferând să privesc spre părinţii noştri.

Hannah încă plânge. E o nebunie – probabil că e o greşeală imensă –, dar adevărul e că abia m-am pornit. Deja mă simt mai puternică decât am fost de mulţi ani încoace.

– Nu sunt tâmpită, zic, ridicând fetiţa de pe scaunul ei şi săltând-o un pic pe șoldul meu.

E inutil, totuși; n-am cum s-o potolesc, când eu însămi sunt într-atât de capsată.

– Da, am dat-o în bară, dar nu sunt proastă de felul meu, continui. Să nu credeţi că nu ştiu ce păreri aveţi despre mine. Mi le-aţi dat de înţeles cu toţii cât se poate de clar.

– Ia stai, ce zici? se amestecă din nou Sawyer, întorcându-şi privirea spre mama lui. Voi ce i-aţi făcut?

– Eu categoric nu am...

– Ei bine, Hannah ne aparţine amândurora, exclam, rotindu-mi privirea acuzatoare peste chipurile celor de la masă: de la Roger, la tata, apoi la Lydia, după care de la capăt. Mie şi lui Sawyer. Am făcut sex. Nu suntem căsătoriţi. Îmi pare rău. Şi ştiu că e incredibil de jignitor pentru voi toţi şi n-am nimic împotrivă, dar nu pot să stau aici şi să joc un rol şi să... mă mai pocăiesc. M-am tot pocăit ani de-a rândul.

Mă întrerup pentru o clipă, ridicând furioasă din umeri.

– Nimeni nu mi-a organizat măcar o petrecere de bun venit a copilului!

– Serena, zice tata, a cărui faţă s-a întunecat precum roşiile din grădina lui, sprâncenele fiind acum împreunate într-o dungă groasă. Potolește-te!

– Nu pot, ripostez imediat, dar chiar în timp ce-mi ies cuvintele de pe buze simt cum vocea începe să mi se întretaie.

Dumnezeule, nu vreau să plâng – dacă plâng acum, o să par nebună, o să-mi subminez singură tot ce încerc să spun –, dar nu mă pot stăpâni. Într-atât de imensă e oboseala de a fi purtat toate astea închise în mine, toate sentimentele de vinovăţie, de furie şi de singurătate. Nu mai pot să suport. E prea mult.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, tati, şi-mi pare rău că am abătut ruşinea asupra familiei noastre şi că mă urăşti şi că mă consideri o desfrânată şi o curvă şi toate mizeriile posibile.

Acum deja hohotesc, zgomotos şi urât, cu Hannah cuibărită strâns în braţele mele.

– Şi poate că le merit sau poate că nu, dar esenţialul e că nu mai am acum ce să fac în privinţa asta. Chiar îmi doream ca tu să mă fi iertat deja. Cum e posibil să fii tatăl meu şi să nu mă ierţi?

Hannah se zbate, mă apucă de păr, iar eu nu pot să fac absolut nimic ca s-o domolesc.

– Vorbesc serios! De ce m-ai iubit numai când am fost cuminte?

Îmi întorc apoi privirea spre Soledad, zărindu-i faţa adorabilă ca prin ceaţă, trăsăturile distorsionate de lacrimile mele.

– Și cum e cu *te rog, gândeşte măcar de data asta*? o întreb, clătinând din cap, disperată. Pe bune? Ca şi cum eu n-aş şti cât a fost de greu? Ca și cum n-ar fi fost greu şi pentru mine?

– Poate cineva să-mi spună şi mie, vă rog, ce naiba se întâmplă aici? intervine Sawyer pe un ton insistent.

Şi el începe să-şi piardă cumpătul, ridicându-se de la masă, prefigurând una dintre izbucnirile lui temperamentale, de care-mi amintesc din vremea când eram împreună. Privirea îi e întunecată și furioasă.

– Întreabă-i pe ei, îi răspund, săltându-mi în braţe fetiţa care ţipă mai departe, şi pornesc spre ieşire, lăsându-mi mâncarea neatinsă. Eu am terminat.

– Reena!

Sawyer a venit după mine.

– Reena, stai!

Apucă portiera exact în clipa în care mă pregăteam s-o trântesc. Mă încrunt spre el.

– Era cât pe ce să-ţi prind degetele.

– Nu, exclamă el cu un zâmbet care ar fi fost de-a dreptul fantastic, dacă i-ar fi cuprins și jumătatea superioară a feţei. Am reflexe rapide.

– Aşa ţineam şi eu minte.

Deschide mai larg portiera, strecurându-se în deschizătură ca să n-o mai pot închide iar.

– Lasă-mă să merg cu tine, ok?

Scutur din cap, smiorcăindu-mă; e clar că sunt plină de muci pe faţă. Cred că arăt ca naiba.

– Vezi că am de gând să merg ceva.

– Nu-i nimic.

– O iau pe şosea.

– Nu mă deranjează.

Îmi simt măruntaiele de parcă ar fi fost râcâite cu furculiţa, golite de conţinut ca un dovlecel pentru umplut. Nu ştiu cum de a scăpat într-atât de sub control situaţia asta. Ridic din umeri şi-mi şterg faţa, după care îmi smucesc capul spre locul din dreapta mea.

– Bine, îi zic. Urcă.

Suntem deja de zece minute pe 95 până să scoată vreunul dintre noi o vorbă, iar când începe el, tonul îi e scăzut, ca apa oceanului pe timpul refluxului.

– Nu ţi-a organizat nimeni vreo petrecere de bun venit a copilului? mă întreabă.

– Nu, îi răspund, scuturând din cap. Dar a fost o prostie că am zis-o. Un exemplu prostesc. Pur şi simplu, asta mi-a venit în minte.

– Nu e prostesc. E naşpa.

– Mda, mă rog. Sunt o foarte, foarte mare dezamăgire pentru familia mea, zic, concentrându-mă asupra drumului şi încercând să vorbesc pe un ton stăpânit, indiferent, resemnat.

Mă simt umilită pentru că mi-am ieşit din fire aşa; niciodată nu mă comport eu astfel, nici gând. Am senzaţia că e nevoie să-mi cenzurez etalarea resentimentelor cât pot de repede.

– Şi pentru familia ta, la urma urmei, adaug.

Sawyer clatină din cap. Arată dezgustat.

– Nu ştiu de ce mai sunt şocat. Evident că ţi-au servit toate rahaturile astea catolice. Cu Fecioare şi târfe şi orice le-ar mai putea trece, naibii, prin cap, ca să te facă să te simţi ca naiba. Sunt ipocriţi, asta sunt cu toţii.

– Nu, nu e aşa.

– Ai toate motivele să fii furioasă. N-ai putea, te rog, să recunoşti?

– Dar e clar că sunt furioasă, Sawyer!

– Ştiu, încuviinţează el, clătinând din cap şi scărpinându-se în creştet cu mâinile cuprinse de neastâmpăr. Scuză-mă. Doar că... pe cât mă gândesc mai mult la asta, pe atât mai rău mă apucă pandaliile.

– De-asta eu prefer să nu mă gândesc deloc.

– Spui numai minciuni.

– Doar câteva, recunosc, ridicând din umeri.

– De ce te-ai împăcat cu toate astea?

– Păi nu toată lumea poate să fugă, răspund, dar abia apoi îmi dau seama că între un bobârnac şi o lovitură răutăcioasă e o graniţă foarte subţire, iar eu probabil că tocmai am trecut-o. Scuză-mă, îi zic, oftând.

Uneori, am impresia că întreaga mea relaţie cu Sawyer n-a fost altceva decât o lungă, interminabilă scuză.

– N-am vrut să sune aşa, îi explic.

– Ba sigur ai vrut, mă contrazice el pe un ton binevoitor.

– Mda, am cam vrut, mărturisesc.

Mă simt stoarsă ca o cârpă. Aproape că-mi vine să râd.

– În orice caz, nici n-aveam unde să mă duc.

– Aş fi vrut să-mi spui mie. Când m-am întors aici, adică. Aş fi vrut să ştiu lucrurile astea.

Privesc înapoi peste umăr şi schimb banda.

– E familia ta, Sawyer.

– Mda, bine, răspunde, întinzând mâna în spate ca să ridice iepuraşul din postav pe care Hannah îl scăpase pe jos.

Hannah îi zâmbeşte.

– Şi voi sunteţi familia mea, îmi zice.

Ne continuăm drumul timp de încă o oră, fără să prea vorbim. Sawyer fredonează ceva în barbă. Am o senzaţie bizar de paşnică, fiind în maşină cu el, liniştindu-mă, de parcă el, cu Hannah şi cu mine, am fi în mica noastră bulă cu climatizare controlată, total nederanjaţi de lumea de afară care trece pe lângă noi întruna. Ştiu că, până la urmă, vom fi nevoiţi să ne întoarcem şi să ne înghiţim papara – ştiu că n-are cum să mai dureze – însă Hannah doarme, iar Sawyer respiră alături de mine, aşa că, pentru o vreme, îmi prinde bine să mă prefac că ar fi altfel.

Tocmai intru pe alee, când Stefanie, soţia lui Cade, iese în fugă din casă, cu faţa ei bucălată plină de îngrijorare şi trasă. Clipesc mirată: Stefanie nu fusese la cină. În clipa imediat următoare, mă loveşte o rafală rece de înfricoşare. Deschid portiera cât pot de repede şi gândurile mi se împiedică unele de altele, iar amintirea telefonului meu, sunând în seara în care a murit Allie, rămâne înfiptă drept în mijlocul lor, ca ochiul unei furtuni devastatoare.

– Ce s-a întâmplat? strig din răsputeri, suficient de tare cât s-o trezesc pe fetiţă, bâjbâind să-mi deschei centura şi să cobor mai repede. Stef, spune-mi!

Stefanie îşi ridică braţele spre cer, scuturându-şi părul ei blond, cârlionţat.

– Reena, îmi răspunde înainte să pot măcar coborî din maşină. E vorba despre tatăl tău.

36

Înainte

Domnişoara Bowen n-a fost deloc încântată de faptul că am lipsit de la întâlnirea noastră.

– A fost ceva de-a dreptul atipic pentru tine, Reena, m-a muştruluit ea pe un ton mult mai rece decât orice a folosit până acum cu mine.

Azi purta ochelari, cu o ramă elegantă din baga.

– Ca să nu mai pun la socoteală şi lipsa de respect faţă de mine.

– Ştiu, am zis, simţind că mă ofilesc un pic sub privirea ei stăruitoare. Îmi cer scuze.

Colac peste pupăză, profesorul meu de la cursul de literatură pentru avansaţi era un încuiat, aşa că, din moment ce n-am putut să-i prezint vreo scutire medicală, mi-a scăzut calificativul cu două trepte întregi la testul despre Tolstoi.

Am rămas cu privirea aţintită asupra acelui C scris cu roşu aprins pe testul meu recuperat, simţind că mi se face rău. *Asta, categoric, n-o să se mai întâmple*, mi-am jurat mie însămi, străduindu-mă să evit o criză de nervi în mijlocul coridorului. N-

aveam voie să-i permit lui Sawyer să mă distragă de la ce trebuia să fac, de fapt, dacă mă gândeam cu seriozitate la absolvirea anticipată.

Cu toate astea, hotărârea mea n-a rezistat mult timp. O săptămână mai târziu, după prima treime a unei ture aglomerate de seară la restaurant, în timp ce mă întorceam la bucătărie ca să iau încă un coş cu pâine pentru clienţii dornici de carbohidraţi de la masa pentru doi din fund, Sawyer m-a apucat de încheietură şi m-a smucit după el în birou.

– Ce nai... am început, făcând ochii mari, însă el era preocupat să închidă uşa după noi şi pe urmă să mă lipească de ea, sărutările iuţi ca fuga unei căprioare năvălind grăbite în pieptul meu.

Mirosea a gumă de mestecat, iar dincolo de asta, a bere.

– Şi cum îţi merge în seara asta, iubire? am murmurat, cu buzele strivite de contururile ascuţite, atrăgătoare, ale bărbiei lui.

Sawyer a zâmbit intens şi luminos, cu palmele lui calde la baza coastelor mele, acolo unde bluza îmi ieşise din pantaloni (sau, ca să fiu mai exactă, unde o scosese el din pantaloni).

– Îmi merge grozav în seara asta, mi-a răspuns şi m-a sărutat din nou.

Am închis ochii şi mi-am permis să mă cufund un pic în starea asta, strângând şi desfăcând pumnii pe materialul apretat al cămăşii lui pentru serviciu. Sawyer se pricepea să sărute. Acum mă ţinea cu o mână de ceafă, cu degetele prin păr, trăgându-mi capul pe spate doar un pic, astfel încât să poată ajunge la porţiunea albă, sensibilă, de piele de sub gulerul meu; tocmai îşi strecura, cu cea mai mare încetineală posibilă, un genunchi printre ai mei, când uşa a fost împinsă cu putere în mine.

M-am prăbuşit peste Sawyer, pierzându-mi echilibrul, după care m-am întors.

Era tatăl meu, cu o privire întunecată şi mânioasă, cu maxilarele ferm încleştate. Pentru o clipă, n-a făcut decât să ne măsoare din ochi.

– Ăăă... am bâiguit, în timp ce mâna îmi zbura spre buze fără să-mi mai pot stăvili reflexul, ştergându-le cu dosul palmei. În spatele meu, Sawyer a tuşit încet. Noi tocmai…

– Taci!

Două pete în culori vii i se reliefau distinct pe amândoi obrajii. A deschis gura ca să spună ceva, dar a închis-o la loc, de parcă și-ar fi adunat fiecare dram de cumpătare omenește posibil ca să nu urle la noi din adâncul plămânilor în faţa Sfântului Părinte și a celor șaptezeci și cinci de clienţi din salon.

– Du-te înapoi în bar, până nu te dau afară, a izbutit în cele din urmă să spună, cu privirea îndreptată spre Sawyer. Imediat!

Sawyer a încuviinţat ascultător, și-a netezit poalele cămășii și a pornit, ocolindu-mă, spre ușă. Am dat să-l urmez, mai roșie la faţă chiar și decât tata, însă el m-a prins cu o mână de cot, strângând îndeajuns de tare cât să mă doară.

– Tu, a rostit cu voce scăzută. Tu rămâi.

– Leo... a încercat Sawyer.

– Sawyer, jur pe Dumnezeu că, dacă nu dispari din ochii mei în clipa următoare, o să-mi cunoști o faţă pe care n-ai mai văzut-o până acum și-ţi garantez că n-o să-ţi placă.

Așa că Sawyer a plecat.

Tata a trântit ușa cu putere în urma lui, după care s-a întors să se ocupe de mine.

– Îţi baţi joc de mine? m-a luat la rost.

M-a privit în ochi numai pentru o fracţiune de secundă, de parcă i-ar fi fost greu să mă mai vadă. S-a dus spre birou și a scos un tub de aspirină din sertarul de sus, înghiţind două pastile fără apă.

– Serios vorbesc. Sincer, nu mai știu ce să mă fac cu tine în ultima vreme. Chiar nu știu.

– Tati, am zis, încercând să-mi păstrez calmul, așa cum fusesem învăţată să mă descurc cu clienţii isterici. Noi doar...

– Voi doar ce, Serena? a ripostat el, azvârlindu-și la propriu braţele spre tavan.

Telefonul de pe birou a început să sune aspru și zgomotos, însă el s-a comportat de parcă nici nu l-ar fi auzit. Privirea i s-a abătut iute spre cămașa mea scoasă din pantaloni.

– Vă făceaţi de cap în biroul meu și cine știe ce altceva? Eu n-am de gând să înghit una ca asta. N-am de gând.

Mi-am făcut un pic de lucru cu cablurile computerului, care atârnau pe după marginea biroului. Ca să fiu corectă, trebuie să spun că fusese o alegere colosal de tâmpită pentru noi încăperea

asta; însă era greu să judec limpede atunci când era vorba despre Sawyer. Dar îmi doream cu tot dinadinsul să-l liniştesc.

– A fost o tâmpenie.

– A fost, m-a aprobat el, frecându-şi fruntea înroşită, dar nu vreau să-ţi aud scuzele. M-am săturat să le tot aud. Te-am tratat ca pe o persoană adultă, Reena. Am avut încredere în tine, chiar şi atunci când mi-a venit greu. Ştiu că ai trecut printr-o perioadă dificilă, anul ăsta, și până acum nu ţi-am interzis să te vezi cu Sawyer, dar o s-o fac, dacă e singura cale de a mă înţelege cu tine.

Începea să se întunece; vedeam pe fereastră cum se schimbă lumina, căpătând nuanţe vineţii şi albăstrii.

– Sunt îngrijorat pentru tine, Reena. Înţelegi ce-ţi spun? Mai mult decât îngrijorat. Sunt îngrozit.

– Pentru ce? am replicat pe un ton strident. Pentru ce anume eşti atât de îngrijorat?

Tata m-a fixat cu o privire de parcă aş fi fost copil, de parcă ar fi crezut, cu toată sinceritatea, că n-am habar de cum merg treburile pe lumea asta.

– Ascultă-mă, mi-a zis pe un ton tărăgănat, privindu-mă în ochi pentru prima oară de când pătrunsese în birou. Sunt tatăl tău. Şi-mi fac griji c-o să comiţi o greşeală pe care n-o să mai am cum s-o repar.

Mi-am simţit spinarea îndreptându-se brusc. Eram sătulă de principiile religioase ale tatii, de judecăţile şi de remuşcările lui şi de apăsătorul miros de tămâie; nu eram mare amatoare de încălcat reguli, dar mă săturasem să fiu atât de docilă şi cuminte.

În astfel de momente, abia aşteptam să plec la Northwestern, să scap de sub privirea lui vigilentă, tiranică... deşi, evident, asta ar fi însemnat să-l părăsesc şi pe Sawyer, totodată.

– Eşti atât de frumoasă, mi-a zis tata pe un ton aproape implorator. Şi atât de inteligentă. În ruptul capului, nu pot să înţeleg de ce-ai vrea să rişti, să strici lucrurile, pentru…

– Dar nu stric nimic! l-am întrerupt pe un ton care se ridica primejdios de mult. Am şaisprezece ani. Am un iubit. E ceva normal. Poate nu şi pentru mine, până acum, dar pentru alţi oameni e ceva normal. N-ai putea, te rog, să te linişteşti şi să mă laşi să am şi eu o viaţă a mea, cât de cât?

Tata a început să râdă auzindu-mă, un râs scăzut şi lent şi neîncrezător.

– Reena, mi-a zis încet, exact asta încerc şi eu să fac.

Am deschis gura ca să-i dau replica, însă el deja considera discuţia încheiată şi se întorcea spre birou, ca să-şi ia cine ştie ce chestie pentru care venise, în primul rând.

– Întoarce-te la mesele tale, mi-a zis aproape absent. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, vâră-ţi cămaşa în pantaloni.

Nu mai ştiu când mi-a dat prin cap pentru prima dată că tatăl meu nu e singurul care nu se înnebuneşte de plăcere la gândul că Sawyer şi cu mine am fi împreună. Lydia ne privea pieziş, asta-i clar.

Îi spusesem lui Sawyer că mama lui are impresia că sunt o tâmpită. Avusesem o întâlnire mai stânjenitoare decât altele cu ea, în parcarea de la *Antonia*, când s-a oferit să mă ducă până acasă cu maşina într-un fel care semăna îngrozitor de mult a poruncă, iar eu am tot bălmăjit aiureli, ca să nu mărturisesc că, de fapt, voiam să mă duc la fiul ei.

Sawyer a râs atunci, de parcă ar fi crezut că glumesc, nu-mi dădusem prea bine seama.

E tiranică, atât, mi-a zis Shelby, atunci când i-am povestit întâmplarea, în timp ce aveam pauză amândouă: despre cum îmi simţeam limba legată când eram în preajma Lydiei, despre cum am văzut-o aducând în pragul plânsului o matahală de ajutor de bucătar, cu o mustrare glacială, tăioasă, privind calitatea sosului nostru olandez, după care m-am pomenit total incapabilă să leg o propoziţie când ea mi-a adresat o întrebare cât se poate de simplă, despre noul nostru program de primăvară – cum mă săgetase cu o privire plictisită, enervată, şi apoi îmi întorsese spatele şi plecase. *Trebuie doar să te arăţi tare în faţa ei,* m-a sfătuit Shelby. *E ca atunci când îi tragi un pumn celui mai rău copil de pe terenul de joacă*. Am pufnit atât de zgomotos, încât supraveghetoarea sălii de studiu mi-a aruncat o privire enervată, cu ochelarii ei enormi alunecându-i până spre vârful nasului unsuros. Mi-am coborât ochii spre articolul despre concertul de primăvară al formaţiei de jazz, pe care trebuia să-l scriu, apoi i-am ridicat la loc spre Shelby.

Tu vrei s-o iau la pumni pe Lydia Legrande?

O, Doamne, da! Din fiecare fibră a ființei mele îmi doresc asta, a exclamat Shelby, râzând; apoi, aplecându-se în față și întinzându-se peste pupitrul ei, m-a tras de coada împletită, într-un gest liniștitor. *Și, ascultă-mă, Reena, ea nici n-o să-și dea seama ce-a lovit-o.*

Stăteam turcește pe patul meu, cu laptopul și un caiet cu spirală, alternând între articolul meu despre formația de jazz și o scrisoare de intenții pentru stagiul de practică internă la South Florida Living, despre care domnișoara Bowen – între timp, mă iertase, oarecum – părea convinsă că-l voi obține, când ceva mic și dur s-a izbit de tocul ferestrei, în spatele capului meu. Am sărit ca arsă, lăsându-mi caietul să cadă pe podea, și m-am ridicat în genunchi, răsucindu-mă și privind cu atenție afară, pe fereastră, tocmai când o pietricică albă și strălucitoare a izbit peretele lateral al casei, aproape de nasul meu.

Mi-am dat deoparte părul căzut peste față și am simțit cum în stomac a început o luptă: Sawyer era pe aleea din fața casei mele, într-un tricou cu mâneci de altă culoare, ca pentru baseball, cu o mână încurcată prin părul lui lățos. Am scos un oftat. Normal că trebuia să mă îndrăgostesc de un băiat care azvârle cu pietre în geam.

Am deschis fereastra spre aerul fierbinte și umed al Floridei. Cerul era întunecat, norii negri-vineții rostogolindu-se pe el din direcția apei, iar palmierii începuseră deja să se încovoaie un pic în bătaia vântului înăbușitor. Mirosea a ploaie.

– Ce tot faci? am șuierat spre el.

Am aruncat o privire peste umăr, spre ușa deschisă a camerei, cercetând după orice semn de viață dinspre partea de coridor în care aveau camera tatăl meu și Soledad. După scena din biroul de la restaurant, ultimul lucru care-mi mai trebuia era să-l prindă pe Sawyer în casa noastră, în toiul nopții.

– Bună, mi-a răspuns el. Ai putea să cobori până aici?

– Ce? am replicat prostește, chiar dacă-l auzisem perfect. Sigur. Da. Stai un pic.

Mi-am tras un pulover peste maieu și am coborât, lipăind cu tălpile goale pe scară. În bucătărie era întuneric, excepție făcând lampa de veghe de sub cuptorul cu microunde, și tăcere, dacă făceam abstracție de zumzetul scăzut al mașinii de spălat vase,

trecută pe programul de uscare. Când am deschis uşa din spate, el era deja pe trepte.

– Bună, am zis prudentă, încă neliniştită de gândul că am putea să fim descoperiţi.

M-a sărutat îndelung, fără să intre, de parcă ar fi aşteptat o invitaţie. Emana un miros cald, ca de pământ, nu în totalitate de curat, iar când, în sfârşit, a pătruns în bucătărie, a adus cu el şi o mică dâră de noroi.

– Scuze, a fost prima lui vorbă, când a privit în jos. Bună.

– Bună. Nu-i nimic.

Mi-am încordat privirea dincolo de el, spre alee, însă jeepul nu era acolo.

– N-ai venit cu maşina?

– Nţ. Pe jos.

– De la tine de-acasă?

Sawyer a scuturat din cap.

– Am fost la o petrecere.

– De ce?

– De ce am fost la o petrecere?

– De ce ai venit pe jos?

– Am vrut să te văd.

L-am privit, mijind ochii spre el.

– Eşti beat?

– Doar un pic.

– Eşti beat sau ce?

Sawyer s-a strâmbat.

– Pot să dorm aici?

Iisuse, Doamne!

– Hm, am mormăit, ezitând.

Era, practic, cea mai tâmpită idee din întregul univers. Nici gând ca Sawyer să-şi poată petrece noaptea în patul meu. Nici măcar nu-mi puteam imagina cât de tare s-ar enerva tata, dacă ne-ar prinde: după una ca asta, categoric mi-ar spune că nu mai am voie să mă văd cu Sawyer şi-atunci ce s-ar alege de mine? Era de o tâmpenie prea enormă ca s-o iei măcar în considerare, o misiune sinucigaşă, dar:

– Sigur, m-am auzit răspunzând. Mda. Bineînţeles. Care-i problema?

– Niciuna. Mi-a fost dor de tine. Sunt tâmpit. Probabil că dormeai.

– Îmi făceam temele, sinceră să fiu, i-am zis, îndepărtându-i părul de pe frunte. Avea nevoie să şi-l tundă.

– Au, a exclamat Sawyer, pleoştindu-se la faţă, doar pentru o fracţiune de secundă şi doar pe porţiunea din jurul ochilor. Dacă eşti ocupată, pot să plec.

Vocea lui mă omora, atât de joasă şi de mormăită, un amestec de motan torcând şi roţi de camion pe pietriş. Aş fi fost în stare să-l ascult până şi cum citeşte cartea de telefon, ăsta era adevărul.

– Nu-ţi face griji pentru asta. Hai sus. Pot să termin mâine dimineaţă.

M-am crispat un pic când am spus asta, gândindu-mă la domnişoara Bowen şi la C-ul meu de la literatură, la jurămintele făcute faţă de mine însămi, cum că n-o să fac exact ceea ce făceam acum. Era primăvară şi absolvirea se zărea la orizont. Nu-mi puteam permite să stric totul. Şi totuşi, chiar şi-aşa, mi-am strecurat mâna într-a lui Sawyer, trăgându-l mai aproape.

– Serios, nu-i nimic, am insistat.

A şovăit, fără să se clintească prea tare.

– Nu vreau să-ţi încurc treburile, mi-a zis.

– Nu încurci nimănui nimic.

– Mda, asta să i-o spui tatălui meu.

– Ce ţi-a zis tatăl tău? m-am interesat, oprindu-mă să-l fixez cu o privire întrebătoare.

Eram acum în mijlocul bucătăriei, în dreptul cănilor pentru cafeaua de dimineaţă, aranjate cu meticulozitate pe bufet. Soledad nu se ducea niciodată la culcare, înainte ca orice lucru să fie la locul lui.

– Şi, chiar, când ai mai putut să te întâlneşti cu tatăl tău?

– Am trecut pe la ei, ca să-mi iau câteva lucruri. Ar trebui să fac un duș.

– Sawyer. Ce ţi-a zis?

Şi-a plimbat uşor dinţii peste partea superioară a maxilarului meu, până aproape de ureche.

– Ar trebui să vii şi tu cu mine.

– M-am spălat deja, i-am răspuns, înghiţind sonor în sec.

– Şi ce dacă?

– Şi, dacă se-ntâmplă să se trezească tata, o să te lase fără ouă.

Sawyer şi-a aplecat capul într-o parte, la modul *bine punctat*.

– Atunci sărim peste duş.

Am chicotit uşor şi l-am apucat de mâna lui rece, netedă, trăgându-l afară din bucătărie, pe holul întunecos. Bătrâna scară a început să scârţâie şi să geamă sub tălpile lui.

– Şşt, am şoptit, cu inima bubuindu-mi în piept şi degetele strânse pe umărul lui, ca să-l fac să rămână pe loc. Dumnezeule, sigur o să fim prinşi!

Am stat timp de un minut să ascult, dar n-am auzit nimic.

– Trebuie să nu faci deloc zgomot, Sawyer, nu e de glumă.

– Nu eu fac zgomot, ci casa ta, mi-a răspuns în şoaptă.

Mâna i s-a furişat în sus, pe spinarea mea, pe sub tricou. Până şi beat, era tot iute şi abil, graţios ca o vietate hăituită. M-a dus cu gândul la pădurea Sherwood. M-a dus cu gândul la Robin Hood.

Camera mea era slab luminată de lampa pentru citit de pe noptieră; m-am oprit aproape de uşă şi mi-am plimbat privirea peste tot, încercând încă o dată să-mi dau seama ce putea el să vadă când intra aici. Am privit rafturile înţesate de cărţi, fotografiile de pe perete: eu şi Cade, la plajă, când eram mici; Shelby pe gradenele terenului de sport de la şcoală. Mai era un cadru cu mama, de când era însărcinată cu mine, umflată ca o minge pentru plajă, râzând, cu capul dat pe spate; alături era o fotografie mare, alb-negru, înfăţişând Sena.

– Hei, a exclamat Sawyer, răsuflând şi aşezându-se pe marginea saltelei. Ai patul cald.

– Stăteam pe el, i-am explicat.

Am încuiat uşa, pentru siguranţă, apoi am traversat încăperea şi am îngenuncheat în faţa lui. La gât şi la încheieturile mâinilor avea tot felul de coliere şi de brăţări, din fir de cânepă şi din piele, ca la ţigani.

– Eşti sigur că te simţi bine? l-am întrebat.

– Mda. Scuză-mă. Trebuia să te fi lăsat să dormi.

– Dar ţi-am spus, nu dormeam. Întinde-te pe spate, i-am cerut, după care m-am suit lângă el.

I-am ascultat respiraţia pentru o vreme, până când mi s-a părut că se mai linişteşte puţin. Stăteam cu o ureche ciulită spre coridor. Fără doar şi poate, el nu era numai beat.

M-am tras încetişor mai aproape, până când am ajuns chiar lângă el, încălecându-l cu un picior şi adăpostindu-mi bărbia în îndoitura umărului lui. Îi simţeam pe obraz căldura pielii fine a gâtului. M-am întrebat unde o fi fost şi cu cine, dacă s-o fi distrat mai bine fără să fiu şi eu prezentă. Aveam impresia că poate să fie cu totul altcineva dacă vrea, de parcă ar fi posibil să se transforme chiar sub ochii mei.

Nu e așa cum crezuserăm noi că ar fi, mi-am amintit că spusese Allie, cu părul ei blond strălucind în lumina becului din curtea din spatele casei ei, în chiar ultima seară a prieteniei noastre. Mi-ar fi plăcut să fi putut sta de vorbă cu ea acum. *Așa a fost el și cu tine?* mi-am imaginat c-o întreb... stând amândouă cocoţate pe leagănele pentru care eram acum mult prea mari, în timp ce mama ei cocea brioşe cu seminţe de în, în casă.

– Te mai gândești la Allie? l-am întrebat deodată.

Dădusem drumul întrebării, iute şi şoptită, înainte de a mă gândi prea mult, ca să nu-mi pierd curajul.

Doar pentru o secundă, l-am văzut pe Sawyer dispărând, undeva, în mintea lui, unde nu-l puteam găsi. Apoi, a clipit şi s-a întors.

– Ce-ai zis?

– M-ai auzit.

– Poate că n-am auzit.

– Ba da, ai auzit.

Sawyer a ridicat din umeri, peste pernele de pe patul meu.

– Nu ştiu, Reena. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– De ce? am insistat, proptindu-mă într-un cot ca să-l pot vedea mai bine: muşchii de pe umeri, cioturile dure ale oaselor de la încheieturile mâinilor, pielea un pic lucioasă, puţin palidă.

A scuturat din cap, recalcitrant.

– Termină.

– Eu să termin? am replicat, încruntându-mă. Tu să termini. Te-am întrebat doar…

– Reena, m-a oprit el. Părea sâcâit, de parcă l-aş fi deranjat cumva, de parcă, poate, ar fi regretat că a venit la mine. Uite ce e, pot să plec, dacă asta vrei. Dar nu am chef să discut despre aşa ceva.

– Foarte bine, am acceptat, trântindu-mă la loc pe spate, cu privirea spre tavan.

Mă simţeam îndurerată şi incomodată, nelalocul meu.

– N-o să-ţi mai placă de mine, a rostit el încet, dacă o să vorbim despre aşa ceva.

M-am ridicat în capul oaselor.

– Asta ce mai înseamnă?

Sawyer a ridicat iarăşi din umeri, nepăsător.

– Înseamnă exact ceea ce am spus.

– N-aş putea niciodată să nu-mi mai placă de tine, am protestat, deşi dintr-odată o anumită parte din mine nu mai era întru totul sigură de faptul că ăsta ar fi adevărul. Tot trebuie să vorbim despre asta odată şi-odată, nu crezi?

– De ce? m-a întrebat el atunci, simplu şi direct.

N-am găsit ce să-i răspund la asta. M-am dus cu gândul la bărbia ascuţită a lui Allie şi la tălpile ei de clovn... la lungile ore petrecute în secţiunea cu DVD-uri a bibliotecii, când dezbăteam ce anume aveam să vedem în seara respectivă, şi la felul în care era capabilă să-mi provoace râsul tocmai din cealaltă parte a camerei, prin cea mai nesemnificativă tresărire a feţei.

Pentru că mi-e dor de ea, era cât pe ce să-i mărturisesc. Pentru că mi-e atât de dor de ea, încât mi se frânge inima asta tâmpită.

Până la urmă, totuşi, am lăsat-o baltă şi gata. Nu ştiu de ce anume: poate că mă temeam de ceea ce avea el să-mi spună, de faptul că, odată ce-ar rosti cuvintele, n-ar mai putea să le ia vreodată înapoi. Ca şi cum tot ce aveam noi ar fi într-atât de fragil – casant ca o coajă de ou, valoros ca o piatră preţioasă – încât trebuia să-l protejez cu orice preţ.

– Care lucru anume consideri tu că ar fi cu adevărat interesant? l-am întrebat în schimb, cuprinzându-mi genunchii cu braţele şi coborându-mi privirea spre el. Nu ceva evident. Să nu-mi spui că e chitara ta.

Atunci, Sawyer s-a destins vizibil, întregul lui trup relaxându–se. Şi-a strecurat un braţ sub cap şi, uite-aşa, am redevenit prieteni.

– Pot să spun că gagicile? m-a întrebat, zâmbind puţin.

– Nu spune că gagicile.

– Pot să spun că e o gagică anume?

– Am zis să nu spui despre gagici!

– Ok, a încuviinţat el, rostogolindu-se astfel încât să mă poată privi. Păi, dacă nu pot să spun că ar fi chitara mea şi n-am voie să vorbesc despre gagici, ar trebui, bănuiesc, să spun că vremea.

– Scuză-mă, ce-ai zis?

– Vremea, a repetat el, ridicând din umeri.

– Vremea, de toate felurile?

– Păi mda. Dar nu la asta mă refeream, nu tocmai. Vorbeam despre, cum să zic, modul ei de evoluţie. Despre electricitate şi fronturi şi alte chestii. Ştiu o grămadă de lucruri despre vreme, sincer să fiu. Îmi doream să mă fac meteorolog, când eram mic.

– Nu se poate!

– Ba da.

– Eşti plin de surprize.

– Aşa spune lumea.

M-am întins pe deasupra lui şi am stins veioza.

– Povesteşte-mi despre nori.

37

După

Ultima oară când am fost într-un spital, a fost atunci când s-a născut Hannah. A avut nevoie de douăzeci şi una de ore până să iasă, micuţa mea, şi majoritatea lor mi le-am petrecut zdrobind fulgi de gheaţă între molari şi blestemând atât Divinitatea, cât şi bărbaţii. Am fixat cu privirea galbenul blând al salonului de spital. Am şi plâns puţin.

Data precedentă fusese în seara morţii lui Allie.

– De ce nu ţi-ai luat telefonul la tine? mă ia la rost Cade, înainte de orice altceva.

Arată răvăşit şi se plimbă ca un leu în cuşcă prin sala de aşteptare.

– Am încercat de o mie de ori să te sun.

– Ne-am întâlnit acasă cu Stef, i-am răspuns, scuturând din cap, încercând să-mi limpezesc mintea. I-o întind pe Hannah lui Sawyer, care deja întinsese braţele. Ce e? Cum se simte?

– E în operaţie. A făcut un infarct.

– Asta ştiu, mă răstesc eu. Mi-a zis Stef. Altceva?

– L-au adus sus acum câteva minute. Un triplu bypass.

– E periculos?

– Nu mai periculos decât un infarct, ripostează fratele meu, schimonosindu-şi faţa cu răutate.

– Nu e cazul să fii măgar pe tema asta.

– Era cazul să ai telefonul la tine.

– Am plecat în grabă!

Un val proaspăt de teamă şi de groază se revarsă prin mine, când îmi amintesc ieşirea mea dramatică din casă. Nu-mi vine să cred că am vorbit aşa cu el, ştiind în ce stare e cu inima.

– M-am purtat oribil cu el la cină. Cu Roger și Lydia. Ne-am certat.

Abia mai pot să pronunţ cuvintele. Simt că trec printr-un crud şi neobişnuit déjà-vu când mi se întâmplă una ca asta și mă străduiesc să nu urmez firul gândirii spre inevitabila încheiere, spre cum n-am reuşit niciodată să mă împac cu Allie înainte ca ea să...

– Dumnezeule, Reena, exclamă Cade, clătinând din cap. Au venit. Au fost să-şi ia cafea.

O priveşte peste umăr pe Soledad, care stă la fel de nemişcată ca o statuetă a Fecioarei Maria într-un magazin de mărunţişuri, pe un scaun din plastic cu spătar. Bluza îi e mototolită şi şifonată. Arată aproape de parcă ar fi moartă. Mă aşez lângă ea și-i scotocesc prin geantă după mătăniile pe care ştiu că le ţine dedesubtul celorlalte lucruri. I le dau, iar ea începe să le înşire pe degete fără să-şi ridice privirea spre mine.

Îmi rotesc privirea în jur. Sawyer e în picioare, lângă uşă, vorbind încet cu fetiţa, explicându-i conţinutul unui dezagreabil tablou în acuarelă atârnat pe peretele de acolo.

– … oceanul, îl aud spunând. Azi nu se înoată.

Peretele e îmbibat de nuanţe de gri-cârtiţă şi bej, iar linoleumul împestriţat cu gri, ca un Pollock cu buget redus. Automatul cu răcoritoare huruie şi luceşte. Un bărbat tânăr, cu mâna înfăşurată într-un prosop, stă lângă o femeie cu înfăţişarea plictisită, îmbrăcată cu o bluză fără umeri, care se joacă pe telefonul ei mobil. În afara noastră, sunt singurii prezenţi. O zi săracă în urgenţe, poate.

Îmi încrucişez picioarele, apoi le depărtez. E frig aici, deranjant de frig, ca la Polul Nord sau ca într-un magazin de cartier la două noaptea. Mă gândesc la ziua în care a ajuns aici Sawyer. Mă gândesc la seara accidentului lui Allie. În spatele biroului de recepţie, o funcţionară citeşte *Glamour*. Înghit în sec.

Cade mi-a povestit odată că, în noaptea de după ce a murit mama noastră, tata a stat în bezna bătrânei noastre case scârţâind din toate încheieturile şi a cântat la pian până când s-a ivit lumina portocalie a zorilor în spatele lui. Arpegii, a continuat Cade. Arpegii, şi Mozart, şi Billy Joel, şi orice altceva i-a venit în minte, melodii alcătuite din senin, pe care nimeni, nici măcar tata în persoană, nu şi le-a mai amintit după ce, în sfârşit, s-a făcut dimineaţă.

N-am cum să verific acurateţea acestor fapte. Dumnezeu mi-e martor că fratelui meu îi plac poveştile bine ticluite şi n-a dus niciodată lipsă de imaginaţie când a fost să născocească vreuna, însă din seara când am auzit-o – şoptită prin arşiţa tropicală a curţii din spatele casei noastre, la ani după ce se presupune că s-ar fi petrecut întâmplarea – am ajuns să cred cu convingere oarbă. Există imaginea ei, în mintea mea: tata, cu trăsăturile ascuţite de durere, cu spatele încovoiat şi degetele zburând peste clapele negre şi albe ale pianului. Un tablou atât de clar, încât, pentru un timp îndelungat, am crezut că poate îmi amintesc şi eu acelaşi lucru.

Acum, când stau să mă gândesc la asta după atâta timp, îmi dau seama că e, probabil, un amalgam pestriţ, confuz, din toate celelalte seri în care chiar m-am trezit şi l-am găsit în faţa luciosului Steinway instalat lângă fereastra casei noastre. Au fost zeci şi zeci, când eram mică: seri când săream din pat, trezită din cine ştie ce coşmar atroce, şi mă strecuram, desculţă şi pe jumătate trează, pe hol, aşezându-mă în capătul de sus al scării şi ascultând muzica interpretată de tatăl meu. Cu cântecul potrivit, înţelegeţi, tata putea

să ispăşească orice păcate ar fi comis întreaga lume împotriva fetiţei lui. Cu cântecul potrivit, tata era capabil să mă elibereze.

– Reena.

Îmi ridic privirea şi-mi dau seama că nu e prima oară când mă strigă Sawyer: că el, ca şi Cade şi Stef, care veniseră după noi, cu maşina ei, mă privesc toţi, aşteptând. Piciorul mi se bâţâie nestăpânit. Îl opresc.

– Ce e? întreb pe un ton defensiv.

– O s-o iau pe Hannah, ca s-o schimb.

Aproape că-mi vine să râd.

– Dar ştii măcar cum se schimbă un scutec? îl întreb şi vorbele îmi sună cu mult mai răutăcioase decât intenţionasem.

Sawyer zâmbeşte, doar pentru o jumătate de secundă şi gata.

– O să-mi dau eu seama.

Aşteptăm. Ceea ce nu ţi se spune despre spitale, ce nu ţi se arată în programele de televiziune despre doctori frumos dichisiţi şi pacienţii cărora le salvează vieţile, este cât de mult durează totul. Roger şi Lydia se întorc, cu două tăvi din carton pline cu cafele de la gheaţă. Iau un pahar şi zic mersi. Stef aduce mâncare de la bufet. Sawyer o plimbă pe Hannah. O aud pe Soledad, murmurând în spaniolă: *Dios te salve, Maria...*

Când asistenta de la recepţie îşi termină de citit exemplarul din *Glamour* şi-l lasă să cadă pe tejghea, mă duc şi-l iau, frunzărindu-l ca să aflu ce mai poartă în sezonul ăsta fetele cu mai mulţi bani, cu mai puţină grăsime pe burtă şi cu taţi mai sănătoşi. Ascult ticăitul ceasului, neîntrerupt.

Trec ore întregi până când vine cineva să discute cu noi; e aproape miezul nopţii când un medic ciufulit, istovit după înfăţişare, cu ochelari fără rame, îşi face drum până în sala de aşteptare, ca să ne dea de ştire că, la drept vorbind, nu are nimic de comunicat. Au existat unele complicaţii, ne explică vag; în afară de asta, n-are ce să ne mai spună. Că o să stea cu tatăl meu până dimineaţă, printre maşinăriile care piuie neîntrerupt, cu mâinile reci în cavitatea lui toracică. Şi că noi toţi ar fi cazul să ne ducem acasă.

– Eu rămân, anunţă imediat Cade, scuturând din cap ca un catâr. Tu ar trebui s-o iei din loc, îi spune lui Stef. Reena, şi tu ar trebui să te duci.

Mă înfoi ca un arici.

– Dacă rămâi tu, rămân şi eu.

Ridică o sprânceană spre mine.

– Şi cu Hannah ce faci?

E un ticălos tiranic, câteodată, fratele ăsta al meu, însă are un spirit practic la superlativ.

Arunc o privire spre Sawyer. Oare sunt într-atât de disperată, încât să-l las să mi-o ia? Încerc să gândesc mai cu iuţeală acum, însă Soledad s-a şi ridicat de pe scaun. Ca şi cum i-ar fi vârât cineva ştecherul în priză, reintră în acţiune, preluând comanda.

– Nu fi încăpăţânată, Reena, îmi zice. Du fetiţa acasă.

– O duc eu, se oferă Sawyer.

– Nu vorbi despre mine ca şi cum n-aş fi aici, mă răstesc la el. Sunt chiar sub nasul tău.

El ridică din umeri, icoana nevinovăţiei.

– Ştiu că eşti.

– Du-te, mă îndeamnă Soledad. Te iubesc. Culc-o pe fetiţă.

Până să pot reacţiona în oricare fel, deja mă cuprinde cu braţele, strângându-mă cu putere.

– Reena, continuă ea încetişor şi tocmai îmi vine în minte gândul că o singură zi n-ar trebui niciodată să cuprindă chiar atâtea. Să spui o rugăciune, mă sfătuieşte.

Ajunsă acasă, trântesc portiera maşinii pe alee, iar zgomotul mă face să tresar în chip ciudat. Clopoţeii de vânt zornăie pe verandă. Prin copaci, greierii şi cicadele îşi freacă alene picioruşele între ele.

– Ce mai hărmălaie, îi şopteşte Sawyer lui Hannah, în timp ce-o ridică de pe scăunelul ei din maşină.

Fusese tăcere pe drumul spre casă, una dintre foarte puţinele ocazii, de numărat pe degetele de la o mână, când m-am aflat cu Sawyer într-o maşină, fără să fie radioul în funcţiune. Zgomotele bruşte, naturale sau nu, te fac să tresari.

Mă conduce până la uşă, ezitând în timp ce-mi scot cheile din adâncul genţii cu scutecele lui Hannah. Ea e acum complet trează şi

turuie silabe fără sens cât o ţine gura. Descui uşa, iar Sawyer mi-o pasează. Abundenţă de taţi şi fiice pe seara asta.

– Şi, zice, stând pe verandă cu mâinile în buzunare, în timp ce eu sunt pe jumătate în casă, pe jumătate afară, cum te simţi?

Ridic din umeri, împovărată de fetiţa mea şi de geantă, dar mai ales de brusca şi totala epuizare care-mi înghite tot corpul, făcându-mă să-mi simt pielea de parcă ar fi plină de nisip.

– Bine. Obosită.

Sawyer nu e mulţumit de răspuns. Nu se urneşte.

– Altceva?

– Nu ştiu.

Ceva imposibil de definit.

– Năucită, îi zic, până la urmă.

Totul e atât de apăsător şi dintr-odată simt, caraghios lucru, că în clipa imediat următoare am să explodez în hohote de râs nervos în faţa lui; după care:

– Vrei să rămân? mă întreabă, în acelaşi timp în care întreb şi eu:

– Vrei să rămâi?

De unde naiba a mai ieşit şi chestia asta? Nu vreau să intru în casă de una singură, de aici a venit, însă nu sunt foarte sigură nici dacă aş vrea să intru împreună cu Sawyer.

– Probabil c-o să fie bine, îi zic, dar Sawyer mă întrerupe.

– O să dorm pe canapea.

– Nu, mda, sigur că da, zic, bâjbâind printre gândurile mele. Desigur.

Nu-mi dau seama precis dacă prin asta mi-am dat acordul, însă Sawyer aşa o interpretează.

– Ok, rosteşte el lent. Aşadar... rămân.

Clipesc nedumerită.

– Ok, zic apoi şi-i ţin uşa din plasă ca să poată intra, după care o las să se trântească în urma mea şi las geanta cu scutece să cadă la picioarele scării, cu un bufnet înfundat.

Primul lucru pe care-l fac pe urmă este să opresc instalaţia de aer condiţionat: sunt absolut, sută la sută sigură că n-aş mai putea suporta nici măcar o gură de aer reciclat.

O iau pe Hannah cu mine, ţinând-o în echilibru pe şold şi deschizând fereastră după fereastră cu o singură mână, lăsând aerul

de afară să pătrundă înăuntru. Am devenit foarte abilă, în ultimul an și jumătate, când vine vorba să-mi fac treburile cu o singură mână.

– Hei, zice el, urmându-mă în sufragerie. Ai nevoie de ajutor?

– Nu puteam să respir, îi explic.

Poate că ăsta o fi adevărul, la urma urmei, dacă stau acum să mă gândesc. Poate că n-am mai avut o cantitate suficientă de aer în plămâni încă de la cină. E posibil să fi suferit leziuni cerebrale, din cauza privării de oxigen.

– Hai s-o punem pe domnişoara asta în pat, propune Sawyer.

Încuviinţez, dispusă deocamdată să-l ascult, aşa c-o schimb pe Hannah şi-o pun în pătuţ fără prea multe comentarii.

– E deja în împărăţia viselor, constată Sawyer, frecându-şi repede craniul ţepos, după ce-o vede respirând adânc peste doar câteva clipe.

– Bună treabă, zic, lăsându-mă să cad pe balansoar, epuizată.

– Du-te să-ţi pui pijamaua, mă îndeamnă Sawyer, observând cât sunt de obosită.

Probabil că arăt ca naiba, cu toate că nu prea am chef să-mi pese.

– Ţi-e foame? mă întreabă.

Scutur din cap.

– Am mâncat, nu ştiu, cred că trei pachete de MM cât timp am stat să aşteptăm, îi zic, acceptând mâna pe care mi-o oferă ca să mă pot ridica în picioare.

– Ştiu, zice Sawyer.

Închide după el uşa camerei fetiţei când ieşim pe coridor, dar o lasă doar puţin întredeschisă, cât să cadă o aşchie de lumină pe covorul gri dinăuntru.

– Te-am privit tot timpul, îmi mărturiseşte. Eşti o femeie cu adevărat impresionantă. Totuşi, nu vrei şi ceva mâncare adevărată?

– Ba da. Poate. Nu ştiu.

– Ei bine, din moment ce ai o părere atât de fermă în privinţa asta, comentează el, zâmbind, o să dau o fugă până jos ca să văd ce-o fi prin frigider. Tu du-te să te dezbraci.

– Tacă-ţi gura.

Lipăi pe coridor până în camera mea şi mă schimb, împletindu-mi în grabă părul la loc. Până reușesc să cobor şi eu, Sawyer a încălzit deja ce mai rămăsese de la cină: Stef probabil că făcuse

curat cât timp ne aşteptase şi se văd mai multe recipiente Tupperware stivuite pe bufet. Sawyer a prins frecvenţa postului universităţii pe micul aparat de radio al lui Soledad şi Billie Holiday cântă cu patos despre omul ei rău, atât de rău.

– Vrei să te faci mangă? mă întreabă, scoţând capul de după uşa frigiderului şi ţinând în mână o sticlă cu vin alb.

Ridic din sprâncene.

– Crezusem că nu mai bei.

– Nu beau. Dar asta nu înseamnă că tu nu poţi să bei.

– Nu, mersi, îi zic, săltându-mă cu fundul pe bufet, în timp ce el pune sticla la loc. Ai participat la vreun program?

– Hmm?

– Ca să te laşi de băut.

– A. Nu. Doar m-am lăsat şi-atât.

– Uau.

– Nu eram un alcoolic. Eram doar tâmpit, îmi explică, ridicând elegant din umeri. Cu Oxy, totuşi, acolo am avut nevoie de un pic de ajutor. Ce e? mă întreabă, probabil din cauza mutrei mele şocate.

Clatină afirmativ din cap, în timp ce înfulecă o furculiţă plină de orez dintr-un recipient.

– M-am dus, să zic, cam timp de o lună în Tucson.

Clipesc mirată.

– Înainte sau după ferma de soia?

– Înainte, îmi răspunde, privindu-mă amuzat. E chiar atât de greu de crezut?

– Că ai fost la dezintoxicare? Oarecum.

Sawyer ridică din umeri.

– Dar să nu împrăştii vorba, bine? Nu vreau să creadă lumea că mi-am pierdut năravul.

Zâmbeşte, privind pe fereastră curtea întunecată.

– Dar a fost bine. Cam devenisem dependent când am plecat de-aici, puştoaico.

Nu, pe bune! Îmi amintesc de pastilele care-nu-erau-Advil descoperite în pantoful lui Sawyer, după prima noastră noapte împreună, la Animal, şi la Lauren Werner şi la casa dărăpănată din paiantă. Mă gândesc la cum ar fi fost să-l pierd, lent şi dureros şi

derutant, şi la cum e să mă întreb dacă l-am avut vreodată cu adevărat.

– Mda, rostesc lent. Îmi amintesc.

Rămânem tăcuţi timp de un minut, amândoi. În cele din urmă, îmi dreg glasul.

– Părinţii tăi ştiu? îl întreb şi vocea mi se aude tare prin bucătăria goală. Că te-ai dus acolo?

– Nţ, răspunde el, scuturând din cap.

La un moment dat, şi-a scos cravata aia ridicolă, şi-a descheiat la gât cămaşa elegantă şi şi-a suflecat mânecile până aproape de coate.

– Nu ştie nimeni. Adică, se corectează apoi, ştii numai tu acum.

Stau câteva clipe să mă gândesc la asta.

– Mi-ar fi plăcut să-mi fi spus ceva.

– Zău? mă întreabă, părând interesat.

– Mda, răspund, zâmbind un pic. Poate că te-aş fi urât ceva mai puţin.

Sawyer zâmbeşte la rândul lui.

– Probabil că nu.

– Ei bine, nu, probabil că nu, încuviinţez, ciugulind un pic din mâncarea de pe farfurie. Dar probabil că n-a fost uşor.

– Cum să zic, amuzant n-a fost, recunoaşte Sawyer, ridicând din umeri. Totuşi, aveam acolo un automat cu Slurpee care funcţiona nonstop.

Aha, îmi zic, strâmbând din nas.

– Uite cum se aprinde becul, remarc, simţindu-mă oarecum stânjenită, fără să-mi dau seama precis de ce.

Încă sunt destule lucruri pe care nu le ştiu despre el.

– Mai ieftine decât macheala.

– Mai ieftine decât o grămadă de lucruri, confirmă el, după care ne cufundăm iar în tăcere.

Totuşi, mă bucur că e el aici. M-am relaxat: inima mi s-a sincronizat cu ritmul muzicii de la radio, siropos de lent, însă conştientizarea acestui fapt îmi e suficientă ca să mă arunce într-un val proaspăt de panică. L-am făcut pe tata să ajungă la spital pe ziua de azi. Mi-am umilit familia. Sunt o catastrofă, îngrozitoare şi notorie, în atât de multe sensuri ale cuvântului.

– Hei, exclamă Sawyer. Termină.

– Cu ce să termin? întreb, clipind nedumerită.

– Ce?

Într-o clipă de nebunie, îmi închipui că Sawyer chiar îmi citeşte gândurile, însă el doar ridică din umeri.

– Asta făceai acum, este? mă întreabă. Te făceai praf în sinea ta pentru vina de a fi spus ce ai pe suflet, o dată în viaţă?

Mă gândesc dacă să neg şi ajung la concluzia că e inutil.

– Printre altele.

– Ei bine, termină. Uite ce e, continuă el. Ştii că ţin la tatăl tău, ca şi cum ar fi al meu. Ştiu că mă urăşte al naibii de rău acum şi n-am nimic de zis, însă totdeauna a fost cât se poate de bun cu mine când eram mic, aşa că nu pot să i-o iau în nume de rău. Dar ştiu cum gândeşte el. Și ştiu cum trebuie să fi fost toate astea pentru tine. Cât priveşte tot ce i-ai spus astă-seară?

Sawyer clatină din cap.

– Şi-a făcut-o mai mult decât cu mâna lui.

– Poate.

– Niciun poate, zice el, făcând un pas înainte, drept în spaţiul meu personal, şi respiraţia mi se taie pentru o clipă. Ceea ce-ţi spun e adevărul.

Se apleacă – o, Doamne, în mod categoric se apleacă spre mine, atât de aproape, încât pot să-i văd petele chihlimbarii din ochii verzi – însă până la urmă sar jos de pe bufet, evadând. Ziua asta a durat cât ani întregi şi nu mai am nevoie de încă o chestie periculoasă.

– Cred c-o să încerc să dorm, îi zic, aşternând o distanţă prudentă între noi, cam cât toată suprafaţa pavată cu gresie a bucătăriei. Vrei să te ajut să-ţi pregăteşti canapeaua?

Sawyer mă priveşte, înălţându-şi o sprânceană neagră.

– Cred că mă descurc.

– Bine atunci.

Ne vârâm farfuriile în maşina de spălat vase, iar eu curăţ superficial masa şi bufetul. Luna se revarsă înăuntru prin fereastră, cu argintiul ei palid.

38

Înainte

N-a trecut mult după noaptea în care s-a furişat în casa mea, până când a început Sawyer să mă ia cu el la petrecerile de la periferia Hollywoodului: chestii înghesuite prin bungalouri închiriate, departe de malul oceanului, cu lăzi de câte treizeci de beri Bud Light în frigider. *Ne oprim doar pentru un minut*, îmi spunea de fiecare dată înainte să ajungem, însă până la urmă minutul se transforma, de obicei, într-o oră sau mai mult. La început, mă ţinea de mână, prezentându-mă câte unei prietene de-a lui Animal sau vreunei fete care a absolvit liceul nostru acum un an, doi, după care o ştergea, promiţându-mi că se întoarce imediat, mereu, că trebuie doar să discute cu amicul ăla foarte repede, să rezolve problema asta neapărat.

Doar dacă nu cumva vrei..., zicea totdeauna, dar îşi lăsa fraza neterminată, ca eu să completez şi singură spaţiul liber: doar dacă nu cumva vreau să mă relaxez, în sfârşit, să renunţ la obsesia mea nebunească de a rămâne stăpână pe mine şi de a fi, în sfârşit, la fel ca toţi ceilalţi. Să-mi lepăd armura. Să-l fac fericit. *Doar dacă nu cumva vrei.*

Dar nu voiam, tocmai asta era problema, aşa că stăteam căţărată pe bufetele nenumăratelor bucătării, când bere caldă din pahare roşii din plastic şi urmărind cum trec minutele pe afişajul digital al cuptorului cu microunde, sperând să nu-mi spună nimeni nimic, când trece prin încăpere, şi dorindu-mi să fi rămas acasă, în faţa televizorului, urmărind alături de Soledad reluări de seriale. Mama mea vitregă credea în petrecerile, dineurile şi grătarele organizate în amurg, evenimente care necesită invitaţii şi băuturi cu paiul şi o carafă din sticlă plină cu margarete pe masă. *Reena, iubito*, mi-ar fi spus, dac-ar fi ştiut cum îmi petrec eu serile, *nu aşa procedăm noi*.

Nu-mi făcea plăcere să mă gândesc la Soledad când eram în bucătăriile alea. Nu-mi făcea plăcere să mă gândesc la mai nimic, ăsta e adevărul, aşa că-mi inventam jocuri care să mă ţină ocupată: *Numără câţi sunt beţi sau Lucrurile pe care aş fi vrut să le fac în clipa asta*. O dată, mi-am luat cu mine o carte şi m-am ascuns în cămară ca s-o citesc.

Sawyer se întorcea de fiecare dată, până la urmă, extatic şi ameţit, fără vreo durere, cam la propriu. De fiecare dată era bucuros să mă vadă, cu toate că toanele mele erau ceva mai mult decât

imprevizibile: uneori îi eram atât de recunoscătoare pentru faptul că se întorsese, încât mă manifestam excesiv de prietenos, încolăcindu-mă de el chiar dinainte să ajungem casă. Alteori, eram obosită şi iritată. În seara asta, Sawyer avea ochii somnoroşi şi obrajii îmbujoraţi când s-a întors, alene, din living, în timp ce eu? Eu eram pregătită să-l omor.

Stăteam cocoţată lângă chiuveta din bucătărie, izbind cu picioarele în uşile dulapurilor şi ascultând sunetele petrecerii, în timp ce trupurile se tot perindau, intrând şi ieşind. Din greşeală, pusesem mâna pe ceva lipicios de pe bufet şi tocmai mi-o ștergeam pe blugi, când a năvălit pe uşă Lauren Werner ca un tsunami. Era într-o bluză albastră cu falduri şi o pereche de cizme de cowboy, aşa cum văzusem într-o revistă, şi rânjea cu gura până la urechi.

– Hei, Serena! m-a luat ea în primire, vorbind mult prea tare.

Suna de parcă mi-ar fi tras o palmă. Am tresărit când s-a apropiat şi s-a zgâit în paharul meu.

– Tot la aceeaşi bere te străduieşti?

Am încercat un zâmbet, ratând probabil.

– Mă străduiesc.

– Ce fată bună, ce fată bună! Pot să te întreb ceva?

S-a săltat lângă mine pe bufet şi și-a ciocnit umărul de al meu, de parcă am fi fost prietene vechi.

– E adevărat că familia ta e compusă din, cum să le zic, fanatici religioşi? Asta e motivul pentru care tu nu participi cu adevărat la petreceri?

– Nu ştiu dacă i-aş putea numi fanatici religioşi... am început, întrebându-mă dacă Sawyer i-o considera aşa, însă Lauren i-a dat înainte cu vorbăria.

– Nu-i nimic, dacă sunt. N-am vrut să fiu băgăcioasă. Doar că mereu am considerat catolicismul ca una dintre religiile alea care le face pe fete să fie ori de-a dreptul frigide, ori de-a dreptul simpatice, ştii? a turuit ea, râzând. În orice caz, tocmai l-am lăsat pe iubitul tău în camera cealaltă. E făcut praaaaaf, a adăugat, ciocănindu-și nasul cu degetul şi trăgând pe nas cu gingășie. Succes, dacă vrei să-l mai duci acasă în seara asta.

Of, Doamne. Am închis ochii pentru câteva clipe. Nu că n-aş fi ştiut ce făcea Sawyer cu pastilele pe care începuse să le care după el

din ce în ce mai frecvent – Oxycontin produce o stare de euforie similară celei date de heroină, atunci când pilulele sunt zdrobite şi inspirate pe nări, mersi pentru pont, Wikipedia – însă când auzeam asta din partea lui Lauren, ca şi cum ar fi o glumă înţeleasă numai de ea şi de Sawyer...

Voiam să-l caut, să ieşim amândoi de-aici, să apăs pe acceleraţie şi abia pe urmă să mă gândesc la ce-ar mai fi de făcut. Mi-am amintit, dintr-odată, de serile pe care le petreceam la *Antonia*, când aveam doisprezece sau treisprezece ani: stăteam într-un separeu aproape de ieşire, beam cafea şi citeam, aşteptând ca tata, Roger şi Finch, să închidă. Voiam să-l am pe tata acum lângă mine, ăsta era adevărul. Ceasul de pe cuptorul cu microunde susţinea că nu era încă miezul nopţii şi mă gândeam că toată lumea ar fi încă la restaurant: Lauren era o pacoste, iar eu mă străduiam să-mi plănuiesc o evadare de genul celor care l-ar fi impresionat pe Houdini însuşi, însă adevărul e că gândeam prea încet şi prost, iar Harry oricum a murit înecat, până la urmă.

– Ştii, îmi zicea Lauren, încă vorbăreaţă, cu o voce săltăreaţă, de alcoolic, eu şi Sawyer obişnuiam să venim mereu la petreceri aici, când eram împreună.

Nu.

El îmi spusese că nu. El îmi spusese că nu fusese niciodată împreună cu Lauren… dar, cumva, ştiusem, nu? Altfel, de ce l-aş mai fi întrebat?

Am privit-o, clipind mărunt.

– Aşa e?

Era un pic beată, dar nu într-atât de dusă încât să-i dispară licărul metalic, dur, din ochi.

– Îmi pare rău. Ţi se pare, cum să zic, ciudat?

– Ce? Nu, am zis, clătinând din cap prosteşte. Nu, zi mai departe.

– N-a fost nimic. Adică eram doar copii. S-a întâmplat în liceu. Amândoi eram varză cam tot timpul şi, cum să zic, aveam şaisprezece ani. Eram praf. A fost comic.

Mda, al naibii de comic. Chiar ar trebui să porneşti în turneu cu spectacolul ăsta, zău aşa; strălucită idee. M-am prins cu mâinile de marginea bufetului. Simţeam că-mi vine rău de la stomac. Aveam neapărată nevoie să ies de-acolo.

Lui Lauren i-a sunat telefonul mobil şi ea şi l-a pescuit din buzunarul de la spate, fiind cât pe ce să-l scape de vreo două ori.

– Ooo, tre' să răspund, a declarat voioasă, văzând identitatea apelantului pe ecran.

S-a îndreptat spre uşă, împleticindu-se un pic; Sawyer a intrat exact când ieşea ea.

– Acum putem să plecăm? l-am întrebat, în loc de salut.

Sawyer şi-a încreţit sprâncenele şi s-a strecurat între genunchii ei.

– Sigur că da, mi-a răspuns cordial, după care şi-a smucit capul spre uşa din plasă. Uite-o pe prietena ta.

– Exact. Ştii, chiar am avut o frumoasă discuţie, ca de la om la om, cât timp tu ai avut alte preocupări, l-am informat, sărind jos de pe bufet şi luându-mi geanta. Eu i-am zis la ce facultate mi-am depus dosarul pentru înscriere şi ea mi-a povestit cum se vinde ca să-şi procure banii pentru droguri.

– Aoleu, a replicat el, urmându-mă afară în curte şi ocolind casa până spre aleea unde era parcată maşina. Iată o acuzaţie gravă din partea unei persoane atât de neprihănite. Ea nu e curvă pentru droguri, Reena.

– Ştiu. Ea e Fecioara Maria.

Era jumătatea lui aprilie şi peste tot era ud; iarba era alunecoasă şi mi se lipea de tălpi în timp ce traversam peluza.

– Dormi în patul ei, dacă-ţi place atât de mult. A, stai.

– Hei, hei, a exclamat Sawyer, încruntându-se şi cu o undă de iritare furişată în voce. Ce-ai păţit?

– Îmi place cum sensul acestei întâmplări devine acela că vina, dragă Brutus, nu stă în steaua noastră, ci în mine. Dă-mi cheile de la maşină.

– Asta e din Shakespeare?

– *Dă-mi cheile de la maşină?* Nu, pe-asta am cam scos-o din capul meu.

Îmi simt mintea iute şi ascuţită, ca tăişul scânteietor al unui scalpel. De parcă aş fi luat şi eu ceva, nu numai el.

– Deşteaptă fată.

– Dă-le încoa'.

– Ce? Nu, m-a refuzat Sawyer, deschizând portiera din dreapta şi făcându-mi semn să mă urc. N-am nimic, m-a asigurat el.

– Glumeşti? Dă-mi cheile sau chem un taxi.

– Serios? s-a mirat el, dându-şi ochii peste cap, însă tot mi-a întins cheile. Foarte bine. Ia-le. Dar să ştii, Reena, a adăugat, în timp ce-mi încheiam centura de siguranţă, n-ai muri dacă te-ai mai relaxa și tu, măcar din când în când.

– Și o metodă bună pentru asta ar fi să te las să faci accident și să mă omori tu? Gura, Sawyer.

– Care-i problema ta astă-seară?

– I-au dat câinelui bere, am răspuns, ieşind de pe alee şi înscriindu-mă pe șosea, apoi apăsând fără tragere de inimă butoanele aparatului de radio, pe posturile programate; eram atât de nervoasă pe amândoi în clipa aia, încât voiam să-mi înăbuș starea. Ai văzut? am continuat. I-au dat câinelui ăluia bere în strachina pentru apă. Lor li s-a părut că ar fi foarte amuzant.

– Nu i-au făcut niciun rău câinelui, a comentat Sawyer, pufnind un pic, vrând parcă să-mi arate că prea fac pe deșteapta. Din toate câte s-au întâmplat la petrecerea aia, tu găsești că problema a fost cu câinele?

– Nu, de fapt, problema mea e că Lauren von Parașutăn mi-a oferit o istorie amănunţită a performanţelor ei sexuale cât timp am stat în bucătăria unei case în care n-am mai fost niciodată, iar tu te-ai umplut de beatitudine. Dar câinele, trebuie să spun că faza cu câinele a fost cea care chiar m-a făcut să-mi ies din ţâţâni. Măcar toţi ceilalţi s-au trosnit din proprie iniţiativă. Bietul câine n-a fost decât o victimă colaterală.

– Asta era o metaforă?

– Vrei tu să fie?

Sawyer s-a rezemat cu cotul de marginea ferestrei și și-a frecat fruntea, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un copil recalcitrant.

– Nu s-ar putea să lăsăm asta acum, te rog?

– De ce? m-am răstit eu. Îţi distrug starea?

– Despre starea mea e vorba?

– Nu, e despre ce mi-ai spus, că nu ţi-ai tras-o niciodată cu aia, când e clar că ţi-ai tras-o!

– Of, Doamne, a exclamat el.

A rămas tăcut timp de câteva clipe, lăsându-şi capul brun pe tetiera scaunului.

– Cu Lauren? m-a întrebat apoi. Ţi-a zis ea asta?

– Printre altele.

Mă aşteptasem oarecum ca Sawyer să nege, însă el doar a ridicat din umeri.

– A fost cu mult înaintea ta. Înainte de Allie, chiar. Nimic important.

– Te-am întrebat la obiect, iar tu ai minţit.

– Ai zis că te-ai supăra dacă ai şti că mi-am tras-o cu ea! Practic, tu mi-ai cerut să te mint.

– Ba, categoric nu ţi-am cerut, am ripostat răstit, luând un viraj larg şi intrând în zona comercială a oraşului. Eu am fost sinceră cu tine. Aşteptam acelaşi lucru din partea ta.

– Reena, iubito, tu nu vrei să fiu sincer cu tine.

– Asta ce mai vrea să însemne?

– Înseamnă că... a început el, după care s-a întrerupt pentru o clipă. Înseamnă că, nu ştiu cum, ţie ţi-a intrat în cap o imagine despre cum sunt eu, care nu corespunde neapărat realităţii. Iar atunci când nu mă comport aşa cum crezi tu că ar trebui să se comporte Sawyer Legrande, te enervezi. Ca şi cum nu mi-aş fi învăţat rolul sau cam aşa ceva.

– În primul şi-n primul rând, nu e adevărat.

Oare să fi fost?

– În al doilea rând, nu ţi-am cerut niciodată să te comporţi în vreun fel, ci numai să fii deschis faţă de mine. Serios, am impresia că tu eşti cel care deţine scenariul despre cum trebuie să se comporte Sawyer Legrande. Ca şi cum ai fi obligat să pari cel mai tare din parcare absolut tot timpul. Şi nu e aşa. Nu trebuie decât să fii om.

Sawyer a ridicat din umeri.

– Eu doar... am crezut că-ţi spun ceea ce voiai să auzi.

Mi-a venit în minte Allie pentru a suta mia oară. *Dacă nu eşti în stare să joci flip cup cu Lauren Werner*... începea să devină o mică şi urâcioasă mantra înfiptă în creierul meu. Mă simţeam violată, stând în jeepul lui, alături de el, înghiţindu-mi nodul gros pe care-l simţeam că mi se formează în gât. Aş fi vrut să mă fac ghem într-un colţişor şi să nu mă mai las niciodată atinsă de cineva.

– Îţi mai place de ea?

– Reena, a exclamat Sawyer, pufnind încet într-un hohot de râs, nevenindu-i să creadă. De-asta o urăşti atât? Fiindcă îţi închipui că-mi place de ea?

– Nu, de-asta te urăsc pe tine atât. Pe ea o urăsc atât din multe alte motive.

– Nu mai spune că mă urăşti!

Asta l-a cam atins un pic; l-am văzut mijind ochii de parcă l-aş fi lovit în plin.

– Nu e frumos, a adăugat.

– Nici să minţi nu e frumos, i-am întors-o, pătrunzând pe aleea casei în care locuia şi trântindu-mi violent piciorul pe pedala de frână. Du-te la culcare, Sawyer. O să-ţi aduc mâine maşina încoace.

– Dacă aşa vrei tu.

A coborât din jeep şi, pentru o clipă, am crezut c-o să se repeadă ca furtuna în casă fără să-şi mai ia rămas-bun, însă el a ocolit maşina şi s-a oprit în dreptul geamului lăsat în jos de pe partea mea.

– Sărută-mă, mi-a zis.

De aproape, nu arăta chiar atât de bine: avea chipul palid, aproape de ceară, şi ochii aprinşi, aşa cum îi văzusem şi alaltăseară, în camera mea. Mirosea ca interiorul unui bar. I-am depus un pupic pe buze, fugar şi antiseptic. Sawyer a făcut o mutră.

– Pe bune? m-a întrebat, clătinând uşor din cap. Nu vrei să mă săruţi?

– Ba te-am sărutat.

– Ala n-a fost sărut.

– Sawyer... am zis, luptându-mă să-mi păstrez cumpătul. Dac-ai fi înfulecat o pungă întreagă de Doritos, nici atunci nu te-aş fi sărutat.

– Asta ce mai înseamnă?

– Nimic. Nu ştiu.

– Ştii, Reena, eu cred doar că, poate, dacă ai încerca... a început el şi uite cum am ajuns sută la sută convinsă că trebuie să închid prăvălia pe seara asta.

– Să nu îndrăzneşti, am izbutit să-i zic, încrucişându-mi braţele pe piept de parcă mi-ar fi fost frig, chiar dacă erau aproape treizeci de grade. Nu mă atinge!

– Hei, a exclamat el, ridicându-şi braţele în sus şi făcând un pas înapoi. Hei… Sunt eu, Reena. Linişteşte-te.

– Ei bine, nu încerca să mă duci cu zăhărelul!

A izbucnit în râs.

– Nu încerc să-ţi fac nimic. Doar sunt de părere că fiecare ar trebui să le încerce pe toate, măcar o dată.

– Tare plicticos, Sawyer, am replicat, dându-mi ochii peste cap.

– Cum adică plicticos?

– De ce ai nevoie să-ţi validez eu părerile?

– Dar n-am!

– Şi-atunci fă ce vrei!

– Şi-atunci nu te mai purta de parcă aş fi un rahat, când fac ce vreau!

– Nu mă port aşa.

– Ba da!

– E ridicol, am replicat, apucând cu amândouă mâinile volanul de partea de sus şi rezemându-mi fruntea pe articulaţiile degetelor. Poate că ar trebui să nu mai merg cu tine, am zis.

– Poate că da.

– Bine atunci, am zis, ridicând din umeri şi apoi azvârlindu-mi braţele în sus.

Faţa îi era scăldată de o lumină albastră. Simţeam că scăpasem totul de sub control, cumva, într-un moment de neatenţie.

– Bine... şi-atât, am continuat.

Sawyer s-a aplecat în interiorul jeepului şi şi-a plimbat degetele prin părul meu, coborând apoi pe obraz. Am întors capul şi mi-am apăsat buzele pe palma lui.

– Ne vedem mâine, a rostit lent, dar până şi în clipa aia mi s-a părut că e un adio.

39

După

Nu dorm, când sună telefonul în toiul nopţii: doar zac în pat, îngrijorată pentru tata, iar gândurile îmi gonesc fără oprire, ca

trenurile de marfă, prin minte. Mă arunc de cealaltă parte a saltelei ca să răspund.

– Ce e? rostesc imediat pe un ton panicat şi strident, poruncitor. Ce e? Ce e? Spune-mi.

– Reena, îmi răspunde Soledad cu vocea moale şi cred că n-am fost mai înfricoşată de când sunt pe pământul lui Dumnezeu. Reena. E bine. E bine. Se simte bine, mă informează ea, calmă. A ieşit din operaţie, e în stare critică, dar respiră. Deocamdată, nu e nimic de făcut, decât să fie lăsat să se odihnească. Te iubesc, îmi spune înainte să închidă şi o ascult, strângând receptorul cu mâna transpirată şi cu încheieturile albite, cu bărbia rezemată pe genunchi în întuneric. Şi, indiferent ce s-ar mai întâmpla, draga mea... să ştii că şi tatăl tău te iubeşte.

Închid. Plâng ceva timp. Rămân tăcută în centrul saltelei, ca şi cum ar fi o insulă în mijlocul mării.

În cele din urmă, cobor din pat.

Deschid uşa şi mi se taie respiraţia: Sawyer e pe hol, aşezat pe podea, rezemat cu capul de perete şi cu coatele pe genunchi. Şi-a scos cămaşa pe care a purtat-o la cină – parcă trecuseră zile întregi de când a intrat în casa mea, împreună cu Roger şi Lydia, viteaz şi nătâng – şi crucea de pe antebraţ i se iţeşte prin mâneca tricoului de dedesubt.

– Hei, exclamă el înviorat brusc. Cum e tatăl tău?

– Bine, cred. Soledad zice că e bine.

Mă las pe vine, astfel încât să fim cu ochii la acelaşi nivel, şi-mi păstrez tonul scăzut, ca să n-o trezesc pe fetiţă.

– Tu ce faci aici?

Sawyer ridică uşor din umeri, puţin stânjenit.

– Stau de pază.

– Păzeşti casa de intruşi?

– În principal, te păzesc pe tine, răspunde, apoi se strâmbă. Scuză-mă. A fost chiar penibil să spun una ca asta. N-am vrut să te sperii.

– Nu mă sperii.

– Eu mă sperii pe mine însumi un pic.

Ridic din umeri.

– Tata e bine, îi spun. Cel puţin, deocamdată.

Sawyer zâmbeşte.

– Soledad a fost la telefon?

Îi fac semn din cap că da. Nu sunt surprinsă că-l găsesc aici, ăsta e adevărul: ca și cum ar fi ceva inevitabil, în curgerea firească a lucrurilor. Poate că el o fi un porumbel călător. Poate că eu sunt casa lui.

– Te-ai gândit vreodată că ăsta chiar nu e locul potrivit pentru noi? mă întreabă.

Mijesc ochii un pic, neştiind prea bine ce vrea să spună.

– În fiecare zi, îi răspund. Dar, cum ţi-am mai zis, unde să mă duc?

– Nu tu, insistă el pe un ton de parcă n-aş înţelege ce vrea. Noi!

– Noi?

– Ce-ar fi să plecăm de-aici? îmi propune. Adică după ce s-o simţi tatăl tău mai bine. Ce-ar fi... să luăm copilul şi să plecăm?

Înghit, trimiţându-mi inima la loc în piept.

– Unde? îl întreb.

Sawyer mă priveşte drept în ochi și-mi adresează un zâmbet, uriaş și simplu ca o hartă a lumii.

– Peste tot, zice.

Peste tot.

– Sawyer…

Imediat, îmi vin în minte toate motivele pentru care ar fi imposibil, toate locurile în care n-am ajuns şi toate lucrurile pe care nu le-am făcut încă. Mă gândesc la șoseaua care se întinde dintr-un capăt în celălalt al ţării, mă gândesc la toate nopţile pe care le-am petrecut singură, iar când văd că el aşteaptă încă un răspuns, i-l ofer pe singurul raţional.

– De ce nu vii să dormi unde ţi-e locul?

O cută verticală îi apare între sprâncene; ochii îi capătă o nuanţă profundă de smarald, sclipind prin întuneric ca două pietre preţioase zodiacale.

– Eşti sigură? mă întreabă după un minut de tăcere şi tonul îi e mai scăzut decât l-am auzit vreodată. Nu spune asta, dacă nu eşti sigură.

– Mm-hm, încuviinţez şi mă surprinde hotărârea din tonul meu.

Îmi strâng şi-mi desfac pumnii; apoi, apuc unul de-al lui şi-l desfac cu forţa, plasându-mi mâna deasupra.

– Sunt sigură.

Îl ridic de jos şi-l trag după mine în cameră. Prin fereastra deschisă, aud cum începe să plouă afară. Arşiţa nu se domoleşte niciodată aici, nu de-a binelea. Spinarea îmi bufneşte uşor pe cearşafuri.

Sawyer îmi murmură ceva cu buzele lipite de tâmplă. Sub părul lui moale, zbârlit, curbura craniului mi se pare, totodată, familiară şi străină. Îmi pun braţele pe după gâtul lui, ca să le împiedic să-mi zboare din articulaţii, şi ne ţinem unul de celălalt ca şi cum ar fi ultima zi, până când brusc, dintr-odată, Sawyer rămâne complet nemişcat.

– Spune-mi că mă iubeşti, îmi porunceşte încet.

Nu se mişcă absolut deloc.

– Hmm? murmur în umărul lui.

Îmi ridic privirea. Îşi susţine greutatea pe antebraţe şi-i zăresc pistruii de pe faţă în timp ce planează deasupra mea.

– Ce?

– Spune-mi că mă iubeşti, repetă şi în fulgerele întunecate ale ochilor lui verzi pot să văd că e ceva foarte important pentru el, vreun soi de legământ pe care l-o fi făcut faţă de sine.

Nu vrea să-l împing spre aşa ceva fără să rostesc cuvintele.

– Reena, zice şi aproape că imploră. Spune-mi că mă iubeşti.

Nu-mi face una ca asta, îmi vine să-i zic. Nu poţi. Nu pot. Când a plecat, am păstrat acest *te iubesc* strâns în palma mea transpirată, ascuns pe sub bluză ca un talisman. Te iubesc. Singurul lucru pe care mi l-a dat el, fără ca eu să i-l dau înzecit. Singurul lucru pe care l-am păstrat pentru mine.

– Sawyer, îi zic, patinând cu degetul mare pe sprânceana lui, încercând să trag de timp. Haide...

Mă priveşte din nou drept în ochi.

– Spune-o.

Dac-o spun şi pe urmă îl pierd iar, aş putea să mor. Dacă n-o spun, aş putea să-l pierd chiar acum. Inima îmi izbeşte cu putere pieptul.

– Nu pot, şoptesc până la urmă şi mă simt ca o laşă de ultima speţă. Îmi pare rău.

Închide ochii pentru o clipă şi mă încordez, ca şi cum aş aştepta o lovitură, pe deplin convinsă că el o să se ridice de pe mine, o să-şi tragă blugii pe el şi-o să se care naibii de-aici odată pentru totdeauna. Dar apoi...

– Bine, rosteşte Sawyer dintr-o lungă şi calmă răsuflare. Îi simt coastele umflându-se şi contractându-se pe pieptul meu. Nu-i nimic.

– Putem să ne oprim, dacă vrei, îi propun prosteşte. Te înţeleg dacă vrei să ne oprim.

Sawyer îmi răspunde printr-un zâmbet de deasupra, iute şi fugitiv.

– Nu vreau să mă opresc.

Deci. Continuăm.

Mi se pare ciudat şi sfâşietor de familiar să fac asta cu el, după toate celelalte lucruri care s-au întâmplat. Dintr-odată, îmi amintesc o sută de chestii diferite pe care mă forţasem să le uit, trădătoarele întreruperi din respiraţia lui şi cicatricea din centrul pieptului. Îi simt îndoitura din spatele genunchiului, caldă când îmi strecor piciorul acolo. El mă priveşte necontenit. După ce terminăm, stăm pe o parte, unul cu faţa spre celălalt, pentru un timp care pare cât zile întregi, în lumina cenuşie şi sunetul vântului prin palmierii de dincolo de fereastră. Simt greutatea privirii lui ca pe ceva palpabil şi o poleială de sudoare îmi acoperă pielea. Până la urmă, nu mai rezist: simpla respiraţie e ca un uragan.

– Seattle, îi zic.

Ridică o sprânceană.

– Seattle?

– Cred că *peste tot* ar trebui să înceapă din Seattle.

– Seattle a rămas, rosteşte ca o certitudine, după care adormim.

40

Înainte

Ca Sawyer să se ducă la petreceri fără mine e aproape mai rău decât să merg cu el. Câteodată, apărea pe aleea din faţa casei mele

după, semnalizând cu farurile Jeepului şi aşteptând pe întuneric până când coboram să-i deschid. Acum, îi fac semn să tacă în timp ce urcam treptele, mereu îngrozită că tocmi asta ar putea să fie seara în care ne prinde tatăl meu împreună. Încerc să nu mă gândesc unde a fost el şi ce a făcut până mai adineauri, în timp ce stăm întinşi pe pat şi discutăm despre tot felul de lucruri: muzică, familiile noastre, diversele adevăruri ştiinţifice pe care le-a cules Sawyer într-o primă etapă a copilăriei petrecută, după cum am aflat, cufundat în cărţi despre vreme.

– Povesteşte-mi despre furtună, şoptesc somnoroasă. Despre tornade. Despre secetă.

Poate că problemele atunci au început să apară, când mi s-au terminat fenomenele meteorologice despre care să-l întreb, sau poate că ele debutaseră cu mult timp mai devreme, chiar înainte de seara în care şi-a făcut apariţia la mine acasă cu mult mai târziu decât în mod obişnuit, transpirat şi agitat, aerian şi palid.

– Eşti bine? l-am întrebat, imediat după ce ne-am încuiat în camera mea, ascunzându-ne amândoi de restul lumii adormite.

Sawyer a făcut un vag semn afirmativ.

– Mm-hm.

– Eşti sigur?

– Am spus da, iubito.

Totdeauna a avut somnul întrerupt, agitat, însă în noaptea aia s-a zvârcolit mai mult decât de obicei, încurcându-şi aşternuturile şi răsuflând greu. Mi-am tot plimbat palma pe coloana lui, încercând să-l liniştesc, dar era de parcă ar fi aşteptat să atace ceva. Parcă ar fi vrut să se ridice şi să-şi urmărească prada.

– Câte ai luat? îl întreb în cele din urmă, a treia oară când aţipeşte, doar ca să se smucească violent din somn în clipa imediat următoare.

Începea să mă neliniştească. Era clar că, în cazul lui Sawyer, activităţile extraşcolare frizează ilicitul, însă niciodată nu-l mai văzusem chiar aşa. Am încercat să-mi aduc aminte ce citisem despre cât de uşor e să ajungi la o supradoză de pastile.

– Sawyer? Hei! Câte?

– Ce? a replicat pe un ton sâcâit. Nimic. N-am nimic.

– Sawyer...

– Reena!

Vocea îi era tăioasă.

– Las-o baltă, bine? m-a repezit.

Şi-atunci, de ce-ai mai venit? aş fi vrut să-l iau la rost. Dar, în loc de asta, am renunţat şi m-am întors cu faţa spre perete.

– Sigur, am răspuns îmbufnată.

Aveam test la analiza matematică a doua zi dimineaţă; eram şi mult mai obosită decât voiam să recunosc.

– Atunci încearcă să nu mori, bine?

Cu asta i-am captat atenţia.

– Hei, mi-a zis, apropiindu-se şi lipindu-şi fierbinţeala trupului de spinarea mea, îngropându-şi faţa în părul meu. Hei. N-am nimic, înţelegi? Îmi pare rău. N-o să mor. Am fost tâmpit astă seară. Nu mai fac.

N-am răspuns. Nu reuşeam să înţeleg ce sentimente aveam pentru Sawyer: nu puteam să înţeleg cum era posibil să mă facă atât de fericită şi atât de nefericită în acelaşi timp. Dar, oricum, l-am lăsat să mă ia în braţe, pulsurile noastre bătând un ritm sincopat, respiraţiile ajungând, în sfârşit, regulate. Aveam ochii închişi de câteva minute când a zis-o: *Te iubesc*, a murmurat, foarte încet, ca o rugăciune şoptită cu buzele pe ceafa mea.

– Hmm?

Aproape adormisem şi totul părea înceţoşat; eram sută la sută sigură că am înţeles greşit.

– Te iubesc.

A zis-o din nou, mai desluşit de data asta, drept în urechea mea, gâdilând-o cu răsuflarea lui. M-am simţit ca o bombă cu hidrogen. Am încercat să rămân cât se poate de nemişcată, dar ştiu că el putea să-mi simtă întregul corp încordându-se, ca un sprinter pregătit să pornească în cursă...

Fiţi gata.

Start.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc.

Dumnezeule.

Chiar îl iubeam, asta era toată grozăvia. Îl iubeam pe Sawyer încă dintr-a şaptea, când am început să ţin, împreună cu Allie, o listă a locurilor în care l-am remarcat. Îi iubeam mâinile de muzician, iuţi

şi bătătorite, şi sufletul sincer pe care-l ţinea ascuns, la loc sigur, sub toată fanfaronada lui şi iubeam modul în care, încă, zi de zi, îl învăţam. Îi iubeam şi felul lui ascuns de-a fi caraghios uneori şi modul în care mă făcea să mă simt ca un copac înalt, doar după cum mă privea în faţă. Îl iubeam pe Sawyer Legrande atât de mult, încât uneori nu puteam să stau locului de deplinătatea sentimentului, însă când deschideam gura să-i spun asta, nu ieşea nimic.

Eram în stare de orice pentru el, mi-am dat seama dintr-odată. Eram în stare să-i dau orice. Dar nu şi asta. Dacă-i spuneam una ca asta, ştiam că n-o să-mi mai pot lua niciodată cuvintele înapoi.

– Dormi acum, i-am şoptit, iar el n-a mai spus-o încă o dată.

41

După

M-am trezit la un moment dat, după ivirea zorilor, deranjată de scrâşnetul metalic al maşinii gunoierilor, care înainta cu zgomot pe Grove Street. Ascult pentru un timp zăngănitul pubelelor din vecini, iar când deschid ochii, rămân surprinsă constatând că Sawyer încă doarme lângă mine. Dintre toate nopţile pe care le-am petrecut împreună, asta ar putea foarte bine să fie cea dintâi când el n-a dispărut înainte de răsăritul soarelui.

Profit de ocazie şi-l privesc cum doarme cu faţa în jos şi un braţ deasupra capului, cu pistruii împrăştiaţi pe spinare precum constelaţiile pe cer. Doar pentru un minut, cedez ispitei de a-l atinge şi-mi plimb degetele peste desenele de acolo, dar Sawyer nu se mişcă. Doarme altfel decât în mod obişnuit. Se zvârcoleşte mai puţin, respiră mai profund. Altădată obişnuia să se cutremure prin somn, frisonând şi mormăind de parcă diavolul i-ar fi bântuit visele.

Nu se trezeşte decât când cobor eu din pat şi deschide ochii pe jumătate.

– Unde te duci? vrea el să ştie, întinzându-se un pic.

Îi zâmbesc.

– Trebuie să mă scol.

– Nţ, zice, scuturând somnoros din cap şi ridicând plapuma, ca o invitaţie pentru mine, să mă urc la loc. Doar cinci minute, mă roagă el.

– Păi... răspund, stând o clipă să mă gândesc. Bine.

Mă vâr sub plapumă, mă întorc pe burtă şi-mi strecor o mână sub pernă.

– Bună.

– Bună. Ce ai pentru azi? mă întreabă cu o mână pe spinarea mea, desenându-mi alene cerculeţe pe ea cu degetul mare.

– Hm, răspund, parcurgând mental lista cu ce am de făcut. Spitalul. Şi pe urmă şcoala, dac-o putea Stef să se ocupe de copil în locul meu.

– Pot să mă ocup eu de copil în locul tău.

– Ok, răspund, zâmbind. După care, la patru, la serviciu.

– Eu intru la şapte, mă informează, zâmbind la rândul lui. N-am mai lucrat împreună de multă vreme.

– Când eram în liceu, obişnuiam să-ţi verific programul imediat după ce mi-l vedeam pe-al meu, ca să ştiu dacă are importanţă sau nu cum arăt, îi mărturisesc, simţind un pic de neastâmpăr. Nu că ai fi observat tu vreodată.

– A, ba am observat.

– Ba n-ai observat, pufnesc eu.

– Felul în care arătai n-a fost niciodată nesemnificativ pentru mine, mă asigură el, petrecându-şi un braţ în jurul umerilor mei şi trăgându-mă în jos, până când ajung cu capul pe pieptul lui. Nimic din ce e legat de tine, draga mea, n-a fost vreodată nesemnificativ pentru mine.

42

Înainte

Prin mai, *Idealul platonic* începuse să dea spectacole într-unul dintre pavilioanele de pe plajă: unchiul lui Iceman lucra pentru administraţia parcurilor şi spaţiilor pentru joacă şi reuşise să le facă rost de un contract pentru serile de marţi şi de joi, imediat după apusul soarelui. Mă duceam şi eu ori de câte ori nu lucram, fie

ademenind-o pe Shelby cu promisiunea unor inele de ceapă şi milkshake-uri, fie, alteori, zburând solo, şterpelindu-i maşina lui Soledad pentru seara respectivă şi parcurgând drumul până la ţărm cu toate geamurile coborâte, fredonând încetişor tot timpul. Adevărul e că-mi plăcea să fiu de capul meu, liberă să stau mult în spatele zidului scund care despărţea nisipul de trotuarul din cealaltă parte şi să privesc fără să fiu întreruptă, să-mi ascult iubitul cum îşi cântă melodiile.

În seara asta, stăteam cocoţată pe locul meu obişnuit, ronţăindu-mi gânditoare buza de jos, când formaţia s-a avântat într-o versiune mai rock a piesei *Come rain or come shine*, pentru care ştiam că Sawyer refăcuse aranjamentul instrumental. Mi-am plimbat privirea prin public, recunoscând câteva chipuri de la alte concerte de pe plajă sau petreceri la care fusesem, înainte de a înceta să mă duc. Erau şi Bâţâitele acolo şi m-am străduit din răsputeri să nu mă holbez la ele, în şorturile şi topurile lor minuscule. Şi Sawyer, la rândul lui, se străduia din răsputeri să nu se holbeze la ele. Când mi-a întâlnit privirea, mi-a zâmbit, în timp ce degetele i se mişcau cu iuţeală pe gâtul basului.

Era foarte bun şi mă simţeam fericită să-l privesc. Întregul corp i se relaxa atunci când cânta, ca un şiret dezlegat de la pantof, ca şi cum ar fi, în sfârşit, liber. Era într-o pereche de pantaloni bleumarin tăiaţi la nivelul genunchilor şi în picioare avea nişte Chuck Taylor scâlciaţi, iar eu nu fusesem niciodată mai bucuroasă de faptul că sunt iubita lui. O să te iubesc aşa cum nu te-a iubit nimeni vreodată.

– Aşadar, suntem al naibii de formidabili? m-a întrebat mai târziu, strecurându-se spre mine după ce şi-au terminat concertul, iar publicul a început să se împrăştie, îndepărtându-se în grupuleţe de câte trei sau patru.

Totdeauna încercam să-l las în voia lui în ocaziile astea, mereu aşteptam să mă caute el. Mi-a ridicat părul umed, greu, de la ceafă.

– Ca de obicei.

– Nenică, noi o s-o luăm un pic spre Meridian, l-a strigat Animal.

Stătea cu una dintre fetele în bikini, pe care le-am etichetat în gând drept Bâţâitele Hlizite.

– Vreţi să veniţi şi voi?

Mi-am ţinut respiraţia, dar Sawyer a scuturat din cap.

– Noo, a strigat el pe deasupra murmurului ritmic al oceanului. Ne vedem mai târziu.

Ne-am luat câte un Sprite de la chioşcul cu sandvişuri de peste drum, după care am pornit înapoi spre apă şi ne-am trântit pe nisip, acolo unde începuse să se răcorească.

– Nu venim la plajă cât ar trebui, am remarcat, îndreptându-mi privirea spre orizontul întunecat.

Fluxul începuse şi apa îmi gâdila degetele de la picioare.

– Îmi place la plajă, i-am spus.

– Adevăraţii localnici din Florida nu se duc la plajă, a răspuns el. Arde prea tare.

– Dar cu ei ce e? Că sunt aici! i-am zis, făcând semn cu capul spre dreapta.

În depărtare, un grup de tineri, un pic mai mari decât noi, stăteau grupaţi pe o pătură. Era trecut de zece, aşa că, în afara lor, plaja era goală.

– Ei probabil c-or fi din Michigan.

Mi-am terminat Sprite-ul şi am întins mâna după al lui, iar Sawyer mi l-a cedat, oftând.

– Să nu-mi rozi paiul.

– Eu nu rod paie.

– Ba da, le rozi, a insistat, depunându-mi o sărutare pe ceafă. Toată pielea mi-a fost cuprinsă de furnicături plăcute, însă m-am aplecat în faţă, îndepărtându-mă de gura lui.

– Sunt transpirată.

– Sărată, m-a corectat el. Ai un gust plăcut. Ca de covrigei.

– Tu chiar te pricepi să faci o fată din vorbe.

– Un Casanova tipic, a declarat el.

– Heatheliff, am propus eu. Mergând prin mlaştini şi tot tacâmul.

– Don Juan.

– Juan Valdez, am continuat, chicotind.

– Mm-hm. Ai făcut vreodată sex pe plajă?

– Adevăraţii localnici din Florida nu fac sex pe plajă, l-am informat. Arde prea tare.

– Deşteapto, a replicat, împungându-şi obrazul pe dinăuntru cu limba.

– Totuşi, ai putea să-ţi încerci norocul cu una dintre fetele alea din Michigan.

– Sigur, a răspuns, strâmbându-se când i-am dat înapoi paharul. Ia uite, a exclamat, ridicând paiul şi zâmbind cu superioritate. Eşti ca o marmotă.

S-a răsturnat pe spate, cu capul pe nisip. Timp de câteva lungi minute, niciunul dintre noi n-a scos o vorbă.

– Şi eu ce-o să fac, după ce-o să pleci tu, Reena?

Am clipit mirată. Nu mă aşteptasem la asta din partea lui. Nu mă aşteptasem să vorbim vreodată despre asta şi cu atât mai puţin ca el să fie cel care deschide subiectul. Nu mai am mult de stat prin lumea asta, îi spusesem în seara aia, în faţa restaurantului, iar în ultima vreme momentul absolvirii liceului părea să poată sosi dintr-o clipă într-alta. Îmi verificam zilnic cutia poştală, să văd dac-o fi sosit vreun plic de la Northwestern.

– Fetele din Michigan, evident.

– Eu vorbesc serios.

Mă rog.

– Nu ştiu, i-am răspuns prudentă, alegându-mi cuvintele cu toată precauţia celor şaptesprezece ani petrecuţi cu urechile ciulite după indicii. Doar nu m-aş putea aştepta vreodată să fii, cum să zic... Doar nu e să-ţi cer eu ceva.

Chipul lui Sawyer a fost străbătut de o umbră, dar a rămas de nepătruns. Nu mă privea.

– Au, a exclamat.

– Nu, nu, n-am vrut să spun asta, m-am apărat, bătând în retragere. Adică ştiu că ai putea să fii, cum să zic… credincios. Dac-ai vrea. Dar mie nu-mi vine să cred că ai vreai, asta-i chestia. În plus – m-am hazardat, în sfârşit, văzând că el încă refuză să răspundă – toată discuţia asta e total teoretică. Dacă intru. Magicul dacă.

A ridicat din umeri, îndreptându-şi privirea spre ocean. Valurile veneau acum mai repezi. Curând, aveam să fim nevoiţi să ne mutăm.

– O să intri, m-a asigurat.

A avut dreptate. Am intrat.

Sawyer m-a adus de la şcoală, iar când am ajuns în faţa casei, am şi înhăţat corespondenţa din cutie, cu mişcări lente şi dezlânate. El

mă privea, cu degetele petrecute prin găicile pantalonilor, cum dau deoparte facturile, un TV Guide...

Şi…

Un plic mare. De la Northwestern.

– O, am rostit, mai degrabă ca un suspin.

M-am aşezat pe trepte şi o serie de cataloage şi plicuri s-au răspândit pe verandă.

– O, Doamne!

– Dacă-i mare, e de bine, corect? şi-a dat el cu părerea, aşezându-se lângă mine; totuşi, el trebuia să ştie mai bine cum era: în definitiv, trimisese documentele pentru înscriere şi fusese acceptat la facultate anul trecut; însă îşi păstrase ochelarii de soare pe faţă, aşa că nu puteam să-i văd ochii. Dacă-i mare, înseamnă că te vor, nu? a insistat.

– Dacă-i mare, înseamnă că mă vor.

– Normal că te vor. Ar fi idioţi dacă nu te-ar vrea.

Felicitări. Aşa începea scrisoarea.

Uşa de la intrarea în casă s-a deschis, scârţâind. Soledad şi-a făcut apariţia dincolo de uşa din plasă, într-un maieu roz-pal, care-i scotea în evidenţă pielea bronzată şi braţele pistruiate.

– Cum te-ai descurcat la test? m-a întrebat, după care: Bună, Sawyer.

– Bine, i-am răspuns, întorcându-mă şi ridicându-mi privirea spre ea. I-am apropiat scrisoarea de ochi. Am intrat la Northwestern, am anunţat-o apoi.

Chipul lui Soledad a înflorit într-un zâmbet uriaş, încântat.

– Reena! a strigat ea, repezindu-se afară şi aruncându-şi braţele pe după umerii mei. O, Reena, iubito, e minunat!

Pentru numele lui Dumnezeu din ceruri, cât îmi doream să mă duc! Îmi doream să particip la acel curs de scriere de călătorie, îmi doream să studiez în străinătate… să am o pereche de pantaloni din catifea şi să citesc romanele groase ale scriitorilor ruşi prin cafenele şi să tropăi pe străzi în cizme îmblănite pufoase şi galbene cât e iarna de lungă. Voiam să fiu cu totul altcineva. Voiam să văd locuri în care n-am fost niciodată. Îmi doream toate lucrurile astea de când mă ştiam pe lume, însă pe Sawyer mi-l doream încă de şi mai mult timp, iar acum, când îl aveam şi alegerea îmi stătea în faţă, nu

mi se mai părea atât de uşoară ca altădată. M-am gândit la domnişoara Bowen, la toată truda depusă de noi amândouă, astfel încât eu să pot absolvi liceul mai devreme. O mulţime de elevi n-ar vrea să piardă viaţa din ultimul an de liceu.

Sawyer a rămas la mine acasă până mai târziu în seara aia. Am stat amândoi pe podea, în camera mea, până aproape de unsprezece, cu uşa larg deschisă, conform cerinţelor lui Soledad, angrenaţi într-un fabulos joc de rummy. El era singurul care izbutise vreodată să înţeleagă întortocheatul set de reguli impuse de Allie. Am dat fuga până jos ca să mai iau ceva îngheţată din congelator, aruncând un fluşturatic *Să nu trişezi!* peste umăr, întorcându-mă după cinci minute cu o jumătate de kilogram de Super Fudge Chunk în mână ca să-l găsesc nu acolo unde-l lăsasem, aşezat pe covor, ci stând în picioare lângă biroul meu, cu gleznele încrucişate nonşalant, citindu-mi eseul pentru admiterea la facultate.

– Hm, am zis, fixându-l cu privirea şi străduindu-mă să nu mă simt chiar atât de iraţional luată prin surprindere pe cât mă simţeam, atât de expusă şi, la urma urmei, spionată – mereu îi spusesem c-o să-i dau voie să-l citească până la urmă.

– De unde l-ai luat?

– Era în vârful teancului, mi-a explicat Sawyer, arătând cu capul spre cu adevărat exploziva debandadă de pe birou, cu manuale şi teste de la şcoală, un e-mail primit de la South Florida Living, prin care eram solicitată să mă duc la redacţia lor ca să discut despre perioada de practică, ca şi intern.

Nu părea deloc să se simtă vinovat. Zâmbea.

– E chiar foarte bun, Reena.

– Da? am întrebat şi o parte din ascuţimea tonului s-a scurs.

Ştiam că e destul de bun, obiectiv vorbind – în definitiv, mă ajutase să intru la Northwestern – însă era altceva s-o aud din partea lui Sawyer. Am pus recipientul cu îngheţată pe măsuţa pentru toaletă.

– Aşa crezi? am vrut să ştiu.

Sawyer a clătinat aprobator din cap şi s-a aşezat pe pat; din instinct, am aruncat o privire spre coridor, însă tata şi Soledad erau încă jos, amândoi.

– Cum se face că nu m-ai lăsat să-l citesc până acum? m-a întrebat.

– Nu ştiu, am răspuns, așezându-mă lângă el și mângâindu-i două degete cu două de-ale mele, pe deasupra păturii. Din timiditate, presupun.

– Nu e cazul să fii atât de timidă tot timpul, m-a asigurat Sawyer, zâmbind. Doar e vorba despre mine. Apoi, după o clipă: Chiar o să te duci prin toate locurile alea, hm?

Mi-am ridicat privirea spre el, mirată. Ceva din felul în care o spusese mă făcea să cred că abia acum se gândea serios la asta, la faptul că eu chiar aveam să plec la sfârşitul verii.

– Cam aşa am de gând, i-am răspuns încet.

A clătinat iar din cap în semn de încuviinţare, lăsându-se pe pernă. Atât de mult dormise la mine, încât aşternuturile mele începuseră să se impregneze cu mirosul lui.

– Poate că şi eu aş avea nevoie să plec de-aici, a zis după câteva clipe.

Am ridicat din sprâncene, întinzând mâna după îngheţată. Oricât de vagă ar fi fost afirmaţia lui, era prima oară când îl auzeam vorbind despre orice ar fi semănat cu un plan de perspectivă.

– Uite, am zis, aplecându-mă peste marginea patului, ca să iau linguriţele din borcanele goale de pe covor. Am auzit despre Chicago că ar fi un oraş bun pentru muzică.

– A, da?

Mi-am întors privirea spre el și am văzut că Sawyer zâmbea larg şi deschis. Am simţit cum ceva asemănător speranţei mi se umflă ca un balon galben în interiorul pieptului.

– Atunci, a zis, ciocnindu-și linguriţa de a mea, ca şi cum am fi luat o hotărâre împreună, poate c-ar fi cazul să văd dacă e aşa.

43

După

Avem nevoie de o jumătate de oră ca să coborâm din cameră, s-o îmbrăcăm pe Hannah, să-i dăm să mănânce şi s-o instalăm in

colţişorul pentru joacă din sufragerie, care se afla în imediata apropiere a uşii bucătăriei.

– O să-ţi pregătesc micul dejun, declară Sawyer, îndreptându-se spre frigider.

– Nu prea mi-e foame, zic, clătinând din cap, dar el se strâmbă.

– N-ai mâncat aseară, din cauză că erai necăjită, şi n-am zis nimic. Dar azi e o cu totul altă zi. În consecinţă, ouă!

Îmi zâmbeşte, iar eu mă aşez, satisfăcută să mă las cocoloşită timp de câteva minute. Satisfăcută să-l las pe el să mă cocoloşească.

Se aude soneria de la intrare.

– Probabil că e Shelby, îi zic, ridicându-mă. Mama ei e asistentă la spital şi am găsit o grămadă de mesaje pe telefonul meu mobil.

Tocmai atunci, începe să sune şi telefonul din bucătărie.

– Poţi să răspunzi tu? îl întreb pe Sawyer peste umăr.

Mă grăbesc să trec prin living şi să deschid larg uşa, fără să mai privesc prin vizor, dându-mi seama de idioţenia comisă cu o secundă prea târziu. Nu era Shelby, persoana care venise să mă vadă, în această însorită dimineaţă de duminică: era Aaron. Şi asta e secunda în care-mi zic, în sinea mea: *rahat*.

– Bună! exclam veselă, făcând un pas înapoi, ca să-l las să intre cu un picior în casă, dar nu mai mult.

E proaspăt bărbierit şi îmbrăcat cu un tricou având emblema şantierului naval pe el, cu vapoare navigând pe ocean.

– Bună, zice. Am auzit despre tatăl tău.

– E bine, cred, îi zic. O să plec la spital peste puţin timp.

– Vrei să te însoţesc? se oferă el. Am putea să luăm micul dejun foarte repede, în drum.

Tocmai încerc să mă hotărăsc cum să-i răspund, când vocea lui Sawyer reverberează prin living, zgomotoasă şi veselă.

– E Shelby? Invit-o înăuntru! Îi fac şi ei câteva ouă.

Fir-ar să fie.

Trăsăturile lui Aaron se transformă, devenind aspre.

– Scuză-mă, îmi zice. Nu mi-am dat seama că ai oaspeţi. Nu e decât maşina ta pe alee.

– Nu, e doar...

E doar ce? Nu e doar orice. E o relaţie sexuală cu Sawyer Legrande.

– Shelby Fitzsimmons, vedetă a scenei şi a ecranului, declamă Sawyer, traversând sufrageria.

Îl zăreşte pe Aaron şi încremeneşte, doar pentru o clipă, după care îşi revine şi un zâmbet aproape imperceptibil îi înfloreşte în colţurile gurii. Deja îmi vine să-l pocnesc.

– A! Nu e Shelby.

– Nu tocmai, rosteşte Aaron tărăgănat şi, Doamne, Doamne, mă simt ca un gunoi.

– Păi salut, omule, mă bucur să te văd, zice Sawyer, revenindu-si în fire de-a binelea.

Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi zis că se purta de-a dreptul cuviincios.

– Eu, hm, tocmai făceam câteva ochiuri, dacă te interesează.

– Mersi, dar eu trebuie să plec, răspunde Aaron, retrăgându-se pe uşă, centimetru cu centimetru. Trebuie să mă duc la muncă. Am trecut doar să aflu dacă tatăl Serenei e bine.

– Tocmai am vorbit la telefon cu Soledad şi ea zice că se simte perfect.

– Era Sol? îl întreb, uitând pentru o clipă de masacrul care se producea chiar sub ochii mei.

– Bine, atunci, cred că asta e, zice Aaron, plimbându-şi privirea de la mine la Sawyer şi înapoi. Cred... cred că, ăăă, ne mai vedem, Reena.

– Aaron…

Ce-aş putea să mai spun? M-am purtat îngrozitor cu el, un om atât de bun, un om de suflet care mi-a adus flori şi m-a făcut să zâmbesc chiar în cele mai urâte zile din viaţa mea. Nu există scuză pe lumea asta.

De fapt, nu mai contează; Aaron deja a ieşit.

– Transmite-i tatălui tău toate cele bune din partea mea, îmi mai strigă peste umăr, bătând grăbit în retragere, ca şi cum mi-ar fi luat foc casa, iar eu aş fi prea proastă ca să-mi dau seama şi să mă salvez.

– Rahat, zic, odată ce-i văd maşina dispărând de pe alee. Rahat!

– Ce e?

Îmi descarc nervii pe el, într-o izbucnire sălbatică.

– Gura!

– Hai, fii serioasă, răspunde Sawyer, care s-a abţinut atât timp cât a putut; acum zâmbeşte. Nu e dracul atât de negru.

– Nu, de fapt, e exact atât de negru. Tu nu înţelegi. Tu, fără doar şi poate, nu înţelegi.

Mă gândesc la cât de supărată e deja Shelby pe mine. Am impresia că tocmai am distrus prietenia dintre noi două pentru totdeauna.

– Tocmai m-am distrus în totalitate.

– Ei, zice el, privindu-mă un pic pieziş, cu şiretenie. N-aş spune asta, nu tocmai.

– Am zis: gura!

Sawyer își dă ochii peste cap.

– Pot să te întreb ceva? Îţi place, măcar, tipul? Sau e doar, cum să zic, practic? Pentru că, trebuie să ţi-o spun, Reena, el e cam echivalentul uman al unui castron de cereale sfărâmate.

– Du-te naibii, Sawyer. Tu nu-l cunoști. E un tip realmente drăguţ.

– Așa e și Mister Rogers, dar ăsta nu e un motiv pentru care să te arunci în pat cu el.

– În primul rând, cu cine mă arunc sau nu mă arunc eu un pat nu te privește pe tine. În al doilea, apropo de lucrurile despre care nu ştii nimic, a fost un iubit chiar foarte bun.

Îi întorc spatele şi pornesc, tropăind, spre bucătărie.

– Şi, în al treilea rând, Mister Rogers e mort!

Asta l-a descumpănit pe moment.

– Mister Rogers e mort?

– De ani de zile!

Mă urmează prin sufragerie, oprindu-se pentru o clipă să-i ciufulească părul lui Hannah.

– Ai putea să n-o mai iei la fugă ori de câte ori încerc să port o discuţie cu tine?

– Uite cine vorbeşte despre luatul la fugă, ripostez, stingând focul şi punând ouăle la loc în frigider.

Sawyer se strâmbă, semn că, poate, refrenul ăsta începe să-l cam sâcâie.

– Ei bine, acum sunt aici, îmi răspunde.

– Sigur.

Ţopăi prin bucătărie ca o bilă de pinball, aruncând diferite şi felurite obiecte în geanta de pe scaun: telefon mobil, chei, biscuiţi pentru Hannah, vreo două cutii cu suc, un stegozaur din pluş.

– Asta până când te apucă nebunia sau disperarea sau ce naiba te-o mai împinge să faci tâmpeniile pe care le faci şi să-ţi iei din nou tălpăşiţa şi să mă laşi iar de unde-am plecat, diferenţa fiind că, de data asta, l-am înlăturat complet pe singurul tip din toată viaţa mea care chiar s-a purtat frumos cu mine.

Lui Sawyer nu-i place asta. Buzele lui moi se subţiază.

– Eu m-am purtat frumos cu tine.

– Mm-hm. Am apreciat în mod special partea când ai plecat fără să ai măcar bunul-simţ de a născoci o minciună, cum că te duci după ţigări.

– Până când ai de gând să-mi mai arunci chestia asta în faţă?

– Până când n-o să mă mai enervez din cauza ei!

– Adică niciodată?

– Ai fost plecat timp de doi ani! Te-ai întors de două săptămâni!

– Ştii ce mi se pare foarte tare la faza asta? Că ignori complet faptul că şi tu erai pe picior de plecare, când am plecat eu. Mi-o spuneai în fiecare zi.

– Urma să plec la facultate!

– Urma să pleci de-aici cu un an întreg înainte de cum ar fi trebuit şi să nu te mai întorci niciodată. Aveai de gând să pleci spre ceva măreţ şi uimitor şi de o sută de ori mai bun decât restaurantul şi oraşul ăsta şi de o sută de ori mai bun decât mine.

– Sawyer, nu fi copil. N-am zis asta niciodată.

– Ai zis-o într-o sută de feluri diferite. Oricum plecai. Eu doar m-am gândit să ţi-o iau înainte.

– Dumnezeule mare! exclam.

Îmi dau ochii peste cap, încerc să gândesc pentru o clipă, iar când reuşesc, nu găsesc decât o singură concluzie logică de tras. Mă simt rea ca un câine turbat.

– A fost o tâmpenie din partea noastră, zic în cele din urmă.

– Care anume? vrea el să ştie, privindu-mă bănuitor.

– Asta, zic, desfăcându-mi larg braţele. Noaptea trecută, dimineaţa asta, totul. A fost o idee proastă. Eram necăjită. N-ar fi trebuit să te las...

– Să mă laşi? izbucneşte el. Tu ai venit să mă cauţi! Eu eram pregătit să mă culc pe afurisita aia de canapea!

– Cum o fi. Nu contează. Ceea ce contează e că eu sunt o maniacă şi tu eşti cel care mă face să fiu aşa. Te-ai întors abia de treizeci de secunde şi eu deja mă comport ca o idioată, ca la început.

– Ei bine, cu asta nu exagerezi.

Dumnezeule, tare frustrată mai sunt cu el! Mă simt frustrată pentru toată viaţa mea.

– Du-te-n mă-ta.

– Frumos, îmi dă replica.

E enervat şi el acum.

– Ştii ce? Hai să uităm de asta.

– Ştii ce? Hai.

– Perfect, zice pe un ton de parcă mi-ar spune buletinul meteo, însă ochii îi sunt reci ca două bile din marmură. Nici nu mă mai interesează, adaugă.

44

Înainte

– Ce ai pe tine? s-a interesat Sawyer.

M-am privit în oglindă, proptindu-mi telefonul între ureche şi umăr. Era în vinerea săptămânii în care-mi primisem scrisoarea de la Northwestern; el rămăsese să mă ia peste douăzeci de minute, pentru ceea ce, după cum îmi promisese, avea să fie o Ieşire extrem de importantă.

– De ce?

– Pentru că vreau să fiu sigur că nu ne îmbrăcăm la fel.

– Gura, l-am apostrofat. Eram la jumătatea lui mai, pe o vreme incomod de caniculară. Orice aş pune pe mine, mă face să transpir, i-am zis. Aşa că, poate, nimic.

– Înţeleg, a zis, şi, după voce, era clar că zâmbea. Uite, ar fi o idee. Să fii gata în zece minute, bine? Sărbătorim. Iubita mea a intrat la facultate săptămâna asta.

În seara aia, ne-am dus până la South Beach, cu geamurile jeepului coborâte până jos de tot; instalaţia de aer condiţionat

capitulase până la urmă, de câteva săptămâni, aşa că puteam să adulmec mirosul oceanului şi al verii. Charley Patton zumzăia prin arşiţă: *Mi-am luat iubita să prindă primul tren...* Sawyer şi-a ţinut mâna pe piciorul meu tot timpul cât am înaintat pe 95, întrerupând contactul doar uneori, cât să-şi maseze un muşchi care-i zvâcnea în maxilar.

– Îmi plac încheieturile tale, a comentat subit, aruncând o privire spre mâinile mele, care mi se odihneau în poală.

Apoi, cu vârful degetului, mi-a urmărit contururile antebraţului, pe dedesubt.

– Încheieturile mele? l-am întrebat, privindu-l sceptică.

– Mda, a confirmat, zâmbind cu o jumătate de gură, în timp ce trecea pe banda cealaltă. Stai liniştită. Nu am, cum să zic, un fetiş pentru încheieturi. Pur şi simplu, îmi plac ale tale. Sunt micuţe. Ca oasele de pasăre.

– Ca oasele de pasăre, am repetat eu.

– Mda, a zis, apoi, după o pauză: Vezi? Acum ai stricat momentul.

– Tu creai un moment?

– Încercam!

– Scuze, am zis, râzând. Mai încearcă o dată.

– Nu! a replicat. Momentul s-a dus.

Numai că şi el râdea.

South Beach strălucea ca un carnaval, peste tot numai clădiri în stil Art Deco şi vitrine luminoase, însă Breezeway, acolo unde am ajuns să poposim, făcea ca Prime Meridian să pară barul din Ritz. A trebuit să mergem pe o alee întunecoasă, presărată cu gunoaie, ca să ajungem la intrare, timp în care m-am întrebat dacă Sawyer ştie unde mă duce. *Ai condus atâta drum ca să mă aduci aici, când tot restul din South Beach e luminat ca pentru Crăciun?* mi-a venit să-l întreb, însă n-aveam chef de ceartă.

Sawyer m-a ţinut de mână în timp ce şerpuia, cu mişcări experte, prin mulţime, trăgându-mă după el ca pe un obiect. Mi-a dat impresia că-i plac aglomeraţiile, adunăturile mari şi gălăgioase de oameni. Mi se părea că se pricepe la aşa ceva.

Mi-a dat drumul când am ajuns la bar, încordându-şi privirea prin fum ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

– Aşteaptă aici, mi-a zis la ureche.

Răsuflarea lui m-a gâdilat și mi-a făcut să se legene cercelul.

– De ce? am vrut să știu, mijind ochii spre el, dintr-odată bănuitoare.

Eram nevoită să ridic vocea, dacă voiam să mă audă prin muzica aia, o chestie bubuitoare şi zgomotoasă, necunoscută mie.

– Unde te duci?

– Aşteaptă-mă doar o clipă. O să ne luăm cina după asta, îţi promit.

Am oftat și am pornit spre toaletă. Dădusem pe gât o cutie de suc carbogazos pe drum. După ce mi-am făcut treaba, mi-am omorât ceva timp descifrând inscripţiile de pe peretele de lângă dozatorul gol de Tampax, născocind în minte scenarii care să se potrivească la iniţialele mâzgălite, la inimioarele desenate, la cuvintele obscene. Am simţit că mi se lipesc pantofii de podea, aşa că mi-am croit drum spre ieşire, dar deodată am auzit un urlet de femeie, înălţându-se peste toate celelalte.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe un tip uşor ameţit, după ce am trecut de colţul micului coridor care dădea spre toalete – localul se aglomerase şi mai mult de când nu mai fusesem eu prezentă şi nu puteam să văd mişcarea.

– Doi idioţi au sărit, mi-a răspuns tipul, după ce m-a măsurat din cap până-n picioare într-un fel care mi-a dat frisoane. Apoi, poate crezând că n-a fost suficient de explicit: La bătaie.

Am privit în jur, căutându-l pe Sawyer şi rostind o rugăciune rapidă, ştiind că e inutilă chiar în timp ce mi se derula prin creier.

Ridicându-mă pe vârfuri şi străduindu-mă să privesc pe deasupra mulţimii, am remarcat că unul dintre cei doi idioţi care au sărit la bătaie era, fără discuţie, iubitul meu. Dintr-odată, mica noastră expediţie spre Breezeway căpăta o mult mai mare logică.

– Am impresia că-ţi baţi joc de mine, am zis, în timp ce în mintea mea se făcea lumină strălucitoare şi deranjantă.

I-am văzut pe paznic şi pe barman repezindu-se ca să-i despartă și am rămas încremenită timp de mai multe secunde interminabile, încercând să mă hotărăsc dacă să mă duc spre ei sau s-o şterg. Am scos un scâncet în clipa în care o lovitură l-a nimerit în obraz pe Sawyer şi am simţit cum mi se ridică fierea în gât când el s-a dat cu un pas înapoi şi şi-a repezit pumnul în gura celuilalt tip. Era bun la

bătaie, mi-am dat seama absentă, după care am făcut stânga-mprejur şi mi-am croit drum prin mulţime spre ieşire.

Îmi luasem călcâiele la spinare şi eram deja pe alee, chiar înainte ca tipul cu care vorbise Sawyer la intrare să-l scoată afară din bar.

– Frate, nu sunt băut, îi zicea el, însă gorilei nu părea să-i pese. El a început, jur!

– Al tău e? m-a întrebat individul.

Cât pe ce să spun nu. Sawyer ne-a privit pe amândoi ursuz.

– Mda, așa cred, am răspuns. Mulţumesc. Scuze.

Paznicul a făcut un semn de încuviinţare, a ridicat din umeri, apoi s-a întors înăuntru, iar eu am scos cheile maşinii lui Sawyer din buzunarul lui de la spate, în timp ce mergeam spre stradă. Mă săturasem să tot conduc eu la întoarcere.

– Suie-te în maşină, i-am zis.

– Reena, era vorba să se termine repede, dar tipul...

– Taci, l-am întrerupt.

– Trebuia să mergem altundeva.

– Am zis să nu vorbeşti cu mine!

Am pornit motorul.

– De-asta m-ai adus tu tocmai până aici? l-am luat la rost.

N-a răspuns – din cauză că așa îi cerusem eu, presupun – așa că am şarjat mai departe. Eram pe punctul de a izbucni în lacrimi, într-atât mă înfuriasem.

– Pe bune? am continuat. Şi ai încercat să pară că mă scoţi la o întâlnire? Pentru că am intrat la facultate? Dumnezeule! Nu pot să cred. Serios că nu pot să cred.

– Aşa trebuia, să fie o întâlnire, a bombănit el. Aveam să te duc în altă parte. N-ar fi durat mai mult de o secundă, dacă ăla n-ar fi fost atât de jigodie.

– Corect. El e de vină. Furnizorul tău de droguri e de vină.

Am tresărit, doar privindu-i articulaţiile degetelor zdrelite. Ieşea sânge din ele.

– E caraghios, am zis aruncând o privire pe geam şi apoi semnalizând. Îţi dai seama că e caraghios? Am senzaţia că nu-i real ce se întâmplă. Locul meu nu e aici, la propriu şi la figurat.

– Ce faci? s-a interesat el în loc să-mi răspundă.

– Opresc la Walgreens.

– Pentru ce?

– Pentru că vreau să cumpăr ce trebuie pentru mâna ta! Doamne, Dumnezeule!

– N-am nimic.

– Ai urme de dinţi pe ea! Vrei să te îmbolnăveşti de turbare?

– Nu se îmbolnăveşte nimeni de turbare, mi-a răspuns cu un râs semănând a lătrat.

– Vrei să iei SIDA? am continuat, aproape venindu-mi să vomit în timp ce pronunţam cuvântul.

Am oprit motorul jeepului în parcarea de la Walgreens şi, după ce am stat să mă gândesc timp de un minut, mi-am vârât cheile în buzunar.

– Frumos, a zis el. Ce anume crezi că aş fi făcut? Îţi închipui că te-aş fi lăsat aici?

– Cine mai ştie ce naiba ai fi în stare să faci?

Am trântit portiera după mine şi am intrat în farmacie, cheltuindu-mi toţi banii lichizi pe care-i aveam la mine pe apă oxigenată, tifon, un tub de Neosporin şi încă o sticlă cu răcoritoare. Aş fi vrut să fiu cu tata, cu Shelby, cu Soledad, până şi cu Lauren. Nu să mă întorc la maşină. Îl simţeam cum se îndepărtează, atât de mult, încât să nu-l mai pot prinde şi nu ştiam cum aş putea să-l opresc.

Casierul mi-a examinat cumpărăturile şi m-a privit oarecum compătimitor, spunându-mi:

– Sper să aveţi o seară ceva mai bună.

– Mersi, i-am răspuns.

Am fost nevoită să-mi ridic privirea spre tuburile fluorescente, ca să nu izbucnesc în plâns.

– Fir-ar a naibii de treabă, Sawyer, am şuierat, după ce am aprins becul din plafonul jeepului.

Arăta mai rău decât crezusem. Avea să se aleagă cu un ochi vânăt. I-am aruncat sticla cu răcoritoare şi el şi-a aplicat-o peste ochiul care i se umfla cu repeziciune.

– Ştii ce, de ce-aş mai vrea eu să mă duc la facultate, când pot să rămân aici şi să mă joc de-a Florence Nightingale cu tine?

– Mă depăşeşte al naibii. Au, a exclamat, când apa oxigenată a luat contact cu articulaţiile lui, aerul ieşind din el şuierând ca dintr-un balon. Doare!

– E bine.

– Uite ce e, nu-ţi mai bate capul, mi-a zis, retrăgându-şi mâna. Mă ocup şi singur de ea. Hai să mergem.

– Perfect. Fie cum vrei tu.

Am pornit jeepul în marşarier. Simţeam că urăsc maşina asta şi oraşul ăsta şi întregul stat Florida. M-am gândit să pornesc în viteză spre Alligator Alley şi să ies de pe șosea, intrând direct în mlaştină.

– Ei bine, n-o să mai fii nevoită să mă suporţi mult timp, a precizat el, lăsându-se moale pe scaun, ca o pereche de blugi bufanţi.

Şi-a încrucişat braţele pe piept.

– Serios? Eşti supărat pe mine pentru Northwestern?

– Nu sunt supărat pe tine pentru nimic.

– Mincinosule, l-am apostrofat, oftând. Doar nu poţi spune că nu ştiai unde plec. Ţi-am zis încă de la început c-o s-o șterg de-aici.

– Fără caterincă!

– Fără caterincă, l-am îngânat şi după asta am rămas tăcuţi pentru o vreme, muzica de la radio fiind înecată de suflarea fierbinte a vântului.

Transpiraţia îmi şiroia dezagreabil pe ceafă. În cele din urmă, am zis-o:

– Vreau să discutăm despre Allie, acum.

Cu asta i-am captat atentia.

– Ce?

– Ai auzit ce-am zis.

– Vrei să discutăm despre asta acum?

– Când ar putea fi un moment mai potrivit? l-am întrebat. Facem chestia asta de şase luni şi practic n-am discutat deloc subiectul.

A oftat. Sticla cu răcoritoare era încă lipită de fata lui şi, pentru o clipă, m-am întrebat dac-o avea şi mâna ruptă.

– Ce vrei să ştii despre ea?

– Ce te-a făcut să-ţi placă?

– Reena, de ce vrei să-mi faci una ca asta?

– Răspunde-mi şi-atât.

– Nu ştiu! a zis, oftând zgomotos şi lăsându-şi capul pe tetiera scaunului; într-un târziu, a început să povestească. Era cu adevărat... deschisă, bănuiesc. Şi zăpăcită. Ca şi cum n-ar avea nicio grijă pe lume, vreodată.

M-am întrebat atunci dacă şi-o fi ticluit descrierea anume ca să mă rănească, să sublinieze diferențele între cea mai bună prietenă a mea și mine – între fosta lui iubită și cea actuală – sau dacă eram într-atât de diametral opuse, încât nu putea să se exprime decât așa.

– Era doar… amuzantă.

Amuzantă. Sigur. Am tras adânc aer în piept, privind cu atenție un indicator rutier, apoi am cotit larg la dreapta.

– S-ar fi întâmplat vreodată orice din toate astea, dacă ea n-ar fi…

N-am reuşit să-mi mai sfârşesc propoziţia.

– Ea a murit, Reena, m-a completat fără să mă privească; privea afară, pe geam, în schimb, cum clipesc luminile pe lângă noi. Poți foarte bine s-o spui, dacă tot e să discutăm despre asta. Dacă ea n-ar fi murit.

– Dacă ea n-ar fi murit, am repetat, înghiţind în sec. Ai mai fi vrut vreodată să fii cu mine, dacă Allie n-ar fi murit?

– Ce naiba te-a apucat, hm? a ripostat el. Nu s-ar putea să terminăm cu asta?

– Răspunde-mi la întrebare!

A urmat o lungă tăcere. Îmi dădea impresia că-şi cântăreşte variantele.

– Nu ştiu, a răspuns. Nu ştiu! Şi sunt tot felul de porcării pe care tu nu le ştii despre mine şi sunt al naibii de sigur că sunt şi porcării pe care nu le ştii despre seara aia...

– Păi, atunci, spune-mi!

– Nu pot.

N-am mai insistat. De fapt, la ce puteam să mă aştept? În mod sigur, era periculos pentru mine să conduc aşa. În mod sigur, ar fi fost mai sănătos să trag pe dreapta şi să lămuresc totul. Însă eram obosită deja şi voiam să ajung acasă. M-am oprit brusc la un semafor a cărui lumină nu-mi dădusem seama că era roşie.

– Ai grijă, m-a avertizat el încet.

– Gura, am replicat.

Am parcurs restul drumului fără să vorbim, zumzetul aparatului de radio rămânând singurul sunet din interiorul jeepului. *Ştii că mi-ai făcut rău.*

Cerul era încărcat, plin de nori vineţii, când am ajuns pe aleea din faţa casei lui Sawyer. Urma, probabil, să plouă. Clădirea galbenă părea bântuită. Mi-am adunat cu greu curajul.

– Ai nevoie de ajutor, Sawyer.

– A, te rog! a replicat, scoţând un sunet oarecum de respingere, de undeva din fundul gâtului. Nu începe cu chestii din astea cu mine.

– Ei bine, să ştii că ai!

– Încetează.

– Nu eşti la şcoală, ai o jumătate de normă la un serviciu pe care în permanenţă eşti la un pas să-l pierzi, eşti praf tot timpul…

– Nu sunt! m-a întrerupt el.

– Serios, Sawyer, singurul lucru pe care-l ai în clipa de faţă e relaţia cu mine şi faci tot posibilul s-o strici şi pe asta!

– Sigur, a bombănit el. Numai eu o stric.

– N-am ce să fac, dacă e să plec!

– Nu e vorba despre faptul că pleci! a strigat el.

– Atunci despre ce e?

N-a răspuns.

– Ei?

Tot nimic.

– Îţi place chestia asta? l-am luat la rost. Tâmpenia asta, de joacă de-a durul, în care te complaci tot timpul? Dă vreun rezultat pentru tine?

– Mă tot întrebi asta. Ţie-ţi place să fii totdeauna fata cea bună? Asta îţi serveşte la ceva?

– Nu e că aş face pe fata cea bună, Sawyer! E că sunt eu însămi!

– Ei bine, poate că asta fac şi eu. Sunt doar eu însumi.

– Dar ăsta nu eşti tu!

– Poate că da.

– Atunci înseamnă că nu te cunosc.

– Poate că nu.

A oftat, a deschis portiera jeepului şi s-a strecurat afară.

– Prevezi cumva c-o să renunţi la rahaturile astea în viitorul apropiat? i-am strigat, scoţând capul pe geam.

– La ce rahaturi te referi? m-a întrebat, zâmbind cu superioritate.

– Ştii la ce rahaturi mă refer!

Îmi venea să-l pocnesc. Îmi venea să fiu cât mai răutăcioasă cu putinţă.

– Să-ţi spun ceva, Sawyer, începi să nu mai impresionezi pe nimeni cu tâmpeniile tale.

Sawyer a făcut un pas înapoi, după care a rămas cât se poate de nemişcat.

– Cu tâmpeniile mele? a repetat cu voce scăzută – şi acesta a fost momentul în care mi-am dat seama că mersesem prea departe.

– Uite, îmi pare rău, i-am zis. N-am vrut... Am zis doar...

– Las-o baltă.

– Sawyer.

– Trebuie s-o şterg de-aici, a zis aproape ca pentru sine.

Era deja de cealaltă parte a curţii, aproape înainte să-mi dau eu seama ce se petrece. Degetele lui înfipte în păr semănau a păianjeni albi.

– Ne mai vedem noi, Reena, mi-a mai zis.

De data asta, nu m-a mai sărutat de rămas-bun.

45

După

O las pe Hannah cu Stefanie şi gonesc, cam prea tare, cu maşina spre spital, ducând cu mine un schimb de haine şi un covrig pentru Sol, pe scaunul din dreapta mea. Ea arată ca naiba, însă tatăl meu pare să fie bine, dacă nu luăm în considerare că e ameţit şi palid, cu o branulă lipită cu leucoplast de dosul palmei. Aş avea vreo cincizeci de lucruri să-i spun, însă niciunul dintre noi nu scoate o vorbă, aşa că stau pe marginea patului şi urmărim împreună *Today show*, un incredibil de plictisitor segment despre cum să găseşti cele mai bune legume şi fructe de vară. Îmi face poftă de afine. Mă foiesc. Mă gândesc cât de dezamăgit ar fi el dac-ar şti că tocmai mi-am

petrecut ultimele douăsprezece ore repetând toate greşelile prosteşti comise vreodată cu Sawyer sau dacă astea sunt numai genul de tâmpenii la care se aşteaptă el din partea mea, după tot acest timp. Mă simt cât se poate de nesăbuită, pe deasupra tuturor celorlalte, fiindcă mi-am permis să cred că aş putea face să funcţioneze relaţia, după toate cele întâmplate.

– Mai speriat, îi zic într-un târziu.

Aş fi vrut să-i spun: *Te rog să mă ierţi*, dar n-am ştiut cum să încep.

– Să nu-mi mai faci aşa ceva, adaug.

– Am înţeles, doamnă, răspunde el, clătinând din cap în semn de încuviinţare şi lăsându-se la loc pe pernă.

Pielea de sub ochi îi e palidă şi cenuşie. Obrajii îi sunt presăraţi de ţepii unei bărbi de o zi.

– Soledad mi-a servit deja papara, mă informează el.

– O să trec mai târziu cu Hannah, îi promit când mă ridic să plec.

Îl sărut pe frunte şi nu plâng decât când ajung în parcare. Mă simt oribil.

Sawyer apare pe la zece, să preia schimbul de la Joe, care-mi strecoară o acadea Dum Dum cu caramel pentru Hannah, înainte să plece acasă, la nevastă. Sawyer a crescut, practic, în spatele barului, exact ca noi ceilalţi, şi imediat se simte ca la el acasă printre Soco şi grenadine, văzându-şi de treabă de parcă n-ar fi fost niciodată plecat.

Mă străduiesc din răsputeri să nu-l privesc, mă fac că nu observ când îi adresează un zâmbet profesional unei femei între două vârste, abundent machiată, sau discută despre baseball cu doi tipi în costume, veniţi în oraş ca să participe la o conferinţă. Totuşi, nu e cine ştie ce aglomeraţie, iar restaurantul nu-mi oferă prea multe posibilităţi de distragere a atenţiei. Mă ascund în bucătărie pentru un timp, punându-l la curent pe Finch cu ce s-a mai întâmplat cu tata.

Pe la opt, localul se umple suficient cât să intru într-un soi de ritm ciudat, familiar: împart note de plată şi sticluţe cu ulei de măsline, cuţite şi farfurii în plus. Îmi transmit comenzile de băuturi de pe computerul aflat pe culoarul din spate şi nu-l privesc deloc pe Sawyer.

Până la urmă, totuşi, bagă de seamă că nu-l observ şi-mi prinde privirea în timp ce mă îndrept spre bucătărie cu un braţ plin de farfurii murdare, într-un echilibru precar. Nu ştiu la ce m-aş fi aşteptat, anume, dar în orice caz nu la zâmbetul amabil de prezentator al ştirilor la televiziune pe care mi-l expediază.

– Ai nevoie de ceva, Reena? se interesează el.

La drept vorbind, am; n-am apucat încă să le introduc în sistem.

– Două Amstel, îi răspund fără altă introducere. Sunt primele cuvinte pe care i le-am adresat toată seara.

Sawyer înalţă din sprâncene, vrând să mă tachineze.

– Care erau cuvintele magice? mă întreabă.

– Sawyer, taci şi dă-mi berile, ripostez, încruntându-mă la el.

– Supărăcioaso, mă apostrofează, scoţând limba spre mine.

Se întoarce să ia paharele şi-i văd muşchii mişcându-se pe sub cămaşă într-un fel pe care fac tot posibilul să nu-l iau în seamă. Aşa că-mi dau ochii peste cap, pentru acoperire, încercând să-mi compun cel mai sâcâit ton omeneşte posibil.

– Ştii ce, îi zic arţăgoasă, dac-aş fi în locul tău, aş avea grijă la ce fac cu limba aia.

– Nu, zău? ripostează, plimbându-şi privirea în sus şi-n jos pe trupul meu, făţiş. Şi unde ar fi un loc sigur pentru ea?

– Pe bune? zic.

Stomacul mi se zvârcoleşte atât de violent, încât aproape că mă doare, ca latura unei maşini frecându-se de a alteia. Încă am patru farfurii murdare în mâini.

– Mai taci! e tot ce reuşesc să-i mai zic.

Sawyer zâmbeşte.

– De ce-mi spui mereu să tac? mă întreabă jovial.

– De ce o meriţi mereu? i-o întorc şi plec să las farfuriile în coşul pentru spălat.

Mă întorc după un minut şi-l găsesc aplecat peste tejgheaua barului, cu berile aşteptându-mă.

– De ce-ai ales Hannah? mă întreabă, ca şi cum ar relua firul unei discuţii anterioare, de parcă am fi stat de vorbă ca doi vechi prieteni, cât a fost după-amiaza de lungă.

– Ha? întreb mirată, înşfăcând sticlele de pe bar. S-o aleg pe Hannah, pentru ce?

Acum e rândul lui Sawyer să-şi dea ochii peste cap.

– Ai înţeles întrebarea. Ce înseamnă?

– Harul lui Dumnezeu.

Clatină aprobator din cap, cu un aer meditativ.

– Frumos ales.

– Am avut o carte.

– Eficient, încuviinţează, după care: Dar al tău?

– Serena? Ridic din umeri şi plec să duc berile, apoi mă întorc, împotriva raţiunii. Exact ceea ce se aude, îi răspund. Nu mi-au nimerit numele.

– Nuu, protestează Sawyer, scuturând din cap.

Stă în continuare aplecat peste bar, cu capul brunet împins aproape de mine, ca şi cum şi-ar închipui că urmează să-i spun cine ştie ce secret.

– Pe mine m-ai căutat vreodată? se interesează.

– Nţ, îi răspund; apoi, pentru că face o mutră de parcă i-aş fi lezat orgoliul – şi, pe bune, ce mai e şi cu asta –, mă încrunt. Ok, n-ai putea să termini?

Sawyer se încruntă la rândul lui.

– Să termin cu ce? întreabă, ca şi cum chiar n-ar şti.

– Cu ce tot faci, îi zic.

Am prosteasca senzaţie că sunt atât de aproape de o izbucnire şi că orice ar putea să mi-o declanşeze. Dintr-un oarecare motiv, sporovăiala banală mi se pare mai greu de suportat decât cea mai urâtă ceartă.

– Asta, că mă tot întrebi despre prenume, îi explic. Că faci pe camaradul.

– Mă comport civilizat.

– Ei bine, zic, termină.

Sawyer pufneşte.

– Câtă maturitate!

– Mă întreb dacă ai cumva sentimente?

Mă fixează cu privirea.

– Să am ce?

– Sentimente, îi repet, ca şi cum, poate, n-aş fi vorbit suficient de tare. Ai vreunul? Sau eşti un soi de accident genetic?

Pe moment, Sawyer rămâne cu gura căscată, clătinând uşor din cap.

– Bun, zice în cele din urmă, ridicând tăblia despărţitoare şi venind, cu paşi apăsaţi, în faţa barului.

Mă apucă de braţ, nu prea delicat.

– Asta a fost, zice.

– Ce faci? îi şuier, în timp ce mă trage după el pe coridorul din spate, pe lângă birou și pe lângă bucătărie.

Trage zăvorul uşii care dă spre curtea interioară şi o deschide.

– Dă-mi drumul! Afară plouă.

– Nu, pe bune! Suntem în Florida.

Se întoarce cu faţa spre mine de îndată ce ieşim, pe jumătate adăpostiţi de copertina de deasupra uşii. Aerul e încins şi umed; umărul drept începe să mi se ude.

– Ştii, e ceva clasic, îmi zice, cu un aer de parcă nu i-ar veni să creadă că încă purtăm o discuţie ca asta, după atât timp. E chiar grozav.

– Ce să fie? întreb, făcând pe proasta. N-am chef de asta. Nu acum.

– Tocmai tu, din toată lumea, să mă întrebi dacă am sentimente!

Se freacă la ochi cu podul palmei.

– Ştii, eu mereu am crezut că e o aiureală, când ziceau alţii că eşti regina gheţurilor, că poate ei doar nu te cunosc îndeajuns de bine, dar, sincer să fiu, în momentul de faţă...

– Nu mai eşti chiar atât de sigur? sfârşesc eu fraza în locul lui. Ei bine, nu te poţi plânge că nu te-aş fi avertizat.

Îmi fac loc pe lângă el, îndreptându-mă spre uşă – am terminat cu el, am terminat cu el – însă mă prinde iarăşi de braţ.

– Reena, zice el tăios. Nu s-ar putea să încetezi?

Scutur din cap.

– Uite ce e, îmi pare rău, îi zic, încercând să scap cu faţa cât se poate de curată, de parcă un astfel de lucru ar fi măcar posibil cu Sawyer. Azi-noapte, cu toate alea, doar am…

– Nu te scuza, îmi ordonă el. Uite, eu nu. Pur şi simplu, nu vreau ca ăsta să fie un nou pretext de a ne părăsi unul pe celălalt, înţelegi?

Hai, fugi de-aici!

– Unul pe celălalt? repet, privindu-l cu scepticism. Eu am fost exact aici.

– Ştiu, mă aprobă Sawyer. Iar acum, nu ai încredere în mine într-atât, încât să-ţi poţi lăsa viaţa în mâinile mele, ştiu şi asta. Te-ai exprimat suficient de clar.

Se apleacă mai aproape de urechea mea.

– Dar cred că te bucuri că s-a întâmplat aşa.

Pufnesc ironică.

– O, da, a fost minunat.

– Vorbesc serios, întăreşte el şi-mi dau seama după voce că, într-adevăr, aşa e. Cred că, în taină, ţi-a făcut o mare plăcere, pentru că ţi-a oferit un pretext ca să te închizi faţă de toată lumea şi să nu-i dai nimănui vreo şansă de a ajunge la tine.

Sawyer se apropie şi mai mult, amândoi fiind încă sub copertină, în curtea din spate, în locul acesta pe care-l ştim de-o viaţă.

– Însă adevărul e că, în primul rând, pe mine n-ai vrea să mă laşi să ajung la tine. Niciodată nu m-ai îngăduit până atât de departe. Iar acum mă ţii la o lungime de braţ, spunându-ţi că aşa merit, şi poate că aşa o fi, dar e greu, fiindcă de data asta nu e de ajuns.

Acum m-a înghesuit, silindu-mă să mă lipesc cu spatele de peretele exterior al restaurantului, postându-se drept în spaţiul meu personal, de parcă ar vrea să fie sută la sută sigur că ştiu că nu scap de el.

– M-ai auzit, Reena? Vreau mai mult decât atât.

Scutur iarăşi din cap, dorindu-mi să nu-l fi putut auzi.

– Shelby n-o să mă ierte niciodată, zic, fiindcă altceva nu reuşesc.

– Fir-ar a naibii să fie, Reena, zice el, ridicând tonul; o, l-am enervat! Chiar nu poţi să mă primeşti în lumea ta, măcar pentru o secundă?

– Serios? ripostez, simţindu-mă cum cresc un pic în dimensiuni, cum mi se lărgesc umerii. Să te primesc în lumea mea? În tot timpul cât am fost împreună m-am chinuit să te fac să vorbeşti cu mine!

Cu asta reuşesc să-i captez atenţia.

– Despre ce? mă întreabă pe un ton de o curiozitate neprefăcută.

– Despre orice! îi răspund. Despre familia ta, despre prietenii tăi, despre Allie...

– Eu i-am dat lui Allie cheile de la maşina ei.

– Ce?

Revelaţia e atât de bruscă, încât am impresia că l-am auzit greşit, iar când îl privesc în faţă, îmi dau seama că el însuşi e surprins. Pentru câteva clipe, doar ne fixăm reciproc din priviri, încercând să ne revenim, dar apoi el trage aer în piept şi vorbeşte mai departe.

– În seara în care a murit, zice şi pare cuprins de o durere fizică spunând toate astea, ca şi cum cuvintele ar avea gust de pietriş sau de oseminte. Cheile de la maşina ei erau la mine. Şi eu i le-am dat.

Nu prea înţeleg… am senzaţia că vorbeşte în dialectul mandarin.

– Dar am fost împreună în seara în care a murit, zic, încă nereuşind să înţeleg. Am fost la îngheţată.

– Înainte de asta.

Sawyer răsuflă adânc, trecându-mi mâna greblă prin păr. Dintr-odată, direcţia conversaţiei s-a schimbat în totalitate, ca şi cum ar fi vorba despre mult mai multe, decât numai despre noi doi.

– Înainte să vin la restaurant, precizează el. Eram la o petrecere cu câţiva. Cu Lauren şi cu toţi ceilalţi. Am venit fiecare cu maşina lui, însă ea mi-a dat mie cheile, fiindcă n-a vrut să-şi mai care geanta. Ştii ce geantă mare şi tâmpită avea, nu?

Ridică din umeri şi porneşte prin curte, chiar dacă plouă încă, părăsind adăpostul sigur al copertinei în favoarea scrânciobului din capătul curţii. După un minut, îl urmez.

– Am stat acolo cam o oră, îmi zice, legănându-se doar un pic şi făcându-şi de lucru, absent, cu cusătura pantalonilor lui pentru lucru. Poate cel mult o oră şi jumătate. Şi am început să ne certăm.

– Bine, îi zic încetişor.

Mă caţăr lângă el pe scrânciob, la fel ca în seara de după înmormântarea lui Allie. Îmi vine mai uşor, cumva, dacă nu sunt nevoită să-l privesc în ochi. Aud zgomotele din restaurant, la fel ca data trecută când am stat aici, având aceeaşi senzaţie că le aud ca de sub apă, că lumea exterioară nu are nimic de-a face cu Sawyer şi cu mine.

– Până acum, am înţeles, adaug.

Sawyer clatină aprobator din cap.

– Mi-a zis că ea vrea să plece, continuă după un minut şi simt cum inima îmi bubuie cu putere îndărătul coastelor. A urlat la mine, că să-i dau cheile, şi nu era... nu era turtită, înţelegi? Nu dădea

impresia că ar lua-o apa. Dar băuse vreo două beri şi avea expresia aia în ochi şi...

Se întrerupe brusc, ridicând neputincios din umeri. Pare îmbătrânit cu zece ani.

– Niciodată, niciodată n-ar fi trebuit s-o las să plece. Dar am lăsat-o. I-am azvârlit cheile şi i-am zis să se ducă naibii, dacă aşa crede ea de cuviinţă, după care...

– ... ai venit la restaurant şi m-ai găsit pe mine.

Sawyer încuviinţează fără vorbă, de parcă tot suflul i-ar fi pierit dintr-odată. Picăturile de ploaie mi se scurg pe spinare, de pe ceafă.

– Aşa, zice în cele din urmă, privind spre partea cealaltă a curţii. Du-te naibii, i-am zis şi ea chiar asta a făcut. Acum ştii.

Acum ştiu.

Mult timp, niciunul dintre noi nu vorbeşte; se aude doar ploaia, împroşcând pavajul. Mă gândesc la cum şi-a purtat Sawyer secretul cu el, dintr-un capăt în celălalt al ţării. Mă gândesc la cum a murit Allie, înainte de a putea, măcar, să trăiască. Plâng o vreme, stând acolo pe scrânciob, amintindu-mi de panglica de doliu pe care n-am purtat-o în săptămânile de după accident, fiindcă nu exista destulă rejansă cât să cuprindă ceea ce pierdusem. Simt braţul lui Sawyer, cald şi umed, lângă trupul meu.

– Despre ce a fost vorba când v-aţi certat? îl întreb într-un târziu.

– Despre tine.

Exact aşa, fără pic de ezitare. Sawyer îşi ridică spre mine privirea crispată şi îndurerată şi sinceră.

– Ne certam cu privire la tine.

– La mine?

Îmi simt stomacul aterizându-mi undeva, prin preajma pantofilor. Nu-mi vine să cred că ăsta a fost adevărul pe care nu l-am ştiut în tot timpul cât am fost împreună. Nu-mi vine să cred că a putut să nu mi-l spună până acum.

– De ce?

– A zis că eşti îndrăgostită de mine.

Se aude un sunet, un mic scâncet cu răsuflarea tăiată, şi am nevoie de un minut până să-mi dau seama că de la mine a venit.

– Ce? izbutesc să articulez. A zis... ce?

Sawyer ridică din umeri.

– Ai auzit, răspunde încet, cu o naturaleţe în comportament care nu mai lasă loc, în mintea mea, vreunei îndoieli cu privire la faptul că spune adevărul. A zis că eşti îndrăgostită de mine, chiar dacă n-ai vrea în ruptul capului s-o recunoşti, și că asta dura de multă vreme și ea avea impresia…

Clatină din cap.

– Ea era de părere că și eu te iubesc.

– Ce? zic din nou, un singur cuvânt repetat, ca pe un CD care s-a blocat.

Prima mea reacţie e o total iraţională jenă faţă de cea care am fost la cincisprezece ani, cu toate că – din moment ce copilul nostru e acum destul de mare ca să poată merge și vorbi – probabil e un pic prea târziu ca să mă mai simt umilită de gândul că Sawyer ştia de atunci despre dragostea mea pentru el. Şi totuși, să aflu că Allie mă dăduse așa în vileag, se folosise de cele mai intime sentimente ale mele în chip de bizară monedă de schimb emoţională într-o ceartă la beţie cu iubitul ei… mă cam ustură. Pentru a suta mia oară, îmi doresc ca ea să nu fi făcut accidentul ăla și să nu fi dispărut pentru totdeauna, fie şi numai ca să-i pot spune cât de netrebnică a fost fapta asta a ei.

Dar, dacă stau să mă gândesc... şi eu am trădat-o la rândul meu. Îmi amintesc de prima oară când m-a sărutat Sawyer, pe capota jepului, în faţa localului din care cumpăraserăm îngheţată, în exact ultima seară din viaţa lui Allie. Felurile în care am reușit amândouă să ne încălcăm prietenia, Allie şi cu mine, au fost nelimitate. Iar asta îmi provoacă o tristeţe colosală.

– Dacă mai are importanţă, eu nu cred c-a avut intenţia să-ţi facă rău, îmi zice Sawyer, urmărindu-mi reacţiile oglindite pe faţă, ca şi cum ar încerca să descifreze o serie de hieroglife cioplite acolo. Cred că era doar... supărată.

Mai ridică o dată din umeri, cu sinceritate şi regret.

– Şi, în orice caz, doar n-a minţit.

Mă holbez la el. Clipesc.

– Adică…

– Glumeşti?

Sawyer mă priveşte de parcă n-aş fi în toate minţile, ca şi cum ne-am afla încă pe maluri total opuse ale râului.

– De ce crezi c-am venit să te caut în seara aia, Reena? Ca să-mi dau seama dacă e adevărat. Mi-am lăsat iubita beată cu cheile de la maşina ei şi am venit să te caut, înţelegi asta? De ce naiba aş mai fi făcut-o, dacă nu m-ar fi interesat să aflu că e sau nu adevărat?

– Hm, hm, zic, clătinând din cap îndărătnică, refuzând să cred. Nu mi-ai acordat nici măcar o fărâmă de atenţie înainte…

– Nu, tu nu mi-ai acordat vreodată o fărâmă de atenţie! mă întrerupe Sawyer, ridicând tonul. Erai atât de preocupată să te asiguri că eu n-o să ştiu niciodată ce simţi faţă de mine, într-un fel sau în altul, ca să nu fii nevoită să te simţi jenată sau vulnerabilă sau tu ştii cum.

Se opreşte şi coboară de pe scrânciob. Se întoarce spre mine, ca să mă privească în ochi.

– Ei bine, ghici ce, Reena! N-am ştiut niciodată ce simţi faţă de mine, fie într-un fel, fie în altul.

Ridică un pic din umerii lui frumoşi, într-o mişcare abia perceptibilă. E cea mai tristă înfăţişare pe care am văzut-o vreodată la el.

– Aşa că, presupun, ai câştigat, a adăugat.

Ne privim reciproc pe moment, cu ploaia încă şuierând fără întrerupere peste tot în jurul nostru şi inima mea bătând iute, ca aripile unui fluture, bătăi atât de mici şi discrete ca o şoaptă, înăuntrul pieptului. Ştiu că următoarea mutare trebuie să-mi aparţină, că Sawyer mi-a făcut cea mai neplăcută şi mai sinceră mărturisire din câte i-ar fi putut trece prin mine. Îmi amintesc de cearta mea cu Allie, din seara aia, la petrecere. *Vrei să câştigi tu partida asta, Reena?* Mie nu mi se pare că aş fi câştigat absolut nimic.

– Înseamnă tăietor de lemne, îi zic, până la urmă, ştergându-mi, fie picăturile de ploaie, fie lacrimile de pe faţă, cu dosul unei mâini reci, ude; nu-mi dau seama de ce, dintr-odată, simt că ar avea importanţă.

Sawyer tresare la propriu auzindu-mi vocea. Mă priveşte, clipind nedumerit.

– Hm? zice.

– Prenumele tău, izbutesc să articulez după câteva clipe. Unul care taie cu fierăstrăul.

Nu asta spera el să audă; după cum i se pleoşteşte tot trupul, măcar atât se observă, cu o claritate indiscutabilă. Dar, chiar şi-aşa, Sawyer reuşeşte să zâmbească.

– Pare logic, cred.

E tot ceea ce are de zis. Îmi întinde mâna, ca să pot coborî din scrânciob.

46

Înainte

L-am lăsat pe Sawyer în faţa casei lui, după nefericita noastră seară din South Beach, ducându-mă apoi cu maşina acasă la mine, unde m-am repezit direct în baia de la parter. Am dat afară tot ce mâncasem ziua întreagă.

Tot.

Pe urmă, am stat mult timp aşezată pe plăcile de gresie, cu capul rezemat de perete, aşteptând să mi se potolească stomacul şi respiraţia să nu-mi mai fie atât de precipitată. Am hohotit de plâns o vreme, simţindu-mă demnă de milă. Aveam impresia că toate măruntaiele mi se răscoală. Dimineaţa, Soledad mi-a adus ceai şi pâine prăjită şi am stat pe marginea patului, citind romane în spaniolă şi mângâindu-mi absentă cu degetul mare curbura piciorului, în timp ce ea asculta cum mă străduiesc să nu plâng.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat o singură dată, cam pe la vremea prânzului. Am ridicat din umeri pe pernă.

Spre seară am început să mă simt mai bine, m-am gândit dacă să-l sun şi m-am hotărât să nu.

Am stat trează în pat până când s-a ridicat soarele pe cer.

În dimineaţa următoare, mi s-a făcut iarăşi rău. Apoi, a doua zi, nimic.

Şi din nou, în ziua care a urmat.

(Atunci am început să mă pierd cu firea.)

M-am dus cu maşina tocmai până la un Walgreens din Pompano Beach ca să-mi cumpăr un test de sarcină şi apoi acasă la Shelby, ca

să mi-l fac. Am aşteptat, cu genunchii strânși în braţe, pe capacul vasului de toaletă. Shelby stătea turceşte pe jos.

– Te rog, uită-te tu cum a ieşit, bine? i-am zis, privind cum se târăşte acul secundarului pe cadranul ceasului meu de mână: lent, foarte lent.

Nu puteam să-mi scot din cap gândul că aşa ceva în niciun caz nu mi se poate întâmpla mie. Aproape că nici măcar nu aveam emoţii, atât de sigură mă simţeam că nu e adevărat. Avuseserăm grijă, nu-i aşa? Avusesem eu grijă să avem grijă.

– Te rog... uită-te tu, am repetat.

– Mă uit, a încuviinţat ea, privind beţişorul şi încruntându-se. Purta o pereche de pantaloni din denim tăiaţi de la genunchi şi un tricou cu Mario Bros pe el. Dar nu e... încă nu se vede nimic, mi-a zis.

– Cum adică nu se vede nimic? am întrebat, aplecându-mă în faţă ca să i-l smulg din mână. Trebuie să se…

Shelby l-a tras înapoi, l-a privit mai de aproape; apoi, a mai examinat o dată desenul de pe spatele cutiei.

– Reena, a rostit pe urmă şi pe chip i se citea o imensă părere de rău.

Am închis ochii, ca să nu mai fiu nevoită să văd.

47

După

S-au produs complicaţii în urma operaţiei prin care a trecut tata, o hemoragie care a dus la necesitatea unei a doua intervenţii chirurgicale. Toată săptămâna ne-o petrecem în sala de aşteptare, Cade, Soledad şi eu stând cu schimbul, mergând acasă pentru câte un duș, alcătuindu-ne mesele din Coca-cola dietetică şi Fritos de la automate. Mama lui Shelby ne tot lasă caserole cu mâncare pe pragul uşii. Lydia ne aduce haine de schimb. Hannah se alege cu o răceală de vară, care ne ţine treji nopţile, iar pe mine mă transformă, din toate punctele de vedere, într-o apariţie din filmele despre apocalipse cu zombi; Sawyer apare la spital ca să mi-o ia din grijă pentru douăzeci şi patru de ore şi-mi dă un recipient

Tupperware plin cu un rizoto pe care pot să-mi dau seama că l-a preparat cu mâinile lui.

– Eram dator cu o cină, îmi zice, legănând-o pe fetiță pe șoldul lui.

– Îmi ești dator cu mai mult decât o cină, îi răspund, dar fără vreo înfierbântare veritabilă în cuvinte.

Îl apuc de mâna liberă și i-o strâng ușor, fără voia mea.

– Mersi, adaug.

– N-ai pentru ce, răspunde Sawyer, zâmbind.

Nu prea vorbim, noi, cei din familie. Cade patrulează prin sală. Eu citesc reviste. Soledad se roagă. A încetat aproape total să se hrănească; îmi vine în minte Iisus, în pustiu, luptându-se cu demonii Săi timp de patruzeci de zile.

– Apropo, îmi zice ea deodată, într-o seară când vin s-o schimb.

Urmărește show-ul lui Jay Leno, cu pleoapele îngreunate.

– Nu trebuia să-ți spun chestia aia. Nu trebuia să-ți spun să gândești. Știu că gândești.

– Nu-i nimic, o asigur, ridicând din umeri. N-are importanță.

– Are, totuși.

– Mda, admit până la urmă. Cred că are.

Îi arăt o pungă cu mâncare, în timp ce-mi amintesc cum ne băteam ca chiorii, eu și Cade, după care treceam peste toate certurile într-o clipă, imediat cum apărea altceva mai important, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Poate că așa se întâmplă într-o familie.

– Ți-am adus ceva de mâncare. Numai la fast-food mai era deschis.

– Mersi, iubito, îmi spune, oftând. Fetița e la Sawyer?

– Mm-hm.

– Nu se descurcă deloc rău cu ea, zice Sol. Meritul ăsta trebuie să i-l recunosc.

Mă gândesc la Seattle, la ținuturi împădurite și ploioase și la cafele băute în dimineți înnorate. Mă gândesc la deșert și la atmosfera fierbinte, aridă. Mă gândesc la centrul țării, la nesfârșitele câmpii înverzite și-mi doresc foarte, foarte, foarte aprig să plec odată de-aici.

– Mda, îi răspund. Chiar trebuie.

În dimineaţa următoare, în drum spre casă, mă opresc la *Target* şi cumpăr un atlas rutier al Statelor Unite continentale.

Doar aşa, de control.

Tocmai împart cu Hannah un sandviş cu unt de arahide şi jeleu, când se aude soneria: nu o singură dată, ci de cinci sau şase ori la rând, fără încetare. Lipăi desculţă prin living, cu fetiţa pe şold, şi deschid. De cealaltă parte a uşii e Shelby, cu un tricou imprimat cu Miss Pac-Man şi o faţă încruntată, ţinând în mâini o tavă mare din sticlă cu negrese glazurate.

– Eu le-am făcut, mă anunţă scurt, repezind tava spre mine. Mănânci, dacă vrei, sau nu.

Întind din reflex mâna liberă, abia reuşind să prind tava înainte să cadă pe lespezi. Cu toate întâmplările din ultima vreme, drumurile nu ni s-au mai intersectat de vreo două săptămâni.

– Mersi, îi zic oarecum şocată; apoi, încercând un zâmbet: Le-ai otrăvit?

Shelby îşi îngustează privirea.

– Ar fi trebuit, răspunde ţâfnoasă. Îşi îndreaptă umerii şi-şi face loc cu forţa pe lângă mine, intrând în casă. Ţi-am spus că n-o să fac pe nebuna, atât timp cât n-o s-o faci tu pe nebuna, declară, trântindu-se pe canapea. Ei bine, ai făcut pe nebuna. Dar eu o să fiu corectă cu tine.

Clipesc mărunt, nereuşind să înţeleg în totalitate, şi aşez tava cu negrese deasupra televizorului.

– Zău?

– Da, zău.

Încă pare enervată, dar tot întinde braţele după fetiţă, aşteaptă până i-o dau şi apoi o cuibăreşte la îndoitura braţului ei pistruiat. Hannah îşi bolboroseşte încântarea neastâmpărată: ea o iubeşte pe Shelby, totdeauna a iubit-o. Shelby îi urmăreşte cu degetul mare contururile urechii pufoase.

– Am impresia că n-ai prea avut cine ştie ce momente de pauză. Prin urmare, îţi ofer eu unul.

Imediat simt cum mi se pune un nod în gât. Mâinile îmi flutură, oarecum neajutorate, pe lângă corp.

– Tu mereu îmi oferi pauze, izbutesc să zic, cu un glas un pic întretăiat... şi-mi dau seama că n-o merit, zău, nu merit o fiinţă atât

de aprigă ca Shelby, să mă ajute să-mi port războaiele. Îmi eşti cea mai bună prietenă, îi mărturisesc.

Shelby îşi lasă capul într-o parte şi-şi boţeşte colţurile gurii, ca şi cum ar fi îngrijorată că s-ar putea molipsi şi ea de plânsul meu.

– Hai, termină, îmi porunceşte cu vocea răguşită, însă imediat adaugă: Şi tu îmi eşti cea mai bună prietenă.

Ei bine, până aici mi-a fost. Plâng de-adevăratelea când mă aşez pe canapea, plâng tot ce-a fost atât de dureros de aproape să iasă la suprafaţă în atâta timp.

– Îmi pare rău, îi zic, aproape prea torturată ca să mai pot articula cuvintele. N-am vrut să-i fac necazuri fratelui tău. N-am vrut să stric totul.

Shelby îşi strecoară un braţ pe după umerii mei, astfel încât acum ne ţine pe amândouă, şi pe mine, şi pe Hannah.

– Ştiu, îmi zice, ciocnindu-şi uşor tâmpla roşcată de a mea. Şi mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să vin imediat încoace, când s-a întâmplat nenorocirea cu tatăl tău. A fost chiar urât din partea mea.

– Am crezut c-o să mă urăşti toată viaţa, îi mărturisesc, dându-mi seama că aşa a şi fost: eram convinsă că prietenia noastră s-a dus, aidoma celei dintre mine şi Allie, că am pierdut-o pentru totdeauna şi n-o să mai pot niciodată găsi o cale de împăcare.

Simt o imensă uşurare văzând-o aici.

Shelby zâmbeşte.

– N-aş putea să te urăsc niciodată, toanto, îmi zice. Te iubesc prea mult.

Oftează încet, mă strânge de umeri. Mă aşteaptă să mă potolesc.

– Şşt, Reena. A trecut.

Mi-o spune din nou după încă un minut, doar că mai încet:

– A trecut, mă asigură ea cu delicateţe şi ceva din vocea ei mă face să cred că aşa e.

48

Înainte

Am stat pe podeaua din baia casei lui Shelby mult timp după aia, cu fruntea pe marginea căzii, fără să scot o vorbă. Simţeam pe piele

atingerea rece şi curată a porţelanului. Shelby s-a rezemat cu spinarea de uşă, stând turceşte răbdătoare, târându-şi unghia pe muchia cutiuţei din carton. O auzeam pe mama ei umblând prin bucătărie, pregătind masa de seară şi cântând odată cu muzica de la radio: sunetele vieţii, derulându-se mai departe.

Eram însărcinată.

Eu.

– Doamne, Dumnezeule, Shelby, am şoptit într-un târziu, proptindu-mă cu mâinile de cadă şi privind spre ea.

Capul, când mi l-am ridicat, mi s-a părut că e îndeajuns de greu ca să mi se rupă de tot de pe gât. Îmi doream să mă înghită o mlaştină. Mi-o doream pe mama.

– Ce-o să mă fac? am întrebat-o.

Acum, trebuia să-i spun lui Soledad.

Trebuia să-i spun tatălui meu.

Trebuia să-i spun...

Of, Doamne.

M-am stropit pe faţă cu puţină apă, apoi am pornit cu maşina spre sud, pe 95, spre Sawyer şi dărăpănata casă din paiantă. Era trecut de amurg şi siluetele palmierilor se profilau, cenuşii şi graţioase, pe fundalul cerului din ce în ce mai întunecat. Am gonit. Am gonit foarte tare, de fapt, şi, de asemenea, am plâns din nou, iar când am cotit la stânga pe Powerline Road, am fost la câţiva centimetri de a mă izbi de o camionetă galben-canar, foarte aproape de a mă omorî.

Foarte aproape de a mă omorî pe mine, dar şi pe copilul meu.

Zbieretele claxonului s-au stins în depărtare, iar eu am tras pe dreapta de îndată ce am putut, ţinând volanul cu mâinile tremurătoare. M-am gândit la Allie şi la pierderea celor apropiaţi, întrebându-mă de ce Dumnezeu se întâmplă astfel de lucruri. Îi simţeam lipsa mai mult ca oricând, dacă aşa ceva mai era posibil. Respiraţia mi se prefăcuse în hohote înnebunite, înecate.

– Felicitări, gagico, am zis deodată, vorbind cu ea ca şi cum ar fi stat pe scaunul de lângă mine, cu picioarele căţărate pe bord şi cântând odată cu muzica de la radio, dându-şi capul pe spate ca să râdă zgomotos şi apăsat; nu mai făcusem aşa ceva până acum, în lunile de după dispariţia ei. Ai avut dreptate. N-am fost în stare. Nu

sunt în stare şi... ar fi fost foarte bine din partea ta să mai rămâi, naibii, prin preajmă şi să mă ajuţi.

Maşinile vâjâiau pe lângă mine pe şosea. Allie nu mi-a răspuns.

Până la urmă, mi-am adunat suficientă putere cât să parcurg restul drumului până la casa în care stătea Sawyer, oprind fără zgomot lângă bordura trotuarului de vizavi. Am oprit motorul şi am coborât, cu şlapii afundându-se în iarba uscată, sfărâmicioasă. Rămăşiţele a două sticle de bere sparte erau împrăştiate pe caldarâm, verzi şi tăioase.

Am privit îndelung casa scundă, întinsă. Arăta mai rău decât mi-o aminteam, cu copertinele din aluminiu murdare deasupra ferestrelor şi bizarele pete de rugină care se înălţau pe peretele exterior, în apropierea uşii. Un con portocaliu reflectorizant zăcea răsturnat pe peluză. Mi-o imaginasem ca pe un oarecare exotic club rural, ponosit pentru o aparenţă de romantism. Acum arăta doar deprimant.

Ferestrele erau întunecate, însă jeepul lui Sawyer se vedea pe alee şi tocmai încercam să-mi fac curaj ca să mă apropii şi să sun la uşă, când aceasta s-a deschis şi iată-l pe el: încovoiat şi felin, furios şi trist. Abia l-am recunoscut. Pierduse uimitor de mult în greutate, mi-am dat seama. Nu remarcasem asta până acum. Oasele umerilor i se iveau în chip neobişnuit de sub tricou, de parc-ar fi fost din fibră de sticlă sau din lut.

De fapt, mi-am zis, în timp ce stăteam să-l privesc: semănau oarecum neobişnuit a aripi.

El nu m-a văzut. Nu privea spre locul în care mă aflam. Ţinea un rucsac în mână, o piesă de muzeu ridicolă, de camping, despre care ştiam, din întâmplare, că-i aparţinuse tatălui său, fiindcă şi tatăl meu avea un exemplar identic. Şi le cumpăraseră împreună, în adolescenţă, pe când aveau obiceiuri de genul statului la cort.

Sawyer a traversat peluza, şi-a aruncat rucsacul pe bancheta din spate a jeepului şi s-a strecurat pe locul din dreptul volanului. Eu am rămas pe loc, urmărindu-l cu privirea ca paralizată. Nu ştiam încotro pleacă. Nu ştiam pentru cât timp o să fie plecat. Am aşteptat până s-a auzit motorul pornind zgomotos şi întretăiat: Reena, în planul îndepărtat, spectatoare, ca de obicei. Farurile de poziţie străluceau ca doi cărbuni încinşi.

Stai, am fost pe cale să-i strig, dar n-am făcut-o şi asta avea să fie povara mea pe mai departe. În loc să strig, am rămas pe bordură şi l-am privit cum dispare, luminile farurilor pierzându-se treptat în depărtare, ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis.

Am rămas acolo mult timp, cu picioarele înrădăcinate în trotuar, şi, în mintea mea, nemişcarea începea să capete un soi de logică bolnavă. N-aveam să mai plec nicăieri, mi-am dat seama, cu mintea mea amorţită: nici la facultate, nici la Chicago, nici spre soare-apune, ca să văd lumea largă. Asta a fost. Sawyer s-a dus – dus de-a binelea, deja o ştiam, aşa cum ştii când ţi-e foame sau că o să plouă – , iar eu aveam să fiu nevoită să rămân în Broward. Aveam să fiu nevoită să fac asta – orice ar fi însemnat – pe cont propriu.

Plângeam iar, în tăcere, prosteşte, chiar acolo, pe bordură, ca o neghioabă de cea mai rea speţă. Toate planurile întocmite cu atâta grijă, toate hărţile şi revistele alea, toate nopţile în care visam înainte de a adormi. Locurile pe care aveam să le explorez, povestirile pe care aveam să le scriu ajungând acolo... şi pentru ce? Mi-am coborât privirea spre asfaltul umed, crăpat, am simţit cum hotarele vieţii mi se restrâng în jurul trupului. Aerul era greu, sufocant, apăsându-mi pielea.

În cele din urmă, m-am adunat, m-am şters la ochi şi mi-am frecat palmele de materialul blugilor. Am tras adânc aer în piept şi am pornit către singura destinaţie care părea să fie raţională într-un asemenea moment de răscruce.

M-am urcat în maşină şi am pornit spre casă.

49

După

Tata e externat pe la jumătatea lui august, cu zece kilograme mai uşor, vizibil slăbit ca vigoare. Îşi petrece majoritatea zilelor în living sau la fizioterapie, ameţit sau iritat, dar e încă în viaţă şi asta ne e suficient, pentru moment. Ne creăm o nouă rutină, noi toţi, cei din familia Montero, una plină de medicamente şi de liste. Eu încep să gătesc masa de seară. Tăcerea se aşterne peste noi ca un giulgiu. De câteva ori pe săptămână, jeepul lui Sawyer se opreşte, hârâind,

lângă trotuar și el o duce pe Hannah în parc sau la grădina zoologică, pentru vreo două ore.

– Cum te simţi? mă întreabă, de fiecare dată când vin afară cu fetiţa.

– Bine, îi răspund mereu, apoi îl privesc dispărând de-a lungul străzii.

Pe timpul zilei, sunt o fiică îndatoritoare. Sap buruienile din grădină. Potrivesc supa de sare. Seara, citesc din atlasul meu ca din Biblie, imaginându-mi evadarea.

Așa decurg lucrurile o vreme, în bâzâitul și murmurul necontenit al instalaţiei de aer condiţionat, până într-o după-amiază, când cobor la parter, după ce am culcat-o pe Hannah, și-l găsesc pe tata așezat pe canapea, schimbând canalele televizorului.

– Ai nevoie de ceva? îl întreb din reflex. Ţi-e foame?

– N-am nevoie de nimic, îmi răspunde. Apoi, stingând televizorul: Vino puţin încoace, fata mea.

Simt cum nervii îmi agită stomacul: un val cald și înţepător de remușcare și de neliniște, deși știu că a fost o vreme când mă simţeam mai în siguranţă cu tata, decât cu oricine altcineva pe lume.

– Care-i treaba? îl întreb, străduindu-mă să nu-mi arăt teama.

Mâinile mi se agită în faţa mea ca fluturii în jurul becului aprins. Degetele de la picioare mi se încârligă pe covor.

– Stai jos, îmi zice și mă supun, așezându-mă pe marginea canapelei, alături de el, cu picioarele încă înfipte în covor, de parcă dintr-o clipă în alta m-aș pregăti să sar în sus și să ţâșnesc afară. Vreau să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat în seara aia, la cină, declară el.

– Îmi pare, rău, răspund imediat, străduindu-mă să evit inevitabila predică.

Dacă are de gând să mi-o servească iar, prefer să iau vina asupra mea chiar din prima clipă și să termin odată cu asta, să preîntâmpin întreaga poveste. Mă așteaptă teancul de manuale, pe biroul din camera mea. Săptămâna viitoare încep examenele de sfârșit de an.

– N-ar fi trebuit să-mi pierd cumpătul chiar așa, îmi continui mărturisirea.

– Nu despre asta e vorba, zice el, ceea ce mă surprinde; clatină din cap, oftează uşor. Eu îţi datorez ţie scuze.

– Doar că a fost o perioadă cu adevărat dificilă... turui mai departe, dar mă întrerup brusc. Tu?

– Da, eu.

În vorbirea lui e ceva artificial, ca şi cum ar fi un discurs repetat în prealabil. Aştept să aud urmarea.

– Ai avut dreptate, Reena, începe el după câteva clipe, cu ceea ce ai spus la masă. Nu te-am protejat după…

Se întrerupe, apoi încearcă din nou.

– După ce a apărut fetiţa. Eram furios. Ştii asta. Ţi-am spus lucruri urâte şi mi-e ruşine de mine din cauza asta. Îmi pare rău, zice, înghiţind în sec. Asta nu e viaţa pe care mi-o imaginasem pentru tine.

Ridic din umeri, încă frângându-mi mâinile în poală. Mi le îndes între genunchi, ca să le potolesc.

– Nu e nici viaţa pe care mi-o imaginasem eu pentru mine, de asemenea.

– Ştiu. Dar, ca tată al tău, cred că am simţit-o... am simţit-o ca pe un eșec personal, al meu, să văd că ai pierdut șansa de a studia la Northwestern. Să ai un copil la șaisprezece ani… nu aşa te-am crescut eu. Îmi pare rău dacă-ţi vine greu să auzi aşa ceva, dar e adevărul.

Simt cum mi se înfierbântă obrajii.

– Ştiu.

– Dar asta nu e o scuză.

Tata oftează din nou; pare atât de bătrân în ultima vreme, faţa a început să i se lase.

– M-am comportat foarte urât, după ce mi-ai spus că eşti însărcinată. M-am comportat în chip mizerabil, nedemn. Tu, probabil, aveai nevoie să-ţi ştii părinţii aproape mai mult decât oricând în viaţă, iar eu ce-am făcut? Ţi-am întors spatele.

Dau să-l contrazic, dintr-un reflex absurd. Mi se pare bizar să-l aud vorbind aşa. Până la urmă, încuviinţez.

– Mda, îi răspund şi asta e cam tot ce reuşesc să articulez. Mi-a fost greu.

– Numai că, uită-te la tine, continuă el. Te-ai descurcat foarte bine. Ești o persoană cu simţul răspunderii. Ţi-ai dus crucea. Te descurci foarte bine cu Hannah. Ai putea crede că nu observ lucrurile astea, dar le observ.

Simt că ochii încep să mi se umezească, iar în gât îmi apare nodul acela atât de familiar. Simt că am fost în pragul plânsului pe tot timpul ultimilor doi ani.

– Mersi.

– Ştiu că o mulţime de oameni din viaţa ta te-au părăsit, îmi spune el și acesta e momentul în care pornesc lacrimile de-a binelea.

Se apropie puţin şi-şi pune o mână grea pe spatele meu.

– Mama ta și Allie. Sawyer. Şi eu, de asemenea.

Mâna îi alunecă spre umărul meu, trăgându-mă mai aproape de el: miroase a detergent de rufe şi a lămâi verzi.

– Dar ceea ce vreau eu să-ţi spun, draga mea, e că asta n-o să se mai întâmple, înţelegi? Eu nu plec nicăieri. Orice s-ar întâmpla, orice-ai face și oriunde te-ai duce... pe mine n-o să mă mai pierzi iar.

Ei, asta pune capac la toate. Dintr-odată, pare să-mi dea permisiunea de a da drumul tuturor lucrurilor de care mă ținusem atât de strâns: sentimentele de vinovăţie și de teamă cu care umblam în mine, încă din seara infarctului suferit de el, imensa mânie cuibărită în spatele coastelor mele. Îmi odihnesc capul pe umărul lui și dau un pic de frâu liber lacrimilor, lăsându-i o pată umedă pe cămașă, aşa cum nu mi s-a mai întâmplat de când eram micuţă. Tata mă mângâie pe păr. Ştiu că asta n-o să repare totul între noi – îmi dau seama că mai avem de parcurs o cale lungă, tare lungă –, dar simt, cel puţin, că e un început.

– Mai e ceva, îmi zice după ce vede că mi-am mai revenit cât de cât, trecând la sughiţuri în locul hohotelor – îi simt încă palma pe spatele meu, o prezenţă familiară, după atât timp. E vorba despre Sawyer.

– Pe bune? gem eu. Nu e nimic între mine și Sawyer.

– Nu asta voiam să zic, mă opreşte tata, scuturând din cap. Cu toate că, orice hotărâre ai lua în privinţa lui, exact asta şi este: hotărârea ta.

Își drege iar glasul și-și îndreaptă spinarea.

– E un lucru pe care nu ţi l-am spus niciodată despre Sawyer, despre ceva care s-a întâmplat chiar înainte de plecarea lui.

Simt cum sprâncenele îmi ţâşnesc în sus; pot doar să-mi imaginez.

– Ce?

Tata întinde mâna după paharul cu apă de pe masă şi bea îndelung, înainte de a vorbi mai departe.

– A venit aici, acasă la noi. Să te caute.

– Stai, zic, clipind mărunt. Înainte să plece de tot?

Tata face semn că da.

– Asta a fost când relaţia dintre noi nu era prea prietenoasă, aşa că nu l-am invitat să intre, însă maşina lui era plină cu tot felul de aiureli, de parcă urma să se ducă într-o excursie.

Îşi pune la loc pe masă paharul.

– N-am ştiut că avea să plece, dar, în acelaşi timp, nici nu ţi-am spus vreodată că a venit pe-aici.

Aştept timp de un minut ca să-mi revin în fire. Mă simt de parcă aş fi fost lovită de o bilă pentru demolări. Îmi vine în minte imaginea lui Sawyer, în faţa casei mele, dintr-o altă seară, întrebându-mă: *Dacă te-aş fi rugat să vii cu mine, ai fi venit?* Îmi şterg palmele transpirate pe materialul blugilor. Poate că nici măcar n-o fi ceea ce-a vrut Sawyer în ziua aia – poate că înțeleg greşit –, dar dacă avea o grămadă de lucruri în maşină, înseamnă că în seara în care l-am privit cum își face bagajul şi părăseşte pentru totdeauna casa aia prăpădită din paiantă, el a venit să-şi ia rămas-bun înainte de plecare.

– Bun, zice tata, aplecându-se puţin în faţă şi răsuflând ca şi cum s-ar cam fi stors de puteri. Am vrut doar să-ţi spun, Reena, cât de rău îmi pare pentru că am fost atât de dur cu tine. Mi-am asumat dreptul de a te judeca şi am greşit. Dacă există ceva... mi-ar plăcea să încerc să mă răscumpăr faţă de tine.

Pe moment, sunt cuprinsă de o zbatere interioară, încercând să potrivesc toate piesele cap la cap: să găsesc un remediu universal, un plan pentru ca să ne trăim vieţile altfel. Sunt pe cale să-i spun s-o lase aşa şi că amândoi avem doar nevoie de timp… când, dintr-odată, îmi vine ideea, la fel de limpede şi de înfricoşătoare ca Apocalipsa.

– Am nevoie de binecuvântarea ta pentru ceva, îi zic.

Ezită pentru o clipă: își închipuie că e ceva legat de Sawyer, sunt convinsă; și totuși, spre marele lui merit, trece peste asta.

– Spune.

Ridic capul, îmi șterg lacrimile și-mi privesc tatăl cu hotărâre.

– Vreau să plec într-o călătorie.

50

Înainte

Ajungând acasă, după ce-am plecat de la Sawyer, închid ușa de la camera mea și-mi strâng toate ghidurile turistice, îmi arunc hărţile la gunoi. Sfâșii posterele cu Parisul și cu Praga de pe pereţi, îmi iau paltonul pe care mi l-am cumpărat pentru Chicago – *știu că pun căruţa înaintea cailor*, mi-a zis Soledad, când mi-a arătat catalogul, *dar e bine să fii pregătită* – și mi-l îndes în șifonier, în fund de tot, mai departe de locul în care ne-am prostit, eu și Sawyer, în după-amiaza nunţii lui Cade cu Stef. Mi-am imaginat mirosul lui, dulceag, discret.

A trebuit să mă întrerup de două ori, ca să vomit.

După ce am terminat, în sfârșit, m-am așezat pe podea, în mijlocul camerei, și am stat așa o vreme, privind în jur spre rafturile mele golite de cărţi și la pereţii goi. M-am întins pe spate și am privit tavanul, cu ambele mâini pe stomac. Am plâns un timp. M-am gândit.

Într-un târziu, m-am aventurat jos, unde Soledad sota ceapă, fredonând încet împreună cu Dolly Parton.

– Sos pentru carne, mi-a zis, în loc de bună seara. N-am știut că ești acasă.

Şi-a lipit o mână rece de obrazul meu, de parcă ar fi vrut să verifice dacă am febră, să caute un lucru pe care-l presimţea, dar nu putea să-l dovedească.

– Te simţi mai bine?

Am ridicat din umeri, după care am strâns-o în braţe, dintr-un impuls, cu putere. Avea un miros de curat, familiar, de vanilie și de acasă.

– Sunt bine, am reuşit să-i răspund, inspirându-i mirosul în încercarea de a-mi păstra cumpătul. N-am nimic.

– Bine, mi-a zis, sărutându-mă pe tâmplă.

Părea surprinsă şi atunci mi-am dat seama că, poate, trecuse cam mult timp de când n-o mai lăsasem să mă ţină în braţe.

– Atunci pune masa.

După asta, m-am ţinut aproape de casă pentru o vreme, citind cot la cot cu Soledad şi ajutându-l pe tata la grădină, culegând micuţele căpşuni stacojii de pe vrejurile lor. Simţeam dorinţa, un pic bizară, de a petrece cât mai mult timp cu ei, amândoi, cât încă mai aveam ocazia: ştiam că oricum aveam să-i pierd, la fel de sigur ca în cazul în care m-aş fi mutat la celălalt capăt al pământului. Ştiam că ei n-or să mă mai privească niciodată cu aceiaşi ochi... şi, sinceră să hu, nici nu eram sigură că mi-aş dori, măcar, s-o facă. Şi totuşi, o parte din mine le simţea deja lipsa şi-mi doream să mă impregnez de prezenţa lor cât mai era posibil.

În consecinţă, curăţăm vrejurile roşiilor şi o ajutam pe Sol la gătit, mă obişnuiam cu felul în care avea să-mi fie viaţa în continuare. Stăteam în curte, sub portocali, şi încercam să mă conving pe mine însămi că ar putea să-mi fie suficient, că aş putea să fiu fericită şi aşa, că nu sunt îngrozită şi singură şi că pereţii nu se strâng peste mine din toate direcţiile.

Mă gândeam că el ar putea să sune. Păzeam telefonul ca o santinelă.

N-a sunat.

Era sâmbătă seara şi tata tot trecea de la un film vechi la altul, la televizor, cu un pahar de apă tonică şi lămâie verde pe masa de lângă el. M-a privit un pic cam mirat când m-a văzut intrând.

– Bună, draga mea, mi-a zis, învăluindu-mi umerii cu braţul lui greu.

Atât de bucuros părea să mă vadă, încât aproape că mi s-a frânt inima.

– Nu ieşi nicăieri? m-a întrebat.

– Nţ, i-am răspuns, făcând tot posibilul ca să nu-mi tremure vocea. Stau aici.

Tuturor, cu excepţia mea, le-a trebuit ceva mai mult de o săptămână încheiată ca să-şi dea seama că Sawyer plecase de-a binelea.

Şi cred că n-aş putea să le-o iau în nume de rău în totalitate. Prezenţa lui la muncă şi la cinele de familie era sporadică, asta ca să mă exprim cu blândeţe; venea şi pleca, dinspre și spre mizera casă din paiantă, după bunul plac. Așa că, după ce n-a apărut două zile la rând când era de serviciu şi apoi încă alte două... în fine.

– Fir-ar să fie, Sawyer, l-am auzit pe Roger bombănind într-o seară, în timp ce manevra caneaua butoiului cu bere, în toiul aglomeraţiei de seară. Mare pacoste mai eşti.

Iar dacă eu am bănuit că Sawyer n-o să se întoarcă prea curând – deși era mai mult decât o bănuială, sinceră să fiu: era un lucru pe care-l simţeam în măduva oaselor – în mod sigur n-aveam de gând să le spun. În realitate, nici nu le spuneam prea multe. Mă duceam la scoală şi munceam la restaurant, menţinându-mi mintea cât mai goală, cu mare sârguinţă și dificultate; ori de câte ori încercam să-mi storc creierul cu privire la ce se întâmpla sau să-mi ticluiesc vreun soi de plan, gândurile mele doar… îmi cam scăpau. Era de parcă aş fi trecut prin viaţă, zi după zi, înfăşurată într-un teanc gros de pături, totul fiind înăbuşit și venind de undeva, dintr-un loc foarte îndepărtat.

Nu ştiam cum să mă descurc cu ceea ce avea să urmeze.

Așa că nu m-am descurcat.

Mi-a mers o vreme. Am zburat cât de bine am putut pe sub radar. Eram conştientă, undeva, în cel mai întunecos ungher al minţii, că voi fi nevoită să spun totul, la un moment dat, despre Sawyer și tot restul, dar, pe măsură ce zilele treceau alene, o părticică smintită din creierul meu începea să fie tot mai convinsă că era posibil ca eu să fi născocit totul. Poate mi-am imaginat doar că am făcut testul în baia lui Shelby. Poate că nici n-am fost vreodată cu Sawyer.

Într-o după-amiază, pe la sfârșitul lui mai, am intrat în casă pe uşa din faţă ceva mai târziu decât în mod obişnuit, fiindcă stătusem un sfert de oră să mă holbez la conţinutul dulapului meu din vestiarul de la şcoală, fără să am absolut deloc habar ce cărţi ar trebui să iau cu mine, iar apoi reuşisem să greșesc în două rânduri

drumul în timp ce mă întorceam acasă cu maşina. Începusem să mă sperii un pic de mine. Îmi era greu să mă motivez suficient încât să-mi pese.

Mă pregăteam să mă duc direct sus, în camera mea – îmi petreceam un volum îngrozitor de timp cu privirea pierdută pe pereţi -, însă tata şi Soledad stăteau pe canapea, unul lângă altul, ca doi soldăţei din plumb, aşteptându-mă.

– Bună, Reena, m-au întâmpinat, când m-au văzut intrând.

Am clipit mirată.

– Ăăă... am zis, lăsându-mi geanta să cadă pe podea şi având o vagă senzaţie de greaţă. Bună.

Primul meu gând a fost că aflaseră, cumva, despre copil, că intuiseră doar datorită faptului că mă cunoşteau, iar valul de uşurare de care m-am simţit scăldată în clipa aia a fost uriaş, ca un tsunami. Abia apoi mi-am dat seama că nu era nicidecum vorba despre asta.

– Trebuie să stăm de vorbă despre Sawyer, mi-a zis Soledad. Roger şi Lydia au nevoie să ştie unde e.

– Sawyer? am repetat eu, gâdilată de o acută şi caraghioasă tentaţie de a izbucni în râs. N-am nici cea mai mică idee.

– Reena, s-a răstit tata, nu e momentul să ne jucăm.

– Leo! l-a întrerupt Soledad; apoi către mine: Ai vreo veste de la el? Voi doi v-aţi certat cumva?

Am scuturat o singură dată din cap şi m-am trântit cu putere pe fotoliu, resimţind gestul ca pe o prăbuşire fizică. Dintr-odată, eram foarte, foarte obosită.

– Şi-a luat valea, am zis, ridicând din umeri doar un pic. Nu ştiu încotro. Dar nu cred că se mai întoarce.

Asta i-a luat pe amândoi prin surprindere. Nu ştiu ce s-or fi aşteptat să le spun, dar sigur nu aşa ceva.

– Când? m-a întrebat Soledad cu delicateţe.

– Acum zece zile? am răspuns pe ghicite.

Zilele începuseră să se scurgă laolaltă în apele întunecate ale unui râu nesfârşit, săptămâni întregi ca o pâclă zărită de sub apă. Nu puteam să mai ţin prea mult timp secretul ăsta.

– Două săptămâni?

Tata mă ascultase tăcut, cu privirea întunecată aţintită spre mine.

– Reena, draga mea, mi-a reproşat vădit uluit. Nouă de ce nu ne-ai spus?

Am inspirat adânc şi am ridicat capul, pregătită să-mi înfrunt soarta.

– Multe lucruri nu v-am spus, am început.

Să spun că tata n-a primit prea bine vestea sarcinii mele ar fi ca şi cum aş califica un uragan de gradul cinci ca pe o uşoară burniţă sâcâitoare. A urlat – Dumnezeule mare, a urlat la mine – aruncându-mi tot felul de acuzaţii pline de ură, de care nu vreau să-mi mai aduc aminte vreodată. Eu am plâns. Soledad a plâns. Şi tata a plâns, la rândul lui.

Apoi, a urmat tăcerea.

Soledad se mai strecura în camera mea în unele seri, mângâindu-mă pe spate şi șoptindu-mi rugăciuni la ureche. Shelby mă ţinea de mână și-mi spunea bancuri. Ele făceau tot ce le stătea în puteri ca să mă aline, să mă simt mai puţin singură; şi totuşi, lunile astea lungi şi înceţoșate le-am trăit fără vreo altă certitudine, decât aceea a senzaţiei că mă aflu pe marginea unei prăpăstii şi ţip, aşteptând ecoul care refuză să se audă.

51

După

Şi aşa s-a întâmplat. Mi-au găsit o înlocuitoare la restaurant, iar Cade mi-a pus cauciucuri noi la maşină. Ajung acasă după ultima mea zi de examene – un test cu variante multiple de răspuns din partea profesorului Orrin, care, ca să respectăm adevărul, avea încă imprimat în josul foilor adresa site-ului de pe care-l luase – şi-i găsesc pe tata şi pe Soledad în bucătărie, bând ceai.

– Hannah doarme? îi întreb, aşezându-mi ghiozdanul pe bufet.

Mai aveam nevoie să facem câteva drumuri, pentru ceva cumpărături de ultim moment: loţiune de protecţie solară, caiete, poveşti pe CD. Ne programaserăm s-o luăm din loc la sfârşitul săptămânii.

Soledad scutură din cap şi mă priveşte pe deasupra cănii ei mari, din ceramică.

– E în grădină, mă informează, după ce înghite. Cu Sawyer.

Nu la asta mă aşteptasem. Întorc capul spre tata, cu gura un pic căscată. El îmi întoarce o privire nu tocmai zâmbitoare.

– Se mai schimbă lucrurile, îmi zice, arcuindu-şi sprâncenele cu o aproape imperceptibilă tentă de amuzament. A prins mult mai multă culoare în obraji, în ultimele zile. Tu, mai mult decât oricine, ar trebui să ştii asta, adaugă.

Îi zâmbesc, nu mă pot abţine, un zâmbet neîncrezător care-mi trage în sus de colţurile gurii.

– Așa cred, îi zic și ies din casă, la căldură.

Sawyer şi Hannah stau pe un scaun pliant şi citesc *Iepuraşul fugar*. Hannah e îmbujorată la faţă şi somnoroasă şi se sprijină de Sawyer, de parcă l-ar cunoaşte de când se ştie pe lume. Mi-aduc aminte de prima dată când a ţinut-o el în braţe, cum se albise la faţă de groază, și mă minunez pentru o clipă de cât de repede a învăţat să înoate. Mă aşez ca să-i ascult, ridicându-mi picioarele pe un şezlong şi aşteptând ca iepuraşul să revină acasă.

În mod normal, atunci când se termină o carte, Hannah sare ca arsă şi urlă după următoarea sau, altminteri, e plictisită şi are chef de joacă; astăzi, totuşi, rămâne la locul ei, ca şi cum ar aştepta ceva. Sawyer îi îndepărtează părul negru care-i căzuse peste faţă, netezindu-l cu palma.

– Am auzit că pleci, îmi zice după câteva clipe, tot cu ochii spre fetiţă: spre delicata pantă a maxilarului ei, spre semnul din naştere dintr-un colţ al gurii; seamănă câte puţin cu fiecare dintre noi, ăsta-i adevărul.

Fac semn că da şi privesc în altă parte, concentrându-mă spre vrejurile grele ale roşiilor aproape coapte. Ar trebui să găsesc o satisfacţie mai mare în faptul că, de data asta, el e cel lăsat în urmă.

– Așa se pare, îi răspund.

– Te-ai gândit la tot?

– Normal, îi zic cu un ton puţin înţepat.

Simt cum mi se îndreaptă umerii, când mă gândesc la itinerariul pe care mi l-am planificat cu atâta grijă toată viaţa.

– Am bani puşi deoparte, îi explic. Sunt inteligentă şi-o să fim în siguranţă.

Ridic din umeri.

– Dacă e să apară vreo situaţie cu care să nu mă pot descurca, am familia la distanţă de un telefon. Vreau ca Hannah să crească văzând lumea, înţelegi? Vreau ca ea să ştie mereu ce-o aşteaptă acolo.

– Mai uşor, tigroaico, mă domoleşte Sawyer, zâmbind fără griji.

Hannah adoarme chiar sub privirea mea.

– Nu la asta m-am referit, îmi explică el. Ştiu, evident, că n-ai fi plecat, dacă n-ai fi crezut că e bine pentru copil.

Clipesc, privindu-l nedumerită.

– Şi atunci...

– Şi atunci.

Sawyer ridică şi el un pic din umeri. Cu toate astea, nu mă priveşte.

– Nu ştiu. Cred că aş fi putut să fiu un tată bun.

Închid ochii pentru o clipă şi mă las pe şezlong. Dacă mi-ar fi spus cineva, acum şase săptămâni, că discuţia asta ar exista măcar pe tărâmul posibilităţilor, aş fi râs până când m-ar fi durut coastele şi mi s-ar fi crăpat.

– Ştiu, îi zic, fiindcă nu-mi mai vine nimic altceva în minte.

– Niciodată, absolut niciodată, nu ţi-aş cere să nu pleci, Reena, îmi mărturiseşte el încet. Du-te. Fă ceea ce simţi nevoia să faci. Deja ţi-am dat toate planurile peste cap o dată în viaţa asta. N-am de gând s-o mai fac iar.

Fetiţa doarme acum, liniştită, la pieptul lui; Sawyer îşi mişcă trupul ca Hannah să stea comod, aşa cum îmi dau seama că şi eu o fac de o sută de ori pe zi.

– Dar cred că o să-ţi spun doar că mă vei găsi aici, dacă şi când te vei hotărî să te întorci, încheie el.

Pe moment, nu pot decât să mă holbez la el. Probabil că glumeşte. Sigur s-a ţăcănit.

– Şi ce-o să faci, o să mă aştepţi pe mine? îl întreb, râzând uşor. În Broward?

Sawyer, însă, nu zâmbeşte.

– Cam aşa m-am gândit, e singurul lui răspuns.

– Şi să faci… ce stă să se gândească timp de câteva clipe, cu masca aia exagerat de preocupată pe care şi-o pune ca să camufleze faptul că s-a gândit deja.

– Cine ştie? răspunde până la urmă şi-mi dau seama că n-o să mai scot de la el vreun alt răspuns direct în după-amiaza asta; o ştiu, tot atât de sigur pe cât ştiu că el şi-a luat deja hotărârea. Să am grijă de bronzul meu, adaugă.

– Eşti nebun, îi zic, iar Sawyer îşi apleacă puţin capul într-o parte, la modul: e posibil, iar eu îmi dau ochii peste cap, enervată.

Un vânt cald şi umed face să foşnească frunzele palmierilor.

– Tata tocmai mi-a povestit, îl informez în cele din urmă. Că ai trecut pe-aici înainte să pleci. N-am ştiut-o până acum.

Sawyer ridică din sprâncene şi face un mic semn de încuviinţare.

– Mda, mă rog, zice, făcând un semn cu bărbia în direcţia mea. Probabil c-a fost mai bine aşa, nu? Tu, cu gura ta, mi-ai zis că n-ai fi venit.

– Am vorbit ipotetic.

– N-ai fi venit, mă asigură Sawyer, apoi zâmbeşte.

Are la gât medalionul din argint, cu semiluna, pe care i-l dăduse lui Allie acum atâţia ani, coclit şi familiar. Asta mă face să mă întreb când şi cum şi l-o fi luat înapoi. E ciudat să-l revăd după atât timp, să văd cum frânturi din vieţile noastre de altădată se strecoară lin, integrându-se fără fisuri în cele de acum.

– Şi bine ai fi făcut, precizează el.

Nu ştiu ce să mai răspund la asta, aşa că nu spun nimic; prefer să trag un pic de cusătura pernei şi să-mi ridic faţa spre soare. Sawyer se lasă şi el pe spate, închizând ochii. Hannah nu face decât să doarmă, dulce şi neştiutoare, cu vise tainice fluturându-i prin căpşorul de copil.

52

Înainte

Am absolvit, în sfârşit.

Am trecut ca somnambula prin ceremonie, stând, în roba mea mare şi neagră, în sala de festivităţi dotată cu aer condiţionat,

ascultând-o pe şefa de promoţie cum citează din Dr. Seuss şi străduindu-mă să nu vărs. Shelby stă cu trei rânduri mai în faţa mea, tot privindu-mă peste umăr și făcându-mi semne cu degetul mare ridicat. Cea mai mare realizare a zilei, pentru mine, este că am reuşit să traversez scena şi să-mi primesc diploma inutilă, fără să izbucnesc în lacrimi.

Pe urmă, a venit la mine domnişoara Bowen, îmbrățișându-mă în chip de felicitare și cerând să-mi cunoască familia.

– Aţi crescut o învingătoare, le-a spus bucuroasă; dac-o fi fost cât de cât nedumerită de faptul că dispoziţia lor, colectivă, într-o zi aflată sub auspicii atât de favorabile, ca asta, se învecina oarecum cu cea a Familiei Addams la Disneyland, n-a lăsat să se vadă. Abia aştept să aud veşti despre cum se descurcă la Northwestern, a adăugat ea.

Atunci a urmat un moment de tăcere; a durat, probabil, doar o secundă, cel mult două, cu toate că mie mi s-a părut că ar fi fost pe undeva între nouă luni şi o întreagă viaţă de om. Soledad a scos un *hmm* care n-o angaja la nimic. Tata și-a dres glasul. Simţeam cum îmi urmăresc amândoi reacţia, stupefiaţi, dar până la urmă eu doar mi-am lipit pe faţă cel mai larg şi mai artificial zâmbet din repertoriu, și i-am spus domnişoarei Bowen că nu e singura.

Am încercat să lucrez mai departe în turele mele normale de la restaurant, dar până la urmă am ajuns să mă învoiesc atât de des, încât au pus piciorul în prag şi m-au înlocuit cu o fată nouă, o blondă spălăcită cu un ten palid, acneic. Era destul de simpatică şi o lucrătoare acceptabilă, din câte mi-a relatat Shelby, însă Lydia se lua de ea necontenit.

– Coana mare Legrande a pornit pe potecile războiului, m-a avertizat Shelby, într-o zi, când a trecut pe la mine ca să-mi aducă un film şi o porţie generoasă de bârfe care, slavă Domnului, nu se refereau la mine. Mă gândesc că poate acum o fi un moment straşnic ca s-o informez că sunt gay.

Am zâmbit.

– Pe Lydia n-o s-o intereseze dacă eşti gay, i-am zis, răsfoind paginile lucioase ale unui tabloid, în timp ce televizorul sporovăia vesel pe fundal. Totuși, dacă insişti, poţi să le spui părinţilor mei. Poate c-ai mai lua o parte din văpăile de pe capul subsemnatei.

Shelby, însă, n-a zâmbit.

– Nu eşti obligată să faci toate astea, Reena, să ştii, mi-a zis deodată.

Îşi vopsea unghiile cu o ojă de un albastru-închis şi deschisese fereastra spre arşiţa cleioasă de afară, din cauză că vaporii degajaţi îmi făceau greaţă. Blugii rupţi şi-i suflecase până la jumătatea pulpelor.

Am scos un mic oftat, rostogolindu-mă pe pat ca să pot privi în tavan. Se mai vedeau vag urme de bandă adezivă acolo, rămase de la un poster cu podul Brooklyn, pe care mă ajutase Allie să-l lipesc tocmai sus, când eram la gimnaziu. Îl rupsesem, odată cu toate celelalte.

– Ba da, sunt.

– Nu, eu vorbesc serios. Nu aşa, cum să zic, să-ţi dau în cap cu o broşură despre planificarea familială sau altceva, dar – aici, Shelby mi-a adresat o privire pătrunzătoare – chiar nu eşti obligată.

Am râs, fără voia mea: un sunet tenebros, găunos.

– Tu crezi că nu m-am gândit şi la asta? am întrebat-o, ridicându-mă într-un cot. Crezi că nu mi-a trecut şi mie prin cap? Normal că m-am gândit la asta, Shelby.

Shelby a înşurubat la loc capacul sticluţei cu ojă şi şi-a ridicat picioarele pe pervazul ferestrei.

– Şi? m-a întrebat.

– Şi nimic, am zis, ridicând din umeri resemnată, cu capul pe pernă. Tata m-ar urî, asta pentru început.

– A, da, ştiu, a rostit lent Shelby, dar faptul că nu vrei ca tatăl tău să fie furios pe tine nu e un motiv suficient de bun ca să faci un copil când ai şaisprezece ani.

– Mulţumesc, Căpitane Evident, i-am replicat, strâmbându-mă la ea. N-am zis c-o să fie furios pe mine. Am zis c-o să mă urască. Adică el deja mă urăşte, dar e genul de ură despre care pot să sper că s-ar mai atenua după un timp. Dac-aş face avort, la fel de bine aş putea să-mi strâng bagajele şi să uit că am avut vreodată o familie.

Am tras de un fir răzleţ din pătură, privindu-l cum se deşiră.

– În orice caz, nici măcar nu se pune cu adevărat problema asta.

– Ok, mi-a zis Shelby.

Şi-a apăsat degetul mare de la mână pe cel mare de la picior, ca să se asigure că s-a uscat oja, după care s-a apropiat şi s-a trântit cu burta în jos pe pat. Privirea ochilor ei căprui era ascuţită şi curioasă.

– Atunci despre ce e vorba, de fapt? s-a interesat ea.

Am ridicat un pic din umeri, încercând să mă gândesc cum aş putea să-i explic: cum să-i spun că, într-un fel oarecum bizar, deja creasem ruptura dintre fosta mea viaţă şi cea actuală. Cum să-i spun că, într-un fel, simţeam asta în oase. În ciuda voinţei mele, deja începusem să mă gândesc la fiinţa care creştea înăuntrul meu ca la o fiinţă vie, ca la o inimă pe jumătate formată care bătea, hotărâtă, sub cea a mea. Într-o seară, târziu, descoperisem pe Google o diagramă referitoare la mărimea fătului, prin comparaţie cu diferite soiuri de fructe: copilul tău e un grepfrut, copilul tău e un mango. Acum eram eu şi copilul meu cât un mango, aşa simţeam. Eram tot ce aveam pe lume.

– Nu ştiu, i-am răspuns, până la urmă, întorcându-mi faţa spre ea şi strângându-mi genunchii la piept. Înţeleg că asta o să-mi schimbe întreaga viaţă, Shelby. Doar că, nu ştiu cum să zic...

M-am întrerupt, ridicând încă o dată din umeri, hotărâtă şi înfricoşată.

– Viaţa mea s-a schimbat deja.

Shelby m-a privit atunci aşa cum numai o adevărată prietenă poate să privească, de parcă tot ce spuneam eu ar avea o fărâmă de logică. Apoi a oftat.

– Bine, e în regulă atunci, copile, mi-a zis încetişor. Să înceapă distracţia.

53

După

Shelby apare vineri aducându-mi o sticlă cu vin şi o jumătate de kilogram de îngheţată, tropăind pe scară ca un cal de Clydesdale; venise să mă ajute la pregătirea bagajelor.

– Sigur nu vrei să vin cu tine? mă întreabă încă o dată, împăturind o pereche de blugi şi vârând-o în sacul marinăresc de pe pat.

Bagajele îmi sunt sumare. Hannah stă pe-aproape, jucându-se cu mieluşelul şi cu raţa ei.

– Am fi ca Thelma şi Louise, doar că fără crima şi moartea cumplită din film.

Izbucnesc în râs.

– Mi-ar plăcea la nebunie să vii şi tu cu mine, îi zic, dar am nevoie să te întorci la şcoală, ca să poţi câştiga grămezi de bani şi să mă sprijini la vârsta decrepitudinii.

– Şi să-ţi menţin stilul de viaţă cu care ai început să te acomodezi?

– Exact.

– Ei bine, am preluat comanda atunci, zice ea, oftând. Cum o să supravieţuiesc pe tot restul verii fără tine, cu toate astea, rămâne de văzut.

– Hai, termină, o cert eu. O să ne întâlnim în Boston mai devreme decât o să-ţi dai seama. După care o să fii ocupată cu Cara, hipsteriţa cu multiple specializări.

Shelby face o strâmbătură la modul *cam ai dreptate*.

– E adevărat, mărturiseşte cu un zâmbet oarecum tainic. Chiar intenţionez să fiu ocupată.

Ratez vizita iubitei lui Shelby cu două zile: ne-am programat să plecăm mâine, eu şi Hannah, într-o plimbare prin ţară, cu maşina mea prăpădită. Am senzaţia că mă prefac, deşi de data asta totul e cât se poate de serios. În definitiv, nu poţi să fii scriitor de călătorie dacă n-ai fost niciodată pe nicăieri şi m-am săturat să tot stau aici, aşteptând ca viaţa mea adevărată să vină după mine. Am un atlas uriaş, o duzină de caiete neîncepute şi niciun plan veritabil, în afară de a-mi lua fetiţa şi a pleca. Sunt îngrozită şi entuziasmată.

Shelby se trânteşte pe pat, ridicând-o pe Hannah pe pieptul ei şi zâmbind.

– Bună, fetiţă, îi zice.

Apoi, se întoarce spre mine.

– Aşadar, totul e în regulă acum? Cu tatăl tău şi cu Sol?

– N-aş spune chiar aşa, nu tocmai, îi răspund, scoţând vreo două maieuri din şifonier şi aruncându-le pe pat. Dar, oricum, e mai bine. Şi eu mă simt mai bine. Suficient cât să plec.

– Ei bine, slavă Domnului pentru asta, comentează ea, strâmbându-se. Era şi timpul. Asta mă înnebuneşte pe mine la voi, catolicii. Vă torturaţi unii pe alţii pentru lucruri care s-au întâmplat pe vremea Sfântului Imperiu Roman. Îi obligaţi pe toţi să se pocăiască şi iar să se pocăiască, în vecii vecilor, amin. Mă scoate din sărite.

O privesc, clipind mărunt.

– Ce-ai zis?

– Am zis că mă scoate din sărite.

Rămân încremenită timp de un minut.

Cum se numeşte ce-am făcut eu, dacă nu exact aşa?

Mai presus de toate, să aveţi o dragoste fierbinte unii pentru alţii, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.

Asta e din Petru. Petru mi-a plăcut totdeauna.

– Hei! se miră Shelby, mijind ochii spre mine. Ce e?

– Nimic, îi răspund, sărind pe pat lângă cele două fete pe care le iubesc cel mai mult pe lume şi le cuprind într-o îmbrăţişare zdravănă, prelungă. Absolut nimic.

Abia se ivesc primele gene de lumină când ajung acasă la Sawyer, zorii arătându-se cenuşii şi umezi îndărătul meu. Pe drum, m-am oprit la benzinărie ca să fac plinul şi să mai iau ceva provizii de ultim moment; Hannah a adormit pe scăunelul ei din maşină, fiind trezită la o oră atât de timpurie. Radioul bâzâie, o muzică în surdină, liniştitoare.

Scormonesc câteva pietricele din ghivecele uriaşe aflate în curtea din faţa casei Legrande, apoi scurtez pe peluză, trecând prin pâlcul de cocotieri, după care le arunc, una câte una, spre fereastra lui. Nu e decât şapte dimineaţa, însă deja e umezeală şi simt pe piele aerul lipicios şi umed al Floridei.

Nu se întâmplă nimic. Îmi ţin respiraţia. E un gest prostesc, cu mult mai penibil decât poetic, dar mi s-a părut că are un soi de logică bizară, pe drumul încoace. Tocmai sunt pe cale să mă dau bătută, când Sawyer îşi ridică fereastra cu plasă şi priveşte în jos.

– Pentru mine erau? întreabă.

Chiar şi de la un etaj distanţă, zâmbetul lui tot al naibii de straşnic rămâne.

Îi răspund şi eu cu un zâmbet, larg şi reflex, şi-mi ridic enormul pahar cu Slurpee din mâna liberă într-un salut de nouăzeci şi nouă de cenţi.

– Aşa se pare, îi zic.

Sawyer face un mic semn de încuviinţare, somnoros şi impresionat.

– E devreme, remarcă şi ăsta e singurul lui comentariu.

– Ştiu. N-am vrut să mai pierd timpul.

Am o clipă de ezitare, după care o zic şi gata.

– Am trecut pe-aici doar ca să te întreb dacă ai chef de o excursie.

Până şi de-aici, de la o asemenea distanţă, tot îi văd sprâncenele negre arcuindu-se.

– Unde te duci? se interesează, aplecându-se încă un pic pe fereastră, ca şi cum ar vrea să mă vadă mai bine la faţă.

Ridic din umeri, apoi îmi înalţ braţele într-un gest uşor neajutorat.

– Nu ştiu precis, recunosc, încă zâmbind.

Mi se pare ceva extrem de curajos de spus.

– Dar mi-am luat o grămadă de caiete, adaug.

– A, da? întreabă el cu o nepăsare prefăcută. O să şi scrii ceva?

– Aşa mă gândeam, îi răspund pe un ton la fel de uşuratic. Am senzaţia că ne învârtim în cerc, în jurul a ceva, de parcă, poate, ştim amândoi unde avem să ajungem. De parcă, poate, am cam ştiut totdeauna.

– O să-ncep din Seattle, îl informez.

– A, da? zice din nou Sawyer, clătinând aprobator din cap. Seattle e un oraş drăguţ, adaugă moale.

Degetele lui bronzate se încolăcesc pe tocul ferestrei.

– Şi când pleci?

– Chiar acum.

Sawyer nu zice nimic pe moment, după care scoate un *Uau!* Mă priveşte de parcă m-ar cunoaşte de când e lumea. Mă priveşte de parcă l-aş surprinde în fiecare zi. Îşi îndreaptă spinarea, profilându-se prin fereastra deschisă, înalt şi familiar. Simt paharul umed şi greu în mâna mea.

– Păi... poţi să aştepţi cinci minute, până pun ceva pe mine?

Hohotesc de râs, zgomotos şi brusc, ca şi cum ar fi ceva gazos şi efervescent în venele mele. Nu mi-am dat seama, până în clipa asta, că mi-am ţinut respiraţia, dar când las aerul să-mi iasă din plămâni simt o enormă uşurare, încordarea acumulată în atâţia ani scurgându-se din mine odată cu el.

– Cred că da, îi răspund, chicotind în continuare: chicotind, zău aşa, de parcă n-aş fi făcut-o în viaţa mea – aşa cum chicoteam cu Allie, când eram mici şi ne jucam pe-afară. Sună bine, adaug.

– Bun, zice Sawyer şi începe să tragă fereastra în jos. Stai pe loc. Vin imediat.

– Ok, zic, dar apoi: Hei, Sawyer?

Se opreşte şi-şi întoarce din nou privirea spre mine.

– Da? S-a întâmplat ceva?

Nu zic nimic. Stau să-mi adun curajul. Inspir atât de adânc, încât aerul pare să vină tocmai din pământul de sub tălpile mele, apoi mă avânt.

– Te iubesc, ştiai?

– Eu...

Sawyer nu reuşeşte să spună mai mult, dar zâmbeşte intens şi luminos şi fericit. El însuşi parcă ar fi un copil mic.

– Ştiam, sincer să fiu, zice după câteva clipe. Dar… Dumnezeule, Reena!

Râde un pic, nevenindu-i să creadă.

– Îmi place s-o aud.

Îmi place s-o spun, sunt tentată să-i răspund, dar îmi dau seama că am o ţară întreagă la dispoziţie pentru asta. Am un întreg continent. Am întreaga lume. Soarele răsare, portocaliu, un cerc dogoritor pe cer.

– Hai odată, îi strig, ridicând capul spre el. Conduc eu de data asta.

Mulţumiri

Lista persoanelor răspunzătoare de faptul că *Iubire* s-a transformat în realitate este atât de lungă, încât mă lasă complet stupefiată. Un simplu mulţumesc mi se pare absurd şi inadecvat, însă recunoştinţa mea este profundă: pentru Josh Bank, Sara

Shandler şi Joelle Hobeika, de la *Alloy*, pentru că m-au ales din maldărul de propuneri şi au făcut, la propriu, ca visele mele să devină realitate; nici nu mi-aş fi putut dori o echipă mai energică, mai inteligentă şi mai amuzantă. Pentru Alessandra Balzer şi tot restul lumii de la *Balzer Bray*, pentru nesfârşita lor putere şi înţelepciune, încântătoarelor doamne de la *Fourteenery*, pentru sprijinul moral şi sutele de e-mailuri drăgăstoase şi perspicace. Pentru Shana Walden, Adrienne Cote, Erin Guthrie şi Rachel Hutchinson – ştiu ele pentru ce. Pentru Chris, Frank şi Jackie Cotugno, fiindcă s-au resemnat cu caracteristica mea specială, de a fi permanent distrată, de aproape treizeci de ani deja, şi pentru Tom Colleran, care este şi va fi totdeauna cea mai sigură busolă pentru mine. Zi de zi mă socotesc norocoasă. Vă iubesc pe toţi foarte mult.